BETH O'LEARY

SCHIMB DE VIEȚI

LITERA

blue MOON

BETH O'LEARY

SCHIMB DE VIEȚI

LITERA

blue MOON

BETH O'LEARY

SCHIMB DE VIEȚI

Traducere din limba engleză și note
IOAN RADU PREDA

LITERA
București

The Switch
Beth O'Leary
Copyright © 2020 Beth O'Leary Ltd

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Schimb de vieți
Beth O'Leary

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Dragoș Ghițulete
Corector: Emilia Achim
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
O'LEARY, BETH
Schimb de vieți / Beth O'Leary; trad.: Ioan Radu Preda –
București: Litera, 2021
ISBN 978-606-33-7823-2
ISBN EPUB 978-606-33-7905-5
I. Preda, Ioan Radu (trad.)
821.111

Pentru Helena şi Jeannine, modelele mele în viaţă,
bunicile mele curajoase şi inteligente

Capitolul 1. Leena

– Cred că ar trebui să facem schimb, îi spun lui Bee. Stau ghemuită ca să pot vorbi cu ea peste monitor. Nu mă simt în largul meu. Tu ar trebui să prezinţi începutul, iar eu, finalul. În felul ăsta, când ajungem la mine, voi fi mai puţin, ştii tu… dau din mâini pentru a-i prezenta starea mea psihică.

– Vei fâlfâi mai puţin? spune Bee, aplecându-şi capul într-o parte.

– Haide! Te rog!

– Leena. Draga mea prietenă. Lumina mea călăuzitoare. Durerea mea de cap preferată. Eşti mult mai bună decât mine la a face prezentări şi nu schimbăm ordinea lucrurilor acum, cu zece minute înainte de a oferi actualizările clientului nostru principal, la fel cum nu am schimbat ordinea la ultima întrunire de consiliu, sau la cea de dinaintea ei, sau la cea de acum două dăţi, pentru că asta ar fi o nebunie şi, ca să fiu sinceră, nu am nici cea mai vagă idee despre ce este scris pe primele foi.

Mă aşez din nou pe scaun.

– Aşa este. Da.

Mă ridic din nou.

– Doar că de data asta *chiar* nu sunt în largul meu.

– Hmm, spune Bee fără să îşi ia ochii de la monitor. Absolut. Eşti mai rău ca niciodată. Tremuri, ai palmele umede de la transpiraţie, tot pachetul. Numai că, de îndată ce intri acolo, vei fi la fel de fermecătoare şi de strălucitoare cum eşti întotdeauna şi nimeni nu-şi va da seama că ai emoţii.

– Dar dacă…

– Nu se va întâmpla.

– Bee, chiar cred…

– Ştiu.

– Dar de data asta…

– Mai sunt opt minute, Leena. Încearcă să respiri.

– Cum să respir?

Bee face o pauză.

– Ştii tu. Să respiri normal.

– O, doar să respir normal? Credeam că vorbeai despre o tehnică de meditaţie.

Ca răspuns, Bee pufneşte. Apoi face o pauză.

– Te-ai descurcat în situaţii mult mai rele ca asta, de sute de ori, Leena, spune ea.

Tresar, ţinându-mi cana de cafea în palme. Frica stă ghemuită în coaste, atât de reală, încât pare că ar avea formă fizică – o piatră, un nod, ceva ce ar putea fi scos din mine cu un cuţit.

– Ştiu, spun eu. Ştiu că aşa este.

– Trebuie doar să-ţi revii, îmi spune Bee. Şi singurul mod de a face asta este să rămâi în ring. OK? Haide! Eşti Leena Cotton, cel mai tânăr consultant senior din branşă, cel mai promiţător angajat de la Selmount din 2020. Şi, spune ea cu o voce mai joasă, în curând, într-o zi, codirector al propriei noastre afaceri. Da?

– Da. Numai că nu mă *simt* Leena Cotton.

Bee mă priveşte acum, sprâncenele ei creionate dezvăluindu-i îngrijorarea. Închid ochii şi încerc să alung frica prin puterea voinţei şi, pentru un moment, funcţionează: simt o scânteie din persoana care eram acum un an şi jumătate, o persoană care ar fi zburat printr-o astfel de prezentare fără probleme.

– Bee, Leena, sunteţi gata? îl auzim pe asistentul directorului executiv chemându-ne, în timp ce vine spre noi.

Mă ridic, dar capul mi se clatină; apoi mă pocneşte greaţa. Apuc marginea biroului. La naiba! *Asta* e ceva nou.

– Eşti OK? îmi şopteşte Bee.

Înghit în sec şi îmi împing mâinile în birou, până când încep să mă doară încheieturile. Pentru o clipă simt că nu pot să fac asta – pur şi simplu nu sunt în stare, Doamne, sunt aşa de *obosită* –, apoi, în sfârşit, prind curaj.

– Absolut, răspund eu. S-o facem.

A trecut o jumătate de oră. Asta nu e prea mult timp, sincer. În timpul ăsta nu poţi nici să vezi un episod întreg din Buffy şi nici să… coci un cartof foarte mare. Dar îţi *poţi* distruge complet cariera.

Mi-a fost atât de teamă că ar urma să se întâmple asta. De mai bine de un an, tot orbecăi prin birou, având tot felul de scăpări şi comiţând multe greşeli, genul de lucruri pe care pur şi simplu nu le *făceam*. E ca şi cum de la moartea

Carlei mi-am schimbat mâna cu care scriu şi, dintr-odată, fac totul cu stânga. Dar m-am străduit atât de mult, am mers tot înainte şi chiar credeam că o să-mi revin.

Dar e clar că nu.

Chiar credeam că o să mor la acea întâlnire. Am mai avut un atac de panică, în timpul studiilor mele universitare, dar nu a fost la fel de rău ca ăsta. Niciodată nu mi-am pierdut controlul la un asemenea nivel până acum. Am simţit că frica a scăpat din cuşca ei: nu mai era un nod în gât, era ca şi cum ar fi avut tentacule, cu care mă strângea de încheieturi, de glezne şi de gât. Inima îmi bătea atât de repede – din ce în ce mai repede –, încât mi se părea că nu mai face parte din corpul meu. Parcă era o pasăre mică şi vicioasă închisă în cutia mea toracică.

Dacă aş fi greşit o cifră de venit, acest lucru ar fi fost scuzabil. Dar, de îndată ce s-a întâmplat asta, a apărut senzaţia de greaţă, şi am greşit încă una, şi încă una, şi apoi am început să respir prea repede, iar creierul mi s-a umplut… nu cu ceaţă, mai degrabă cu lumină mult prea puternică. Atât de puternică, încât nu am mai putut vedea nimic.

Aşadar, când Bee a intervenit şi a spus: „Permiteţi-mi să…“ – apoi când altcineva a spus: „Haideţi, asta este ridicol“ – şi când preşedintele – director executiv al Upgo – a spus: „Cred că am văzut suficient, nu-i aşa?“ – mă pierdusem cu totul. Eram terminată, gâfâiam, eram sigură că urma să mor.

– Eşti OK, îmi spune Bee acum, ţinându-mă strâns de mâini. Suntem într-una dintre cabinele telefonice din zona birourilor Upgo; Bee m-a adus aici, cât timp eu încă respiram greu şi transpiram asiduu. Sunt aici cu tine. Eşti OK.

Fiecare dintre respiraţiile mele este un gâfâit.

– Tocmai i-am făcut pe Selmount să piardă contractul cu Upgo, nu-i aşa? reuşesc să spun.

– Rebecca e într-un apel cu directorul executiv acum. Sunt sigură că va fi bine. Haide, respiră!

– Leena? strigă cineva. Leena, eşti în regulă?

Îmi ţin ochii închişi. Poate, dacă stau aşa, aceea nu va fi vocea asistentei şefei mele.

– Leena? Sunt Ceci, asistenta Rebeccăi!

Hmm… Cum *a ajuns* aici atât de repede? Durează cel puţin douăzeci de minute ca să mergi cu metroul de la sediul Upgo la cel al Selmount.

– O, Leena, ce dezastru! spune Ceci. Ni se alătură în cabină şi îmi freacă umărul, făcând mişcări circulare deranjante. Biata de tine! Asta e, plângi, ca să îţi revii!

De fapt, nu plâng. Expir încet şi mă uit la Ceci, care poartă o rochie de firmă şi are un zâmbet foarte vesel. Îmi amintesc pentru a suta oară cât de important este să sprijin alte femei în afaceri. Chiar cred asta. Este un cod după care trăiesc, şi astfel plănuiesc să ajung în vârf.

Totuşi, femeile sunt, ştii tu, oameni. Iar unii oameni sunt pur şi simplu oribili.

– Ce putem face pentru tine, Ceci? întreabă Bee, scrâşnind uşor din dinţi.

– Rebecca m-a trimis ca să verific dacă sunteţi în regulă, spune ea. Ştiţi voi. După… Ridică din degete. *Micul tău episod*. Îi bipuie iPhone-ul. O! Tocmai am primit un e-mail de la ea.

Eu şi Bee aşteptăm tensionate. Ceci citeşte e-mailul într-un ritm inuman de lent.

– Ei bine? spune Bee.

– Hmm? răspunde Ceci.

– Rebecca, ce a spus? Ea a… am pierdut contractul din cauza mea? reuşesc să spun.

Ceci dă din cap, stă încă cu ochii în telefon. Aşteptăm. Pot simţi cum aşteaptă şi valul de panică, gata să mă cuprindă din nou.

– Rebecca a rezolvat totul – nu-i aşa că-i extraordinară? Selmount încă face parte din proiect. Au fost foarte înţelegători, având în vedere ce s-a întâmplat, spune Ceci, în cele din urmă, cu un zâmbet minuscul. Vrea să te vadă acum, aşa că ai face bine să te grăbeşti înapoi la birou, nu crezi?

– Unde? reuşesc eu să spun. Unde vrea să ne întâlnim?

– Hmm? O, camera 5c, la Resurse Umane.

Desigur. Unde altundeva s-ar duce dacă ar vrea să mă concedieze?

Eu şi Rebecca stăm faţă în faţă. Judy de la Resurse Umane stă lângă ea. Nu cred că este un semn bun faptul că Judy stă pe partea ei de masă, nu pe a mea.

Rebecca îşi dă părul la o parte de pe faţă şi se uită la mine compătimitor, ceea ce nu poate fi decât un semn foarte rău. Asta-i Rebecca, regina dragostei cu parul, care te trânteşte la pământ cu o vorbă. O dată, mi-a spus că singura cale de a obţine cele mai bune rezultate este să ceri imposibilul.

Practic, dacă este drăguţă cu mine, înseamnă că s-a dat bătută.

– Leena, începe Rebecca. Eşti bine?

– Da, desigur, sunt perfect în regulă, spun eu. Te rog, Rebecca, lasă-mă să-ţi explic. Ce s-a întâmplat la acea întâlnire a fost… Îmi pierd firul gândurilor, pentru că Rebecca îmi face cu mâna şi se uită la mine încruntată.

– Uite, Leena, ştiu că joci rolul foarte bine, şi Dumnezeu ştie că te iubesc datorită acestui lucru. Se uită la Judy. Vreau să spun, Selmount apreciază… atitudinea ta hotărâtă, de „pot să fac“. Dar hai să terminăm cu prostiile! Arăţi absolut groaznic.

Judy tuşeşte încet.

– Sincer, ne întrebăm dacă nu cumva eşti un pic epuizată, spune Rebecca, fără să facă vreo pauză. Tocmai ţi-am verificat fişa – ştii când ţi-ai luat concediu ultima oară?

– Asta este o… întrebare-capcană?

– Da, da, așa este, Leena, pentru că în ultimul an nu ţi-ai luat concediu *deloc*. Rebecca îi aruncă o privire urâtă lui Judy. Ceea ce, apropo, nu ar trebui să fie posibil.

– Ţi-am spus, şuieră Judy, nu ştiu cum ne-a scăpat printre degete.

Eu ştiu cum le-am scăpat printre degete. Cei de la Resurse Umane vorbesc întruna despre cum se asigură că angajaţii îşi iau concediul legal anual, dar nu fac decât să îţi trimită un e-mail de două ori pe an, în care îţi spun câte zile de concediu mai ai şi în care spun lucruri încurajatoare despre „bunăstare“ şi „abordarea noastră holistică“ şi „a te duce în off-line, pentru a-ţi maximiza potenţialul“.

– Sincer, Rebecca, sunt absolut în regulă. Îmi pare foarte rău că eu – că am bulversat întâlnirea în această dimineaţă, dar dacă mă vei lăsa…

Mai multe priviri încruntate şi fluturări din mână.

– Leena, îmi pare rău. Ştiu că a fost o perioadă imposibil de grea pentru tine. Acest proiect este unul incredibil de stresant, şi am simţit de ceva vreme că am fost nedrepţi cu tine când te-am desemnat responsabilă. Ştiu că, de obicei, nu vorbesc serios când spun astfel de lucruri, dar bunăstarea ta chiar contează pentru mine, OK? Ca atare, am vorbit cu partenerii şi te-am înlăturat din proiectul Upgo.

Dintr-odată, tremur într-un mod ridicol şi exagerat. Corpul îmi aminteşte că încă nu deţin controlul. Deschid gura să vorbesc, dar Rebecca mi-o ia înainte:

– Şi am decis să nu te implicăm în nici un proiect pentru următoarele două luni, continuă ea. Tratează situaţia ca pe un concediu sabatic. Două luni de

vacanţă. Nu ai voie să revii în sediul Selmount până nu eşti odihnită şi relaxată, şi nu să arăţi ca acum, aidoma cuiva care a petrecut un an într-o zonă de război. OK?

– Nu e nevoie să faci asta. Rebecca, dă-mi şansa să-ţi demonstrez că…

– Ăsta e un afurisit de cadou, Leena, exclamă Rebecca exasperată. Concediu plătit! Două luni!

– Dar nu-l vreau! Eu vreau să muncesc!

– *Pe bune*? Fiindcă faţa ta îmi spune că vrei *să dormi*. Crezi că nu ştiu că toată săptămâna ai stat până la două noaptea la birou?

– Îmi pare rău. Ştiu că ar fi trebuit să nu depăşesc programul, dar au fost câteva…

– Femeie, nu-ţi critic modul de lucru, ci doar te întreb *când naiba mai apuci să dormi?*

Când aude asta, Judy începe să tuşească discret. Rebecca se uită la ea enervată.

– O săptămână, strig eu disperată. Îmi iau liber o săptămână şi, cum mă întorc, o să mă…

– Două. Două luni. Libere. Gata! Asta nu-i o negociere, Leena. Ai nevoie de asta. Şi nu mă pune să vin cu dovezi de la Resurse, spune ea, ridicând bărbia spre Judy.

Judy tresare ca şi cum cineva ar fi bătut din palme sub nasul ei sau ar fi atins-o pe frunte. Simt cum mi se accelerează din nou respiraţia. E drept că am avut nişte probleme, dar tot n-am cum să lipsesc două luni. Pur şi simplu nu pot. La Selmount totul e despre reputaţie şi, dacă o să fiu scoasă din joc opt săptămâni după întâlnirea cu Upgo, o să fiu de râsul curcilor.

– N-o să se schimbe nimic în opt săptămâni, îmi spune Rebecca. OK? Vom fi tot aici când te întorci. Iar tu vei fi tot Leena Cotton, cel mai tânăr senior, cea mai muncitoare şi mai silitoare dintre noi. Uneori, cu toţii avem nevoie de o pauză. Chiar şi tu, îmi spune ea cu subînţeles.

Ies de la întâlnire prăbuşită. Am crezut că vor să mă dea afară şi-mi pregătisem toate replicile pentru o concediere nedreaptă. Dar nici una pentru un… concediu sabatic.

– Ei bine? mă întreabă Bee, tăindu-mi calea atât de strâns, că aproape mă împiedic ca să nu mă lovesc de ea. Te pândeam, îmi explică. Ce-a zis Rebecca?

– A zis că… trebuie să merg în vacanţă.

Bee clipește scurt.

– Hai să luăm prânzul mai devreme!

Cât timp facem slalom printre turiști și oameni de afaceri, în drumul nostru spre Commercial Street, îmi sună telefonul. Mă uit la ecran și șovăi, gata să mă ciocnesc de un bărbat căruia îi atârnă în gură o țigară electronică, mare cât o pipă.

Bee se uită peste umărul meu în ecran.

– Nu trebuie să răspunzi acum. Lasă-l să sune! Degetul meu glisează peste butonul verde de pe ecran. Mă izbesc zdravăn cu umărul de un bărbat în costum, aflat în trecere; el face din buze dezaprobator, iar eu mă clatin pe caldarâm atât de tare, că am nevoie de Bee ca să mă sprijine.

– Tu ce mi-ai zice să fac, dacă aș fi în locul tău acum? încearcă Bee un soi de terapie.

Răspund la telefon. Bee oftează și-mi deschide ușa de la Cafeneaua Watson, locul unde mergem de obicei să luăm masa, în puținele ocazii când reușim să ieșim din Selmount.

– Bună, mama.

– Leena, bună!

Clipesc. E degajată și aparent lejeră, ca și cum ar fi exersat salutul înainte să mă sune.

– Vreau să vorbim despre hipnoterapie, îmi spune ea.

Mă așez în fața lui Bee.

– Poftim?

– Hipnoterapie, îmi repetă ea, de data asta mai puțin încrezătoare. Ai auzit vreodată de asta? Știu pe cineva în Leeds care se ocupă cu așa ceva și cred că ne-ar prinde tare bine, și m-am gândit să mergem împreună, data viitoare când vii în vizită, ce zici?

– Mamă, eu nu merg la hipnoterapie.

– Nu hipnotizează oamenii, așa, ca Darren Brown sau ceva de genul, e mai degrabă…

– Mamă, n-am nevoie de nici o hipnoterapie, i-o tai eu scurt; îi simt înfrângerea în tăcerea ce urmează. Închid ochii, reglându-mi respirația. Poți încerca, dacă vrei, dar eu mă descurc și fără.

– Mă gândesc că poate-poate ne-ar prinde bine să facem ceva împreună, nu neapărat terapie, dar ceva…

Observ că a renunţat la treaba cu „hipno“. Îmi dau părul pe spate şi simt din nou textura atât de familiară a părului lipicios de la fixativ şi reuşesc cumva să evit privirea lui Bee, care se uită la mine de pe cealaltă parte a mesei.

– Cred că ar fi mai bine să vorbim într-un loc unde… nu putem să ne spunem lucruri dureroase. Să avem doar discuţii pozitive.

În spatele conversaţiei sesizez prezenţa ultimei cărţi de dezvoltare personală citite de mama. O recunosc în folosirea atentă a diatezei pasive, a tonului cumpătat, a *discuţiilor pozitive* şi a *lucrurilor dureroase*. Dar, când am dubii, când mă face să spun: *„Da, mamă, orice te face să te simţi mai bine, e minunat“*, mă gândesc la alegerea mamei, la faptul că a ales să o ajute pe Carla să facă ce a făcut. La faptul că a lăsat-o pe sora mea să întrerupă tratamentul. Practic, să renunţe.

Cred că nici sub hipnoza lui Darren Brown n-aş putea să trec peste asta.

– O să mă gândesc la asta. Pa, mamă.

– Pa, Leena.

Bee mă priveşte peste masă şi-mi dă răgazul să îmi revin.

– Eşti bine? întreabă ea într-un final.

În ultimul an, Bee a lucrat cu mine la proiectul Upgo şi m-a văzut în fiecare zi de la moartea Carlei. Îmi ştie relaţia cu mama, la fel de bine ca iubitul meu, dacă nu cumva mai bine. Pe el apuc să-l văd doar în weekend şi într-o seară pe la jumătatea săptămânii, asta dacă scăpăm amândoi la timp, în vreme ce cu Bee petrec cam şaisprezece ore pe zi.

Mă frec zdravăn la ochi; pe mâini îmi rămân urme de rimel. Pesemne arăt deplorabil.

– Ai avut dreptate. N-ar fi trebuit să răspund la telefon. Am dat-o în bară.

– Din ce am auzit, te-ai descurcat foarte bine.

– Te rog, hai să vorbim despre altceva! Care să n-aibă legătură cu familia mea. Sau cu alte dezastre. Zi-mi despre întâlnirea ta de aseară.

– Dacă nu vrei să vorbim despre dezastre, alege alt subiect.

– Vai, chiar aşa?

Clipesc printre lacrimi, dar Bee se preface că nu observă.

– Da, a fost ceva odios. Ştiam că e un mare „nu“ din clipa în care s-a întins să mă pupe pe obraz şi i-am simţit mirosul pregnant de mucegai, care venea, probabil, de la prosopul lui de faţă.

Iată că funcţionează – a zis ceva suficient de scârbos, ca să mă aducă înapoi la realitate.

– Îhî, exclam.

– Mai avea și urdori în colțul ochilor, care arătau de parcă erau muci oculari.

– O, Bee…

Îmi caut cuvintele ca să-i spun să nu mai renunțe așa ușor la oameni, dar puterea discursurilor motivaționale pare să mă fi părăsit și, oricum, treaba cu prosopul e cam dezgustătoare.

– Sunt pe cale să renunț și să mă împac cu gândul că de acum înainte voi fi o mamă singură, mărturisește Bee, încercând să-l facă atent pe chelner. Am ajuns la concluzia că întâlnirile sunt mult mai rele decât singurătatea. Măcar atunci când ești singur, n-ai nici speranțe, corect?

– Nici una?

– Nimic. Ceea ce e grozav. Cu toții știm cum stăm – singuri, așa cum am venit pe lume, așa cum o vom părăsi și așa mai departe… În vreme ce la întâlniri, mergem *plini* de speranță. De fapt, treaba cu întâlnirile e un exercițiu lung și dureros, la finalul căruia descoperi cât de dezamăgitori sunt oamenii. De fiecare dată când crezi că ai dat peste un bărbat bun și atent… pocnește din degete… ies la iveală problemele cu mama, egourile fragile și fetișurile bizare cu brânzeturi.

În sfârșit, se uită și chelnerul la noi.

– Ca de obicei? ne întreabă el din colțul opus al cafenelei.

– Da! Cu mai mult sirop pe clătitele ei, strigă Bee, arătând spre mine.

– Ai zis cumva fetișuri cu brânză? întreb eu.

– Să zicem că am văzut niște poze care mi-au tăiat definitiv cheful de brânză Brie.

– Brie? întreb eu terifiată. Doamne, dar brânza aia e delicioasă! Cum ar putea s-o defăimeze cineva?

Bee mă bate ușor pe mână.

– Sper să nu afli vreodată. De fapt, eu ar trebui să te pun pe picioare, așa că mai bine vorbim de viața *ta* amoroasă perfectă. E clar că Ethan urmează să-ți pună marea întrebare în curând. Se uită la mine. Nu, nici despre asta nu vrei să vorbim?

– Tocmai… tocmai… dau din mână și strâng din ochi. Tocmai m-a lovit un mare val de oroare. O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne!

– La care criză existențială te referi, să știu și eu?

– La muncă. Îmi presez buricele degetelor de pleoape, până încep să mă

doară. Nu-mi vine să cred că mă trec pe tuşă două luni. E aşa, un fel de… miniconcediere.

– De fapt, zice Bee pe un ton care mă face să-mi dau la o parte buricele degetelor din ochi, e o vacanţă de două luni.

– Da, dar…

– Leena, te iubesc şi ştiu că treci printr-o perioadă grea, dar, te rog, încearcă să vezi că ăsta poate fi un lucru bun. Pentru că-mi va fi foarte greu să te iubesc dacă ai de gând să-ţi petreci următoarele opt săptămâni plângându-te că ai primit un concediu plătit de două luni.

– Ah, eu…

– Ai putea merge în Bali! Sau ai putea să explorezi pădurea amazoniană! Sau poţi să navighezi în jurul lumii! Ridică din sprâncene. Tu ai idee ce aş da să am genul ăsta de libertate?

Înghit în sec.

– Da, ai dreptate. Scuze, Bee!

– E în regulă. Ştiu că e vorba de mai mult decât faptul că nu vei mai veni la serviciu. Dar gândeşte-te un pic şi la cei care-şi petrec concediul anual în muzee cu dinozauri, pline cu puştani de nouă ani, în regulă?

Expir şi inspir încet, încercând să mă obişnuiesc cu gândul.

– Mulţumesc, îi spun lui Bee. Chelnerul se apropie de masa noastră. Aveam nevoie să aud asta.

Ea îmi zâmbeşte, apoi se uită în farfurie.

– Ştii, zice ea lejer, în timpul ăsta *ai putea* să arunci un ochi peste planul nostru de afaceri.

Tresar. De vreo doi ani, eu şi Bee tot plănuim să ne înfiinţăm propria noastră firmă de consultanţă şi chiar eram pe cale s-o facem, când Carla s-a îmbolnăvit. Acum, lucrurile au cam stagnat.

– Da, răspund cât pot de voioasă. Categoric!

Bee ridică din sprâncene.

– Îmi pare atât de rău, Bee! Chiar vreau s-o fac, doar că acum îmi pare… imposibil. Cum să ne lansăm propria noastră afacere, când, în momentul de faţă, de abia reuşesc să-mi păstrez slujba la Selmount?

Bee molfăie o bucată de clătită şi priveşte gânditoare.

– Bun, zice ea. Încrederea ta a avut de suferit, înţeleg asta. Pot să aştept. Dar dacă în timpul ăsta nu te ocupi de planul de afaceri, ar trebui măcar să te ocupi de tine. Leena mea nu vorbeşte despre „a păstra un job“, de parcă ar fi

cel mai bun lucru pe care e în stare să-l facă și, clar, nu folosește cuvinte precum „imposibil“. Eu vreau ca Leena mea să se întoarcă. Așa că ai două luni s-o găsești și să mi-o aduci înapoi, zice ea îndreptând furculița spre mine.

– Păi și cum fac asta?

Bee ridică din umeri.

– Treaba cu regăsirea nu e punctul meu forte. Eu fac doar strategia, tu te ocupi de livrare.

Asta mă face să pufnesc în râs.

– Mulțumesc, Bee, spun eu, brusc întinzând mâna după a ei. Ești grozavă. Pe bune, chiar fenomenală.

– Mmm, bine. Spune-le asta și burlacilor din Londra, draga mea, răspunde ea, bătându-mă ușor pe mână, înainte să-și ridice din nou furculița.

Capitolul 2. Eileen

Au trecut patru luni minunate de când soțul meu a plecat cu profesoara de dans și, până acum, nu mi-a lipsit deloc.

Mă uit cu ochii mijiți la borcanul de pe blat. Încheietura mea încă resimte durerea ultimului sfert de oră pe care l-am petrecut încercând să deschid capacul, dar nu renunț. Unele femei trăiesc toată viața singure și *tot* mănâncă din borcane.

Mă uit urât la borcan și mă îmbărbătez singură. Sunt o femeie de 79 de ani. Am născut. M-am legat cu lanțul de un buldozer ca să salvez o pădure. Și am înfruntat-o pe Betsy și noile sale reguli de parcare pentru Lower Lane.

Pot să deschid și afurisitul ăsta de borcan cu sos pentru paste.

Dec mă urmărește de pe pervaz, în timp ce scormonesc prin sertarele din bucătărie, în căutarea unei unelte care să-mi suplinească degetele tot mai inutile.

– Mă crezi o babă scrântită, nu-i așa? întreb eu pisica.

Dec plesnește din coadă, sardonic. *Toți oamenii sunt scrântiți*, pare să-mi spună coada motanului. *Ar trebui să iei lecții de la mine. Am grijă ca toate borcanele să-mi fie deschise.*

– Ei bine, zi mersi că cina ta e într-un pliculeț, îi zic eu agitând o lingură de spaghete către el. Nici măcar nu-mi plac pisicile. A fost ideea lui Wade să ne luăm pisoi anul trecut, dar și-a pierdut interesul pentru ei, când a dat de Domnișoara Cha-Cha-Cha și a decis că Hamleigh e prea mic pentru el și că doar bătrânii au pisoi. *Poți să-i păstrezi pe amândoi*, mi-a zis el cu un aer de mare noblețe. *Se potrivesc mai bine cu stilul tău de viață.*

Nătărău îngâmfat. Oricum e mai moș ca mine – face 81 în septembrie. Cât despre stilul meu de viață… Ei bine. Stai să vezi, Wade Cotton! Ai să vezi tu.

– O să se schimbe câte ceva pe aici, Declan, îi spun eu motanului, în timp ce scot cuțitul de pâine din sertar.

Dec clipește încet și deloc impresionat, dar face ochii mari și dispare pe fereastră când ridic cuțitul cu ambele mâini, ca să înjunghii capacul

borcanului. Scot un icnet victorios când îl împung. Înjunghii capacul de câteva ori, ca un criminal amator dintr-o piesă de Agatha Christie, dar acum, când învârt capacul, acesta e uşor de manevrat. Îngân ceva cât timp vărs conţinutul borcanului în tigaie.

Gata! Odată încălzit sosul şi pastele făcute, mă întorc în sufragerie cu ceaiul şi încep să-mi examinez lista.

Basil Wallingham
PRO:
– Locuieşte în josul străzii şi n-am mult de mers
– Are propriii dinţi, nu proteză
– Încă mai are vlagă să alunge veveriţele din căsuţele pentru păsări
CONTRA:
– Grozav de plictisitor
– Poartă mereu sacouri din stofă
– Se prea poate să fie fascist

Domnul Rogers
PRO:
– Are doar 67 de ani
– Încă are tot părul pe cap (foarte impresionant)
– Dansează ca Pasha în *Strictly*[1] (şi mai impresionant)
– E politicos cu toată lumea, chiar şi cu Basil (cel mai impresionant)
CONTRA:
– E foarte religios. *Foarte* pios. Cel mai probabil e lemn în pat?!
– Vine în Hamleigh doar o dată pe lună
– Aparent interesat doar de Isus şi de nimeni altcineva

Dr. Piotr Nowak
PRO:
– Polonez. Ce incitant!
– Doctor. Bun de pus la rană.
– E foarte interesant să vorbeşti cu el şi e un partener excepţional la scrabble
CONTRA:
– Prea tânăr pentru mine (59 de ani)

– Cel mai probabil încă amorezat de fosta nevastă
– Seamănă un pic cu Wade (nu-i vina lui, dar mă cam deranjează)

Mestec încet şi pun mâna pe stilou. Am ignorat gândul ăsta toată ziua, dar… chiar trebuie să fac o listă cu toţi bărbaţii singuri, de vârstă potrivită. La urma urmei, l-am trecut şi pe Basil, nu-i aşa?

Arnold Macintyre
PRO:
– Stă vizavi
– Are vârsta potrivită (72 de ani)
CONTRA:
– E un om odios
– Mi-a otrăvit iepurele (încă nu s-a dovedit, dar ştiu că el a fost)
– Mi-a tăiat copacul plin cu cuiburi de păsări
– Îţi strică orice bucurie
– Probabil mănâncă pisoi la micul dejun
– Cel mai probabil se trage din căpcăuni
– Mă detestă aproape la fel de mult pe cât îl detest eu pe el

*

Pentru moment tai faptul că „se trage din căpcăuni“, fiindcă nu vreau să-i implic părinţii – din câte ştiu, se prea poate să fi fost oameni de treabă. Dar partea cu pisoii rămâne.

Gata! Acum lista-i completă. Înclin capul, dar pare la fel de goală şi din unghiul acela, cum e şi din faţă. Trebuie să înfrunt realitatea: în Hamleigh-in-Harksdale locuiesc 168 de oameni, aşa că opţiunile mele sunt limitate. Dacă la vârsta mea vreau să-mi găsesc iubirea, atunci trebuie să-mi extind căutările. Poate înspre Tauntingham, de pildă. Acolo sunt cel puţin 200 de oameni, la numai o jumătate de oră de mers cu autobuzul.

Sună telefonul. Ajung în sufragerie la timp să răspund.

– Alo?

– Buni? Sunt eu, Leena.

Tresar.

– Stai să mă aşez.

Mă aşez în fotoliul meu favorit, cel verde cu model roz. Telefonul ăsta e cea mai bună parte a zilei. Chiar şi atunci când totul era teribil de trist, când

vorbeam doar despre moartea Carlei, sau despre orice altceva mai puțin dureros, chiar și atunci, telefoanele ei mă țineau pe linia de plutire.

– Cum ești, scumpa mea? o întreb eu pe Leena.

– Bine, tu cum ești?

Mă încrunt.

– Nu ești bine.

– Știu, am zis-o ca pe un automatism, scuze! Ca atunci când cineva strănută și tu îi spui „sănătate“. O aud cum înghite în sec. Buni, am avut un atac de panică la serviciu și m-au trimis într-un concediu sabatic de două luni.

– Of, Leena! Dar nu-i nimic rău să-ți iei liber, spun eu repede. Un pic de pauză nu strică.

– Mă trec pe tușă, buni. Mă scot din joc.

– Ei bine, e de înțeles, ținând cont de…

– Nu, spune ea cu voce spartă. Nu e. Doamne, i-am promis Carlei, i-am zis că nu voi permite ca pierderea ei să mă afecteze și mereu mi-a spus că era mândră de mine și acum am…

Plânge. Apuc vesta tricotată, așa cum o apucă Ant și Dec cu lăbuțele când mi se așază în poală. Chiar și în copilărie, pe Leena o apuca rar plânsul. Spre deosebire de Carla care, atunci când se supăra, arunca brațele în aer, jelind amarnic, ca o actriță de melodramă. Era greu să nu râzi. Leena însă doar se încrunta și lăsa capul în jos, privindu-te cu reproș pe sub genele-i negre.

– Haide, iubire! Carla ar fi vrut să-ți iei o vacanță.

– Știu că ar trebui să o privesc ca pe o vacanță, dar nu pot. Treaba e că… sunt supărată că am dat-o-n bară.

Pe asta o spune mai înfundat, ca și cum ar vorbi în pumni.

Îmi scot ochelarii și șterg puntea de pe nas.

– *N-ai dat-o în bară*, scumpo. Ești doar stresată, atâta tot. Ce-ai zice să rămâi aici peste weekend? În mod cert, lucrurile vor arăta mai bine după o ciocolată caldă și o să putem vorbi pe îndelete, iar tu îți vei putea lua o mică pauză. În Hamleigh… Urmează o tăcere îndelungată. N-ai mai trecut pe aici de atâta amar de vreme.

– Știu, buni. Și îmi pare rău pentru asta.

– Ei, nu-i nimic. Ai venit când a plecat Wade, și pentru asta îți sunt veșnic recunoscătoare. Și sunt norocoasă să am o nepoată care mă sună atât de des.

– Dar știu și eu că nu-i tot una să mă auzi la telefon. Și nu e că… știi că îmi place enorm să te văd.

Nu zice nimic de mama ei. Înainte de moartea Carlei, Leena venea s-o vadă pe Marian cel puțin o dată pe lună. Când se va termina oare blestemata asta de vrajbă dintre ele? Am mereu grijă să nu suflu o vorbă – nu vreau să mă amestec, nu-i treaba mea să intervin. Totuși…

– Mama ta te-a sunat?

Încă un moment de tăcere.

– Da.

– Să-ți povestească despre?…

Ce alesese ea, până la urmă? Hipnoterapie?

– Hipnoterapie.

– Ah, da.

Leena tace. E de oțel, Leena noastră. Cum naiba să se înțeleagă între ele două femei atât de încăpățânate?

– Bine. Stau deoparte, spun eu, ca să sparg tăcerea.

– Îmi pare rău, buni, știu că ți-e greu.

– Nu, nu-ți face griji pentru mine. Dar trebuie să îmi promiți că o să iei în considerare să vii aici în weekend. Mi-e greu să te ajut de la distanță, scumpa mea.

Aud cum își trage nasul.

– Știi ceva, buni? Cred că am să vin. Am tot intenționat s-o fac și chiar mi-ar plăcea să te văd.

– Excelent! O să fie fermecător! O să-ți fac ceaiul preferat și o să te inițiez în bârfele din sat. Știi că Roland ține regim. Iar Betsy a încercat să se vopsească, dar i-a ieșit cu totul aiurea, așa că a trebuit s-o duc la salon cu un prosop de bucătărie pe cap!

Leena bufnește în râs.

– Mersi, buni. Mereu știi să mă binedispui.

– Asta facem noi, *Eileenele*. Avem grijă una de alta. Obișnuiam să-i spun asta când era mică. Numele întreg al ei este Eileen. Marian i-a dat numele meu, când toți am crezut că aveam să mor de pneumonie, cândva pe la începutul anilor ’90; când am realizat că scăpasem de primejdie, totul devenise extrem de ambiguu, așa că Leena a devenit Leena.

– Te iubesc, buni.

– Și eu te iubesc.

După ce îmi închide, îmi dau seama că nu i-am spus nimic de noul meu proiect. Clipesc. Promit să-i spun data viitoare când sună. Nu-i vorba că mi-e

rușine să recunosc că-mi caut dragostea. Dar tinerii se amuză când aud că bătrânii vor să se îndrăgostească. N-o fac din răutate, ci mai degrabă fără să-și dea seama, așa cum râzi de copiii care fac pe adulții, sau de bărbații care merg la cumpărături.

Mă întorc în sufragerie și, când ajung acolo, mă uit peste lista mea mică și tristă cu burlacii eligibili din Hamleigh. În mintea mea e numai Carla. Mă străduiesc să mă gândesc la altele – la jachetele din stofă ale lui Basil, la fosta nevastă a lui Piotr, dar n-are rost, așa că dau frâu liber amintirilor.

Mi-o amintesc pe Carla fetiță, cu o claie de bucle și cu genunchii juliți, ținându-și sora de mână. Mi-o amintesc adolescentă, cu un tricou uzat pe care scria Greenpeace, slabă, dar rânjind printre dinți, cu patimă. Și apoi mi-o amintesc pe Carla întinsă în sufrageria lui Marian. Numai piele și os, albă precum ceara și luptând împotriva cancerului cu ultimele puteri.

N-ar trebui s-o spun în felul acesta, ca și cum ar fi părut slabă. Era încă atât de Carla, atât de îndârjită. Chiar și la ultima vizită a lui Leena, cu câteva zile înainte să moară, Carla refuza să-i asculte prostiile.

Încă zăcea în patul ei special, adus într-o seară în sufragerie de către un grup de angajați grijulii de la NHS[2], care l-au instalat cu o eficiență uluitoare și apoi au dispărut, înainte să apuc să le fac un amărât de ceai. Eu și Marian stăteam în prag. Leena era la marginea patului, în fotoliul pe care l-am pus atunci acolo, și nu l-am mai mutat în veci. Sufrageria nu se mai rotea în jurul televizorului, ci al patului cu mânere crem ca magnoliile, dispuse de-o parte și de alta a saltelei și cu telecomanda gri, care se pierdea mereu sub pături, telecomandă cu care ajustam înălțimea patului și o îndreptam pe Carla, ori de câte ori voia să stea în capul oaselor.

– Ești uluitoare, i-a spus Leena surorii ei, cu ochii în lacrimi. Cred că ești pur și simplu incredibilă, atât de curajoasă și…

Carla a întins mâna spre ea, mai repede decât credeam că o poate face și a înghiontit-o pe Leena în braț.

– Termină! Nu mi-ai zice vreodată așa, dacă n-aș fi pe moarte. Chiar și cu vocea stinsă și seacă, tot amuzantă era. În ultima vreme ești mult mai drăguță cu mine. E ciudat. Mi-e dor să te iei de mine că-mi irosesc viața.

Lena a clipit.

– N-am vrut să…

– Leena, e în regulă. Glumesc cu tine.

Leena s-a foit stingherită în fotoliu, iar Carla a dat ochii peste cap, ca și

cum ar fi vrut să spună *„Hai, pentru numele lui Dumnezeu!“* Până atunci reușisem să mă obișnuiesc cu fața ei fără sprâncene, dar îmi amintesc cât de ciudat mi s-a părut la început, cumva mai ciudat decât s-o văd fără buclele șatene și lungi.

– Bine, bine. O să fiu mai serioasă, a zis ea.

S-a uitat la mine și la Marian, apoi a întins mâna spre Leena, degetele ei palide făcând un contrast puternic cu tenul bronzat al Leenei.

– Gata? Uite, mi-am pus fața de om serios. Pentru o clipă, Carla a închis ochii. Sunt niște lucruri pe care am tot vrut să vi le spun. Lucruri serioase. A deschis apoi ochii și s-a uitat fix la Leena. Mai ții minte când am mers cu cortul, în vara aia, după ce te-ai întors de la facultate și mi-ai zis că poți schimba lumea prin consultanță în management? Și apoi ne-am certat pe tema capitalismului?

– Îmi amintesc, a zis Leena.

– N-ar fi trebuit să râd de tine, i-a mărturisit Carla înghițind greu; durerea îi schimba trăsăturile, strângându-i ochii și boțindu-i buzele uscate. Ar fi trebuit să ascult ce aveai de zis și ar fi trebuit să-ți spun că sunt mândră de tine. Într-un fel tu schimbi lumea, o faci mai bună, iar lumea are nevoie de oameni ca tine. Vreau să le dai clasă tuturor boșorogilor înțepați și vreau să fii la conducere. Lansează afacerea aia! Ajută oamenii! Și promite-mi să nu permiți ca plecarea mea să te tragă în jos!

Leena plângea. Umerii ei se încovoiau și se cutremurau. Carla scutura din cap.

– Leena, vrei să termini odată? Uite ce se întâmplă când vreau să vorbesc serios. E nevoie să te împung din nou?

– Nu, a zis Leena printre lacrimi. Te rog, nu! Chiar a durut.

– Ei bine, nu uita că, de fiecare dată când vei lăsa o ocazie să-ți scape, de fiecare dată când ai să te întrebi dacă ești în stare de una sau de alta, de fiecare dată când te vei gândi să renunți la *ceva* ce îți dorești… eu am să te împung de pe lumea cealaltă.

Asta era Carla Cotton. Era feroce și glumeață și știa că n-o să ne descurcăm fără ea.

Pavel „Pasha“ Kovalev: campion absolut la dansuri latine și la cele de societate; a concurat și a strălucit în emisiunea *Strictly Come Dancing*, produsă de BBC One
NHS (National Health Service): Serviciul Național de Sănătate Publică din Marea Britanie

Capitolul 3. Leena

Mă trezesc la 6.22, cu 22 de minute mai târziu ca de obicei, şi mă ridic în capul oaselor gâfâind. Cred că mă sperie tăcerea stranie şi absenţa înfiorătorului sunet al alarmei din telefon. Îmi ia ceva să-mi amintesc că nu sunt în întârziere şi nu trebuie să mă scol ca să merg la birou. De fapt, *n-am voie* să mă întorc la birou.

Îmi pun capul la loc pe pernă, lăsând oroarea şi ruşinea să se instaleze din nou. Am dormit tare prost, blocată în bucla amintirilor legate de acea întrevedere fatidică, mereu pe jumătate trează şi apoi, când reuşeam să adorm, o visam pe Carla, într-una din ultimele nopţi petrecute acasă la mama. Am visat cum m-am târât în pat şi am ţinut-o în braţe, cu trupul ei fragil cuibărit lângă al meu. După o vreme, mi-a dat un cot. „Hai, gata, nu mai uda perna“, mi-a zis şi apoi m-a pupat pe obraz şi m-a trimis să-i fac ciocolată caldă, în miez de noapte, şi apoi am mai stat de vorbă, chicotind în beznă, de parcă am fi fost iar două copile.

N-am mai visat-o pe Carla de luni bune. Acum trează şi retrăind acel vis, mi-e dor de soră-mea atât de tare, că ţip un sugrumat *„O, Doamne!“*, amintindu-mi cum tristeţea mă lovea pe neaşteptate şi mă trântea la podea în primele luni. Acum când loviturile durează o fracţiune de secundă, mă întreb cum de am supravieţuit acelor momente.

Nu-i a bună. Trebuie să mă pun în mişcare. Să alerg. Asta o să mă rezolve cumva. Îmi pun colanţii de la Lululemon[3], primiţi de la Ethan de ziua mea, şi un tricou mai vechi, apoi ies pe uşă. Alerg pe străzile din Shoreditch, până când casele din cărămidă roşie şi arta stradală fac loc depozitelor reinventate din Clarkenwell, barurilor cu obloane şi restaurantelor de pe Upper Street, vegetaţiei abundente din Islington. Alerg până transpir leoarcă, şi singurul lucru la care mă mai pot gândi e bucăţica de trotuar pe care o văd cu coada ochiului. Mă gândesc doar la următorul pas, apoi la următorul şi tot aşa.

Când mă întorc, o găsesc pe Martha în bucătărie, încercând să-şi potrivească trupul de femeie gravidă cu burta imensă într-unul din acele taburete ridicole pentru micul dejun, în stil art déco, pe care l-a ales pentru

apartament. Părul ei şaten-închis e aranjat în codiţe; Martha pare mereu tânără, are genul acela de figură, dar codiţele o fac să pară imposibil de tânără, aproape ilegal însărcinată.

Îi întind braţul, să o ajut să se cațere mai uşor, dar ea mă îndepărtează delicat.

– E foarte frumos din partea ta, dar eşti mult prea transpirată ca să poți atinge alţi oameni, scumpa mea, mă atenționează ea.

Mă şterg pe faţă cu partea de jos a tricoului şi mă îndrept către chiuvetă, după un pahar cu apă.

– Avem nevoie de scaune adecvate, îi spun eu peste umăr.

– Nu, n-avem! Astea-s perfecte, decretează Martha, răsucindu-şi fundul, ca să-l potrivească în scaun.

Îmi dau ochii peste cap.

Martha e un designer de interior exclusivist. Munca ei e neobişnuită, epuizantă şi neregulată. Clienţii sunt nişte năzuroşi de coşmar, care o sună mereu, când li se năzare, doar ca să facă crize de nervi, din pricina materialului pentru perdele. Dar partea bună e că primeşte reduceri la mobilierul de nişă şi ne-a umplut apartamentul de lucruri extrem de sofisticate, care fie n-au nici o utilitate – cum ar fi vaza în forma literei „W“ de pe pervazul ferestrei sau lampa din fontă care de-abia luminează când o aprinzi –, fie nu-şi îndeplinesc funcţia principală, şi anume taburetele pentru micul dejun pe care de-abia poţi să te aşezi sau măsuţa de cafea cu suprafaţa convexă.

Cu toate astea, aceste obiecte par să o facă fericită, iar eu petrec foarte puţin timp pe aici, aşa că nu mă deranjează. N-ar fi trebuit s-o las vreodată să mă convingă să închiriem împreună acest apartament, dar cum abia sosisem în Londra, n-am putut rezista tentaţiei de a locui în clădirile vechilor tiparniţe. Acum, acesta e doar un loc foarte scump în care pot să pun capul şi nici nu-mi dau seama că, aparent, ceea ce facem noi e să locuim într-un depozit artizanal. Când pleacă Martha, ar trebui să am o discuţie cu Fitz, să ne mutăm undeva mai rezonabil. În afară de bătrâna ciudată cu multe pisici de alături, aproape toţi locatarii au ori o barbă de hipsteri, ori un start-up.

– Ai reuşit să vorbeşti cu Yaz aseară? o întreb eu, în timp ce-mi mai pun un pahar cu apă.

Yaz e iubita ei şi acum e plecată în turneu prin State cu o piesă de teatru, pentru şase luni. Relaţia lor îmi creşte nivelul de stres. Totul implică o

logistică avansată. Sunt mereu pe fusuri orare diferite şi îşi trimit documente importante peste Atlantic şi iau decizii de viaţă cruciale la telefon pe WhatsApp, când semnalul e praf. Situaţia de faţă este o foarte bună exemplificare a stilului lor de viaţă: Yaz trebuie să se întoarcă în opt săptămâni şi să intre în posesia unei case (pe care nu a cumpărat-o încă), unde să-şi mute iubita însărcinată, cu câteva zile înainte ca bebeluşul să vină pe lume. Simplul fapt că mă gândesc la asta mă face din nou să transpir.

– Da, Yaz e bine, zice Martha mângâindu-şi burta umflată. Am vorbit despre Cehov şi baseball la 600 de kilometri pe oră. Ştii cum e Yaz. Zâmbetul ei afectuos se întinde, transformându-se într-un căscat veritabil. Totuşi, pare să slăbească prea tare. Îi trebuie mâncare bună.

Mă abţin să nu zâmbesc. Martha nu e încă mamă, dar de când o cunosc, i-a ocrotit pe toţi cei din jurul ei. Una dintre formele ei de bunăvoinţă excesivă e să hrănească oamenii. De asemenea, insistă să-şi invite la ceai, aici, prietenele de la cursul de Pilates, sperând vădit că o să-l însoare pe Fitz, celălalt coleg de apartament.

Că tot veni vorba de Fitz – mă uit la ceas. A schimbat deja patru locuri de muncă anul acesta şi ar face bine să nu întârzie.

– S-a trezit Fitz? întreb.

Tocmai atunci intră şi el, ridicându-şi gulerul să-şi pună cravata. Ca de obicei, barba lui pare că e tăiată la linie. Stau cu el de trei ani şi tot nu pricep cum reuşeşte asta. Fitz pare mereu că *e cu cineva*. Viaţa lui e în completă dezordine, dar ciorapii îi sunt întinşi perfect (în apărarea lui, ţin să menţionez că îşi ţine mereu ciorapii la vedere, purtând pantaloni cu doi centimetri mai scurţi – şi are ciorapi mai interesanţi decât restul lumii. O pereche e cu un imprimeu cu SpongeBob, alta e ca un tablou de Van Gogh, iar perechea mea preferată e una cu iz politic, care are scris în jurul gleznei „Brexitul e o prostie“).

– M-am sculat. Dar tu de ce te-ai trezit, că doar eşti în vacanţă? mă întreabă el, făcându-şi nod la cravata subţire.

– Of, Leena, spune Martha. Îmi pare rău. Am uitat cu desăvârşire că nu te duci la muncă azi. Ochii ei sunt plini de compasiune. Cum te simţi?

– Groaznic, mărturisesc eu. Şi mai sunt şi supărată pe mine că mă simt aşa, în contextul în care mi-au oferit o vacanţă plătită de două luni. Dar tot retrăiesc momentul acela din şedinţă. Şi după asta, tot ce vreau e să mă cuibăresc în poziţie fetală.

– Poziția fetală nu-i așa statică cum cred unii, ne zice Martha, mângâindu-și burta cu o grimasă. Dar da, e absolut firesc să te simți așa, scumpo. Ai nevoie de odihnă – asta pare să-ți transmită corpul. Și trebuie să te ierți pe tine. Ai făcut doar o mică greșeală.

– Leena nu a greșit niciodată, e incapabilă să facă greșeli. Dă-i timp să se obișnuiască, zice Fitz, îndreptându-se spre aparatul de făcut sucuri.

Mă înfoi în pene brusc.

– Ba da, am mai făcut greșeli.

– Ei, hai, Miss Perfecțiune. Zi-mi una, mă provoacă Fitz, făcându-mi cu ochiul.

Martha îmi sesizează iritarea și vrea să mă strângă de braț, dar apoi își amintește cât sunt de transpirată și se rezumă la a mă bate ușor pe umăr.

– Ai vreun plan de weekend? mă întreabă ea.

– Da, chiar merg în Hamleigh, răspund eu cu un ochi la telefon. Aștept un mesaj de la Ethan – a trebuit să lucreze până târziu aseară, dar sper că e liber în seara asta. Am nevoie de îmbrățișările lui cele lungi și splendide, când îmi afund capul în gâtul lui și el mă învăluie instantaneu.

– Pe bune? mă întreabă Fitz cu o expresie dezaprobatoare. Te duci sus în nord să-ți vizitezi mama? Crezi că de asta ai nevoie acum?

– Fitz! strigă Martha la el, admonestându-l. Leena, eu cred că e o idee minunată. Ți-ar prinde tare bine să te vezi cu bunica ta și nu-i obligatoriu să-ți vizitezi și mama, dacă nu te simți pregătită. Merge și Ethan cu tine?

– Cel mai probabil, nu. E ocupat cu proiectul din Swindon. Termenul de livrare e joia viitoare și stă tot timpul la birou.

Fitz pornește blenderul de sucuri cu un bâzâit edificator. Nu e nevoie să deschidă gura.

Știu că e de părere că eu și Ethan nu facem din relația noastră o prioritate. E adevărat că nu ne vedem pe cât de des ne-am dori – deși lucrăm pentru aceeași companie, avem proiecte diferite, care de regulă au loc în diverse parcuri industriale, uitate de lume. Dar tocmai de aceea îl apreciez atât de mult pe Ethan. Că înțelege importanța muncii. Când Carla a murit, iar eu mă chinuiam din răsputeri să rămân pe linia de plutire, el a fost cel care m-a ajutat să mă concentrez asupra jobului, amintindu-mi ce-mi plăcea atât de mult la munca mea și m-a împins să merg mai departe, ca să nu mă afund și mai tare în suferința mea.

Doar că acum nu mai am ceva de lucru care să mă motiveze, cel puțin nu în

următoarele opt săptămâni. Am două luni goale, pe care trebuie să le umplu cu ceva. Când mă gândesc la toate orele de liniște și reflecție care mă așteaptă, mi se face iar rău de la stomac. Am nevoie de un scop, de un proiect, de *ceva*. Dacă nu mă pun în mișcare, simt că mă scufund, iar la acest simplu gând, mă cuprinde iar panica.

Mă uit la ceasul din telefon. Ethan a întârziat o oră și jumătate – probabil l-a reținut un partener, când pleca de la muncă. Toată după-amiaza am stat să fac ordine în apartament, ca să termin exact atunci când el ar fi trebuit să ajungă, dar de atunci au mai trecut două ore, timp în care am mutat mobilă, am șters de praf picioarele scaunelor și am făcut o curățenie excesivă, genul care te face subiect de film documentar, la televizor.

Când, în sfârșit, aud cum răsucește cheia în broască, ies de sub canapea și-mi șterg rapid cu mâna tricoul lălâi de scandal. E unul cu Buffy: pe față e o poză cu chipul ei, cu expresia cea mai cunoscută (majoritatea hainelor mele, care nu sunt costume pentru birou, sunt pulovere foarte lăbărțate, de tocilară. Acum nu mai am timpul necesar să mă uit la seriale, dar încă mai pot să-mi demonstrez loialitatea față de preferințele mele – și sincer, simt că e singura modă care merită banii mei).

Ethan suspină dramatic când intră în cameră, rotindu-se pe călcâie la vederea transformărilor pe care le-am făcut. Locul chiar arată grozav. De regulă, păstrăm apartamentul ordonat, dar acum sclipește.

– Trebuia să-mi dau seama că n-ai să lași o zi să treacă fără să te afunzi cu frenezie în vreo activitate, constată Ethan, pe cale să mă sărute. Miroase puternic a colonie de citrice, iar ploaia răcoroasă de martie se simte pe nasul lui rece. Locul arată genial! Ce-ai zice să-l faci și pe al meu la fel?

Îl plesnesc peste braț, iar el râde. Își dă la o parte de pe frunte părul negru, cu smucitura-i caracteristică. Se apleacă și mă sărută din nou, iar eu sunt puțin invidioasă, când îl simt încă încordat de la serviciu. Mi-e dor să mă simt și eu așa.

– Scuze că am întârziat, îmi zice el în drum spre bucătărie. Li m-a luat deoparte să ne uităm pe cifrele de la Cercetare și Dezvoltare pentru raportul Webster și, știi cum e el, nu pricepe nici o aluzie. Cum îți mai e, îngerul meu? mă întreabă el peste umăr.

Brusc, mi se face un ghem în stomac. Cum îți mai e, îngerul meu? Ethan obișnuia să mă întrebe asta în fiecare noapte, când Carla de-abia mai sufla; mi-o spunea din pragul ușii, venind mereu fix când aveam nevoie de el, cu o

îmbrățișare și o sticlă de vin; mi-a spus-o și când mă împleticeam să ajung în față la înmormântarea Carlei, strângându-l de mână atât de tare, că probabil l-a și durut. N-aș fi putut trece prin toate astea fără el. Nu știu cum poți fi vreodată suficient de recunoscător cuiva care te-a scos la lumină în cel mai întunecat moment al vieții.

– Sunt… bine, zic eu.

Ethan se întoarce, și observ că ciorapii lui sunt un pic în dezacord cu costumul lui elegant.

– Eu cred că o să-ți prindă bine pauza asta.

– Așa crezi? întreb eu, afundându-mă în canapea.

Se așază lângă mine și-mi pune picioarele peste ale lui.

– Categoric. Și, ca să nu-ți ieși din mână, ești oricând binevenită să arunci un ochi peste proiectele mele, iar eu pot să-i amintesc din când în când Rebeccăi faptul că mă ajuți, ca ea să aibă în vedere că rămâi la fel de ageră și când ești plecată.

– Pe bune? tresar eu.

– Normal, zice el și mă sărută. Știi că poți conta pe mine.

Îmi schimb poziția, să-l pot admira mai bine: să-i pot vedea gura fină și expresivă și părul negru, mătăsos, șiragul delicat de pistrui de deasupra pomeților. E atât de frumos și e aici, chiar acum, când am cea mai mare nevoie de el. Sunt fabulos de norocoasă să am așa un iubit.

Se apleacă pe-o parte să-și ia geanta de laptop, proptită de brațul canapelei.

– Vrei să trecem prin prezentarea de mâine? Pentru raportul Webster?

Ezit, dar el deja a deschis laptopul și l-a pus pe picioarele mele, așa că mă sprijin și eu de spătarul canapelei și-l las să vorbească. Are dreptate, treaba asta funcționează. Stând aici cu el și ascultându-i vocea moale și joasă, povestind despre venituri și proiecții, mă simt din nou în apele mele.

Brand american de îmbrăcăminte pentru atleți, cu prețuri mari

Capitolul 4. Eileen

E o vineri după-amiază foarte agitată. Dec mi-a lăsat măruntaie de şoarece pe preşul de la intrare. Sunt convinsă că în codul felinelor gestul lui poate fi interpretat ca o amabilitate, dar acum va trebui să şterg foarte bine talpa pantofilor mei preferaţi. Ajung la primărie fix înainte ca întâlnirea pentru Paza Cartierului să înceapă.

Paza Cartierului din Hamleigh e o asociaţie neoficială, dar înfloritoare. Infracţionalitatea e principala preocupare a locuitorilor din Hamleigh-in-Harksdale, în ciuda faptului că singura infracţiune din ultimii cinci ani a fost furtul maşinii de tuns iarba a lui Basil, care s-a dovedit că a fost împrumutată de Betsy, care la rândul ei jură că l-a întrebat mai întâi pe Basil. Pe oricine ai alege să crezi, adevărul e că nu ne confruntăm cu o epidemie de ilegalităţi şi o întâlnire de două ore pe săptămână e, aproape fără îndoială, un pic cam mult.

Din fericire, acum eu sunt la conducerea Pazei Cartierului, cu Betsy alături ca ajutor de veghe (s-a stabilit că ea nu poate fi prim-supraveghetor, dat fiind cazierul ei mai sus-menţionat). Am făcut aceste întruniri mult mai interesante. Din moment ce nu suntem tehnic o pază de cartier cu acte în regulă, ci doar oameni cărora le place să-şi urmărească vecinii, n-avem nevoie de reguli şi reglementări. Aşa că am încetat cu discuţiile despre infracţiuni şi ne-am concentrat doar asupra bârfelor, scandalurilor din sat, plângerilor şi rivalităţilor dintre cătune. Apoi avem la discreţie o mulţime de biscuiţi gratis, am adus perne pentru scaune şi am creat şi un semn pe care scrie „Exclusiv pentru membri“ pe care-l postăm pe uşa primăriei atunci când ne întâlnim, doar pentru a-i face geloşi pe ceilalţi, pe non-membri şi pe membrii fuduli că fac parte dintr-un club, oricum ar fi el.

Betsy face ordine în sală lovind cu ciocănelul în măsuţa de cafea (Dumnezeu ştie de unde a făcut ea rost de ciocănel, dar profită de orice ocazie să-l folosească. Deunăzi, când Basil era deosebit de certăreţ la bingo, i-a dat cu ciocănelul în cap. Asta l-a redus la tăcere. Deşi apoi doctorul Piotr a

tras-o deoparte şi i-a explicat că, dat fiind faptul că Basil a suferit de curând un atac cerebral, ar face bine să nu-i provoace vreun traumatism cranian).

– Cu ce începem mai întâi? întreabă Betsy.

Îi înmânez agenda.

Întâlnirea Pazei Cartierului din 20 martie

Întâmpinare.

Ceai şi biscuiţi.

Doctorul Piotr: parcarea din faţa dispensarului.

Roland: o mai boicotăm pe Julie? Reevaluare: nu prea mai avem de unde să cumpărăm sendvişuri bune cu şuncă.

Betsy: să clarificăm dacă fusta-pantalon mai e sau nu în vogă.

Biscuiţi şi ceai.

Eileen: seara filmelor clasice – să interzicem toate filmele cu Jack Nicholson, nu le mai suportă, trebuie să mai existe vreun alt actor în vârstă capabil să joace bine.

Basil: Noutăţi despre Războiul Împotriva Veveriţelor.

Vreo infracţiune?

Biscuiţi şi ceai.

Alte treburi.

Basil se ocupă de ceaiuri, iar asta înseamnă că vor fi teribil de slabe şi jumătate dintre noi încă mai avem pliculeţe care ne plutesc prin căni, fiindcă e prea miop să le vadă pe cele pe care nu le-a pescuit deja. Totuşi, Betsy a adus o tavă mare cu biscuiţi. Tocmai devorez unul cu ghimbir, în vreme ce Piotr vorbeşte cu patos despre „cei care îşi parchează scuterele pe două locuri“ (se referă la Roland) şi despre „consecinţele pentru ceilalţi pacienţi“ (aici e vorba de Basil, care se plânge mereu de asta).

Îmi zboară gândul la lista de pe masa mea din sufragerie şi încerc să-mi imaginez cum ar fi să fac dragoste cu doctorul Piotr şi, drept rezultat, mă înec cu biscuitul cu ghimbir, aşa că întreaga Pază a Cartierului se panichează şi începe să mă bată pe spate. Betsy tocmai se pregăteşte să-mi facă manevra Heimlich, dar reuşesc să-mi recapăt la timp vocea şi să le spun că sunt bine. Acestea fiind zise, dacă vreodată mi s-ar întâmpla să mă înec, aş prefera ca doctorul Piotr să-mi facă manevra. Schimbăm priviri amuzate peste capul lui Betsy când spun asta. Cu o urmă de speranţă, mă întreb dacă în privirea mea

se regăsește vreo urmă de flirt, deși a trecut ceva vreme de când am făcut asta ultima dată și nu prea mai știu cum se face.

Betsy se bosumflă la auzul comentariului meu, dar se lasă repede distrasă de modernitatea discutabilă a fustei-pantalon. Acest subiect a apărut săptămâna trecută, când Kathleen i-a spus lui Betsy că erau din nou în vogă, iar ea și-a cumpărat vreo cinci perechi de pe canalul de teleshopping (la numai 35 de ani, Kathleen descrește considerabil media de vârstă a Pazei Cartierului. Având trei copii cu vârste sub șase ani, e atât de disperată să iasă din casă, că s-a oferit să participe la aproape toate activitățile din sat). Betsy a avut o criză de neîncredere vizavi de noile ei achiziții, așa că a lansat un chestionar de votare. E modul ei de a se asigura că nimeni nu-i judecă alegerile – dacă decizia e luată în mod democratic, atunci e vina tuturor.

Paza Cartierului stabilește că fusta-pantalon e din nou la modă, deși am impresia că Basil crede că e un fel de legumă franțuzească… și el a avut votul decisiv.

După a doua tură de biscuiți, îmi susțin cazul vizavi de filmele cu Jack Nicholson, dar sunt pe loc anihilată: surprinzător, Penelope e o admiratoare înfocată. Apoi Basil se plânge o vreme de veverițe, ceea ce e mereu o pauză binevenită a întrunirii, că pot să închid un pic ochii, urmează și mai mulți biscuiți și apoi cel mai important subiect: „Vreo infracțiune?“, altminteri cunoscut sub denumirea de „bârfă proaspătă“.

– Eileen, Betsy spune că ți-ai vândut mașina? mă întreabă clipind din ochii ei de bufniță Penelope.

Ființa asta are o constituție de păsărică; pare atât de fragilă, că sunt mereu îngrijorată că o să-și rupă vreun oscior, dar în realitate e mult mai puternică decât pare. Ieri am văzut-o stropind cu un pistol cu apă o pisicuță care atacase cuibul pițigoilor ei albaștri. A nimerit-o fix în ochi.

– Cred că e foarte înțelept din partea ta să renunți la șofat, îmi zice Betsy.

– Încă mai conduc, o informez eu îndreptându-mi spatele. Împart mașina cu Marian.

– Ah, încă mai conduci? Da’ să știi că ești tare curajoasă, mai ales după incidentul ăla din Sniddle Road!

Betsy e un suflet gentil și o prietenă foarte dragă, dar, de asemenea, excelează la a spune tot soiul de obrăznicii, pe un ton care nu-ți lasă loc de obiecții. Cât despre „incidentul“ meu de pe Sniddle Road, abia dacă merită menționat. Recunosc că n-a fost cea mai izbutită tentativă de parcare, dar cine

ar fi crezut că jeepul omului s-ar îndoi atât de uşor? Părea un tanc în toată regula.

– Să înţeleg că ai renunţat la ultimul tău proiect? mă întreabă Basil, îndepărtându-şi firimiturile de biscuiţi din mustaţă. Parcă transportai câini pierduţi, nu-i aşa?

– Îi ajutam pe drăguţii de la centrul de adopţii din Daredale, răspund eu cu demnitate. Dar acum au propriul mijloc de transport.

– Sunt convins că o să-ţi găseşti altceva cât de curând, chicoteşte el.

Îl privesc printre gene. Ai şi renunţat deja să ne găseşti un sponsor pentru 1 Mai? Chiar nu există nici o mare companie dispusă să sprijine o mică sărbătoare dintr-un cătun?

Strâng din dinţi. Întâmplător, *m-am străduit* din răsputeri să găsesc un sponsor pentru festivalul de 1 Mai. Am sperat că puteam folosi fondurile pentru cancer, care au ajutat-o atât de mult pe Carla, în loc să acoperim noi costurile, aşa cum facem de obicei. Dar azi e greu să găseşti pe cineva care să-ţi susţină cauza în faţa marilor companii din Leeds, iar afaceriştii locali ţin cureaua strânsă şi nu prea au bani de cheltuit.

– Hai că e chiar amuzant, râde pe înfundate Basil.

– N-am să mă scuz că vreau să schimb ceva în lumea asta, Basil, îi răspund eu cu răceală în glas.

– Corect, corect, mă aprobă el. Şi e foarte curajos din partea ta, mai ales când ştii că n-ai mari sorţi de izbândă.

Din fericire, se schimbă cursul discuţiei. Penelope se întoarce către Piotr, ca să disece ultimele dureri ale lui Roland şi profit de moment să schimb două vorbe cu Betsy.

– Scumpa mea, ai mai vorbit cu fiică-ta? o întreb eu încet. Vine în vizită?

Betsy strânge din buze.

– Am încercat. Degeaba.

Problema e de fapt soţul lui Betsy. Fiica ei refuză să mai stea în aceeaşi casă cu el. Şi o înţeleg – Cliff e un nesuferit şi, sincer, nu ştiu cum l-a suportat Betsy atâţia ani. Nici măcar Wade nu-l înghiţea. Iar faptul că a îndepărtat-o pe Betsy de familie nu face decât să înrăutăţească lucrurile pe viitor. În fine, nu-i treaba mea să mă amestec. O strâng încet de mână.

– O să vină când se va simţi pregătită, îi zic eu.

– Ei bine, sper să nu treacă prea mult până atunci. Am 80 de ani, îmi aminteşte Betsy.

Zâmbesc când o aud spunând asta. De fapt, Betsy are 85 de ani. Chiar şi atunci când vrea să sublinieze că e bătrână, tot nu se poate abţine să mintă în privinţa vârstei ei.

– Cursele de autobuz spre Knargill s-au redus la una pe zi, îl anunţă Basil pe Roland, de partea cealaltă. Aici nu ştiu care-i soluţia.

Principalele lucruri de care îi place lui Basil să se plângă sunt exact după cum urmează: veverițele, legăturile de transport, vremea și starea naţiunii. N-ar trebui să-l stârneşti asupra vreunuia dintre aceste subiecte, dar mai ales a celui din urmă, care trebuie evitat cu orice preţ. Devine de nesuportat când ajunge la capitolul „imigrare“.

– Și acolo era, zice Basil, înecată în propria supă de praz cu cartofi. Cred că era o privelişte înfiorătoare. Sărmana tânără care a găsit-o tocmai venise să o întrebe dacă voia o nouă glazură, dublă. A găsit uşa descuiată şi pe ea moartă de o săptămână, fără ca nimeni să ştie!

– Basil, ce înseamnă asta? Iar spui poveşti de groază?

– A murit o doamnă în Knargill, mă informează el, sorbind din ceai satisfăcut. S-a înecat în castronul cu supă.

– Groaznic! exclamă Betsy.

– O mâncau viermii şi muştele când au dat de ea? întreabă Penelope vădit interesată.

– Penelope! strigăm noi în cor şi apoi ne întoarcem cu toţii spre Basil pentru un răspuns.

– Foarte posibil, încuviinţează el atotştiutor. Foarte posibil. Biata femeie avea doar 79 de ani. Soţul îi murise cu un an în urmă. N-avea pe nimeni altcineva să aibă grijă de ea. Vecinii spuneau că uneori treceau luni întregi în care vorbea doar cu păsările.

Brusc, am o senzaţie ciudată, de parcă mi-ar pluti capul şi, când dau să întind mâna după un alt biscuit cu ghimbir, observ că mâna îmi tremură mai abitir ca de obicei.

Cred că e de la faptul că realizez că biata femeie era de vârsta mea. Dar ăsta e singurul lucru pe care-l avem în comun, îmi spun eu hotărâtă. În primul rând, n-aş mânca vreodată supă de praz cu cartofi. Și cu asta basta!

Înghit. Incidentul de ieri cu borcanul a fost o amintire neplăcută despre cât de uşor poate fi să renunţi. Iar asta se poate întâmpla de pe o zi pe alta când eşti singur.

– Ar trebui să facem mai mult pentru oamenii ca ea, intervin eu brusc.

Acum s-au redus cursele de autobuz şi cum programul de transport pentru seniorii din Dales nu mai primeşte finanţare, le e din ce în ce mai greu să ajungă undeva, chiar dacă vor.

Toată lumea mă priveşte surprinsă. De regulă, dacă locuitorii din Knargill sunt menţionaţi în timpul unei întâlniri a Pazei Cartierului, urmează un comentariu răutăcios din partea lui Betsy, cum ar fi: „Aşa le trebuie dacă stau în Knargill“.

– Da, cred că ai dreptate, spune Penelope pe un ton certăreţ, spărgând tăcerea.

– Hai să trecem şi asta în agenda pentru viitoarea întâlnire, spun eu, notându-mi în caiet.

Urmează o tăcere incomodă.

– Ştiţi, în satul Firs Blandon se discută organizarea unui festival al Zilelor de Mai, care să rivalizeze cu al nostru, îmi transmite Basil viclean, ca şi cum ar vrea să-mi pună la încercare loialitatea.

– Ba nu, şuier eu din buze. Basil ar trebui să ştie că nu le-aş lua vreodată partea celor din Firs Blandon. Acum zece sau douăzeci de ani, când în Hamleigh a căzut curentul vreo trei zile, în urma unei furtuni de proporţii, toate celelalte sate s-au oferit să-i ajute cu bani şi camere libere pe toţi cei care nu se puteau descurca fără încălzitoare. Dar nimeni din Firs Blandon n-a ridicat un deget. Ei bine, îi răspund eu înverşunată. Nici o sărbătoare de 1 Mai n-o să fie vreodată la fel de reuşită ca a noastră.

– Normal că nu va fi! declară Betsy, iar toată lumea se relaxează din nou. Mai vrea cineva biscuiţi?

Restul întrunirii decurge normal, dar strania senzaţie care mă bântuie de la începutul zilei nu mă slăbeşte nici acum. Mă bucur că Leena vine mâine. Sunt cam epuizată, dar e mult mai simplu să fii independentă, atunci când ai pe cineva alături.

Capitolul 5. Leena

Hamleigh-in-Harksdale e la fel de drăguţ pe cât sună. Satul e ascuns între două dealuri, în sudul regiunii Dales, din Yorkshire. Pe măsură ce autobuzul înaintează pe şoseaua din vale, pot să-i zăresc acoperişurile şi hornurile înclinate, printre piscurile maronii-roşcate.

N-am crescut în Hamleigh – mama s-a mutat acolo doar când s-a îmbolnăvit Carla. În mintea mea există două versiuni ale satului: jumătate dintre amintiri au o dulce nostalgie a copilăriei, în tonuri sepia, iar cealaltă jumătate sunt amintiri dureros de întunecate, marcate de pierdere. Mi se strânge stomacul. Încerc să-mi amintesc cum m-am simţit acolo în copilărie şi bucuria pe care o simţeam când ajungeam la acest cot de drum şi zăream în faţă acoperişurile caselor din Hamleigh.

Chiar şi când eram adolescente şi ne certam întruna, eu şi Carla cădeam la pace pe toată durata vizitei în casa bunicilor. Ne tot plângeam de ce petreceri urma să ratăm, pe tot parcursul drumului din Leeds până acolo, în timp ce mama conducea maşina. Dar odată ajunse în Hamleigh, ne aminteam instantaneu cine suntem noi aici. Faptul că beam cidru pe ascuns şi ne sărutam cu băieţi de clasa a şasea îmi pare acum absurd, ca o amintire din viaţa altcuiva. Stăteam afară cât era ziua de lungă, culegând afine împreună, le adunam în recipiente Tupperware din plastic cu capace crăpate, fără să ne pese de zgârieturile de pe picioarele noastre proaspăt rase, asta până când ajungeam acasă şi acestea ieşeau la iveală de sub fustele uniformelor noastre, răsucite în talie.

Privesc cum culorile din Dales răzbat prin geamurile murdare ale autobuzului: nuanţe roşietice, verzui şi apoi griul nisipos al zidurilor din piatră. Oile ridică alene ochii când trecem pe lângă ele. E o zi luminoasă. Aproape că pot să adulmec felul în care ploaia face ca pământul să miroasă puternic, ca şi cum de-abia s-ar fi trezit. Aerul e mult mai proaspăt pe aici.

Desigur, nu aici în autobuz. Aici miroase a aer stătut sau de parcă cineva tocmai ar fi deschis o pungă cu un sendviş cu pui tikka-masala. Dar ştiu că,

de cum voi coborî, prima gură de aer va fi senzațională.

Hamleigh are doar trei străzi: Lower Lane[4], Middling[5] Lane și Peewit Street, care de fapt ar fi trebuit să se numească Upper Lane[6], dar iată, exotismul vieții rurale în toată splendoarea. Casele sunt majoritatea din piatră, cu acoperișuri din ardezie pusă alandala, dar spre capătul cel mai îndepărtat din Middle Lane apare o construcție nouă, care iese în evidență ca o bătătură, o clădire cu arhitectură îndrăzneață, din cărămidă oranj și ferestre cu ramă neagră. Bunica nu poate s-o sufere. De câte ori încerc să-i explic că Marea Britanie are nevoie disperată de locuințe noi, la prețuri rezonabile, ea îmi răspunde: „Asta doar fiindcă încăpățânații ca tine cheltuiesc atât de mult pe apartamentele cât cutiile de chibrituri din Londra“, ceea ce trebuie să recunosc că are sens, economic vorbind. Doar că-mi doresc să fi fost unul dintre acei încăpățânați care chiar își cumpără case, în loc să cheltuiască zeci de mii de lire pe chiria unui depozit artizanal.

De la stația de autobuz, merg drept spre casa bunicii. Mă surprind îndreptându-mi privirea spre strada unde locuiește mama, ca atunci când treci pe lângă un accident teribil de motocicletă, conștient că poți observa cu coada ochiului oribila imagine.

Casa bunicii e cea mai frumoasă din tot satul: se numește Clearwater Cottage[7], e la numărul 5, pe Middle Lane. Are un acoperiș vechi și haios din ardezie, glicină care se cațără pe zidul din față, o ușă roșie ca rubinul… E o căsuță de basm. Nodul de anxietate dintre coastele mele începe să se desfacă pe măsură ce încep să urc pe aleea din grădină.

Ridic inelul din metal și ciocăn la ușă.

– Leena? aud imediat vocea bunicii.

Mă încrunt. Mă uit în dreapta, apoi în stânga, apoi în sus.

– Buni! țip eu.

Bunica e cocoțată la jumătatea mărului din stânga ușii de la intrare. Aproape că a ajuns la înălțimea ferestrelor de la etaj. Își sprijină fiecare picior pe câte o creangă și e îmbrăcată în pantaloni kaki și un tricou maroniu, ambele camuflând-o perfect în restul peisajului. Dacă n-ar avea părul alb, jur că n-aș fi văzut-o.

– Ce naiba faci acolo sus?

– Toaletez copacii! strigă la mine.

Îmi flutură pe sub nas un obiect mare și ascuțit. Clipesc. Mai rău mă agită.

– Ești foarte… sus! îi spun eu, cu tact.

Nu vreau să-i zic că e prea bătrână pentru asta, dar singurul lucru care-mi trece acum prin cap e episodul din *24 Hours in A&E*[8], când o doamnă în vârstă a căzut de pe un scaun și și-a rupt șase oase. Iar copacul e simțitor mai mare decât scaunul.

Bunica începe să coboare, tremurând. Pe bune. *Tremurând*.

– Mai încet! Nu te grăbi pentru mine! o implor eu și îmi înfig unghiile în palme.

– Gata! Bunica aproape că sare ultima porțiune, ștergându-și mâinile de coapse. Dacă vrei un lucru bine făcut, fă-l cu mâna ta, mă învață ea. Luni bune l-am așteptat pe omul care se ocupă cu tăiatul copacilor, dar tot n-a venit.

Mă uit la ea. Pare nevătămată. De fapt, arată bine, chiar și un pic obosită – are culoare în obraji și, în spatele ochelarilor cu ramă verde, ochii ei căprui emană o strălucire puternică. Întind mâna să-i scot o frunză din păr și să i-l aranjez la loc, când ea mă prinde de mână și mă strânge ușor.

– Bună iubito, mă întâmpină ea toată numai zâmbet. Ciocolată caldă?

Bunica știe să facă ciocolată caldă ca la carte: pe plită, cu frișcă și ciocolată adevărată. E pur răsfăț într-o cană. Carla obișnuia să spună că, dacă bei mai mult de una pe zi, nu mai aveai loc și pentru restul meselor, dar e băutura mea preferată.

Mă fac utilă, scoțând vasele din scurgător și punându-le la marginea chiuvetei, în timp ce bunica amestecă ciocolata. De luni în șir n-am mai dat pe aici – ultima dată am venit după ce bunicul Wade a plecat, pe la sfârșitul anului trecut –, dar totul pare neschimbat. Lemnul portocaliu din plinte și corpurile de bucătărie, covoarele uzate cu diverse modele și pozele de familie cu rame rablagite de pe pereți.

Nici nu zici că bunicul Wade a plecat sau că a fost vreodată pe aici. Nu cred că și-a luat altceva în afară de haine. Mereu mi s-a părut că Clearwater Cottage a fost mai mult casa ei, decât a lui. Bunicul doar obișnuia să ocupe fotoliul din colțul sufrageriei, ascultând radioul și ignorând pe toată lumea. A fost așa un șoc atunci când a plecat cu profesoara de dans – nu fiindcă am crezut vreodată că o iubea pe bunica, ci pentru că nu mi-l imaginasem vreodată capabil să fugă cu cineva. E genul de om căruia îi place mereu să se plângă de diverse, fără să facă ceva în privința asta. Acestea fiind zise, pot doar să trag concluzia că profesoara de dans a fost cea care l-a sedus.

– Tare mă bucur că ai venit, scumpa mea, îmi zice bunica privindu-mă peste umăr, în timp ce continuă să învârtă ciocolata în ibricul ei special.

– Iartă-mă, ar fi trebuit să vin mai devreme, răspund eu, jucându-mă cu magneții de pe frigider.

– Nu te condamn că stai la Londra. Și eu aș fi făcut la fel, la vârsta ta, dacă puteam.

Ridic privirea spre ea. Bunica nu prea vorbește despre trecut – zice mereu că preferă să privească spre viitor. Știu însă că a lucrat la Londra înainte să-l cunoască pe bunicul, când avea vreo 20 de ani. Apoi s-au căsătorit, s-au stabilit aici și cam asta a fost. Așa s-a exprimat mereu: *asta a fost*.

Deși tocmai mi-a trecut prin minte că putea *să nu fie așa*.

– Încă mai poți merge la Londra, îi spun eu. Chiar te-ai putea muta acolo, acum că bunicul Wade nu te mai poate ține pe loc.

Bunica toarnă ciocolata caldă în căni.

– Hai, nu fi prostuță, îmi zice ea. Nu pot să zbor la Londra, nu când mama ta are nevoie de mine.

Clipesc.

– O să se descurce, buni. Nu e atât de fragilă precum o crezi.

Bunica se uită la mine de parcă mi-ar spune: *Și tu ai de unde să știi asta, așa-i?*

Mă întorc şi văd că jurnalul de proiecte stă deschis pe masă. Buni ia jurnalul cu ea oriunde s-ar duce – îl tratează la fel cum îmi tratez eu telefonul, întotdeauna terifiată dacă nu îl găseşte în geanta ei, chiar şi dacă se duce numai să ia nişte lapte de la magazin.

– Ce e pe lista cu lucruri de făcut? întreb eu, după care mă încrunt. *Propriii dinţi*? Rămân uluită. *Cel mai probabil e lemn în pat*? Ce *e* asta?

Bunica înşfacă jurnalul.

– Nimic!

– Buni, roşeşti? Nu cred că am mai văzut-o pe bunica mea înroşindu-se până acum.

Îşi acoperă repede obrazul cu mâna.

– Nu fi ridicolă, spune ea. Nu mai fac asta din anii ’60.

Râd şi îi iau mâna de pe obraz.

– Nu, nuanţa pielii tale este clar trandafirie, o informez eu. Nu vrei să-mi spui ce se petrece? Ăsta e un proiect nou? De obicei nu sunt *atât* de ciudate.

Bunica strânge din buze, rujul ei de culoarea piersicii adunându-i-se în

pliuri.

– O, Doamne, scuze, buni. O iau de mână şi ne aşezăm la masă. Asta e ceva important, iar eu mă comport prosteşte?

– Nu, nu, spune ea, foarte neconvingător.

Încerc să îi iau jurnalul din mână; după un moment, ezitând, îi dă drumul.

Mă uit repede pe lista pe care a făcut-o. Acum e destul de evident despre ce este vorba. Citind-o, inima mi se umple cu căldură, întrucât este atât de drăguţă şi *atât* de tipică pentru bunica. Însă această listă este şi puţin tristă.

Umerii bunicii sunt tensionaţi; mă priveşte cu îngrijorare, iar eu mă supăr pe mine pentru că am fost atât de insensibilă.

– Păi, spun eu, asta nu-i deloc bine. Mă uit din nou la listă. Basil e cel cu mustaţă şi cu abţibildul Britain First[9] pe amortizor, nu-i aşa?

– Da, spune bunica, încă părând îngrijorată.

– Îţi place de el?

– Ei bine… Bunica se gândeşte puţin. Nu prea, îmi mărturiseşte ea. E cam habotnic.

Iau un pix şi îl tai pe Basil de pe listă.

– Stai! spune bunica. Poate că… îmi va plăcea de el până la urmă…

Tonul ei mă face să tresar. Pare atât de îngrijorată. De parcă Basil ar fi cel mai bun bărbat la care ar putea spera. Nu e ea însăşi – Eileen Cotton nu s-ar mulţumi niciodată cu un bărbat ca Basil. Ei bine, s-a mulţumit cu bunicul Wade, dar întotdeauna am avut impresia că ştia că a fost o greşeală şi că a rămas cu el numai dintr-o loialitate încăpăţânată – relaţia lor era mai degrabă un parteneriat, cu care se împăcaseră amândoi, nu o căsătorie. Când a părăsit-o, mi s-a părut că ea a văzut acest gest nu ca pe o trădare, ci ca pe o mare grosolănie.

– Regula numărul unu a întâlnirilor, îi spun bunicii, pe tonul pe care îl folosesc atunci când Bee se gândeşte să se întoarcă la unul dintre partenerii ei jalnici din săptămâna anterioară. Nu poţi schimba un bărbat. Chiar dacă are propriii dinţi. Următorul: domnul Rogers. Tatăl vicarului?

– E un om minunat, spune bunica cu speranţă în glas.

Mă bucur să văd că umerii ei sunt mai relaxaţi.

Analizez punctele ei pro şi contra. Nu mă pot abţine să nu râd puţin şi să nu fiu un pic surprinsă când îi citesc comentariile despre domnul Rogers – apoi îi văd expresia şi mă scutur. Da. Clar, cauţi ceva mai… intim decât e dispus domnul Rogers să îţi ofere.

– O, Doamne, e ciudat să port această conversaţie cu nepoata mea, spune bunica.

– Şi o dată pe lună nu e nicidecum suficient de des. Îţi va lua o veşnicie să îl cunoşti dacă îl vezi numai o dată la patru săptămâni. Îl tai pe domnul Rogers de pe listă. Următorul: o, îmi amintesc de doctorul Piotr! Dar te-ai lovit de regula numărul doi a întâlnirilor, buni – nu te duce după un bărbat care nu este disponibil din punct de vedere emoţional. Dacă doctorul Piotr încă îşi iubeşte fosta soţie, inima îţi va fi frântă în mod sigur.

Bunica îşi freacă bărbia.

– Ei bine, un bărbat se poate…

Ridic un deget.

– Chiar sper că nu urma să spui „schimba“.

– Hmm, spune bunica, privindu-mă cum îl tai pe Piotr de pe listă.

– Şi în cele din urmă… continui să citesc. O, buni, nu, nu, nu! Arnold, vecinul? Tatăl vitreg al lui Jackson Greenwood?

– Fostul tată vitreg acum, îmi spune bunica, cu mica ei zvâcnire din sprâncene diavolească pe care o foloseşte atunci când bârfeşte.

– Cel mai morocănos om din lume? continui eu fermă, fără a mă întrerupe. Meriţi *mult* mai mult.

– A trebuit să fiu corectă şi să scriu pe toată lumea, îmi explică bunica în timp ce tai numele lui Arnold. Este ultimul bărbat singur din Hamleigh care are peste 70 de ani.

Ne holbăm amândouă la lista cu nume tăiate.

– Păi, spun eu, e bine să ai parte de un nou început.

Umerii bunicii atârnă din nou, aşa că o iau de mâini.

– Buni, sunt *atât de bucuroasă* că îţi cauţi pe cineva, spun eu. Ai fost foarte nefericită în căsnicia ta cu bunicul şi chiar meriţi să întâlneşti pe cineva minunat. Voi face absolut tot ce pot pentru a te ajuta.

– E foarte frumos din partea ta, dar nu prea mă *poţi* ajuta. Adevărul este că nu cunosc nici un bărbat eligibil, spune bunica, luând un şerveţel din mânecă şi suflându-şi nasul. M-am gândit că… aş putea să merg în Tautingham şi să văd dacă găsesc pe cineva acolo…

Mi-o imaginez pe bunica plimbându-se pe străzile somnorosului oraş Tautingham, cu jurnalul ei de proiecte, luând notiţe în timp ce caută domni în vârstă.

– Nu sunt sigură că asta ar fi cea mai bună metodă, spun eu cu grijă. Te-ai

gândit la întâlniri prin internet?

Bunica pare surprinsă.

– Nu aş şti de unde să încep.

Mă ridic. Nu m-am mai simţit atât de bine de mult timp.

– Mă duc să îmi iau laptopul, spun eu și ies pe uşă.

Fac câteva cercetări timp de o jumătate de oră, înainte de a începe să elaborez profilul de întâlniri al bunicii. Aparent, un profil reuşit necesită onestitate, specificitate, umor şi (mai important decât toate celelalte lucruri pe care le-am menţionat) o poză de profil bună. Dar de îndată ce finalizez profilul, realizez că avem o problemă.

Nu există nici o persoană de vârsta bunicii înregistrată pe site, la care ea să poată ajunge în mai puţin de o oră cu maşina. Problema nu este doar că bunica nu cunoaşte nici un domn eligibil în zonă – pur şi simplu nu există nici unul. Bee se plânge de lipsa de bărbaţi buni din Londra, dar nu are nici o idee cât este de norocoasă. Când locuiesc opt milioane de oameni în oraşul tău, vei găsi pe *cineva* singur.

Mă întorc încet în scaunul meu ca să mă uit la bunica. Când mă gândesc la bunica, întotdeauna mi-o închipui că pe o forţă a naturii, care schimbă lumea după cum vrea ea. Nu îmi pot imagina că există o doamnă în vârstă cu un spirit mai tânăr. Energia ei fără limite nu pare că s-ar fi redus vreun pic, chiar dacă se apropie de 80 de ani – chiar este extraordinară pentru vârsta ei.

Dar acum nu arată ca acea bunică pe care o ştiu eu. A avut un an cu adevărat groaznic. Una dintre cele două nepoate ale ei a murit, a trebuit să o sprijine pe mama după pierderea uneia dintre fete, iar apoi bunicul Wade a părăsit-o… Realizez dintr-odată că, în mintea mea, bunica mea este invincibilă, dar asta este atât de ridicol – *nimeni* nu ar putea să treacă prin astfel de experienţe fără să fie afectat. Uită-te la ea, stând acolo, gândindu-se să iasă la întâlniri cu Basil cel habotnic. Lucrurile nu stau bine la Clearwater Cottage.

Aş fi ştiut deja asta, dacă aş fi venit aici din când în când.

Mă întorc spre laptop. De fiecare dată când îmi amintesc că nu mă pot duce la serviciu luni mă simt nenorocită, inutilă, speriată. Am nevoie să fac *ceva*, să ajut *cumva*, ca să nu mă mai gândesc la toate modurile în care am dat-o în bară.

Schimb aria de căutare pe site-ul de întâlniri, şi dintr-odată: bună, 400 de bărbaţi cu vârste cuprinse între 70 şi 85 de ani, în căutarea dragostei.

– Am o idee, îi spun eu bunicii. Ascultă-mă, OK? Sunt *sute* de bărbaţi eligibili în Londra.

Bunica îşi învârte cana goală în mâini.

– Ţi-am spus, Leena – mama ta are nevoie ca eu să fiu aici, la dispoziția ei, acum. Nu pot să plec la Londra.

– Mama va fi bine.

– O, va fi bine, nu-i aşa? spune bunica.

– Ai nevoie de o pauză, buni. *Meriţi* o pauză. Hai! Spune-mi: de ce ai vrut să mergi la Londra când erai mai tânără?

– Voiam să schimb lumea, spune bunica, cu un mic zâmbet. Presupun că credeam că Londra este locul unde… se întâmplă lucrurile mari. Şi voiam o aventură. Voiam să… îşi mişcă braţele într-un mod grandios… să mă sui într-un taxi cu un străin fermecător şi să îl las să mă ducă la el acasă. Să merg pe Podul Londrei într-o misiune, în timp ce părul îmi flutură în vânt. Presupun că voiam să fiu o persoană importantă.

– Buni! *Eşti* importantă! Pentru început, Hamleigh s-ar destrăma fără tine. De câte ori ai salvat magazinul din sat până acum? De cinci ori?

Bunica zâmbeşte.

– Nu spun că n-am făcut nimic util. Am născut-o pe mama voastră, iar ea v-a născut pe tine şi pe Carla, iar asta e suficient pentru mine.

Îi strâng mâna.

– Care era locul de muncă? Cel la care ai renunţat pentru bunicul?

Bunica priveşte în jos spre masă.

– Lucram pentru o organizaţie caritabilă. Construiau centre comunitare pentru tineri din zone defavorizate. Cred că nu aş fi făcut decât să scriu la maşină şi să le duc altora cafeaua. Dar ar fi fost un început. Îmi şi alesesem un apartament, nu foarte departe de cel în care locuieşti tu acum, deşi zona arăta destul de diferit pe atunci.

– Urma să locuieşti în Shoreditch? spun eu, fascinată. Asta e aşa de…

Nu îmi pot imagina cum ar fi fost viaţa bunicii mele dacă ar fi acceptat acel loc de muncă. E un gând aşa de ciudat.

– Greu de crezut? întreabă ea în mod ironic.

– Nu! E aşa de *grozav*, buni. Trebuie să vii să stai cu mine! Putem avea o aventură în Shoreditch, exact aşa cum voiai.

– Nu o las pe mama ta singură, nu acum, spune bunica ferm. Şi am prea multe lucruri de făcut aici ca să plec. Şi cu asta basta, Leena!

Iat-o cum spune „Și cu asta basta“, din nou. Mă simt puţin agitată, aşa cum obişnuiam să mă simt la serviciu; nu am mai avut de multă vreme această senzaţie de încărcare cu adrenalină. *Ştiu* că bunica are nevoie fix de asta.

Dintr-odată, mă gândesc la ce mi-a spus Bee, la faptul că trebuie să mă regăsesc. M-am ascuns în Londra, îngropându-mă în muncă. Am evitat-o pe mama. Am evitat totul, sincer. Dar am două luni ca să îmi revin. Şi dat fiind că nu pot nici măcar să mă *uit* la casa în care a murit Carla…

Simt că acesta ar fi locul de unde trebuie să încep.

– Buni… dacă am face schimb? spun eu. Dacă eu aş sta aici şi m-aş ocupa de proiectele tale, iar tu ai sta în apartamentul meu din Londra?

Bunica se uită la mine.

– Să facem schimb?

– Schimb de vieți. Tu vei merge la Londra! Vei încerca să ieşi la întâlniri în oraş, vei avea aventura ta… îţi vei aduce aminte de cine erai înainte să îl întâlneşti pe bunicul Wade. Şi eu voi veni aici. Mă voi deconecta puţin la ţară, voi încerca să – să procesez tot ce s-a întâmplat şi mă voi ocupa de micile tale proiecte şi… o voi ajuta pe mama, dacă are nevoie. O voi ajuta cu toate treburile cu care o ajuţi şi tu. Dintr-odată, mă simt puţin ameţită. Oare asta este o idee bună? E cam extremă, chiar şi după standardele mele.

Expresia bunicii devine gânditoare.

– Ai sta aici? Şi ai ajuta-o pe Marian, când are nevoie de tine?

Ştiu la ce se gândeşte. Nu mi-a spus asta niciodată dar, de la moartea Carlei, a încercat cu disperare să ne facă pe mama şi pe mine să vorbim din nou. Personal, cred că mama se descurcă mult mai bine decât crede bunica – clar nu are nevoie să fie cineva la cheremul ei – dar dacă bunica are nevoie să simtă că voi face tot ceea ce face ea pentru mama, atunci…

– Da, sigur, absolut. Învârt laptopul spre ea. Ia te uită, buni! 400 de bărbaţi abia aşteaptă să te întâlnească în Londra.

Bunica îşi pune din nou ochelarii.

– Doamne, spune ea, uitându-se la pozele de pe ecran. Îşi dă din nou jos ochelarii şi privirea ei se apleacă spre masă. Dar am şi alte responsabilităţi aici. Este Paza Cartierului, sunt Ant şi Dec, trebuie să conduc dubiţa pentru bingo… nu ţi-aş putea cere să faci toate astea.

Mă abțin să zâmbesc când aud marea listă de responsabilităţi a bunicii.

– Nu îmi ceri. Eu mă ofer, îi spun eu.

Urmează o linişte lungă.

– Asta pare puţin nebunesc, spune bunica în cele din urmă.

– Ştiu. Este puţin. Dar cred că este şi genial. Rânjesc. Nu voi accepta un refuz, şi ştii că, atunci când spun asta, vorbesc sută la sută serios.

Bunica pare amuzată.

– Asta aşa e. Expiră încet. Doamne! Crezi că sunt pregătită pentru Londra?

– O, te rog! Întrebarea, buni, este dacă Londra este pregătită pentru *tine*.

Strada Mică
Strada Mijlocie
Strada Mare
Casa cu Apă Limpede
24 de ore la Urgență: Serial cu medici din Spitalul de Urgență din Londra
Marea Britanie pe primul loc

Capitolul 6. Eileen

În ziua următoare, Leena s-a întors la Londra, şi-a făcut bagajele şi apoi a revenit în Hamleigh. Nu se poate să fi stat acolo mai mult de o oră. Nu pot să nu mă întreb dacă nu s-a temut că, dacă ar fi stat mai mult, şi-ar fi revenit şi s-ar fi răzgândit.

Pentru că schimbul acesta este o idee nebunească, desigur. O prostie.

Dar este şi o idee strălucită, genul de idee care mi-ar fi venit *mie*, cândva. Înainte să mă obişnuiesc atât de mult cu scaunul meu preferat de la întâlnirile Pazei Cartierului şi cu fotoliul meu verde din sufragerie şi cu confortul de a vedea aceiaşi oameni, zi de zi. Înainte ca Wade să îmi omoare toate ideile prosteşti.

Cu cât Leena vorbeşte mai mult despre cum mă pot plimba prin Hyde Park şi cum pot vizita cafenelele ei preferate din Shoreditch, cu atât devin mai nerăbdătoare. Şi ştiind că Leena este aici, în Hamleigh, cu mama ei – ei bine, aş merge mult mai departe decât până la Londra, dacă asta ar însemna că ele două vor petrece nişte timp împreună, în sfârşit.

Încep să scriu pe o pagină nouă în jurnalul meu de proiecte, aşezându-mă pe scaunul meu preferat. Cheia acestei tărăşenii va fi să mă asigur că Leena are cu ce să se ocupe cât timp va sta aici. Poate că şefa ei crede că Leena trebuie să ia totul mai încet pentru o vreme, dar ultima dată când ea a făcut ceva încet a fost în 1995 (a durat *foarte* mult până a învăţat să meargă pe bicicletă) şi, dacă nu are nimic de făcut, există riscul să se piardă. Aşa că îi las o listă cu câteva dintre proiectele mele. Se va putea ocupa de ele în absenţa mea.

<u>Proiecte</u>

1) Plimbă câinele lui Jackson Greenwood, în fiecare miercuri, la ora 7.00.

2) Du-te cu dubiţa la bingo în Lunea Mare, la ora 17.00. Mai multe detalii pe p. 2.

3) Participă la întâlnirile Pazei Cartierului, în fiecare vineri, la ora 17.00. (Ia notiţe, altfel nimeni nu îşi va aminti ce aţi discutat săptămâna următoare. De

asemenea, ia biscuiţi în plus, dacă este rândul lui Basil – mereu aduce pungi de biscuiţi digestivi expiraţi, şi nu sunt buni de înmuiat în lapte.)

4) Ajută la planificarea festivalului de 1 Mai. (Eu sunt liderul comitetului, dar cel mai bine îi spui lui Betsy că vrei să te implici, îi place să se ocupe de astfel de lucruri.)

5) Fă curăţenia de primăvară în grădină. (Te rog să începi cu magazia. E pitită pe undeva, pe sub iederă.)

Aşa. Acum are *destule* lucruri de făcut.

Arunc o privire la ceasul din sala de mese: este ora 6.00, iar astăzi plec la Londra. Nu are rost să aştept şi să stau pe gânduri, spune Leena. Cel mai bine e să plonjez direct.

Sub entuziasmul meu zac o droaie de nervi. Am simţit multă teamă în ultimul an şi ceva, dar nu am mai simţit fiorul incertitudinii de multă, multă vreme.

Înghit în sec, mişcându-mi mâinile în poală, cu nervozitate. Sper că Marian va înţelege că nişte timp petrecut numai cu Leena este lucrul potrivit pentru amândouă. Şi dacă va trece printr-o altă perioadă dificilă, ştiu că Leena va avea grijă de ea. Trebuie să am încredere că o va face.

– Ai terminat de împachetat? spune Leena, apărând în dreptul uşii îmbrăcată în pijama.

Părea aşa de extenuată când a ajuns aici sâmbătă: pielea ei, de obicei proaspătă şi aurie, era pământie şi unsuroasă, şi se vedea că a slăbit considerabil. Dar astăzi petele negre de sub ochii ei au mai dispărut, iar părul ei este desfăcut acum, ceea ce o face să pară mai relaxată. Are un păr castaniu atât de lung şi de frumos, dar întotdeauna şi-l ţine strâns şi îl îmbibă cu loţiuni. Părul creţ, de care Leena se plânge mereu, reflectă lumina ca o aureolă, scoţându-i în evidenţă faţa micuţă, cu nas rotund şi cu sprâncene negre, proeminente – singurul lucru bun pe care l-a moştenit de la tatăl ei.

Ştiu că nu sunt imparţială, dar cred că este incredibil de frumoasă.

– Da, am terminat, spun eu, cu o voce tremurată.

Leena merge prin sufragerie şi vine lângă mine. Mă îmbrăţişează cu un singur braţ.

– Asta e lista mea cu lucruri de făcut? întreabă ea, părând amuzată, în timp ce analizează hârtia din faţa mea. Buni, aici sunt… câte pagini *sunt* aici?

– Sunt doar câteva informaţii în plus, îi explic eu.

– Asta este o diagramă cu explicaţii pentru telecomandă?

– Da. E complicată.

– Şi, buni, astea sunt toate parolele tale? Ăla e PIN-ul tău?

– În caz că ai nevoie de cardul meu pentru urgenţe. E în dulap. Ai vrea să scriu şi asta?

– Nu, nu, mi-ai lăsat suficiente documente cu datele tale personale, cred eu, spune Leena, scoţându-şi telefonul din buzunarul de la pijama şi uitându-se la ecran. Mulţumesc, buni.

– Încă ceva, spun eu. Trebuie să-mi dai acel lucru.

– Pardon? întreabă ea, apoi se ia după degetul meu arătător. Telefonul meu? Ai nevoie să-l împrumuţi?

– O să vreau să îl păstrez pe perioada acestor două luni. Tu îl poţi folosi pe al meu. Şi voi lua şi micul şi grozavul tău computer portabil. Tu poţi folosi computerul meu. Schimbul acesta nu este numai spre binele meu. Trebuie să laşi în spate viaţa ta din Londra, iar asta înseamnă să scapi de chestiile astea de care stai mereu lipită.

Mă priveşte uimită.

– Să îţi dau laptopul şi telefonul meu pentru *două* luni? Dar… n-aş putea…

– Nu poţi s-o faci? Nu te poţi descurca fără ele?

– *Ba da*, *pot*, spune ea repede. Pur şi simplu nu văd… sunt perfect dispusă să iau o pauză, dar nu vreau să mă izolez de tot restul umanităţii, buni.

– Cu cine vrei să vorbeşti neapărat? Poţi să le trimiţi pur şi simplu un mesaj, până la urmă, şi să le spui că vei folosi un alt număr de telefon timp de două luni. Haide, putem să ne uităm acum şi să vedem care sunt oamenii cărora vrei să le spui.

– Dar… cum rămâne cu… e-mailurile? Serviciul…

Ridic din sprâncene. Leena expiră încet, pufăind.

– E un telefon, Leena, nu un braţ sau un picior, spun eu. Hai, dă-mi-l!

Trag de el. Ea îl strânge mai tare, apoi, realizând probabil cât este de ridicolă, îi dă drumul. Nu îl scapă din vedere, cât timp eu îmi scot telefonul mobil din sertarul dulapului şi îl pornesc.

– Asta, spune ea, arată precum ceva din epoca neolitică.

– Poţi să trimiţi apeluri şi mesaje cu el, spun eu. Numai de asta ai nevoie.

Mă uit la ceas din nou, în timp ce telefonul porneşte. Mai sunt doar trei ore până când pleacă trenul. Cu ce să mă îmbrac? Mi-aş fi dorit să mă fi gândit la modul serios dacă fusta-pantalon mai e la modă acum. Îmi place destul de

mult perechea cea nouă, pe care Betsy m-a lăsat s-o împrumut, dar nu vreau să par că sunt complet demodată.

– Bate cineva? întreabă Leena, tresărind.

Stăm în tăcere pentru o clipă, cele două telefoane mobile sunt pe masa dintre noi două. Se aude un ciocănit insistent de undeva, dar nu de la uşa din faţă.

Mă înfurii puţin.

– Trebuie să fie Arnold. Întotdeauna bate în geamul de la bucătărie.

– De ce? întreabă Leena, strâmbând din nas.

– Nu ştiu, spun eu iritată, ridicându-mă. În gardul viu dintre grădina mea şi a lui e o poartă, şi se pare că el crede că asta îi dă dreptul să calce pe proprietatea mea, oricând are chef.

– Ce nesimţit, spune Leena tare, în timp ce ne îndreptăm către bucătărie.

– Şşşt!

– O, dar Arnold nu surzeşte?

– Nu, acela e Roland, soţul lui Penelope.

– O, păi în cazul ăsta: ce nesimţit, repetă Leena în şoaptă, făcându-mă să chicotesc.

Când intrăm în bucătărie, faţa lui Arnold pare foarte mare prin geam. Sticla e aburită de la respiraţia lui, dar încă pot să îi văd nasul şi părul, care arată ciudat ca întotdeauna, iar ochelarii lui, foarte groşi. Strâng din pleoape.

– Da, Arnold? spun eu, refuzând să deschid geamul.

Când vine vorba de Arnold, fiecare conversaţie e o confruntare a voinţelor. Trebuie să te menţii tare pe poziţii în legătură cu orice subiect, chiar şi cu cele de-a dreptul nesemnificative, de care, de fapt, nu îţi pasă.

– Pisicile tale! urlă el.

– Te pot auzi perfect la volum normal, mulţumesc, spun eu, pe cel mai rece ton posibil. Eşti perfect conştient că această casă nu are termopan. Întotdeauna mă bate la cap cu asta.

– Pisicile tale mi-au mâncat toate panseluţele!

– Asta-i ridicol, îi spun eu. Pisicile nu mănâncă panseluţe.

– Ale tale mănâncă! spune Arnold furios. Vrei să deschizi geamul sau să mă pofteşti înăuntru, ca să putem purta o conversaţie ca doi adulţi civilizaţi?

– Desigur, spun eu, cu un zâmbet politicos. Vino la uşa din faţă şi ciocăne, şi vom vedea dacă sunt acasă. Ca doi adulţi civilizaţi.

Cu coada ochiului, o pot vedea pe Leena cum se uită la mine, cu gura puţin

deschisă.

– Deja văd că eşti acasă, spune Arnold, iar sprâncenele i se unesc în modul caracteristic momentelor când chiar reuşesc să îl enervez. Nu vrei să mă laşi să intru prin uşa laterală?

– E blocată, îi spun eu, încă zâmbind politicos.

– Te-am văzut cum ai ieşit pe ea azi-dimineaţă, ca să scoţi gunoiul!

Îmi ridic sprâncenele.

– Acum mă *urmăreşti*, Arnold?

– Nu, zbiară el, sigur că nu. Eu doar… alunecă pe jos, atunci când plouă. Chiar ar trebui să pui o bară de care să te poţi ţine, lângă uşa aceea.

Mă burzuluiesc. Astfel de lucruri sunt pentru bătrânici care nu se pot ţine pe picioare. Când ajung în stadiul acela, sper că voi apela cu demnitate la dispozitivele groaznice care să mă ajute să merg şi la ale lifturilor pentru scări, dar, având în vedere faptul că deocamdată pot să înot douăzeci de ture în bazinul de la Daredale şi reuşesc chiar şi să alerg dacă întârzii la autobuz, nu îmi place sugestia că sunt aşa de babă încât să am nevoie de o bară de care să mă ţin.

Desigur, tocmai de aceea mi-a sugerat Arnold asta. Bătrân prostănac!

– Ei bine, spune Leena cu fermitate, până acum conversaţia aceasta a fost constructivă, dar avem multe de făcut în această dimineaţă, aşa că poate ar fi bine să o încheiem. Chiar *ai văzut* pisicile mâncându-ţi panseluţele, Arnold?

Arnold stă pe gânduri. E un mincinos groaznic – nu poate să mintă fără să facă o pauză lungă înainte.

– Nu, admite el în cele din urmă. Dar ştiu că au fost ele. Mereu fac asta, îmi mănâncă florile tocmai când înfloresc.

Leena dă din cap cu înţelepciune.

– Ei bine, Arnold, de îndată ce găseşti nişte dovezi, vino cu ele! Eu voi avea grijă de casă în locul lui Eileen, pentru următoarele două luni, aşa că vei vorbi cu mine.

Arnold clipeşte de câteva ori. Încerc să nu zâmbesc. Leena îşi foloseşte vocea de serviciu şi pare minunat de intimidantă.

– OK? spune Leena.

– Doar stai cu ochii pe acele pisici, remarcă Arnold în final, iar apoi se îndreaptă din nou spre poarta dintre grădinile noastre.

– Trebuie să pui un gard mare în locul porţii aceleia, spune Leena, dându-şi ochii peste cap, pe la spatele lui Arnold. Ai fost *demenţială*, buni – până

acum nu te-am văzut niciodată aşa, un pic ticăloasă.

Deschid gura, vreau să protestez. În schimb, zâmbesc.

– O să te descurci foarte bine în Londra, spune Leena, îmbrăţişându-mă. Acum, hai să-ţi găsim ţinuta perfectă pentru debutul tău de doamnă londoneză!

Stau în holul casei fiicei mele şi o strâng mult prea tare în braţe. Dincolo de umărul ei, pot vedea sufrageria; patul Carlei nu mai e acolo, dar scaunele încă stau în jurul locului unde obişnuia să fie. Camera nu a revenit la vechea ei formă, nici până acum.

– Chiar voi fi bine, nu îţi face griji, îmi spune Marian în timp ce ne dăm drumul din îmbrăţişare. Asta e o idee minunată. Chiar meriţi o pauză, mama.

Dar ochii i se umezesc din nou. A trecut atât de mult timp de când am văzut ultima oară acei ochi căprui limpezi; sub ei se văd acum două pete negre, care seamănă cu nişte mici vânătăi. Marian a fost întotdeauna atât de frumoasă – băieţii o urmăreau pe stradă, fetele îi copiau coafura, părinţii se uitau la mine şi la Wade şi se întrebau de unde am luat-o. Are acelaşi ten auriu ca Leena, iar părul ei ondulat are şuviţe blonde, ceea ce stârneşte invidia stiliştilor de pretutindeni. Dar acum i-au apărut riduri noi pe faţă care îi trag în jos colţurile gurii, şi uitându-mă la pantalonii strâmţi de yoga pe care îi poartă, pot vedea cât de mult a slăbit. Nu vreau să o părăsesc timp de două luni. Cum de m-am gândit să fac asta?

– Nu, nici să nu te gândeşti la asta, spune Marian, dând din deget la mine. Sunt *bine*. Voi fi bine. Şi Leena va fi aici! Se uită la mine cu un zâmbet crispat, şi pot vedea o bucăţică din vechea Marian acolo, cea neastâmpărată şi impulsivă. Trebuie să spun, credeam că nici măcar tu nu o puteai convinge pe Leena să vină şi să stea la o distanţă mai mică de doi kilometri de mama ei cea groaznică pentru două luni întregi, mamă!

– *Nu* crede că eşti o mamă groaznică. Şi a fost ideea ei!

– O, chiar a fost?

– Da, chiar a fost! protestez eu. Chiar cred că vă va prinde bine amândurora.

Marian zâmbeşte din nou, de data aceasta mai slab.

– E minunat, mamă. Sunt sigură că, până te întorci tu, noi două ne vom rezolva conflictele şi totul va fi mai bine.

Marian – mereu optimistă, chiar şi atunci când e adâncită în durere. Îi strâng mâinile şi o pup pe obraz. Asta trebuie să facem. Noi, cele din familia Cotton, suntem blocate. Dacă vrem să ajungem undeva, trebuie să facem nişte schimbări.

Spre surprinderea mea, majoritatea membrilor Pazei Cartierului ne aşteaptă pe peron când ajungem la gara din Daredale – doctorul Piotr i-a adus cu dubiţa şcolii, binecuvântat să fie! E drum lung din Hamleigh până aici, aşa că mă emoţionez. Când Betsy, cu ochii puţin umezi, îmi pune în mână o hârtie cu numărul ei de telefon de acasă – „în caz că nu îl ai scris pe undeva“ – mă întreb de ce Dumnezeu plec din Hamleigh-in-Harksdale, până la urmă. Apoi mă uit la doctorul Piotr şi la Basil, care are un ecuson cu steagul britanic pe reverul sacoului din stofă, şi la Leena, care stă singură. Îmi revine hotărârea.

Acesta este lucrul potrivit pentru familia mea. Şi în plus, anul ăsta împlinesc 80 de ani. Dacă este să am o aventură, trebuie să fac asta acum.

Leena mă ajută să mă sui în tren şi îmi aranjează bagajele pe suport, obţinând promisiuni de la ceilalţi călători că mă vor ajuta să le dau jos când ajungem în Londra. Ne despărţim cu o îmbrăţişare, iar ea iese pe uşile trenului, fix la timp.

Le fac cu mâna prietenilor mei de la fereastră, privind Yorkshire-ul care rămâne în urmă şi, pe măsură ce înaintăm pe câmpii spre Londra, simt o sclipire bruscă de viaţă, o scânteie, un nou fel de speranţă, asemenea unui ogar căruia tocmai i s-a dat drumul pe poartă.

Capitolul 7. Leena

Casa mamei mele este pe Lower Lane, un pic ferită, cu o uşă gri de culoarea porumbelului, cu un inel de alamă pe ea. Aştept în faţa intrării pentru o clipă, apoi scot cheia pe care mi-a dat-o bunica – am lăsat-o pe-a mea în Londra. Clar, un gest freudian.

Mă simt ciudat acum că intru în casa mamei, dar m-aş simţi şi mai ciudat dacă aş bate la uşă. Acum un an şi jumătate aş fi dat buzna înăuntru, fără să clipesc.

Stau în prag, încercând să îmi menţin respiraţia constantă. Holul este similar: mirosul slab al produselor de curăţat, vechea masă din lemn, covorul pufos care te face să te simţi ca şi cum ai merge pe o canapea. Mamei i-au plăcut mereu casele – e agent imobiliar –, dar îmi dau seama acum că, de fapt, acest loc pare puţin demodat: nu a schimbat niciodată decorul foştilor proprietari, iar culoarea caldă, galben-crem a pereţilor, nu seamănă deloc cu tapetul îndrăzneţ din casa în care am crescut. Această casă a fost cumpărată din comoditate – a fost cumpărată pentru Carla, nu pentru mama.

Mă simt groaznic, acum că m-am întors aici. Simt că mi se întoarce stomacul pe dos. Mă simt la fel cum m-aş simţi dacă mi-aş vedea un fost prieten la o petrecere, ceea ce mi-ar da senzaţia că vieţile noastre se ciocnesc în mod oribil în prezent.

Şi iat-o la capătul holului: uşa sufrageriei. Înghit în sec. Nu mă pot uita la ea. Mă concentrez în schimb la uriaşa fotografie înrămată a Carlei, care stă pe masa de la capătul scărilor. Mama a pus-o acolo la moartea Carlei, şi o urăsc – când intri în casa mamei, ai impresia că ai ajuns la înmormântare. Carla nu arată deloc ca ea însăşi: e îmbrăcată în rochia de la balul de absolvire, are părul dat pe spate, cu excepţia a două şuviţe drepte, à la Keira Knightley în *Love Actually*[10]. Îşi scosese piercingul din nas, iar fotografia a fost făcută înainte să le pună pe cele din sprâncene; arată ciudat fără ele. Obişnuia să spună că faţa ei nu arătase niciodată bine fără câteva piercinguri pe ici, pe colo. „Ar fi ca şi cum tu ai ieşi afară, fără să fi folosit cinci straturi de fixativ“, mă tachina ea, trăgându-mă de coada de cal.

Mama apare în vârful scărilor. E îmbrăcată cu o bluză largă şi cu o pereche de blugi. Pare agitată în timp ce coboară treptele, ca şi cum am prins-o în timp ce pregătea o masă cu multe feluri sau ca şi cum ar ieşi repede pe uşă, ca să se întâlnească cu o persoană importantă.

– Leena, bună, spune ea, oprindu-se foarte repede la capătul scărilor.

E mult mai slabă decât obişnuia să fie. Acum e toată numai piele şi os. Înghit în sec, în timp ce îmi întorc privirea.

– Hei, mama.

Nu mă mişc din prag. Se apropie de mine cu precauţie, ca şi cum aş vrea să fug. Pot vedea două versiuni ale mamei mele în acelaşi timp, asemenea a două straturi de hârtie de calc. Această versiune a ei este cea frenetică, fragilă, în pragul distrugerii; este femeia care a asistat la moartea surorii mele şi nu m-a ascultat atunci când i-am spus că avem de ales, că există opţiuni, medicamente experimentale şi clinici private. Cealaltă versiune este mama care m-a crescut, o tornadă de păr cu şuviţe blonde frumoase şi idei măreţe. Era impulsivă, strălucitoare, de neoprit şi mereu, mereu era lângă mine.

Mă sperie cât de furioasă mă simt doar uitându-mă la ea. Urăsc acest sentiment. Urăsc cum se răspândeşte în tot corpul meu, la fel cum cerneala se răspândeşte în apă. Îmi dau seama acum cât de stupidă a fost ideea asta: m-am forţat să revin aici, timp de opt săptămâni întregi. Nu mai vreau să fiu furioasă – vreau să o iert –, dar apoi o văd, iar emoţiile pur şi simplu *mă năpădesc*.

Fitz avea dreptate: ăsta era ultimul lucru de care aveam nevoie după atacul de panică de săptămâna trecută.

– Chiar nu ştiu cum o să facem asta, ca să fiu sinceră, spune mama. Reuşeşte să afişeze un mic zâmbet. Dar mă bucur foarte mult că eşti aici. E un început.

– Da. Voiam doar să vin şi să îţi spun că, ştii tu, cum a spus şi buni, o să te ajut cu orice ai nevoie. Cu treburile tale sau orice altceva.

– Bunica ta a spus că am nevoie de ajutor cu diverse treburi? mă întreabă mama, privindu-mă puţin ciudat.

De fapt, bunica nu a fost niciodată foarte clară legat de lucrurile de care are nevoie mama, dar întotdeauna face totul să pară foarte important.

– Pur şi simplu te voi ajuta cu orice vei avea nevoie, spun eu, mişcările trădând faptul că nu sunt în apele mele.

Simt din nou nodul strâmt indus de anxietate, în capul pieptului.

– N-ai vrea să intri? mă întreabă mama, aplecându-şi capul.

Nu ştiu încă. Credeam că voi fi în stare, dar acum sunt aici şi nu ştiu dacă pot. Caut o distragere, caut să spun ceva, iar privirea mea rămâne fixată pe tabloul preferat al mamei, un templu indonezian cu un yoghin suplu, care stă în poziţia copacului, în fundal. Cred că a schimbat rama – e interesant că ăsta e singurul lucru pe care l-a schimbat în toată casa. Obişnuia să arate acea poză cu degetul atunci când avea o zi grea la serviciu, sau atunci când eu şi Carla îi făceam capul calendar, spunând: „Bine, fetelor: mă voi duce acolo preţ de zece respiraţii“. Îşi închidea ochii şi îşi imagina asta, iar când îi deschidea din nou, spunea: „Iată-mă. Mă simt mai bine“.

Privirea mea se îndreaptă spre suprafaţa mesei. E complet acoperită cu pietricele? Cristale?

– Ce-i cu toate pietrele? întreb eu, arătând spre ele.

Mama e distrasă imediat.

– O, cristalele mele! Sunt minunate. Le-am cumpărat online. Acesta e un fulg de nea obsidian – te ajută cu durerea emoţională, te curăţă pe interior – şi acela e acvamarin, pentru curaj, şi…

– Mamă, tu… mă opresc în mijlocul propoziţiei.

Nu ar trebui să îi spun că astea sunt numai prostii, dar, Doamne, e frustrant să o văd cum trece prin fazele astea. La început e aşa, foarte bucuroasă, convinsă că lucrurile astea vor rezolva totul. Apoi, când obsidianul – surpriză, surpriză – nu face ca durerea de a-ţi fi pierdut fiica să dispară ca prin magie, mama e din nou pierdută. Bunica crede că nu e nici un rău în asta, dar eu cred că faptul că lasă loc încontinuu speranţelor false este crud. Nu există nici un elixir magic pentru asta. Tot ce poţi face e să continui să mergi înainte, chiar şi atunci când doare ca naiba.

– De fapt, pe asta am cumpărat-o pentru tine, spune mama, luând o piatră din spatele grămezii. Piatra Lunii. Îţi îmbunătăţeşte intuiţia şi îţi scoate la iveală emoţiile îngropate. E pentru noi începuturi.

– Cred că nimeni nu vrea ca emoţiile mele să iasă la iveală în momentul de faţă.

Am vrut să sune ca o glumă, dar nu mi-a ieşit bine.

– Ai impresia că emoţiile respective te vor distruge, atunci când te cuprind, spune mama. Dar nu se va întâmpla asta. În felul lor, cristalele m-au ajutat cu toate episoadele mele. Chiar cred asta.

– Ce episoade? întreb eu, tresărind.

Mama se încruntă puţin, iar privirile noastre se întâlnesc.

– Scuze, spune ea, apropiindu-se de mine. Am crezut că bunica ta ţi-a povestit despre asta. Nu contează. Te rog, Leena, ia Piatra Lunii.

– Nu vreau Piatra Lunii. Ce episoade?

– Uite, spune ea, încercând să îmi dea Piatra Lunii. Ia-o!

– Nu o vreau. Şi oricum, ce ar trebui să fac cu ea?

– Pune-o lângă patul tău.

– Nu am de gând să o iau.

– De ce nu vrei s-o iei? Leena, nu mai fi aşa de închistată!

Mi-o pune în palme cu forţa, iar eu mă trag înapoi; piatra cade pe preş, făcând zgomot. Stăm nemişcate pentru o vreme, holbându-ne la pietricica ridicolă de la picioarele noastre.

Mama îşi drege vocea, apoi se apleacă și ridică piatra.

– Hai să o luăm de la început, spune ea, pe un ton mai blând. Intră! Hai, îţi fac un ceai.

Arată spre sufragerie, iar eu simt cum mă panichez şi mai mult.

– Nu, ar trebui să plec. Bunica mi-a lăsat o listă cu lucruri de făcut şi ar… ar trebui să mă apuc de treabă.

Urmează o linişte lungă.

– În regulă. Pot primi măcar o îmbrăţişare de rămas-bun? întreabă mama, în cele din urmă.

Ezit pentru un moment, apoi îmi deschid braţele. Pare fragilă, iar omoplaţii ei sunt prea ascuţiţi. Îmbrăţişarea nu e una reuşită – nu e tocmai o îmbrăţişare adevărată, ci doar un aranjament al braţelor, o formalitate.

După ce ies afară, inspir greoi, ca şi cum mi-aş fi ţinut respiraţia acolo. Încep să merg din ce în ce mai repede spre casa bunicii. Când ies în stradă, încep să alerg. În sfârşit, simt cum furia mea dispare, împreună cu suferinţa şi cu mila.

De-abia când intru în casă realizez că mama a strecurat Piatra Lunii în buzunarul jachetei mele. Trebuie să recunosc – când s-a hotărât să facă ceva, când a decis că trebuie să facă acel lucru, nu se dă bătută. Am învăţat să fac la fel de la ea.

Presupun că asta este o parte a problemei.

În mod normal, când mă simt aşa, aş face ceva legat de serviciu. Prima mea alegere ar fi ceva bazat pe statistici: numerele te ajută să îţi eliberezi mintea

mai mult decât cuvintele, pentru că sunt mai clare. E ca diferenţa dintre un creion ascuţit şi unul neascuţit.

Având în vedere că nu pot să fac nimic legat de serviciu, m-am decis să mă apuc de lista bunicii. Încerc să mă ocup de grădină. Deocamdată, nu sunt mare fan.

Pare aşa de… nesfârşit. Am umplut doi saci cu ramuri de iederă şi apoi am realizat că planta asta e peste tot, chiar şi pe cealaltă parte a magaziei bunicii, şi pe copaci, şi îşi extinde respingătorii lujeri verzi-întunecaţi şi dedesubtul magaziei, iar acum am descoperit că volumul iederei depăşeşte dimensiunile magaziei. Aşadar, ce va mai rămâne după ce înlătur iedera?

Îmi frec umărul, uitându-mă la dealurile din spatele vechiului perete de piatră de la capătul grădinii. Norii au o nuanţă de gri foarte ameninţătoare. Ce scuză excelentă pentru a nu mă mai confrunta cu această sarcină dificilă.

Intru din nou în casă. E ciudat să stau la Clearwater Cottage fără bunica, făcând ceai în ceştile ei de porţelan cu model, ca şi cum casa mi-ar aparţine. Oricum, Ethan va veni să stea aici în weekenduri, aşa că atmosfera nu va fi prea dominată de singurătate. Chiar cred că şederea mea aici va fi lucrul perfect pentru noi, după un an atât de greu – weekenduri împreună, relaxare lângă şemineu, discuţii despre nimicuri frumoase şi fără să menţionăm Selmount…

Câh, Selmount. Cuvânt interzis. Toate gândurile legate de Selmount trebuie lăsate la intrarea în Clearwater Cottage. Nu pot să treacă dincolo de ea. Ca vampirii. Sau ca Arnold, conform însemnărilor bunicii.

Se aude un ciocănit – clar de la intrarea principală de data asta, nu de la geamul din bucătărie. Mă uit la mine. Hanoracul meu preferat cu Buffy este acoperit cu pământ şi cu bucăţi de… orice ar fi astea, frunze moarte, sau ceva de genul. Nu prea sunt suficient de prezentabilă pentru a primi musafiri. Iau în considerare varianta de a mă preface că nu sunt acasă, dar aici este vorba de Hamleigh – oricine ar fi la uşă, probabil că Arnold i-a dat un telefon şi i-a spus că sunt în grădină. Îmi scot cele mai urâte mizerii din păr şi mă îndrept spre uşă.

Persoana de cealaltă parte a uşii este genul de doamnă în vârstă care se transformă în extraterestru într-un episod din Doctor Who. Este o bătrânică *mult* prea perfectă. Părul ei alb e coafat în stil permanent, are o eşarfă drăguţă, ochelarii au un lănţişor ataşat şi îşi ţine geanta în faţă, cu ambele mâini. Ţin minte că făcea parte din grupul de bătrânei care a venit să-şi ia la

revedere de la bunica la gara din Daredale şi sunt sigură că am văzut-o în casa bunicilor mei când eram mică. Cred că ea e… Betsy?

– Bună, scumpo, spune ea. Cum te descurci fără Eileen?

– Ei bine, hmm, spun eu, clipind, a trecut numai o zi, aşa că… până acum sunt bine. Mulţumesc.

– Te descurci cu toate proiectele ei?

– Da, da, cred că mă descurc cu toate. Dacă bunica poate să o facă, sunt sigură că şi eu pot.

Betsy mă priveşte pieziş.

Nimeni nu face treburile exact ca Eileen.

– Evident, clar, ziceam și eu așa.

Cumva, fără ca eu să fi făcut vreo mișcare de a o pofti în casă, Betsy e deja în hol și dă să intre în sufragerie. O privesc o clipă, perplexă, înainte de a-mi aminti bunele maniere.

– Îți pot oferi o ceaşcă de ceai, o întreb în timp ce închid uşa în urma ei.

– Negru, cu două cuburi de zahăr! comandă Betsy, aşezându-se confortabil în fotoliu.

Clatin din cap în timp ce mă îndrept spre bucătărie. Îmi imaginez cum ar fi ca vreunul dintre vecinii mei să se autoinvite așa în apartamentul din Londra. Mă gândesc că aș chema poliția, fără nici un dubiu.

De îndată ce eu și Betsy suntem față în față, cu ceștile de ceai în mână, se așterne tăcerea. Mă privește întrebător, dar nu am nici un indiciu despre ce am putea discuta. E ușor de vorbit cu bunica, ea e tot o bunică, dar habar nu am ce fel de discuții poartă vârstnicii, ce subiecte au de dezbătut. Singura altă persoană în vârstă pe care aș pune-o la grupa de cunoscuți e bunicul Wade, iar el este un nesuferit, așa că, în cea mai mare parte a timpului, îl ignor.

Încerc să îmi imaginez că aceasta este o nouă întâlnire cu clienții și caut să îmi regăsesc capacitatea de a discuta lejer despre tot felul de subiecte, uzând de abilitățile folositoare în astfel de discuții stânjenitoare, dar Betsy mi-o ia înainte.

– Așa că, Leena, dragă, ce mai faci? mă întreabă, în timp ce soarbe o înghițitură de ceai.

– O, sunt foarte bine, mulţumesc de întrebare.

– Nu așa, ci de-adevăratelea, îmi zice în timp ce mă fixează cu privirea ei albastră, apoasă.

Încerc să îmi schimb poziția, mă foiesc în fotoliu și îi confirm că sunt chiar

bine.

– Cât a trecut… Doamne, a trecut mai mult de un an, nu-i așa, de când ai pierdut-o pe Carla?

Urăsc această expresie, „ai pierdut-o pe Carla“. Ca și cum nu am fi avut suficientă grijă de ea și am lăsat-o să piară. Nu avem cuvinte potrivite pentru a vorbi despre moarte, toate sunt departe de adevăr.

– Da. Un an și două luni.

– Ce fată bună era!

Îmi pironesc privirea în ceașca cu ceai. Mă îndoiesc că lui Betsy i-a plăcut prea mult Carla, sora mea era prea îndrăzneață și nebună, ca să fie genul de tânără care ar fi pe placul lui Betsy. Strâng din dinți, sunt luată prin surprindere de senzația de căldură din jurul ochilor, asta înseamnă că sunt pe punctul de a plânge.

– Și mama ta… bănuiesc că i-a fost foarte greu, nu-i așa?

Cum de s-a transformat atât de repede această conversație într-una personală? Sorb câteva înghițituri de ceai, dar e prea cald și îmi opărește limba.

– Toată lumea procesează durerea în mod diferit.

Cred că acest mod de abordare e cel mai potrivit pentru conversații de genul acesta. De obicei lucrurile se opresc aici.

– Da, dar mai degrabă… ea nu a făcut altceva în afară de a se sabota pe ea însăși, nu-i așa?

Mă întreb dacă a făcut ceva util, ceva care să o scoată din dificultate.

Mă holbez la Betsy. Acest mod de abordare este prea personal, e aproape sigur o grosolănie.

– Am putea face ceva?

O aud pe Betsy oferindu-și ajutorul și o văd cum își pune jos ceașca de ceai.

– Ce ai putea face tu?

Răspunsul meu țâșnește prea brusc, accentul e pus pe „tu“, cu toate că nu am vrut să cadă acolo și o văd pe Betsy bătând în retragere, jignită.

Încerc să dreg situația și îi zic că nu prea știu cum, dar…

Betsy îmi răspunde, țâfnoasă, că înțelege foarte bine că nu are cu ce să fie de folos, că e chiar sigură de asta.

– Nu asta vreau să spun…

Mă îndrept de spate când îi sună telefonul, un zgomot țârâit, care sparge tăcerea. Durează o veșnicie până când Betsy răspunde, bâjbâind să desfacă

husa din piele.

– Salut, se aude pe fir o voce arţăgoasă, neinteligibilă, dar sigur foarte tare.

– E şuncă şi brânză în frigider, dacă vrei un sendviş, răspunde Betsy.

Se aud mai multe zăngănituri mici.

– Da, bine, am pus maioneza doar pe o parte şi… da, desigur, tu ai întotdeauna dreptate, da, Cliff, dragule, voi veni acasă. Da. Absolut. Ajung cât de repede pot.

Am tresărit. De fapt, tocmai a convocat-o acasă pentru a-i face un sendviş? Pare atât de ridicol, încât dacă Ethan ar încerca să facă aşa ceva, aş face o…

De fapt, probabil aş râde, pentru că ar fi atât de absurd, aş şti că e doar o glumă. Dar posibil că pentru generaţia lui Betsy lucrurile stau diferit. Presupun că acum cincizeci de ani nu era chiar ciudat ca o femeie să îi servească soţului toate mesele.

Betsy îşi pune telefonul la loc în geantă, apoi încearcă să se ridice rapid şi nu are elanul necesar pentru asta. Se prăvăleşte înapoi în scaun, neajutorată, ca un Hopa-Mitică.

Îi zic să mai stea, conştientă că am spus toate lucrurile anapoda. O asigur că soţul o poate aştepta, dacă vrea poate să…

– Soţul meu nu poate fi lăsat să aştepte! Trebuie să plec! vine repede replica tăioasă a lui Betsy.

Încerc să o ajut să se ridice.

Îmi confirmă că acum e bine, că e în stare şi, odată ridicată în picioare, mă fixează cu o privire glacială.

– Sper că înţelegi ce rol ai aici în Hamleigh, Leena!

Încerc să mă abţin, îmi muşc buzele, iar Betsy se încruntă.

– Sunt sigură că totul pare foarte uşor pentru cineva ca tine, dar Eileen face o mulţime de lucruri pe aici şi avem nevoie de tine, de contribuţia ta. Presupun că o să îi preiei responsabilităţile pentru Comitetul de planificare pentru ziua de 1 Mai, aşa e?

Îi confirm, absolut sigur, şi reuşesc să am o figură serioasă de data aceasta.

– Bun. Perfect. Îţi voi trimite lista de sarcini în timp util.

Îşi ia rămas-bun, şi apoi, de-a dreptul precipitat, în mare grabă, se îndreaptă spre uşă.

De fapt, e dragoste, film britanic din 2003, în regia lui Richard Curtis

Capitolul 8. Eileen

Este un miracol că sunt încă aici, sincer. Până acum, de când am ajuns la Londra, am dat ochii cu moartea de cinci ori.

1) Am fost aproape zdrobită de ceea ce am aflat acum că se numeşte „Pedibus“: un vehicul ciudat, propulsat de o mulţime gălăgioasă de tineri, care pedalează bicicleta şi beau bere în acelaşi timp. A fost o adevărată peripeţie să traversez strada, încercând din răsputeri să le evit. Sunt puţin îngrijorată de modul în care îmi voi simţi genunchii mâine, dar, acum cel puţin, sunt încă parte din corpul meu.

2) Am stat pe partea stângă a scării rulante (am reţinut, nu e de făcut aşa ceva).

3) Am mâncat un *stir fry* gătit de Fitz. (Îngrozitor bucătar. Groaznic. Voi încerca să îl învăţ un lucru sau două cât sunt aici.)

4) Am schimbat trenul la staţia Monument. (Harta îmi spune că Monument şi Bank sunt aceeaşi staţie, dar nu sunt convinsă. Corespondenţa de la o platformă la alta îţi ia ceva timp, iar picioarele mele sunt deja zdrobite după cursa mea contra pedibusurilor. A trebuit să mă aşez lângă un individ care cânta, dădea din mâini şi agita ceva gen ukulele. A fost foarte înţelegător. Mi-a oferit loc pe amplificatorul lui.)

5) M-am întâlnit cu pisica de alături, un fel tigrat, tipul sălbatic, cu o jumătate de ureche lipsă. S-a repezit spre mine de pe scară, şuierând şi apoi s-a izbit de balustradă. Bine că s-a îndurat de mine!

Nu-mi place să recunosc, dar sunt epuizată şi destul de zdruncinată. Totul în Londra este pe modul rapid şi toată lumea e răutăcioasă. În culoarul de la metrou, un individ aproape că m-a înjurat că mă mişc prea încet. Când m-am oprit să iau o hartă la Oxford Street, o doamnă a intrat de-a dreptul în mine şi nici măcar nu şi-a cerut scuze. Apoi, când m-am întors la casa Leenei, am dat peste vecinii de la parter, un cuplu de indivizi cu pretenţii de artişti, purtând şosete şi sandale, iar când am încercat să fac conversaţie, am văzut-o pe femeie cum îşi dădea ochii peste cap, în timp ce îşi privea cu subînţeles soţul.

Mă simt foarte nelalocul meu aici. În întreaga zi am văzut doar trei persoane care păreau a fi peste 70 de ani, iar una dintre ele s-a dovedit a fi un artist stradal, pozând în Einstein.

Trebuie să spun că mi-a trecut prin minte că ar fi fost ceva mai ușor dacă nu aș fi pe cont propriu – dacă ar fi fost Wade cu mine, să zicem –, dar Wade nu ar fi venit niciodată pe Oxford Street. Nu îmi e dor de el, dar, uneori, îmi e dor de ideea de soț, de un braț de care m-aș putea ține când îmi e greu să cobor din autobuz, de o mână care să îmi țină umbrela, în timp ce îmi plătesc ceașca de ceai.

Totuși, trebuie să rămân pozitivă. Aventura mea abia începe, cumva era cazul să fie dificil la început. Trebuie doar să am o preocupare.

Mâine-seară, Bee, prietena Leenei, vine la apartament să mă ajute cu „întâlnirile mele online“. Leena a zis că Bee e o adevărată expertă. Cine știe, poate până joi voi avea și eu parte de o întâlnire.

Laptele din frigiderul Leenei e stricat. Îl arunc în chiuvetă cu un oftat și îmi iau poșeta, pregătindu-mă pentru o altă ieșire din casă.

De data asta, fără distragerea dată de vecinii nepoliticoși, echipați cu șosete și sandale, arunc o privire atentă din capătul scărilor.

Între capătul scărilor și ușa de la intrarea în clădire e o zonă întinsă, largă. Zăresc trei canapele cu forme ciudate, una pătată cu ceva ciudat, întunecat, celelalte cu ceva ciudat, deschis la culoare.

Covorul este uzat, dar există două ferestre mari și frumoase, care lasă să pătrundă lumina soarelui. Bănuiesc că zona asta a fost concepută ca o arie comună, păcat că nimeni nu i-a dat o întrebuințare.

Când mă întorc de la magazin, tigrata sălbatică sare de pe canapeaua pătată cu ceva întunecat, se îndreaptă spre mine și începe să își frece capul de picioarele mele. Nu se deplasează chiar drept. Sper că nu și-a provocat vreo leziune cerebrală cu acea săritură pe balustradă. Am zărit-o pe proprietara pisicii în această dimineață, ieșea din clădire cu cărucior de cumpărături. E o doamnă bătrână, gârbovită, cu un început de chelie. Ezit, urmărind mersul șerpuit al pisicii, în drumul său către scări.

Dacă ar fi fost Ant sau Dec, aș fi vrut să-mi spună cineva. Lucrurile pot fi făcute diferit pe aici, dar un vecin bun este un vecin bun, oriunde ai fi.

Urc scările și bat la ușa proprietarei pisicii, în timp ce îmi pun sacoșa cu cumpărături la picioare.

– Cine e? aud o voce.

– Bună ziua! Sunt bunica Leenei.

– Cine?

– Bunica Leenei.

– A cui bunică?

– Leena. Vecina dumneavoastră de alături, răspund cu răbdare.

Poate că doamna își pierde puțin din atitudinea de stană de piatră. Așa a început să i se întâmple Penelopei, e teribil de trist, deși, pe de altă parte, pare să fi uitat că nu îl suportă pe Roland. A fost ceva cam ca o a doua lună de miere pentru ei doi.

– Care dintre vecine e asta? Vocea femeii sună ca un gâlgâit, ca și cum ar vrea să își curețe ceva din gât. Lesbiana, împopoțonata sau cealaltă?

Clipesc și mă gândesc. Martha e sigur lesbiana, mi-a spus totul despre iubita ei înainte de a mă băga eu în seamă să întreb cine e tatăl copilului. Și, pe cât de mult o iubesc pe nepoata mea, dacă nu e îmbrăcată la ținută festivă, pare să poarte ceva ce aduce cu trecerea unui fier de călcat peste poza unei vedete de televiziune. Nu e tocmai o împopoțonată. Ceea ce înseamnă că…

– Cealaltă? mă hazardez eu.

– Cea cu părul scărmănat de șoareci? Tuns aiurea, în toate direcțiile, întotdeauna ciufulit?

– Părul Leenei este minunat, afirm cu tărie și apoi îmi mușc limba. Dar… da. Prin excludere, rămâne că este cealaltă.

– O! Bine. Mulţumesc, dar nu mă interesează.

Aud ce îmi spune doamna și îmi dau seama că se îndepărtează de ușă.

– Ce nu vă interesează?

Întreb repede, să apuce să mă audă.

– Nu mă interesează nimic din ce vrei să îmi prezinți.

Mă încrunt. Îi spun că nu intenționez să îi prezint ceva. Încep să înțeleg de ce Arnold devine atât de tensionat când nu-l las să intre în casă. Acesta nu este un mod confortabil de a purta o conversație.

– Am sunat să vorbim despre pisica dumneavoastră.

– Vai!

Vocea îi sună mai îngrijorată ca oricând, o aud în timp ce se agită în spatele ușii și apoi întredeschide ușa, lăsând un spațiu de unu sau doi centimetri. Doi ochi căprui mari clipesc spre mine prin deschizătură.

– Mă tem că a avut o întâlnire cam dură cu balustrada, îi zic eu, cu scuzele de rigoare.

Asta este un fel de a spune că, de fapt, s-a ciocnit de balustradă.

Ochii i se îngustează.

– Ai lovit-o cu piciorul, așa-i?

– Ce? Nu! Nu aș lovi niciodată o pisică! îi răspund îngrozită. Am două pisici, să știi. Două pisici negre, numite Ant și Dec.

Mă privește cu un pic mai multă bunăvoință, iar ușa se mai deschide un pic.

– Ador pisicile negre, îmi zice doamna.

Zâmbesc. Ei bine, în cazul acesta, sunt sigură că vom fi cele mai bune prietene, îi spun, în timp ce îmi strecor mâna prin deschizătură, în încercarea de a schița un salut.

– Sunt Eileen.

Îi ia atât de mult timp să-mi apuce mâna întinsă, încât aproape că renunț, dar, într-un final, acceptă și îmi strânge mâna.

– Letitia! Ai vrea… deși nu cred… Cu o voce hârșâită continuă: Oare vrei să intri? Doar să-mi povestești despre pisică, adaugă grăbită.

– Mi-ar plăcea, spun, și pășesc înăuntru.

Casa Letitiei este la fel de ciudată ca proprietara, dar nu chiar cum te-ai aștepta. Letitia are o înfățișare ce aduce cu a unui om al străzii, dar interiorul apartamentului ei este o poveste cu totul diferită. Locul este plin de antichități și curiozități. Monede vechi, aranjate în modele spiralate pe blaturi de mese de stejar; pene cu străluciri aurii și albăstrii, ca de păun, agățate în cârlige pe sârme; boluri delicate din porțelan chinezesc scump aranjate cu grijă în interiorul vitrinelor cu picioare curbate și mânere din fier forjat.

Este destul de neobișnuit. Un amalgam, ceva între un magazin de antichități și un muzeu foarte înghesuit și, probabil, un dormitor de copil.

Sunt la cea de-a treia ceașcă de ceai de când am trecut pragul ușii Letitiei și o privesc peste colecția de boluri și vaze, care ocupă cea mai mare parte a mesei. Mă simt mai bine decât în întreaga zi. Ce femeie fascinantă locuiește chiar alături!

Este o adevărată minune că Leena nu a menționat-o niciodată, se pare că ele două nu s-au intersectat foarte des. E cam greu de crezut, dat fiind că există doar un perete foarte subțire care le separă viețile, dar din ce pot să îmi dau seama, Letitia nu vorbește cu nici unul dintre vecini. Sau, mai degrabă, nici unul dintre vecini nu vorbește cu Letitia.

– Chiar nimeni? Nici o persoană nu a venit să se prezinte când s-a mutat în clădire?

Letitia clatină din cap, zornăindu-și cerceii lungi. Cerceii îi atârnă din urechi, dându-i un aer mai degrabă mistic.

– Nimeni nu vorbește cu mine, îmi spune ea, fără tragere de inimă. Cred că ești prima persoană căreia i-am spus un cuvânt de când… face o pauză… de vinerea trecută, atunci când am primit coletul din Islanda.

– Vai, dragă! Ai încercat să stai în hol? În așa fel încât cei care intră să te salute?

– Am încercat o dată, îmi zice Letitia. Dar cineva s-a plâns. A spus că așa ceva dă rău pentru imaginea clădirii. Așa că stau aici, unde sunt acum, în așa fel încât să nu deranjez pe cineva.

– Dar asta e îngrozitor! Nu te simți singură?

Apuc să întreb și apoi îmi dau seama. Mă scuz, am trecut peste limita politicoasă a discuțiilor, am intrat, posibil, în zona de intimitate.

– Mă simt singură, confirmă Letitia, după un moment de pauză. Dar o am pe Solstice.

Adică pisica. Care merge mereu într-un mod cam amuzant, apropo.

Am început prin a vorbi despre pisică, apoi am vorbit despre una, despre alta, și uite cum au trecut trei ore.

– Bine. Îmi pare foarte rău că Leena mea nu a apărut niciodată la ușa ta.

Letitia ridică din umeri. Observ petele de pe rochia ei stil tunică și tresar un pic.

– E rareori pe aici și, din câte pot să îmi dau seama, atunci când e pe acasă, e cu omul acela al ei. Cel cu părul strălucitor. Nu-mi place de el. Cred că e… Letitia își flutură o mână, făcând ca spirala de înlăturare a spiritelor rele de deasupra capului ei să se transforme într-un vârtej de sunete, cu nuanțe violet și argintiu. Cred că e cam dus.

O, da, îmi place Letitia. Se uită în ceașca mea. Am băut ceai, din frunze, nu din pliculețe; pe fundul ceștii mele e o adunătură de frunze de ceai negru.

– Ai vrea să îți ghicesc? mă întreabă Letitia.

– Citești ceva în frunzele de ceai?

Letitia îmi spune că a fost prezicătoare, că odinioară stătea în Trafalgar Square și se oferea să citească destinul incrustat în palme.

Realizez că Letitia ar putea fi cea mai interesantă femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Și când te gândești că stă blocată aici, zi după zi, fără un

suflet alături, fără să aibă cu cine să discute! Mă întreb câți oameni fascinanți sunt pitiți în aceste micuțe apartamente din oraș.

– Ce palpitant! Te rog, citește, îi zic, în timp ce îi împing ceașca de ceai în față.

Îmi dă înapoi ceașca împreună cu un set de instrucțiuni: trebuie să ridic ceașca cu mâna stângă și să o răsucesc de cel puțin trei ori. Mă conformez, fac ceea ce mi s-a spus, urmărind cum frunzele se mișcă în ultima gură de ceai rămasă pe fundul ceștii.

– Cam așa?

– Da, exact așa.

Întinde mâna spre ceașcă și apoi, cu grijă, răstoarnă lichidul rămas în farfuriuță, lăsând doar frunzele înăuntrul ceștii. Răstoarnă ceașca încet, respirând adânc, absorbită și îmi dau seama că îmi țin respirația. Nu sunt sigură că cred în posibilitatea de a citi viitorul în ceașca cuiva, dar oare ce știu eu? Mă întreb ce ar spune Wade despre asta, cred că ar fi foarte tranșant, dar îmi alung cu repeziciune gândul. Nu îmi bat capul cu ce ar crede un britanic tipicar.

– Hmm, spune Letitia.

– Da? zic eu cu glasul plin de speranță.

Letitia își strânge buzele, mormăie încă o dată, apoi se uită direct la mine, cu o figură plină de milă.

– Ai descoperit ceva? o întreb timid, încercând să mă uit în ceașcă.

– O, da, văd ceva, zice Letitia, frecându-și bărbia. Este chiar destul de… clar.

Împinge ceașca spre mine, rotind-o, astfel încât mânerul să rămână îndreptat spre ea.

Mă uit la frunzele de ceai. Umerii Letitiei încep să tremure, înainte ca eu să văd ce vede ea; la momentul când eu încep să râd, ea deja hohotește, hohote de râs adevărat, cu lacrimi în colțurile ochilor, tunica pătată făcând salturi, la fiecare ropot de râs.

Frunzele de ceai arată ca… organele genitale. Ca organele genitale masculine. Nu putea fi mai clar, nici dacă aș fi încercat să le aranjez în mod intenționat.

– Și ce înseamnă asta, haide, spune? reușesc să articulez, când pot vorbi, după repriza de râs.

– Cred că te așteaptă vremuri bune, îmi spune Letitia, ștergându-și ochii.

Asta aş putea zice, aranjamentul frunzelor este o grămadă de mădulare şi testicule.

Mi-am dus mâna la gură când am auzit-o ce prostii spune, apoi am izbucnit din nou în râs. Este cel mai bun lucru ce mi s-a întâmplat… de nu mai ştiu când.

– Mai vii pe la mine?

Mă întind peste masă să îi apuc mâna, încercând să evit stivele de vase.

– De câte ori vei vrea să mă vezi. Fac semn din cap către ceaşcă. Sper că vrei să afli ce iese din această mică predicţie, nu-i aşa?

– Dar nu e nimic mic acolo, zice Letitia şi ne pufneşte din nou râsul.

Capitolul 9. Leena

E 6.22 și sunt trează. Acesta pare să fie noul meu program.

Am fost la toaletă, apoi am încercat să adorm din nou, dar am lăsat ușa de la dormitor întredeschisă, iar Ant a avut nevoie de aproximativ douăzeci și ceva de secunde pentru a găsi drumul liber și pentru a stabili că fața mea e numai bună de culcuș.

Îl împing cu un mârâit și mă ridic. A, ăsta e Dec, nu Ant.

Botezarea pisicilor aproape identice cu numele de Ant și Dec este un fel de glumă răutăcioasă, veche, care o înveselește pe bunica mea, deși bănuiesc că, dacă este interogată, se va preface a fi întruchiparea nevinovăției și va insista că a fost ideea bunicului Wade.

La parter, după ce îi hrănesc pe Ant/Dec – al căror miorlăit în duet, cu pauze scurte de respirat între tânguiri, m-a însoțit tot timpul în care am coborât scările –, clipesc somnoroasă și mă uit la selecția de ceaiuri din spatele ceainicului, toate depozitate în cutii vechi de biscuiți și etichetate cu atenție. Doamne, mi-e dor de cafetiera lui Fitz. Există un fel de situații speciale, din care nici ceaiul și nici chiar cafeaua instant nu te pot scoate.

Astăzi este miercuri, ceea ce înseamnă că o să plimb câinele lui Jackson Greenwood; am stat trează până târziu aseară și am gătit biscuiți pentru cățel din ceea ce am putut găsi în frigiderul bunicii. Am studiat un pic plimbatul câinilor și, aparent, recompensele sunt o parte crucială a procesului. Până când mi-am dat seama de asta, magazinele – sau mai bine zis, singurul magazin – erau închise, așa că a trebuit să mă grăbesc puțin și să încropesc ceva.

Așa că, acum, pe bufet, într-o pungă de sendviș, sunt niște cuburi gumoase din carne tocată, ouă și biscuiți zdrobiți. Pot spune că arată chiar dezgustător.

În timp ce e pe foc ceainicul, mă uit la recompensele pentru câine și îmi acord un scurt moment de respiro ca să mă întreb ce naiba fac cu viața mea în acest moment și apoi – deoarece aceste gânduri rareori duc la ceva fructuos și este cam târziu să schimb ceva din acest plan – îmi pun o ceașcă de ceai.

Mă învârtesc prin hol cu ceaşca de ceai în mână şi văd o scrisoare pe covoraşul de la uşă.

La destinatar apare Leena Cotton, cu un scris mare şi nesigur. În interior este o listă scrisă de mână, cu titlul:

Responsabilităţile Comitetului de Planificare a zilei de 1 Mai, care urmează să fie transmise către Leena Cotton, atât timp cât Eileen Cotton, copreşedinte al Comitetului este în deplasare.

În deplasare! Aproape că mă înec cu ceai.

1) Sclipici
2) Lampioane
3) Aranjamente din ramuri tăiate
4) Standuri pentru alimente
~~5) Obţinerea unui sponsor~~
6) Ghirlande
7) Toalete mobile
8) Indicatoare
9) Parcare
10) Costume de paradă

Interesul meu este stârnit în mod oficial. De fapt, aduce destul de mult cu un plan pentru distracţie – niciodată nu am pus la cale un eveniment şi după aspect, din ce reiese din această listă, bunica răspunde de o mare parte din logistica necesară în această situaţie: parcare, indicatoare, standuri de mâncare. Şi… sclipici. Orice ar implica asta. Trebuie să o întreb pe Betsy.

Simt din nou freamătul, zvâcnetul de emoţie, excitaţia care mă cuprindea de fiecare dată când îmi apărea în cale un nou proiect la locul de muncă şi gândul mă poartă cu repeziciune la planul meu frumos, ordonat pe culori, pentru B&L Boutique Consulting. Fişierele sunt salvate în Dropbox. Le-aş putea accesa mai târziu, de pe computerul bunicii. Freamătul continuă şi îmi termin ceaiul cu o singură înghiţitură, în timp de parcurg încă o dată lista.

Obţinerea sponsorului este o sarcină tăiată de pe listă. Îmi amintesc că bunica a menţionat că spera să obţină sponsorizare pentru festivalul de 1 Mai, în aşa fel încât profitul obţinut din vânzarea biletelor să fie redirecţionat către organizaţia caritabilă pentru cancer, care ne-a oferit atât de mult sprijin când

Carla era bolnavă. A renunţat ea? Mă încrunt, iau un pix de pe comoda din hol şi marchez un asterisc pe lista de întrebări pentru Betsy.

Încă o ceaşcă de ceai şi ies pe uşă. Sunt destul de curioasă să îl revăd pe Jackson Greenwood. Când îmi vizitam bunicii în copilărie, l-am văzut destul de puţin, întrucât el locuia cu Arnold – era acel băiat liniştit, posac, care făcea ture prin grădină, iar câinele lor bătrân îl urma îndeaproape. Jackson era genul de copil pe care toţi îl considerau o „problemă“, dar care nu făcuse niciodată nimic greşit, mai precis.

Era doar capricios.

Se pare că Jackson este acum învăţător la şcoala primară locală. Este doar… nu contează. În capul meu, învăţătorii sunt zâmbitori şi plini de viaţă şi spun lucruri de genul „Ce încercare bună!“, iar Jackson pare la fel de ursuz, aşa cum îl ştiam.

Acum Jackson locuieşte într-unul din blocurile nou construite la periferia Hamleigh-ului. Pe măsură ce mă apropii de complexul rezidenţial, mă frapează cât de ciudată e proiecţia bidimensională, pe fundalul umbrit al Dalesului, ca şi cum ar fi imaginea generată de computer a unui bloc de apartamente pentru prezentările antreprenoriale. În lumina becurilor stradale, toate grădinile sunt gri şi uniforme, sub formă de peluze şi pietriş, dar grădina din faţa casei lui Jackson este o junglă de vegetaţie. El a transformat spaţiul verde într-o bucăţică de grădină de legume. Dumnezeu ştie ce gândesc vecinii – grădinile lor se potrivesc mai bine cu blocul, au ghivece de teracotă cu rozmarin şi clematite care se înalţă pe spaliere în faţa uşilor.

Bătaia mea la uşă este întâmpinată de un lătrat puternic, entuziasmat, care se opreşte brusc. Îmi compun o mină de întâmpinare. Bănuiesc că cineva tocmai l-a oprit din lătrat.

Când Jackson deschide uşa, nu am timp să mă uit la el, deoarece o grămadă mare de blană neagră, cu un lanţ atârnând printre picioare, mă izbeşte în plin şi mă trânteşte la pământ.

„Of!“ Am căzut în fund, iar încheietura mâinii e scrântită, dar principalul lucru care mă preocupă acum este câinele care îmi linge în mod frenetic faţa.

– Salut, tu trebuie să fii, Iisuse Hristoase…

Stă deasupra mea şi are colierul meu între dinţi. Ah, şi în timpul ăsta încearcă să se joace de-a trasul frânghiei cu colierul, genial, chiar asta e…

– Pe toţi dracii, fir-ar să fie, scuze!

Văd coborând o mână mare, care apucă zgarda câinelui şi îl trage de pe

mine.

– Sus! Şezi!

Hank mă abandonează şi aterizează în poziţia aşezat. Din păcate, are şi colierul meu; îi atârnă între dinţi, pandantivul se clatină pe lanţul rupt. Urmăresc privirea adoratoare a lui Hank, îndreptată în sus, spre stăpânul său.

E ciudat, mă gândesc, în timp ce îl privesc pe Jackson. E cu siguranţă copilul pe care îl ştiam, dar e ca şi cum ar fi fost strâns în menghină şi acum cineva l-a eliberat – maxilarul încleştat s-a destins, umerii încovoiaţi s-au relaxat şi a apărut un individ masiv, un bărbat uriaş, cu o claie de păr şaten. Pe tricou are ceva ce pare a fi o pată de cafea, iar în dreptul genunchiului stâng blugii au o gaură mare. Pe braţul cu care ţine acum zgarda lui Hank e o zonă albă, unde ar fi trebuit să fie ceasul – antebraţele lui sunt uşor arse de soare, asta e o reală realizare în condiţiile de primăvară englezească.

La o primă vedere, aş spune că expresia lui este ceva între nedumerire şi blândeţe, dar faţa lui e una dintre feţele acelea imposibil de citit, ceva între profund şi misterios şi nu prea lasă loc de interpretări, aşa încât nu sunt complet sigură.

– Nu eşti Eileen Cotton, zice el.

Accentul său din Yorkshire este mai puternic decât era când era mai tânăr – sau poate sunt eu plecată de prea multă vreme.

– De fapt, cam sunt. Sunt Leena. Mă mai ţii minte?

Clipeşte. După câteva clipe ochii lui se măresc.

– Leena Cotton?

– Da!

– Hm!

După câteva secunde foarte lungi, Jackson se uită în zare şi îşi drege vocea.

– Hm, eşti… diferită. Adică arăţi diferit.

– Acelaşi lucru îl pot spune despre tine! Eşti mult mai mult…

Mă înroşesc. Unde vreau să ajung cu această propoziţie? Primul cuvânt care mi-a apărut în cap este *masculin*, ceea ce nu voi spune cu voce tare.

– Am auzit că eşti învăţător acum? zic repede.

– Da, aşa este.

Îşi trece o mână prin păr. Îl văd din profil acum.

– Ei bine, zic, în timp ce mă uit la Hank, care mi-a scăpat colierul pe jos şi încearcă acum să îl recupereze, sarcina fiind probabil frustrantă, fără a avea la dispoziţie degete mari opozabile. Cred că ăsta este câinele!

Folosesc prea multe exclamații. De ce mă minunez atât de mult?

– Da, spune Jackson, dregându-și din nou vocea. Acesta este Hank.

Pauză.

– Super, spun în cele din urmă. Hai, pornim la plimbare!

Jackson face iar o pauză, cu o mână încă pe cap. Pare nedumerit.

– Mă refer la câine. Îl iau la plimbare?

Jackson se uită în jos la Hank. Hank îl privește înapoi, glisând metodic cu coada colierul meu, împingându-l înainte și înapoi pe prag.

– Unde este Eileen? întreabă Jackson după o altă lungă, stânjenitoare pauză.

– O, nu ți-a spus? A plecat la Londra pentru o perioadă de două luni. Am grijă de casa ei și am preluat toate proiectele ei, micile ei treburi care au de-a face cu satul, știi tu.

– Te-ai pricopsit cu o „pereche de cizme prea mari pentru tine, înoți în ele“, mă atenționează Jackson, în timp ce se scarpină pe ceafă.

Gestul ăsta e unul pe care un alt tip l-ar putea folosi ca motiv de a-și etala bicepsul, dar la el pare a fi fără intenții ascunse.

De fapt, Jackson posedă un fel de sexualitate confuză, sporită de perechea de ochi albaștri și de nasul caracteristic jucătorilor de rugby, strâmbat în lateral de o lovitură veche.

– Sunt sigură că mă voi descurca, îi spun cu aplomb.

– Ai mai plimbat vreodată un câine?

– Nu, dar nu îți face griji, sunt foarte bine pregătită.

Nu este cazul să-i spun că am studiat intens regulile plimbatului câinilor, caracteristicile rasei Labrador și știu traseul exact al plimbării, conform recomandărilor făcute de bunica.

– Are doar opt luni, spune Jackson, frecându-și din nou părul. E încă puțin îndărătnic. De fapt, am rugat-o pe Eileen să-l plimbe miercurea, pentru că se poartă frumos cu el și îmi dă șansa să plec mai devreme, să fac planificarea lecțiilor, înainte de a intra copiii la școală.

Mă întind să-mi iau înapoi colierul; Hank îi dă drumul puțin și imediat încearcă să-mi prindă mâna cu gura. Țip, în timp ce îmi retrag mâna, în ciuda a ceea ce mi-am promis să fac. Exact asta este ceea ce nu trebuia să fac, știam asta. Ar fi trebuit să mă îndrept spre el cu mâna întinsă, ca și cum i-aș fi oferit ceva.

– Hank! Nu este politicos ce faci. Șezi.

Hank stă, monument al rușinii și părerii de rău, cu capul atârnat. Nu sunt

ferm convinsă că există vreo remuşcare reală în mintea lui. Acei ochi de căţel spăsit sunt încă fixaţi pe colier.

– Aşadar, îl aduc înapoi peste o oră, întreb, după ce îmi recapăt glasul.

– Mulţumiri. Da, desigur. Eu o să fiu la şcoală. Iată cheia! Îl bagi pe Hank în antreu şi apoi închizi uşa.

Mă holbez la cheia din mâna mea. Știu că nu suntem exact nişte străini, dar nu am mai purtat o conversaţie cu Jackson de vreo zece ani şi sunt puţin surprinsă că este dispus să-mi ofere acces în casa lui. Totuşi, nu am mult timp să mă gândesc la asta, pentru că în curând lui Hank îi trece prin minte că cheia ar putea fi un tip de recompensă şi sare pe mine, pentru a cerceta de aproape. Jackson îl trage pe Hank înapoi la locul lui.

– Ştrengarul, nu am întâlnit niciodată un câine atât de diabolic în ceea ce priveşte dresajul, spune el cu tristeţe, clătinând din cap, dar frecându-l totuşi pe Hank în spatele urechilor.

O, minunat! Un câine drăcesc!

– Eşti sigură că eşti la curent cu asta? mă întreabă Jackson, surprins probabil de expresia de pe faţa mea. Pare derutat.

După incidentul de mai devreme sunt mai puţin încântată cu privire la plimbarea acestui câine, dar dacă Jackson crede că nu o pot face, evident că trebuie să o fac, deci asta este, nu am cale de întors.

– Vom fi bine, nu-i aşa, Hank?

Hank ţopăie în jurul meu, e de-a dreptul extaziat. Scâncesc şi îmi pierd echilibrul. Încep să cred că Google nu m-a pregătit în totalitate pentru asta.

– Hai, plecăm! spun cu câtă încredere mai am că mă pot descurca. Pa!

– Ne vedem în curând, îl aud pe Jackson, în timp o luăm de-a lungul aleii. Dacă aveţi orice fel de problemă, e suficient doar…

Realizez că Jackson încă vorbeşte, dar nu mai aud nimic după asta, deoarece Hank e foarte dornic să meargă mai departe. Hristoase, trebuie să fiu vigilentă în fiecare moment al plimbării, Hank aproape că mă târăşte, o, acum este pe stradă, acum e înapoi în siguranţă, ah, ce e aia, ce mănâncă? De unde are asta?

Călătoria prin sat, către câmpurile mărginaşe, reprezintă cele mai lungi zece minute din viaţa mea. De asemenea, trecem prin faţa tuturor locuitorilor din Hamleigh-in-Harksdale, se pare că toţi au ales exact acest moment pentru a ieşi din case, ca să mă vadă cum sunt dusă târâş-grăpiş pe trotuar de un labrador extrem de entuziasmat.

Un bătrân într-un scuter pentru persoane cu dizabilităţi încearcă să mă depăşească de-a lungul întregului Middling Lane. În cea mai mare parte este ascuns de o imensă pelerină impermeabilă; prin plasticul ce îl protejează de ploaie, strigă la mine:

– Ar trebui să-l ţii pe Hank astfel încât să meargă lângă piciorul tău, cu un pas în spate!

– Da, am înţeles, mulţumesc, strig şi eu.

– Aşa face Eileen! ţipă bătrânul, de data asta fiind chiar lângă mine.

– E bine de ştiut! îi dau replica, în timp ce Hank încearcă să îmi disloce umărul. Hei, Hank, încerc eu să comunic în limbajul acela stâlcit utilizat adesea când se vorbeşte cu un câine sau cu un copil.

Hank nici măcar nu îmi aruncă vreo privire.

– Eu sunt Roland! îl aud zicând pe omul de pe scuter. Tu trebuie să fii Leena.

– Da, aşa e. Stai, Hank! Stai!

Hank se opreşte brusc, mirosind ceva interesant, iar eu mă prăvălesc peste el. Îmi linge faţa, în timp ce eu sunt întinsă pe caldarâm. Între timp, Roland profită de această ocazie pentru a-şi desăvârşi depăşirea într-un mod triumfător, fapt care mi se pare incredibil de enervant, deoarece chiar dacă eu nu mi-am dat consimţământul ca aceasta să fie o cursă, în mod clar am pierdut.

Când în sfârşit am străbătut satul şi am scăpat de privirile curioase, îl smucesc pe Hank şi mă sprijin de un copac. La naiba, asta a semănat mai mult cu un cros, decât cu o plimbare. Cum naiba reuşeşte bunica să stăpânească această fiară?

Mă uit la câmpul din jur – îmi amintesc acest loc. Arată diferit în lumina cenuşie, dar eu şi Carla obişnuiam să facem picnic aici în copilărie; la un moment dat, Carla s-a căţărat în acest copac şi apoi a izbucnit într-un plâns zgomotos, din care nu s-a oprit, chiar dacă o îndemnam să coboare încet, câte un pas, pe câte o creangă.

Hank mă readuce înapoi în prezent cu o smucitură de lanţ. E atât de disperat să scape, încât a reuşit să îşi ridice labele din faţă de pe sol. Sunt destul de sigură că internetul mi-a precizat să nu permit câinelui să preia conducerea – asta înseamnă că trebuie să-l încurajez să se întoarcă sub comanda mea, nu-i aşa?

Pescuiesc una dintre recompensele făcute de mine şi îl strig; se întoarce,

apucă rapid recompensa, apoi își reia activitatea de a trage cu putere de lanț. Acest lucru se întâmplă de încă trei ori. Recompensele de casă s-au transformat în fărâmițe în punga de sendviș; simt resturi de carne tocată și ouă pe sub unghii.

Învinsă, trag din nou de lanț și mai dau un tur de forță în jurul câmpului. Din când în când încerc un îndemn optimist „la picior“ sau îl forțez pe Hank să treacă în spatele meu, dar în mare parte, dacă e să fim sinceri, de fapt, câinele mă plimbă pe mine, nu eu pe el.

În mod ironic, ținând cont de comentariul lui Jackson cu „perechea de cizme prea mari pentru tine“, de fapt sunt încălțată chiar cu cizmele bunicii – nu am o pereche a mea aici, iar eu și bunica avem același număr la picior. Cizmele mi-au frecat călcâiele de când am ieșit din Clearwater Cottage, iar acum am și o piatră enormă în vârful uneia dintre ele. Fac o încercare fără sorți de izbândă de a-l determina pe Hank să se oprească și apoi încerc să mă aplec pentru a scoate cizma problematică.

Sunt cu siguranță la conducere. Bineînțeles că sunt. Nu ai cum să pierzi lanțul din mână cu un câine ca Hank. Cu excepția… într-un anumit fel, în încercarea de a sta într-un picior, de a-mi scoate cizma și de a nu călca cu șoseta în noroi, se pare că am slăbit strânsoarea.

Hank a plecat ca un glonț. Aleargă haotic, în salturi, picioarele din față se încrucișează cu cele din spate, are un singur gând înșurubat în cap – să ajungă dincolo de câmp.

– La naiba! La naiba!

Alerg, dar sunt încălțată cu o singură cizmă și a alerga în felul ăsta este foarte dificil – cam ca și cum ai face o cursă de tip trei picioare, dar în loc să fii legat de o altă persoană ești legat de tine însuți – și fac doar câțiva pași înainte de a mă poticni și de a cădea din nou. Hank se îndepărtează de mine. Mă ridic în picioare, sunt panicată și fără suflare, o, Doamne, o, Doamne, nu îl mai zăresc acum, unde e, unde e, unde este Hank?

Mă întorc, îmi trag cizma pe picior și o iau la goană. Nu am fugit niciodată așa de tare, în toată viața mea. După câteva minute de sprint complet aleatoriu, îmi recapăt instinctul de control în caz de criză – îmi dau seama că ar fi mai bine să alerg în mod organizat, așa că fug în zigzag peste câmpuri, gâfâind la fiecare respirație. La un anumit moment mă bușește plânsul, fapt care nu îmi ușurează alergarea în viteză și, în cele din urmă, după aproape o oră, mă prăbușesc sub un copac și suspin.

Am pierdut câinele lui Jackson. Într-un anume fel, pentru bunica activitatea asta e uşoară şi odihnitoare, dar eu nu am găsit modul ăsta. Dar asta este îngrozitor. Dumnezeu ştie ce i se poate întâmpla lui Hank, pe unde o umbla. Dacă ajunge pe un drum principal? Şi dacă, dacă îl mănâncă cineva? E oare vreo jivină în Dales, Yorkshire care să mănânce căţei? Doamne, de ce naiba plâng atât de mult?

Mă ridic după câteva clipe, pentru că a sta e mai rău decât alergatul. Îi strig numele, iar şi iar, dar vântul bate atât de tare, încât abia mă pot auzi. Acum o săptămână, stăteam într-o sală de consiliu, prezentând un proiect cu 16 capitole pentru asigurarea părţilor interesate, atunci când se pune la cale o schimbare la nivel de corporaţie. Acum sunt pe un câmp, plâng şi îl strig în bătaia vântului pe Hank, o dată şi încă o dată şi de la capăt, picioarele mele sunt julite rău, iar părul meu – care, fără nici o îndoială, arată acum ca un cuib de pasăre – mă loveşte în mod repetat pe faţă.

Nu pot să nu mă gândesc că fac faţă acestui lucru într-o manieră extraordinar de proastă. În mod normal mă descurc în caz de urgenţă, nu-i aşa? Sunt sigură că Rebecca a zis asta la ultima mea evaluare?

Mă agăţ de acest gând. Respir cât pot de constant. Nu e nimic altceva de făcut în cazul ăsta: trebuie să mă întorc la Hamleigh. Nu am numărul lui Jackson (supraevaluare uriaşă – oare ce a fost în capul meu?), iar el trebuie să ştie ce s-a întâmplat.

Mă simt rău. O să mă urască. Evident. Mă urăsc chiar eu acum. Of, săracul Hank, pe câmp, probabil că nu are nici un indiciu ce să facă, şi-a dat seama că m-a pierdut. Suspin din tot sufletul – este destul de greu să respir. Trebuie să mă adun. Haide! Haide, ce-i cu mine?

Am crezut că mersul prin Hamleigh a fost destul de rău când am venit, dar la întoarcere este de o sută de ori mai rău. Ochi tăcuţi mă privesc de la ferestre şi uşi. De peste drum, un copil indică spre mine şi ţipă „Mamă! Arată ca Stig de la groapa de gunoi[11]!“ Roland se întoarce pe scuterul său, apoi se mai învârte o dată şi vine către mine.

– Unde este Hank? strigă la mine.

– L-am pierdut, îi zic cu voce pierită.

– Dumnezeule! răsuflă greu Roland.

Strâng din dinţi şi merg în continuare.

– Trebuie să formăm un grup de căutare! spune Roland. Trebuie să solicităm întrunirea Pazei Cartierului imediat! Voi vorbi cu Betsy.

O, Doamne, nu Betsy.

– Trebuie să vorbesc cu Jackson, spun, în timp ce îmi șterg fața cu mâneca. Vă rog! Lăsați-mă să vorbesc cu el, înainte de a vorbi cu Betsy.

Dar Roland este ocupat cu o întoarcere din trei mișcări și nu pare să mă audă.

– Lăsați-mă să vorbesc mai întâi cu Jackson! țip eu de data asta.

– Nu te panica, Leena, îl vom găsi pe Hank! strigă Roland peste umăr, apoi continuă manevra de întoarcere.

Încerc să parcurg exact etapele discuției cu Jackson, dar se pare că nu există absolut nici o modalitate bună de a-i spune cuiva că tocmai i-ai pierdut câinele, iar desfășurătorul posibilei conversații mă face să mă simt din ce în ce mai rău. Până când ajung la ușa lui, sunt exact în starea de tensiune nervoasă în care intru înainte de o prezentare importantă, ceea ce înseamnă, pe baza experienței recente, că sunt pe punctul de a avea un atac de panică.

Sun la sonerie, apoi îmi amintesc că am cheia la mine în buzunar. O, Doamne, probabil că Jackson a plecat deja la muncă – e oare cazul să pornesc spre școala din sat și să-i spun că i-am pierdut câinele? Aceasta nu este o conversație de purtat în fața unei clase pline cu copii mici.

Dar, spre surprinderea mea, Jackson deschide ușa. Am un sentiment copleșitor de *déjà vu*. Atingeri de labe, cădere pe spate, câine care îmi linge fața, proprietarul care se apropie de noi…

– Hank! strig, îngropându-mi fața în blana lui și ținându-l cât de strâns pot, având în vedere că se mișcă precum o mașină de teren. Hank! O, Doamne, m-am gândit…

Devin conștientă de faptul că Jackson se uită la mine. Îmi ridic privirea. Jackson pare foarte mare. A fost mare și înainte, dar acum este cu adevărat… copleșitor. Acum nu arată ca un uriaș simpatic, mai degrabă arată ca un bărbat care poate opri o bătaie într-un bar cu un singur cuvânt.

– Îmi pare atât, atât de rău, Jackson! apuc să spun, în timp ce Hank se cațără pe mine, labele sale adăugând straturi noi de noroi pe blugii mei murdari. Te rog să mă crezi. Nu l-am pierdut intenționat, doar mi-a scăpat. Îmi pare rău. Am crezut că sunt pregătită, dar… îmi pare atât de rău. Ai întârziat la școală din cauza asta?

– Am anunțat că întârzii atunci când vicarul m-a sunat să îmi spună că l-a văzut pe Hank gonind pe Peewit Street. Directorul îmi ține locul la clasă.

Îmi îngrop fața în blana lui Hank.

– Te simți bine? mă întreabă Jackson.

– Oare mă simt bine? zic eu, cu vocea înăbușită.

– Pari… un pic… cum să zic…

– Într-o stare execrabilă?

Ochii lui Jackson se măresc încetul cu încetul.

– Nu asta voiam să zic, îl aud spunând.

Ridic privirea. Pare mai blând și se apleacă în afara cadrului ușii.

– Sunt bine, spun, ștergându-mi obrajii. Dar chiar mă simt groaznic – ar fi trebuit să fiu mai atentă.

– Uite, nu s-a întâmplat nimic rău, spune Jackson. Ești sigură că totul e în regulă?

Hank începe să îmi controleze foarte amănunțit cizmele, adulmecă insistent și mă lovește intermitent cu coada.

– Nu trebuie să fii amabil, zic eu încercând să evit coada câinelui. Poți fi supărat pe mine.

O merit.

Jackson pare nedumerit.

– Eram furios, dar apoi… ți-ai cerut scuze, nu-i așa?

– Păi da, dar…

Jackson mă urmărește în timp ce mă ridic și fac o încercare nereușită de a scutura murdăria de pe blugi.

– Ești iertată, dacă asta urmărești, îmi zice Jackson. Hank e cam hoțoman, nu trebuia să se îndepărteze de tine.

– O să îmi iau revanșa, zic eu, încercând să mă adun.

– Nu e cazul.

– Ba da, zic eu, cu hotărâre. O să fac ce trebuie. Dă-mi o sarcină și o voi îndeplini. Să fac curat în sălile de clasă? Sau ai nevoie de ajutor administrativ? Sunt foarte bună la treburi administrative.

– Vrei un fel de… pedeapsă? mă întreabă el, clătinând din cap, nedumerit.

– Chiar am dat-o în bară, îi răspund frustrată. Încerc doar să rezolv ceva.

– E deja rezolvat totul. Jackson face o pauză. Dar dacă vrei cu adevărat să faci o treabă, într-una din sălile de clasă este nevoie de o mână de vopsea lavabilă. Ai putea da o mână de ajutor la zugrăvit.

– Da, absolut! Spune-mi la ce oră și sunt acolo.

– În regulă. O să te anunț. Se apleacă să îl mângâie pe Hank, care se scarpină după urechi, apoi aruncă o privire spre mine. Totul e bine, Leena.

Este chiar bine. Situația e din nou sub control, vezi?

Hank s-ar putea să revină la normal, dar eu nu cred că o să fiu normală, o vreme. Ce mi s-a întâmplat pe câmp, de plângeam așa, țipând în vânt, alergând în cercuri? Bee are dreptate: lucrurile nu sunt cum ar trebui să fie. Asta nu sunt eu.

Stig of the Dump – poveste pentru copii scrisă de Clive King și publicată în Regatul Unit în 1963

Capitolul 10. Eileen

Când Bee valsează prin apartament, mă lasă aproape mască. Este pur și simplu cea mai plină de farmec făptură pe care am văzut-o vreodată. Chipul ei este uluitor, cu toate că – sau poate pentru că – este asimetric, cu un ochi mai sus decât celălalt, cu un colț al gurii curbându-se puțin mai mult. Pielea ei este de un brun frumos, cremos, iar părul ei este extraordinar, drept și strălucitor, ca o apă neagră revărsându-se peste un baraj.

Pentru o clipă, încerc să-mi imaginez cum trebuie să fie viața când ești tânăr și frumos. Ai putea face orice, cred.

O jumătate de oră cu Bee și sunt uimită să descopăr că de fapt nu este deloc așa.

– Nu pot găsi un om în acest oraș părăsit de Dumnezeu, spune Bee, reumplând paharele cu vin. Toți sunt niște prăpădiți – scuză-mi limbajul. Leena continuă să îmi spună că sunt și bărbați buni pe acolo pe undeva, că trebuie să săruți câteva broaște, dar dezmierd amfibieni de aproape un an și mă simt pierdută. Acela! O să! Această ultimă parte a frazei este accentuată de câteva sorbituri prelungite. Scuze – nu vreau să te descurajez. Poate că piața pentru 70 de ani plus este ceva mai bună.

– Mă îndoiesc că e așa, spun eu, cu inima frântă. Aceasta este o prostie.

Mă simt jenată să discut despre viața mea amoroasă cu cineva ca Bee. Dacă ea nu poate găsi un bărbat, cum naiba să îmi fie menit mie așa ceva? Mai mult, nu am fost în stare să îmi păstrez propriul soț. Bee îmi surprinde expresia și își lasă paharul jos.

– O, nu, ascultă-mă! Sunt doar obosită și m-am săturat de întâlniri mizerabile. Dar tu, tu ai în față o lume întreagă, plină de distracție. Să aruncăm o privire la profilul tău de pe site-ul de întâlniri, vrei?

– O, nu, nu te deranja cu asta, spun spăsită, amintindu-mi toate lucrurile jenante scrise de Leena acolo. Iubește traiul liber! Suflet tânăr! În căutarea iubirii!

Bee îmi ignoră protestele și își deschide laptopul. Leena mi-a dat datele de autentificare, îmi spune ea atingând tastele.

– Ooh, deja sunt câţiva bărbaţi care îţi trimit mesaje!

– Sunt? Mă aplec înainte, ridicându-mi ochelarii pe nas. Doamne, chiar aşa e, of, Doamne!

Bee închide laptopul.

– Ooh! zice Bee, cu ochii măriţi. Bine. Acesta este un moment de cotitură pentru tine. E chiar acolo. Prima ta fotografie cu un penis.

– Prima mea ce?

Bee se strâmbă.

– Uau, zice ea, asta e mai rău decât să-i spun fiicei mele de unde vin bebeluşii. Hmm!

Încep să râd şi îi spun că e în regulă, doar am 79 de ani. Pot să par o bătrânică inocentă, dar de fapt am avut parte de cincizeci de ani în plus pentru a vedea ororile pe care lumea le poate oferi şi, orice o fi acolo, nu e nimic comparativ cu spatele plin de negi al fostului meu soţ.

Bee chicoteşte. Nu am răgaz să reflectez asupra faptului că este prima dată când spun fostul soţ cu voce tare, pentru că Bee a redeschis laptopul şi pe ecran apare o imagine foarte mare.

Îmi înclin capul. Doamne, Dumnezeule!

– Arată destul de sprinten pentru un bărbat de 80 de ani, comentează Bee, înclinându-şi capul în sens opus faţă de al meu.

– Şi faptul că a trimis fotografia asta ce vrea să însemne?

– Excelentă întrebare, spune Bee. Cred că este menită să te facă să îţi doreşti să faci sex cu acest bărbat.

– Chiar? întreb de-a dreptul fascinată. Şi abordarea asta funcţionează vreodată?

– E un mare mister. Ai înclina să crezi că nu, dar atunci de ce continuă ei să facă aşa ceva?

Până şi şobolanii pot învăţa că tehnicile de împerechere ineficiente trebuie abandonate, nu?

– Poate că e ca la cei care îşi expun anumite părţi intime prin parc, zic eu, uitându-mă la imaginea de pe ecran. Adică nu e despre dacă îţi place ce vezi, e plăcerea lor să-şi arate cârnăciorii.

Bee izbucneşte din nou în râs. „Cârnăciorii!“ repetă ea, ştergându-se la ochi.

– Ah, Leena avea dreptate, eşti o bijuterie. Acum. Să îl blocăm pe acest domn, să nu mai aibă posibilitatea de a comunica cu tine?

– Da, te rog, zic eu, gândindu-mă la ziua de ieri, la frunzele de ceai ale Letitiei. E suficientă porția de cârnăciori pentru ziua de azi.

– Ce zici de tipul ăsta? mă întreabă Bee.

Mă uit destul de precaută la ecran, dar de data aceasta este o față zâmbitoare, care se uită direct la mine. De fapt, este un domn foarte frumos, cu păr argintiu, lăsat într-o parte peste o sprânceană stufoasă și cu dantură excelentă. Fotografia pare să fie una profesională.

– Este real? zic și eu. Tot auzi despre astfel de oameni pe internet, care se dovedesc a fi de fapt niște doamne ciudate din Texas.

– Bună întrebare, mai ales cu o asemenea fotografie de profil ca aceasta. Butonează tastatura un timp. OK, am căutat după imagine și singurul loc în care mai apare această imagine este cel de aici. Același nume, datele personale se potrivesc… cred că este actor! Bee îmi arată un website al unui teatru; imaginea apare alături de o descriere a lui Tod Malone, se pare că joacă rolul lui Sir Toby Belch în *A douăsprezecea noapte*, la Teatrul Sf. Ioan. Hmm, sună distractiv. Să-i trimitem un mesaj de răspuns?

– Ce a scris? întreb, uitându-mă peste umărul lui Bee.

Bună, Eileen! Se pare că ești la Londra într-un soi de aventură interesantă. Mi-aș dori să aflu ce poveste ai de spus… îmi citește Bee.

– Pot?

Bee împinge laptopul spre mine. Încep să scriu.

Nepoata mea a vrut o pauză la țară, și eu am vrut ceva entuziasmant la oraș, tastez. Așa că am făcut schimb de vieți…

– Ooh, îmi place, spune Bee, dând din cap a aprobare. Acele puncte, puncte! Atmosferă de mister!

Mustăcesc. Chiar așa să fie?

Bee dă clic pentru a trimite mesajul.

– Acum așteptăm, spune ea, întinzând mâna după paharul de vin.

– Aruncăm o privire pe profilul tău de întâlniri între timp?

– Pe pagina mea? O, Doamne, nu, nu vrei să vezi asta.

– Dar eu ți-am arătat-o pe a mea, subliniez și iau o înghițitură din vinul meu.

Nu am mai băut vin de foarte mult timp, dar pare a fi o caracteristică a vieții în apartamentul Leenei. Sub televizor sunt o mulțime de sticle și întotdeauna este cel puțin o sticlă de vin alb în frigider.

– De fapt, eu folosesc o aplicație, nu un site ca acesta, spune Bee dând din

cap către laptop. Aplicația este pe telefonul meu.

– Sunt în stare să mă uit la un telefon, spun cu răbdare.

Bee face o mutră ca și cum și-ar cere scuze.

– Da, bănuiesc că da, îmi pare rău. Își mușcă buza de jos, apoi, după o clipă, trage telefonul spre ea, îl deblochează și tastează un șir de numere. Uită-te aici! Derulează un album cu poze de-ale ei. Există o scurtă descriere dedesubt: mamă cu serviciu și ocupată, lipsă de timp, răbdare redusă, cantitate mare de cofeină.

O, Doamne! Dacă credeam că Bee este intimidant de plină de farmec în persoană, nu se compară cu imaginea ei de aici. Toate fotografiile ei arată ca și cum ar fi luate dintr-o revistă de modă

– O, da, am făcut un pic de modeling, doar așa, de formă, îmi spune ea pusă pe șotii – iar modul în care se autocaracterizează este la fel de intimidant.

Îmi arată cum să glisez la stânga și la dreapta și pagina pe care poate comunica prin mesaje cu diferiți bărbați.

– Sunt atât de mulți! Mă uit mai de aproape. De ce nu le-ai răspuns? Acela este foarte frumos.

– Ah, individul acela e unul dintre acele tipuri de CEO[12] de mare succes, o aud zicând cu dispreț în glas. Nu joacă pe partea mea.

Mă încrunt. De ce nu?

– Nu-mi place să mă întâlnesc cu tipi care câștigă mai mult decât mine, spune ea ridicând un umăr. E una dintre regulile mele.

– Care sunt celelalte reguli, întreb, ăsta e un subiect care dă de gândit?

Mi le enumeră pe degete – trebuie să fie sportiv, nu poate lucra în domeniul de consultanță sau finanțe, trebuie să fie un dansator bun, trebuie să fie extrem de atrăgător, nu poate avea un nume de familie ciudat, trebuie să fie iubitor de pisici, nu poate fi pedant sau cu părinți bogați, nu trebuie să aibă hobby-uri masculine plictisitoare, cum ar fi mașinile și *darts-ul*[13], trebuie să fie de partea feministelor, și vreau să spun feminist cu adevărat, nu doar când îi convine, trebuie să fie deschis la minte cu privire la Jaime – copilul meu…

– O, da! Povestește-mi despre fiica ta, zic, cu mintea distrasă, în pofida dorinței mele.

– Jaime, zice Bee, în timp ce butonează telefonul atât de repede, încât pierd șirul imaginilor ce se succed pe ecran. E cu tatăl ei în seara asta.

Acum derulează fotografiile și, în cele din urmă, rămâne la fotografia unei tinere fete, cu părul șaten tuns scurt, care se uită la cameră printr-o pereche de

ochelari cu rame supradimensionate.

– Uite-o, spune Bee cu mândrie.

– Ce fată minunată!

Mi se strânge inima, nu atât de mult din cauza fetiței – deși este atât de dulce – cât din cauza expresiei de pe chipul lui Bee. E topită. Iubește copila asta mai mult decât orice pe lume, poți realiza asta în câteva secunde.

– Va fi campioană mondială la tenis, spune Bee. E deja în top la categoria ei de vârstă la club.

– Doamne!

– E fan dinozauri și îi place să citească despre creiere, adaugă Bee. Și este vegană. Ceea ce este foarte enervant.

– O, da, spun în asentiment, prietena mea Kathleen are și ea asta.

– Ce are, poți repeta, nu am înțeles?

– Veganism.

Bee chicotește. Are un râs atât de fermecător – merită să auzi cum sună și, după ce i-am văzut fața când o privea pe Jaime, simt brusc că o înțeleg mult mai bine și îmi place de ea și mai mult. Asta e problema cu întâlnirile pe internet, presupun. Nu există nici o cale prin care cineva să-ți audă râsul sau să vadă felul în care ochii tăi devin visători atunci când vorbești despre ceva ce îți e drag.

O privesc pe Bee când derulează mai multe poze cu fiica ei și îmi trece prin cap: pot să nu știu nimic despre întâlnirile online, dar cred că pot face o treabă mai bună în încercarea de a descoperi un bărbat potrivit pentru Bee, decât poate face Bee pentru ea însăși.

Mă întind să îmi iau noua agendă. Am luat una de la Smith ieri – Leena o are pe a mea, acasă, în Hamleigh.

Zona comună – schimbare destinație este în fruntea listei mele. Am vorbit cu Martha despre asta în această dimineață. A devenit destul de încântată și a început să fluture către mine pliante colorate, în drumul ei spre ieșirea din casă. Știu că lucrurile sunt diferite pe aici, dar nu mă pot abține să nu mă gândesc ce s-ar putea face în această clădire, cu ajutorul unui dram de spirit de comunitate.

Sub această notă, scriu cu atenție – *Găsește-i lui Bee un bărbat.*

– Ooh, artistul tău cu plete argintii ți-a răspuns! spune Bee și întoarce ecranul laptopului spre mine.

Todoffstage: Bună, Eileen. Acum m-ai făcut și mai curios. Ce idee incitantă! Cum se descurcă nepoata ta cu traiul la țară? Și tu cum te descurci în hățișurile Londrei? E șocant?

Zâmbesc și încep să scriu.

EileenCotton79: Nepoata mea e foarte tăcută, nu am nici o veste de la ea, ceea ce înseamnă fie că îi merge foarte bine, fie că a dat foc la casă! Și sunt puțin copleșită de Londra. Este greu să știi de unde să începi!

– O, doamnă Cotton, spune Bee. Asta cu punctul de start e genială.

Todoffstage: Ei bine, stau în Londra de 65 de ani… așa că, dacă ai vrea să primești un sfat de la un vechi cunoscător, ți-aș putea arăta câteva locuri care merită vizitate. Începând cu o cafenea, poate?

Mă întind să ajung la tastatură, dar Bee îmi dă peste mână.
– Lasă-l să aștepte! îmi zice Bee.
Îmi dau ochii peste cap.
– Genul ăsta de prostii este pentru tineri, îi spun.

EileenCotton79: Ar fi minunat. Ce zici de vineri?

Chief Executive Officer – director general într-o companie sau corporație
Joc de tras cu săgeți într-o țintă fixată pe un perete

Capitolul 11. Leena

Vineri după-amiază, în liniștea casei, cu Ant și Dec făcând slalom printre picioarele mele, mă așez la computerul bunicii și mă conectez la Dropbox. Totul este acolo: *B&L Boutique Consulting. Prețuri, strategie. Cercetare de piață. Operațiuni și logistică*. Sunt în mediul meu, nu modific nimic, doar citesc, parcurg totul încă o dată. Într-un final, sunt atât de concentrată, încât pierd noțiunea timpului. La cinci este întâlnirea Pazei Cartierului – trebuie să dau zdravăn la pedale pe bicicleta scoasă de sub umbrarul de iederă din curtea bunicii și aproape că mă văd zburând când o cotesc pe Lower Line.

De-abia când intru pe ușa primăriei realizez că nu sunt pe deplin sigură ce este de fapt Paza Cartierului. Luptăm… împotriva criminalității? Este organizație de luptă împotriva criminalității?

Arunc o privire în jur la mulțimea pestriță adunată în centrul sălii și decid că fie acești tipi sunt deghizați în modul cel mai bun cu putință pentru un supererou, fie nu este sub nici o formă o organizație de luptă împotriva criminalității. Îl zăresc pe Roland, organizatorul zelos din cale afară; iat-o pe Betsy, purtând o eșarfă roz strălucitor, un ruj asortat și o fustă-pantalon; uite-l și pe doctorul Piotr, mult mai îndesat decât mi-l amintesc din copilărie, totuși, în mod clar, e cel care mi-a cusut rana de la genunchi când aveam nouă ani și care a extras odată un bob uscat de mazăre din urechea Carlei.

E acolo și o femeie mărunțică, ce arată de parcă ar fi fost construită din bețe de chibrituri, un individ mustăcios suspect, pe care îl recunosc, e Basil cel habotnic, și o tânără cu o figură copleșită, pe a cărei mânecă se zărește ceva ce cred că e vărsătura unui bebeluș.

– O, te deranjează, îmi spune această femeie, urmărindu-mi privirea îndreptată spre brațul ei. Chiar am avut de gând să curăț mizeria asta.

– Leena, mă prezint și întind mâna să o salut.

– Kathleen, răspunde ea.

Părul e vopsit cu șuvițe, care ar trebui refăcute, are un rest de pastă de dinți pe bărbie – sunt o mamă epuizată se vede scris cu litere de o șchioapă pe fața

ei. Nu mă pot abține să nu mă întreb de ce naiba s-a deranjat să vină la această întâlnire, în loc să, nu știu, să tragă un pui de somn?

– Sunt Penelope, o aud zicând pe doamna mărunțică.

Întinde mâna într-un fel princiar, parcă mi-a întins-o să i-o sărut. Nu sunt sigură ce să fac, așa că îi apuc mâna și o scutur ca la salut.

Betsy se oprește puțin când mă vede. Zâmbetul ei vine prea târziu pentru a putea fi catalogat drept autentic.

– Bună, Leena, spune ea, nu eram sigură că vei veni.

– Bineînțeles! zic eu. Am adus și semnul, cel pentru ușă.

– Mai e loc pentru încă cineva? se aude o voce din prag.

– O, ce onoare! Jackson, nu mi-am dat seama că vei fi capabil să apari astăzi! gângurește Betsy.

Ridic privirea și simt că mă înroșesc. Jackson și-a făcut apariția purtând un tricou de rugbi și o șapcă uzată. Eram într-o stare deplorabilă când m-a văzut ultima dată; de fiecare dată când îmi aduc aminte de mine, așa cum am apărut la ușa lui, transpirată și plânsă, îmi vine să mă târăsc înapoi la Londra. Încerc să-i captez privirea, dar este ocupat: toate doamnele în vârstă gravitează în jurul lui Jackson, acum are câte o femeie agățată de fiecare braț, aduce a Hugh Hefner, cu excepția faptului că vârstele personajelor sunt complet schimbate. Basil îi oferă o ceașcă de ceai. Nimeni nu mi-a oferit încă unul, observ cu oarecare disconfort. Ăsta nu este un semn bun, nu-i așa?

– Ei bine, acum că Leena este în sfârșit aici, începem? întreabă Betsy.

Îmi stă pe limbă să îi dau replica, să spun că eram deja acolo, că nu am fost ultimul sosit, acela e Jackson – dar toată lumea e prea ocupată să îl servească cu biscuiți, așa că nu m-ar fi băgat nimeni în seamă.

– Luați loc, vă rog!

E greu să nu te simți pus în dificultate, în timp ce bătrânii din cameră se foiesc în fața scaunelor lor și ulterior – cu încetinitorul la început, apoi mărind viteza – își îndoaie genunchii cât de bine pot, până când reușesc să aterizeze undeva pe scaunele lor, cu o bufnitură.

– Jackson stă de obicei acolo, îmi spune Roland, exact când eram gata să mă așez.

– Ah! Mă uit în jur, sunt în poziție semiașezată. Jackson, te superi dacă… Jackson flutură o mână mare și amabilă și îmi dă permisiunea să mă așez.

– Nu, se răstește Roland, exact când fundul meu atinge scaunul. Nu, nu se poate, acesta este scaunul lui Jackson.

– Roland, e în regulă, răspunde zâmbitor Jackson.

– Dar ţie îţi place cel mai mult acel loc! protestează Roland.

– Îl poate ocupa Leena.

– Ce tânăr grijuliu este Jackson, o aud pe Penelope conversând cu Betsy.

– Mda. Şi a fost atât de amabil în legătură cu incidentul cu câinele, nu-i aşa? răspunde Betsy, încrucişându-şi mâinile în poală.

Strâng din dinţi şi îmi îndrept spatele.

– Am o idee, le spun. Ce ar fi să ne schimbăm locurile între noi, să vedem totul dintr-o altă perspectivă? Veţi fi uimiţi cât de mare este diferenţa.

Toţi mă privesc cu figuri perplexe, cu excepţia lui Jackson, care arată ca un om care încearcă din răsputeri să nu-l pufnească râsul.

– Aici stau eu, declară cu fermitate Basil. Nu vreau să îmi schimb perspectiva, mulţumesc foarte mult. Îmi place să fiu exact aici.

– O, dar…

– Ştii cât de greu a fost să mă aşez pe acest scaun, domnişoară? mă întreabă Roland.

– Dar vă pot ajuta să obţineţi…

– În plus, acesta este locul cel mai apropiat de toaleta bărbaţilor, spune Basil.

– Da, spune Penelope, şi când Basil are nevoie, chiar are o nevoie, dragă, adică nu mai este nimic altceva de făcut.

– În regulă. OK, spun eu.

Par mulţumiţi. Mi-au demontat încercarea de tactică de schimbare – exerciţiu tipic de management – cu argumentele privind controlul vezicii urinare.

– Cel mai bine este să stai aici, Jackson, spun şi caut să ocup alt scaun.

E cazul să îmi dozez forţele, nu trebuie să ţin morţiş de un scaun, nu merită să îmi dau sufletul pentru aşa ceva.

– Chiar nu mă deranjează, îmi zice Jackson, cu blândeţe în voce.

– Nu, nu, zic eu, mai tăios decât ar trebui. Bucură-te de scaunul tău preferat. Mie îmi e foarte bine aici.

Odată ce întrunirea începe, îmi petrec cea mai mare parte a timpului întrebându-mă ce reprezintă această întâlnire, fapt care nu este un sentiment neobişnuit – aş spune că optzeci la sută dintre întâlnirile cu clienţii la care particip sunt petrecute în acest fel –, dar îmi îngreunează implicarea în discuţie.

Principalul lucru care mă încurcă este lipsa totală a oricărui subiect legat de vreun delict. Până acum am vorbit despre: sendvișuri cu bacon (Roland a descoperit că Mabel care stă pe Peewit Street la nr. 5 face niște sendvișuri excelente, așa că e pornit în acțiunea de boicotare a ceva numit Julie's, care, după părerea mea, este o cafenea în Knargill), verevițe (Basil este foarte anti) și cartofi care te îngrașă sau nu (cred că sendvișurile cu bacon sunt generatoare de griji, mai degrabă). Apoi toată lumea petrece douăzeci de minute plângându-se de Firs Blandon, un sat din împrejurimi, care aparent a provocat ravagii prin mutarea gardului unui fermier la doi metri spre stânga, pentru a marca ideea lor despre granița dintre parohii.

Pierd un pic intriga în acest stadiu și mă dedic doar ronțăitului de biscuiți.

Mă uit în agenda întrunirii. Doar un punct în plus de discutat înainte de a ajunge la „vreun delict?", care va fi, presupun, în cele din urmă, subiectul cu privire la anumite infracțiuni reale.

– A, da, acesta a fost ultimul mic proiect al lui Eileen, așa-i? zice Betsy. Așa că vei prelua proiectul, nu-i așa, Leena?

– Scuze? întreb, oprindu-mă din ronțăitul jumătății a ceea ce trebuie să fi fost al miilea biscuit înfulecat.

– „Ajutorarea persoanelor în vârstă și izolate din Knargill prin asigurarea transportului", citește Betsy.

Nu sunt sigură cum intenționa să facă asta, dar… Betsy clipește întrebător în direcția mea.

Iau în considerare ideea. Pare destul de simplu.

– Câți dintre voi au mașini? îi întreb. În afară de Jackson, Piotr și Kathleen, care, evident, nu au timpul necesar, dar restul sunteți pensionari, nu-i așa? Vă puteți organiza, hm, să faceți câte un drum, o zi da, o zi nu?

Toată lumea pare foarte alarmată – cu excepția lui Jackson, care are o mină mai amuzată ca niciodată.

– Care crezi că ar fi un loc potrivit pentru a-i duce în excursiile ocazionale? Leeds este prea departe, zic, uitându-mă la Betsy. Poate Daredale?

Se așterne o tăcere îndelungată. În cele din urmă, doctorului Piotr i se face milă de mine.

– Ah, Leena, majoritatea celor de aici… deși mulți dintre ei au mașini – spune asta cu un ușor aer de resemnare – nu sunt chiar în stare să conducă până la Daredale.

– Doar nu o să spui că nu putem, zice Betsy. Încă am permis de conducere,

şi tu ştii asta.

– Şi doctorul Piotr nu mă poate împiedica să conduc, până nu devin oficial dusă cu pluta, intră în discuţie şi Penelope, cu vădită satisfacţie.

– Ah. Bine, zic eu. Oricum, am vrut să-mi găsesc şi eu o maşină, pentru o vreme, oricum, având în vedere starea maşinii bunicii mele…

– Ieşită din uz? plusează Betsy.

– Imposibil de reparat? zice şi Basil, aproape în acelaşi timp.

– Vreunul dintre voi mi-ar putea împrumuta o maşină în timpul în care stau aici?

Linişte.

– Penelope! Îmi trece prin cap că asta poate fi o idee grozavă. Mi se pare cea mai bună opţiune. Bărbaţii cu siguranţă nu se vor pune în mişcare şi nu voi primi nici un sprijin de la Betsy. Aş putea împrumuta maşina ta din când în când?

– O, dar eu… ei bine, încă… Penelope bate în retragere, apoi, fără prea multă bunăvoinţă, zice: O, cred că da.

– Excelent, mulţumesc, Penelope!

Aştept până se uită în altă parte, apoi îi fac rapid cu ochiul lui Piotr. Îmi arată că totul e OK.

Aşa că acum îl am pe doctorul Piotr de partea mea, cel puţin. Şi o maşină.

– Asta e, atunci! spune Betsy şi bate din palme. Trecem peste… Zilele lui Mai! Ştiu că nu este o reuniune oficială a comitetului, dar comitetul este prezent şi există câteva probleme urgente care nu pot aştepta până la următoarea întâlnire, poate am putea rezolva una sau două acum?

Toată lumea dă din cap aprobator. Sunt destul de sigură că membrii Comitetului pentru 1 Mai sunt exact aceleaşi persoane din componenţa Comitetului Pazei Cartierului, aş putea să subliniez că două întâlniri separate nu sunt cu totul necesare. Mai bine nu, totuşi, rămâne de reflectat.

– Tema! Presupun că suntem cu toţii de acord cu sugestia lui Jackson? Tropical?

– Tropical? îmi scapă, nu m-am putut opri la timp.

Betsy se roteşte pe scaun pentru a se uita la mine.

– Da, Leena. Tropical. Este exact ce trebuie pentru un festival însorit de primăvară. Nu eşti de aceeaşi părere?

– Ei bine, eu… Arunc o privire în jur, apoi mă uit la Jackson, care îşi ridică un pic sprâncenele, ca şi când ar spune „O, da, continuă!“. Nu sunt sigură că

ni se potriveşte. Oamenii vor fi atraşi de acest pitoresc târg sătesc, la care îşi pot aduce şi copiii. Tropical e ceva gen… noaptea în Clapham.

Mă confrunt cu o mulţime de priviri încurcate, din care reiese că nu m-am făcut înţeleasă.

– Sugerează o temă alternativă, dacă asta vrei, Leena, îmi zice Betsy, cu glas glacial.

Mă uit din nou la Jackson. Stă întins pe spate în scaun, cu braţele încrucişate şi există ceva atât de îndrăzneţ în această postură, încât planul meu de a mă abţine şi de a câştiga acest caz, înainte de a face vreo modificare, se duce pe apa sâmbetei.

– Ce ziceţi de „Medieval“? zic eu, gândindu-mă la *Urzeala Tronurilor*, serialul la care mă uit din nou, în buclă, de când am ajuns la Hamleigh. Ethan râdea mereu de mine pentru colecţia mea de emisiuni preferate trasă pe DVD, dar cine râde acum, având în vedere că sunt la ţară, fără o conexiune la internet super rapidă? Am putea servi hidromel şi să avem „barzi“ povestitori pe care copiii să îi asculte depănând basme, iar regele şi regina Mai ar purta costume frumoase, cu mâneci lungi, curgătoare şi coroane din flori, aşa ca regele Arthur şi regina Guinevere. De fapt, nu sunt sigură că regele Arthur a fost medieval, dar aici nu e loc de pedanterie. Şi am putea avea o colivie cu şoimi şi turniruri, iar cântecele ar putea fi acompaniate de harpe şi lăute. Îmi imaginez ghirlande de flori atârnând între lampioane, tarabe de pe care se revarsă fructe proaspete şi dulciuri, focuri de tabără, purcei la proţap…

– Hmm. Bine. Atunci supunem la vot? zic Betsy. Avem planul Leenei de a ne întoarce înapoi în Evul Mediu sau ideea lui Jackson cu care, în principiu, am fost cu toţii de acord săptămâna trecută?

Surâd neîncrezătoare.

– Asta e un fel de întrebare care conţine deja răspunsul, Betsy.

– Mâna sus pentru ideea Leenei, spune Betsy, foarte la obiect.

Se privesc unul pe altul. Nimeni nu ridică mâna.

– Mâna sus pentru ideea lui Jackson, spune Betsy.

Toate mâinile se ridică.

– Bine! Bună încercare, Leena, spune Betsy zâmbind.

– Dă-mi câteva săptămâni, spun. Îmi voi aduna gândurile în mod adecvat, voi veni cu idei concrete şi vi le voi prezenta într-un mod organizat. Să votăm în mod corespunzător la următoarea şedinţă oficială a Comitetului de 1 Mai.

La urma urmei, lucrurile care ţin de Comitetul de 1 Mai pot fi rezolvate la întâlnirile Comitetului Pazei Cartierului?

Zâmbetul lui Betsy se estompează.

– Acesta este un punct de vedere bun, spune Roland. Nu ar fi potrivit.

– Nu ar fi corect, repet. Absolut, ai dreptate, Roland.

– Bine atunci. Două săptămâni, spune Betsy.

Mă uit la Jackson. Nu este vorba despre punctaj, evident, dar eu tocmai am înscris un punct şi mi-aş dori să fi observat. El se uită înapoi la mine, stând tot întins în scaun, cu picioarele depărtate, precum cei care ocupă provocator mai mult spaţiu în vagoanele de metrou, arătând la fel de amuzat şi senin, aşa cum a fost în timpul întregii şedinţe.

– Asta este tot, oameni buni, spune Betsy. Şi, Leena, să ţii minte că trebuie să aduci biscuiţi data viitoare.

– Absolut. Nici o problemă.

– Iar acesta este scaunul tău, îmi spune Roland, dând din cap amabil spre mine. Să ţii minte şi asta.

– Mulţumesc, Roland. O să ţin minte.

– A, Leena? zice Betsy. Cred că ieri ai uitat să scoţi la poartă tomberoanele lui Eileen.

Respir încet, pe nas.

Încearcă doar să dea o mână de ajutor. Probabil.

– Mulţumesc, Betsy, spun. E bine de ştiut.

Se aude o hârşâire generalizată de scaune târâte pe podea şi o foială a picioarelor, în timp ce lumea se ridică şi se îndreaptă spre uşă. Lângă mine, Kathleen se trezeşte şi e nedumerită.

– Rahat! Se chinuie să-şi verifice ceasul. Unde am ajuns? Am trecut de războiul veveriţelor?

Îmi vede expresia ursuză.

– Doamne, spune ea, au câştigat veveriţele?

Capitolul 12. Eileen

Asta pur şi simplu nu o să meargă. Am de gând să o sun pe Leena şi să-i spun că a fost o prostie din partea noastră să credem că putem face schimb de vieţi în felul acesta, şi apoi mă întorc acasă. Putem sta la o ciocolată fierbinte şi să râdem pe această temă şi apoi vom merge fiecare acolo unde – şi cu cine – trebuie să fim.

Sunt decisă că asta trebuie să fac până când Fitz intră în sufragerie.

– Sfinte Sisoe! spune el, cu o faţă cam ca la reclame. Eileen! Eşti uimitoare!

– Nu mă duc, îi spun cu fermitate, în timp ce mă aplec să îmi desfac şireturile. E o prostie.

– Măi, măi, măi! Fitz îmi şterpeleşte papucii de sub măsuţa de cafea, înainte ca eu să ajung la ei. Nu o să iroseşti coafura asta uluitoare stând în casă în după-amiaza asta, spune el, dând din deget către părul meu, aşa, ca o avertizare. Arăţi ca scoasă din cutie, doamnă Cotton, şi trebuie să îl cunoşti pe acest tip Tod!

Aseară i-am spus lui Fitz despre întâlnirea mea iminentă. Sau mai bine zis, în dimineaţa asta – eram pe punctul de a-mi începe ziua şi el intra în casă după o seară petrecută în oraş. Părea destul de abţiguit – era cinci şi jumătate dimineaţa –, aşa că aş fi zis că nu o să îşi amintească conversaţia, dar din păcate memoria lui este mai bună decât am sperat.

Mă foiesc pe canapea, cea mai bună fustă plisată a mea mi se întinde pe şolduri. Mă doare spatele.

– Sunt prea bătrână pentru asta, îi spun. Nu pot să fac asta… Îmi ating cu o mână abdomenul.

– Fluturi? zice Fitz şi zâmbeşte strengăreşte.

– O, prostii, îi spun, dar nu pot veni cu o alternativă mai bună.

Se mută lângă mine pe canapea.

– Acum, Eileen, nu te cunosc foarte bine, dar o cunosc pe Leena şi am impresia că multe dintre calităţile Leenei vin de la tine. Iar Leena urăşte să nu ducă lucrurile până la capăt.

– Acesta nu este un eșec! protestez cu înverșunare.

– Ai dreptate, spune Fitz, trebuie măcar să încerci pentru a eșua. Și tu nici măcar nu încerci.

Mă sucesc.

– Știu ce faci, îi spun.

– Funcționează?

– Desigur, chiar de minune. Acum dă-mi pantofii aceia, te rog!

Aproape că îmi pierd din nou elanul, pe drumul către cafenea. Chiar deschid gura să-i spun șoferului de taxi să se întoarcă. Dar, pe măsură ce ne târâm prin aglomerație, trece pe lângă noi o biciclistă, buclele întunecate îi ies de sub cască, și mă gândesc la Carla. I-ar plăcea să-și vadă bunica mergând la o întâlnire. Și pun pariu că mi-ar spune că ar fi o rușine imensă să îl las pe frumosul actor din West End să îmi alunece printre degete.

Îmi fac griji că nu o să îl zăresc pe Tod în cafenea, dar până la urmă nu este greu de reperat. Iese în evidență în felul acela în care se fac remarcați peste tot oamenii bogați: hainele îi vin perfect, iar pielea îi strălucește, de parcă ar fi machiat.

O, chiar este machiat. Nu m-aș fi gândit la asta, presupun că tocmai a ieșit de la teatru, totuși… Ce ar zice Wade?

– Eileen? îl aud zicând.

Îmi dau seama că mă zgâiesc la fața lui și simt că mă înroșesc. Este a doua oară când roșesc săptămâna asta. Trebuie să mă ocup la modul serios de mine.

– Da, zic și întind mâna să o prind pe a lui.

Se ridică să-mi tragă scaunul. Se mișcă foarte abil pentru un bărbat de vârsta lui și percep o adiere de parfum când trece pe lângă mine.

Miroase a fum de lemne și portocale și aș spune că parfumul este probabil cam la fel de scump ca haina din stofă închisă la culoare.

– Ești la fel de frumoasă ca în fotografie, îmi spune, în timp ce se așază pe scaunul din fața mea și îmi zâmbește.

Dinții îi sunt de un alb uimitor.

– Păi asta nu e adevărat, pentru că nepoata mea a ales fotografia aceea și este făcută în urmă cu cel puțin zece ani.

Tresar când îmi dau seama ce aiurea sună, dar Tod râde.

– Nu ai îmbătrânit nici un pic, mă asigură el. Cafea?

– O, voi face… caut în poşetă, dar el îmi face semn cu mâna şi se încruntă.

– Eu plătesc. Te rog, insist. Un espresso cu spumă?

– A… scuze?

– Vrei un espresso cu spumă?

– Habar nu am ce e asta, îi spun.

– O, cred că o să îmi fie tare bine cu tine, Eileen Cotton, îmi spune printre hohote de râs.

Chiar nu văd ce e atât de amuzant, dar zâmbesc oricum, pentru că e foarte frumos când râde. De altfel, e frumos şi în restul timpului. La început, machiajul a fost puţin derutant – pielea pare a fi un pic ciudată, aşa, într-o singură culoare. Dar încep mă obişnuiesc cu asta.

– Un espresso cu spumă este un tip de cafea, îmi explică Tod şi cheamă un chelner cu o nonşalanţă îndelung exersată. Crede-mă, o să îţi placă.

– O să încerc, atunci, zic eu, iar Tod comandă băuturile.

Este mult mai puţin intimidant decât mă aşteptam şi simt că mă relaxez, în timp ce el glumeşte cu chelnerul, dându-şi părul de pe frunte într-o parte şi vorbind.

– Acum, spune Tod, îndreptându-şi atenţia spre mine. Pe faţă îi răsare un zâmbet extrem de fermecător. Din punctul meu de vedere, zic că suntem prea bătrâni ca să ne ţinem de şotii. Voi pune cărţile pe masă.

– O, corect, spun. Asta e de bine?

– Nu sunt în căutarea unei relaţii serioase, spune Tod. Am fost căsătorit o dată, cu o femeie cu adevărat minunată şi au fost cei mai fericiţi ani din viaţa mea – nu încerc să retrăiesc acea perioadă, pentru că nu poate fi reprodusă.

– O, zic eu, destul de emoţionată, în ciuda tonului său lipsit de entuziasm. E în regulă, de fapt, ceea ce spui este foarte romantic.

Tod râde din nou.

– Ceea ce caut, Eileen, este un pic de distracţie.

– Un pic de distracţie? Îl privesc printre gene. În sensul punerii cărţilor pe masă… zic şi lovesc cu degetele tăblia mesei. Ai putea fi puţin mai explicit?

Încearcă să îmi prindă mâna, întinzându-se peste masă.

– Îmi dai voie? îmi şopteşte.

– Da, zic, deşi nu sunt foarte sigură cu ce sunt de acord.

Îmi întoarce mâna şi îmi apasă foarte uşor cu degetul mare pielea moale dintre încheietura mâinii şi palmă, făcând mişcări circulare, lente, languroase. Respiraţia mi se accelerează.

– Mai exact, spune el, vreau să ne bucurăm de o cafea bună, de o mâncare rafinată şi de un vin excelent, iar apoi aş vrea să mergem la culcare împreună.

– La… culcare, repet, cu voce stinsă. Împreună.

Dă afirmativ din cap.

– O partidă de ocazie, ca să spun aşa. Nonexclusivă. Pur senzuală. Doar pe perioada în care eşti în Londra şi apoi ne luăm la revedere fără regrete.

Îşi desprinde încet mâna din mâna mea.

– Ce zici de asta, Eileen?

– Asta sună a… îmi dreg vocea, frecându-mi palma amorţită cu cealaltă mână.

De fapt, simt furnicături peste tot. Sunt surprinsă că nu percep şi zgomotele, eu simt că scot nişte pârâituri ca un radiator care se încălzeşte. Sună a distracţie, termin propoziţia şi îmi muşc buzele ca să nu zâmbesc.

– Întâlnirea a fost foarte fainã, îi spun Leenei, cu cel mai ferm ton de stopat discuţii. Mă aşez pe canapea şi îmi trag o pernă la spate. Cum a fost prima ta întâlnire cu Paza Cartierului?

– O, totul e în regulă, totul e în regulă, spune Leena. Haide, trebuie să-mi spui mai multe despre acest bărbat misterios!

– O doamnă nu face destăinuiri, spun cu tărie. Şi Marian? Cum se descurcă?

– Bunica! Te-ai culcat cu el?

– Ce tot spui! Nu! Cum să o întrebi aşa ceva pe bunica ta? aproape că mă bâlbâi.

– Ei bine, atunci când se spune „o doamnă nu povesteşte niciodată“, asta de obicei înseamnă că… o aud pe Leena şi mi se pare că se amuză. Chiar nu o să-mi spui nimic despre acest Tod?

– Nu, nu cred că o să-ţi spun, decid.

I-am povestit lui Fitz totul despre asta, dar l-am pus să jure că va păstra secretul şi a spus că nu o să sufle ceva spre Leena. Nu prea vreau să discut cu nepoata mea despre noua mea „partidă de ocazie“.

– Ei bine, spune Leena cu năduf, cred că eu ţi-am spus să te duci şi am făcut ceva pentru tine. Se opreşte. Bunica… pot să te întreb ceva?

– Desigur.

– I s-a întâmplat ceva mamei? Ceva ce nu mi-ai spus?

– Ce vrei să spui? întreb cu atenţie.

– A menţionat ceva gen „episoade“.

Închid ochii. Ah!

– Ce s-a întâmplat de fapt?

– A avut doar câteva… instabilităţi emoţionale.

– Instabilitate emoţională ca atunci când îţi dau lacrimile când eşti în autobuz? Sau instabilitate emoţională care necesită o vizită la doctor?

– A doua variantă, scumpa mea.

– Cum ai putut să nu îmi spui asta?

– Ţi-am tot spus că duce o luptă, Leena.

– Da, dar credeam că vrei să spui – am crezut că – nu mi-am dat seama că trece printr-o cădere.

– M-am gândit că îţi va spune chiar ea, dacă vrea. Nu am vrut să mă bag.

– Şi când m-ai lăsat aici să am grijă de mama, nu te-ai gândit că poate e cazul să menţionezi că ar putea avea unul dintre aceste „episoade“ în orice moment? Ce se întâmplă? Trebuie să o verific de mai multe ori? Cât de rău este de fapt? Ce a spus doctorul?

Îmi frec baza nasului.

– Doctorul Piotr i-a dat nişte medicamente acum câteva luni.

– Antidepresive?

– Aşa cred.

– Le ia?

– Aşa cred.

– OK! În regulă. Doamne, bunica! Apreciez că nu ai vrut să te bagi, dar… aş fi vrut să-mi fi spus.

– Ar fi schimbat felul în care te simţi? Ai fi venit acasă mai curând?

Se lasă o tăcere prelungită.

– Îmi place să cred că da, dar eu ştiu că m-am purtat… cam ciudat în ceea ce o priveşte pe mama în ultima vreme. Dar vreau ca lucrurile să meargă spre bine. Bee spune că nu sunt eu însămi şi are dreptate şi cred că este parţial din cauza asta, ştii, distanţa dintre mine şi mama, cât de mult mă supără… Vreau să rezolv asta. Atât pentru mine, cât şi pentru ea.

Zâmbesc un pic. Şi, bine, dacă îmi este permisă interferenţa, acum…

– Şi ea vrea asta, iubire. Îi este tare, tare dor de tine.

Leena pufneşte pe nas. Urmează un moment de linişte şi apoi:

– Trebuie să plec, bunica, un domn mă sună pe telefonul tău, trebuie să discutăm despre voliera cu şoimi.

– Ce zici? dau să o întreb, dar ea a închis deja.

Suspin. Acum îmi fac griji pentru Marian mai mult ca niciodată.

Sunt pe punctul de a opri convorbirea cu Leena când apare un mesaj în partea de sus a ecranului. Este de la cineva pe nume Ceci. Sunt sigură că am auzit-o pe Leena vorbind despre ea. Nu e individa aceea groaznică și ticăloasă de la serviciu?

Salut, Leena! Am vrut doar să te anunț că proiectul Upgo merge cu adevărat bine în absența ta, capătă din ce în ce mai multă forță, în caz că ai fi îngrijorată în legătură cu asta! Spune-mi dacă ajungi în curând la Londra, Cx.

Mă încrunt. Leenei nu trebuie să i se reamintească despre proiectul Upgo și nu i-a dat lui Ceci noul ei număr de telefon, ceea ce înseamnă că nu a vrut să audă de ea în timp ce e plecată. Cred că Leena a descris-o pe această femeie ca fiind „optzeci la sută picioare, douăzeci la sută intenții rele“; ceva îmi spune că nu îi vrea binele Leenei. Țțț, nu îmi convine asta și închid mesajul.

Sunt agitată după convorbirea cu Leena; mă uit în jur, caut ceva care să mă țină ocupată. Tocmai mă minunez de felul lui Fitz de a face curățenie, când văd laptopul Leenei pe blatul de la bucătărie și îmi vine o idee. Poate că Tod este disponibil pentru o șuetă.

E un mesaj nou pe site-ul de întâlniri, dar este de la altcineva.

OldCountryBoy: Bună, Eileen. Sper că nu te deranjează salutul meu!

Poza de profil a lui OldCountryBoy este fotografia lui din tinerețe, e îmbrăcat cu o vestă albă largă și are o șapcă pe cap. A fost cu siguranță frumos, dar asta nu înseamnă mult acum. Mă gândesc că nu îmi pasă prea mult de frumusețe. La urma urmei, Wade arăta chiar bine și uite cum e acum.

EileenCotton79: Normal că nu mă deranjează! Sunt pe acest website pentru a cunoaște oameni.

Ezit și apoi, după o clipă de gândire, adaug o față zâmbitoare, așa cum face Leena când trimite mesaje. Seamănă a flirt – așa cred –, dar de ce nu, e ceva rău în asta? Eu și Tod suntem „nonexclusivi“, la urma urmei. Și Eileen Cotton, cea de douăzeci și ceva de ani, cu marile ei planuri pentru o aventură

la Londra… cu siguranţă şi-ar fi imaginat că viaţa ei va include mai mult decât un singur bărbat.

Capitolul 13. Leena

– Eşti sigură că nu vrei să cumperi prăjiturile? îmi zice Ethan.

Aşez telefonul deasupra mixerului *vintage* al bunicii, în timp ce încerc să pregătesc negrese, după reţeta mea preferată. Am decis că Roland şi Penelope vor fi primele mele ţinte, pentru a-mi asigura victoria în cadrul Comitetului pentru Ziua de 1 Mai, în ceea ce priveşte tema mea medievală. Dacă o echipă e unită şi joacă împotriva ta, cea mai bună abordare este *divide şi cucereşte,* şi am simţit că Penelope e o verigă slabă. Scoasă de sub influenţa lui Betsy, cred că poate fi chiar prietenoasă. La urma urmei, mă lasă să îi împrumut maşina.

– Nu! Trăiesc la modul rural idilic aici, în Hamleigh, îţi aminteşti? Să coci prăjituri este foarte idilic şi rural.

Cuţitul alunecă peste bucata rece de unt şi mă aleg cu o tăietură la degetul mare. Mă străduiesc foarte mult să nu înjur, ca nu cumva să perturb aerul general, de rai domestic, pe care încerc să îl evoc.

– Să coci prăjituri este, de asemenea, destul de dificil, îmi spune Ethan, cu blândeţe, mai ales dacă nu ai mai făcut aşa ceva.

– Am găsit o postare pe un blog, cu foarte multe detalii despre proces şi urmez paşii specificaţi acolo, îi spun, holbându-mă la imprimeul din jurul bolului mixerului şi sugându-mi degetul mare rănit. Deschid pachetul de făină care se rupe, trimiţând o ninsoare de praf alb pe blugii mei. Câh!

– Hai, măi, îngeraş. Doar cumpără nişte negrese, pune-le pe o farfurie şi fă ceva interesant în loc de asta. Hei, mă holbez la matricea de trasabilitate a cerinţelor de sistem de ore întregi şi sunt complet în ceaţă. Chiar vrei să te bagi în asta?

Îmi scutur blugii. De fapt, nu vreau să mă bag în asta – a fost neaşteptat de bine că am reuşit să uit de Selmount în timpul petrecut aici. De asemenea, chiar nu-mi place matricea de trasabilitate a cerinţelor de sistem.

– Te-ai supăra dacă aş zice nu? zic eu nu foarte hotărâtă. Îmi pare rău, dar simt că am nevoie de o pauză.

– Uau, întorci spatele unui proiect! Asta cred că e o premieră.

– Îmi pare rău!

– Nu îți face griji! Ar trebui să plec, totuși – sunt ore de muncă în plus dacă e să fac asta singur.

– O, ai dreptate. Îmi pare rău. Totuși, vii în acest weekend, nu e așa?

– Da, cu siguranță, dacă pot scăpa. Bine, îngeraș, vorbim în curând!

– Bine…

O! Deja a plecat.

În aceeași seară, Penelope îmi deschide ușa și se uită fix la farfuria cu negrese foarte, foarte închise la culoare.

– Hmm. Bună!

– Bună! Am făcut prăjituri!

Mă bazez pe principiul „intenția contează“, deoarece negresele mele sunt mai mult decât evident arse.

– Știu, sunt o gospodină oribilă, mărturisesc, dar am vrut foarte mult să îți aduc ceva ca mulțumire că ai fost de acord să îmi împrumuți mașina.

Penelope mă privește nedumerită o clipă.

– Roland! o aud țipând așa de tare, încât scot un sunet puțin surprins. Scuze, zice, dându-și seama. E tare de urechi, să știi. Roland! Roland! Fata lui Marian este aici, vrea să discutăm despre mașină!

– Aș putea să intru să stau de vorbă cu amândoi? sugerez eu, în timp ce Penelope continuă să strige.

Are o capacitate pulmonară impresionantă pentru o femeie atât de mică și fragilă.

– Hmm, spune Penelope, schimbând rapid registrul.

– Penelope, draga mea! Se aude o voce familiară din interiorul casei. Vino și uită-te la aceste cocktailuri tropicale făcute de Jackson, sunt atât de distractive!

Cu siguranță a sunat ca vocea lui Betsy.

Rămân cu gura căscată. Jackson apare în hol, în spatele lui Penelope.

– A! Bună! spune el.

Are în mână un cocktail, în ceea ce cred că poate fi o cupă. Are chiar și o umbreluță galbenă înfiptă în vârf.

O umbreluță galbenă necesită planificare!

– Aveţi o întâlnire a Comitetului pentru 1 Mai fără mine? spun, ţintuindu-l cu cea mai oţelită privire, cea pe care o rezerv de obicei bărbaţilor care îşi fac de cap la metrou.

Jackson dă uşor înapoi.

– Nu, spune el. Nu, nu, chiar nu. Doar beau un ceai cu Penelope şi cu Roland, facem asta în fiecare săptămână şi, uneori, Basil şi Betsy vin şi ei, noi doar… discutam despre cocktailuri.

– Tocmai discutaţi, nu-i aşa?

– De ce nu intri, Leena? îmi zice Penelope.

Păşesc înăuntru. Casa este ca o capsulă a timpului din anii ’60: un covor cu model tomnatic, în nuanţe de portocaliu şi brun, picturi în ulei întunecate, trei raţe chinezeşti zburând de-a lungul peretelui holului spre capătul scărilor. Este sufocant de cald şi miroase a *potpourri* şi sos.

Roland, Betsy, Basil şi Penelope stau în jurul mesei, toţi au cocktailuri în pahare împodobite cu umbreluţe de diferite culori şi felii de ananas.

– Bună seara, salut eu, încercând să fiu cât de amabilă pot. Aşa! Ce avem în meniu diseară?

– Doar o friptură, spune Jackson, dispărând în bucătărie.

O, sigur, doar o friptură.

– Şi negrese cu budincă, adaugă el.

Mă bucur că nu îmi mai poate vedea faţa, pentru că sunt foarte sigură că nu am reuşit să-mi ascund consternarea la această veste. Am pus în linişte farfuria cu negrese arse pe comoda de lângă intrarea în sufragerie, întrebându-mă dacă există un loc în care aş putea să le ascund, astfel încât Jackson să nu le vadă. Iată o plantă, într-un ghiveci destul de mare. Negresele pot fi confundate cu uşurinţă cu pământul, dacă le pun la rădăcina plantei.

– Despre ce voiai să discutăm, dragă? întreabă Penelope, întorcându-se la locul ei de la masă.

– Despre maşină, zic eu, după un moment în care încerc să îmi amintesc care a fost acoperirea utilizată în momentul în care am apărut cu negresele la uşă.

– O, da. Ţi-a fost de folos, nu-i aşa? mă întreabă Roland.

– Da, am vrut doar să vă mulţumesc, este genială, mint cu nonşalanţă.

Maşina respectivă este o rablă la superlativ. În ultima săptămână în care am condus-o, am descoperit că aerul condiţionat trece în mod inexplicabil de la saună la ger de îţi ies aburi din gură, şi oricât am citit manualul de instrucţiuni

descoperit online, nu m-am dumirit ce trebuie să fac. Cu siguranţă, asta mă transformă într-un şofer mai periculos. Spre exemplu, în timp ce conduc, în mod regulat, pun pe mine câte ceva sau dau jos câte o haină.

– Să sperăm, de dragul lui Penelope, că eşti mai bună la parcat, comparativ cu Eileen, intră în discuţie Basil.

M-am încruntat auzind asta, dar Betsy îi dă replica, înainte să am şansa să intervin.

– Basil, cu toate astea, Eileen are destulă minte să îşi lege şireturile înainte de a ieşi pe stradă, zice ea tăios.

Basil se încruntă, frecându-şi genunchiul.

– Căderea aceea nu a fost motiv de râs, mulţumesc frumos. Şi nu erau de vină şireturile mele, ci gropile de pe Lower Line. O să ne aducă moartea, ştiu că aşa va fi.

– E adevărat, spune Roland. Aproape că m-am răsturnat cu scuterul acolo, zilele trecute.

– Cocktail? zice Jackson, reapărând din bucătărie cu mănuşile pentru cuptor puse pe umăr şi cu un cocktail proaspăt în mână.

Mă uit la cocktail. Arată excelent. Şi e bine să îţi testezi rivalul.

– Da, te rog. Deşi, dacă sunt în plan întâlnirile viitoare ale Comitetului de 1 Mai, aş aprecia să primesc o invitaţie, îi spun ridicând sprâncenele.

– Nu a fost… dă să înşire încă un rând de scuze şi oftează. În regulă. Gata cu degustările de cocktailuri tropicale fără ştirea ta! Mulţumită?

– Perfect. Mă bate un gând. Acum că v-am prins pe toţi, de fapt, vreau să vă întreb ceva. Obţinerea unui sponsor pentru ziua de 1 Mai – bunica a renunţat la asta, pentru un motiv anume?

– Ah, spune Basil, cred că e cel mai recent proiect al lui Eileen. Nici cu asta nu a ajuns la vreun rezultat, din ceea ce îmi amintesc.

– Şi acum, cum ea e la Londra, am crezut că e cazul să îţi luăm sarcina asta din cârcă, spune Betsy, sorbind din cocktail.

Basil clătină din cap a neîncredere.

– Eileen are oarece idei ciudate, dar să plece la Londra poate fi cea mai cea dintre toate. Ştii că locuieşte cu o lesbiană? o întreabă pe Betsy. Şi încă cu una gravidă? Poţi să crezi aşa ceva?

– Da, îl întrerup. Acea lesbiană însărcinată se întâmplă să fie colega mea de apartament şi una dintre prietenele mele cele mai apropiate. Ai vreo problemă cu lesbienele, Basil?

Basil pare uimit.

– Ce?

– Sau poate ai o problemă cu lesbienele care au copii?

– O, eu…

– Ei bine, poate e cazul să aflaţi, copiii se simt la fel de bine dacă sunt crescuţi într-un mediu stabil, indiferent dacă părinţii lor sunt de acelaşi sex sau sunt heterosexuali. Ceea ce contează cu adevărat, Basil, este să fii acolo pentru copilul tău, să le oferi iubire, să le porţi de grijă – asta este ceea ce te face părinte.

Sunt pe cale să continui, când Jackson se ridică brusc şi pleacă de la masă, reducându-mă la tăcere.

Îl privesc cum pleacă. L-am jignit? Jackson este în secret homofob? Asta este… dezamăgitor?

– Jackson nu are privilegiul de a fi acolo pentru copilul lui, îmi spune Betsy în şoaptă.

Mă întorc spre ea. Ce?

– Fiica lui Jackson. E în America.

– O, eu… nu ştiam. Obrajii îmi iau foc. Nu am vrut să spun că nu poţi fi un părinte bun dacă eşti… lăsaţi-mă… trebuie să mă duc să îmi cer scuze…

Penelope se ridică în picioare şi îmi pune o mână pe braţ.

– Mai bine nu, spune ea, dar nu la modul neplăcut. Mă duc eu.

Bunica! Cum de nu mi-ai spus că Jackson are un copil? Întrebare retorică, am plecat din casa Penelopei, mă duc acasă, am obrajii încă fierbinţi.

– O, familia Greenwood a avut câţiva ani foarte interesanţi, îmi spune bunica, coborându-şi vocea cu o octavă, acesta este într-adevăr cel mai suculent glas, îl ţine rezervat pentru cele mai bune bârfe din sat. Când mama lui Jackson l-a părăsit pe Arnold… Îmi pare rău, o aud pe bunica, am primit un mesaj pe telefon, lasă-mă doar…

Ton de apel. Oftez, aştept zece secunde şi o sun înapoi.

– Ţi-am închis, iubire?

– Da, dar nu îţi face griji, ce spuneam, a, mama lui Jackson… O cotesc pe Lower Lane. De fapt, Basil are dreptate, aceste gropi sunt periculoase; îmi notez mental să anunţ consiliul să se ocupe de ele.

– Ooh, da! L-a abandonat pe bătrânul ursuz Arnold şi a fugit cu Denley din Tauntingham. Ştii, cel cu casă în Spania, cumpărată probabil din banii

murdari făcuți de tatăl lui din afacerile cu rable de mașini?

Râd.

– Bunico, de-abia mă descurc cu subiectele de bârfă din Hamleigh. Încă nu pot să-mi extind arealul la întregul Dale.

– O, o să fii la curent cu tot în cel mai scurt timp, doar să o ai pe Betsy prin preajmă la o cafea, o dată pe săptămână. Îți spune tot ce vrei să știi.

Mă strâmb. Nu cred că Betsy ar vrea să vină la mine, la o cafea, o dată pe săptămână.

– Continuă, bunico! Copilul lui Jackson?

– La acel moment, Jackson locuia cu Arnold – nu știu prea multe despre asta, dar legătura lui Jackson cu Arnold a fost întotdeauna ciudată – și așa am aflat că iese cu o blondă rotunjoară, o fată numită Marigold din Daredale, care se purta de parcă ar fi fost star la Hollywood. Am știut că era o stricată, spune bunica dintr-odată, asta sună mai mult a Betsy. Purta pantofi cu tocuri, care se înțepeneau mereu în noroiul de pe alee și țipa până când Jackson venea să o scoată de acolo.

– Purta tocuri înalte, asta e, zic eu. Oare ce urmează!

– O, nu, nu încerca să mă faci de modă veche, zice bunica. Vreau să știi că Fitz m-a scos ieri la cumpărături și mi-am luat tot felul de lucruri la modă. Și trebuie să îți spun, ți-am luat cu împrumut ghetele cu toc, ca să ies la cocktail.

Fac ochii mari, alarmată. Se ține destul de bine pe picioare ca să poarte cizmele mele cu toc?

– Dar fata asta se ducea peste tot cu pantofi cu toc cui și cu fuste atât de strâmte, încât de-abia putea merge. Jackson îi deschidea mereu ușile, o ajuta să coboare din mașină, îi ducea geanta, iar ea nu ridica nici măcar un deget pentru el. Apoi au pus capăt relației sau cel puțin cred că au făcut-o, pentru că a încetat să mai vină, dar a apărut șase luni mai târziu, ca un Rolo[14].

Asta mă face să râd.

– Ca un Rolo?

– Exact, spune bunica cu năduf. Gravidă! Apoi următorul lucru pe care îl știm, Jackson era la Daredale jumătate din timp, având grijă de bebeluș. Asta e tot, o, s-a întâmplat acum trei sau poate patru ani? După aceea – iar aceasta este adevărata bârfă – Marigold s-a mutat în Los Angeles pentru marele ei debut ca actriță și a luat-o pe fetiță cu ea. Jackson abia de ajunge să o vadă acum.

– O, Doamne! Bietul Jackson! Îmi pare atât de rău de ceea ce am spus acasă

la Penelope, încât nici măcar nu mai sunt înfuriată pe el din cauza şmecheriei cu prezentarea cocktailurilor. Ei bine, nu mai sunt foarte supărată.

Telefonul meu bâzâie. Acest telefon este o relicvă din epoca dischetelor şi a Game Boys[15] şi îmi ia ceva timp să realizez ce se întâmplă: e un alt apel.

– Trebuie să plec, bunico, vorbim curând, te iubesc.

– Pa, iubire, spune ea.

Închid şi preiau apelul în aşteptare.

– Bună ziua! Se aude o voce ezitantă de la celălalt capăt al firului. Sunteţi Leena Cotton?

– Da, chiar ea. Cu siguranţă, am spus-o pe un ton oficial. A sunat puţin ciudat.

– Numele meu este Nicola Alderson, spune doamna, şi am sunat pentru anunţul legat de planul de ajutorare, tocmai l-am văzut în magazinul alimentar.

O! Am mers ieri cu maşina până la Knargill şi am lăsat câteva pliante (bine, tipărite de pe computerul bunicii). Nu m-aş fi aşteptat la un răspuns atât de rapid.

– Bună, Nicola, mulţumesc că ai sunat.

– Eşti sigură că totul este gratuit? întreabă Nicola. Totul pare foarte… bun. Nepotul meu mă avertizează întotdeauna în legătură cu acele e-mailuri care spun că ai câştigat nişte bani, iar o ofertă de tipul celei prezentate, fără a implica vreun cost, ar putea intra în această categorie, aş zice eu. Nu e chiar ca o masă gratuită sau lucruri de genul ăsta.

Dau din cap afirmativ. Acesta este un punct corect de vedere, de fapt, aş vrea ca bunica mea să fie la fel de suspicioasă în legătură cu acest gen de lucruri. Am tras o sperietură acum câţiva ani, a confundat nişte e-mailuri false cu o scrisoare oficială de la bancă şi aproape că şi-a transferat economiile către un misterios cont bancar rusesc.

– Absolut! Să vă explic, practic, bunica mea a avut această idee, despre cum am putea ajuta oamenii izolaţi să circule mai mult, iar eu stau la ea acum, am preluat toate proiectele ei şi… m-am gândit că acesta ar fi fost cel mai simplu mod de a oferi ajutor. Am o maşină şi am timp, aşa că…

– Există vreo modalitate prin care pot verifica dacă nu eşti pe cale să mă duci în pădure şi să mă mănânci?

Am izbucnit în râs.

– Ei bine, spun, aş putea să îţi pun aceeaşi întrebare.

– Destul de adevărat, se gândește ea.

– Am un cazier fără pată, dacă asta te-ar face să te simți mai bine.

– Habar nu am ce înseamnă asta, spune Nicola. Dar cred că aș putea să îmi dau seama ce hram porți dintr-o privire. Ne întâlnim la biserică? Ar trebui să fii o adevărată poamă să fii în stare să mă ucizi acolo.

– Minunat, spun. Spune-mi, te rog, la ce oră.

Brand de bomboane de ciocolată. Bomboanele sunt bombate, cu umplutură de caramel.
Un tip de consolă de jocuri, lansată de Nintendo în 1989

Capitolul 14. Eileen

Este ora zece seara. Sărut un bărbat pe pragul uşii lui. Port cizme cu toc. Mâinile lui Tod se strecoară sub jacheta mea, degetul mare alunecă de-a lungul fermoarului rochiei mele lungi de in, de parcă ar încerca să îşi stabilească traseul de mai târziu.

De când l-am întâlnit pe Tod, am simţit că am deschis o uşă către o parte din mine de care uitasem cu desăvârşire. Ieri m-am surprins chicotind. Nu sunt sigură că am chicotit aşa nici când eram tânără.

Este minunat. Chiar este. Dar peste toate acestea, mă apasă ceva, aduce a vinovăţie. M-am descurcat atât de bine lăsându-l pe Wade în urmă, dar, de când am început să ies cu Tod, am tot felul de aduceri aminte legate de el.

Cred că este doar o chestiune de ieşire din rutină. La urma urmei, de cincizeci de ani nu am sărutat un bărbat care să nu îmi fie soţ. Buzele lui Tod se simt atât de diferit; de fapt, chiar şi forma capului, gâtului, umerilor par ciudate sub palmele mele, învăţate de atâţia ani cu liniile corpului lui Wade. Atunci când îl sărut pe Tod parcă nu sunt eu, parcă joc un rol. Ciudat şi tulburător, da, dar amuzant. Mă desprind din braţele lui, cu reticenţă.

– Nu urci? zice Tod.

– Nu încă. Îi zâmbesc. Suntem doar la a treia întâlnire.

Asta a fost regula mea. Am fost de acord cu toate condiţiile lui Tod pentru ceea ce vrea să însemne relaţia noastră, dar am spus că nu mă voi culca cu el până când nu ajungem la întâlnirea cu numărul cinci. Am vrut să îmi acord un răgaz, să îmi dau seama dacă e un om suficient de bun pentru asta. Sunt întru totul de acord cu un pic de distracţie, dar nu intenţionez – cum i-ar zice Fitz? – „să mă joc“. Sexul chiar înseamnă ceva, la urma urmei, şi nu vreau să-l împărtăşesc cu un bărbat care nu-mi place prea mult.

Totuşi, asta se întâmplă, parcă îmi place prea mult de Tod. Atât de mult, încât această regulă pare mai degrabă…

Tod ridică o sprânceană.

– Îmi dau seama când o femeie ezită dintr-o singură privire, îmi spune.

Mă sărută încă o dată, lung, pe buze.

– Acum suie-te repede într-un taxi şi du-te acasă, înainte de a face ceva ce am putea regreta, hmm? Regulile sunt reguli.

Îmi face cu ochiul. Doamne, acel fel de a face cu ochiul!

Mai bine chem repede un taxi.

Dorm dimineaţa următoare până târziu, mă trezesc pe la opt. Când ies din dormitorul Leenei, o văd pe Martha pe canapea, în lacrimi.

– O, Martha!

Ezit. Nu vreau să dau buzna în sufletul ei. Dar ea îşi întoarce spre mine faţa înlăcrimată şi îmi face semn să mă apropii.

– Te rog, vino şi stai cu mine, spune ea, frecându-se pe burtă. Să plâng de una singură este o nouă încercare pentru mine. În mod normal, pentru plâns am un umăr asigurat la Leena. Mă cercetează în timp ce mă aşez lângă ea. Arăţi bine, doamnă Cotton. Ooh, unde ţi-ai plimbat vulpea argintie aseară?

Simt că roşesc. Martha zâmbeşte.

– Nu te atașa prea mult, amintește-ți, spune ea, în timp ce îşi şterge nasul. Îţi spun asta doar pentru că mi-ai spus să-ţi reamintesc. Dacă mă întrebi pe mine, cred că tipul e cu adevărat o captură.

– Nu-ţi face griji pentru mine. Ce se întâmplă, iubire? Dacă nu te deranjează că te întreb?

– Yaz şi cu mine suntem pe punctul să schimbăm casa, spune ea. Mie nu îmi convine, dar ea zice că nu ne permitem să fim pretenţioase, iar eu cred că e o decizie foarte importantă, nu vreau să ne pripim şi… o apucă din nou plânsul, lacrimile i se adună sub bărbie. Sunt atât de îngrijorată că nu voi putea face asta – că nu sunt pregătită pentru apariţia copilului – şi Yaz face tot ca ea, se comportă la fel ca şi în celelalte cazuri şi nu mă ajută deloc. Copilul va fi foarte curând aici, iar Yaz crede că o să fim exact cum am fost înainte. Dar asta nu e posibil, nu-i aşa? Totul va fi diferit. Şi înfricoşător. Şi nu avem chiar totul pus la punct. O, Doamne…

Încerc să-mi amintesc de panica dulce-amăruie simţită atunci când am aflat că sunt gravidă. Acel timp a fost unul complicat pentru mine şi Wade. Nu eram căsătoriţi când am conceput-o pe Marian. Nici măcar logodiţi, de fapt. În fotografiile de la nuntă apar suplă, am ascuns de minune burtica umflată, în aşa fel încât nimeni nu şi-a dat seama – nici măcar Marian – şi prefer să rămână totul aşa. Dar îmi amintesc, eram aproape în haos, am trăit momente

de panică acută, clipe în care nu eram sigură de nimic, la fel cum este Martha acum.

Schimbarea de planuri m-a supărat atunci cel mai mult. Nu o să mai am parte de slujbă la Londra, nici un fel de încercare de schimbare a lumii, fără aventuri – sau, mai degrabă, cea mai mare aventură, dar una petrecută acasă. Nu se punea problema să plec din Hamleigh. Și în ceea ce privește bărbații… ei bine, o să fie Wade, pentru totdeauna. El a fost cinstit și m-a cerut în căsătorie și i-am fost recunoscătoare pentru asta. Cine știe ce s-ar fi întâmplat, ce ar fi zis mama și tata, dacă el nu fi făcut asta.

Iau mâna Marthei.

– Știi de ce ai nevoie, iubire? îi spun. Ai nevoie de o listă. Să luăm un pix și hârtie și să analizăm toate proiectele care trebuie îndeplinite înainte să ajungă bebelușul, apoi putem încropi un plan de acțiune și un plan de rezervă.

Martha îmi zâmbește.

– Îmi dau seama de unde are Leena calitățile care o fac să fie Leena. Evident, de la doamna Cotton.

– Spune-mi Eileen, nu crezi că e cazul? îi zic. Nu prea mă mai simt o doamnă, mai nou.

Îmi scot agenda cea nouă, gata să încep planul dedicat Marthei.

– O! Ai vorbit cu proprietarul despre zona comună? întreb, imediat ce zăresc ultima notiță marcată în agendă.

Martha își îndreaptă spatele și se șterge pe față.

– Da, am vrut să îți spun, i-a plăcut ideea. A spus chiar că ar investi ceva în asta. Doar 500 de lire, dar…

– Cinci sute de lire sterline?! exclam. E de-a dreptul belșug! Mă opresc, uitându-mă la Martha. Arată precum cineva care suferă de ceva vreme. Nu cred că ai chef să începem cu asta? Putem trece la planul tău după aceea.

– De fapt, da, știi ce – hai s-o facem! Am petrecut destul timp cu plânsul. Se ridică, frecându-se la ochi. Mă gândeam că putem merge la magazinul de antichități de peste drum, să vedem dacă putem găsi niște mobilă frumoasă, fără să cheltuim prea mult?

Zâmbesc.

– Am o idee mai bună.

– O! Dumnezeule! Doamne! zice Martha cu glas pierdut. Acest loc! Este o adevărată peșteră a comorilor! Acela este – acela e un Chesterfield[16] autentic?

Cel din spatele celuilalt fotoliu?

Începe să se cațere peste una dintre numeroasele mese de cafea ale Letitiei, în încercarea de a ajunge la fotolii; dau să o potolesc, râzând.

– Ușor, iubire! Vom avea nevoie de ajutor pentru a da la o parte toate acestea.

– Și sunteți sigură că le putem folosi jos? o întreabă Martha pe Letitia, privind-o cu uimire.

Letitia ridică din umeri.

– De ce nu? spune ea. Atât timp cât nu dispar de acolo, nu mă deranjează să le dau cu împrumut. Mai ales dacă este pentru… înghite în sec și continuă – îmi place ideea de zonă comună. Ar putea fi o modalitate interesantă de a cunoaște oameni.

Cad pe gânduri, în timp ce mă joc cu unul dintre bolurile de porțelan ale Letitiei. Cred că sunt o mulțime de oameni ca Letitia în jur. Nu-mi pot imagina alte locuri mai potrivite pentru a aduna oamenii decât acesta. Trebuie să fie greu, să trăiești singur în acest oraș, mai ales pentru persoanele în vârstă.

– Crezi că proprietarul ne-ar lăsa să folosim spațiul pentru ceva… puțin… mai mare? o întreb pe Martha.

– De ce, la ce te gândești?

– Nu sunt foarte sigură, spun. Dar, Letitia, ai cumva niște mese în plus?

– Am în boxă, spune ea. La subsol.

Martha pare a fi pe punctul de a leșina. Boxă! E toată o mirare. Există boxe!

– Arată-ne drumul, îi spun Letitiei. Și trebuie să facem rost de niște ajutoare pe traseu.

Am găsit doar o mână de oameni. Purtătorii de sandale necioplți care au dat ochii peste cap când ne-am întâlnit se numesc Rupert și Aurora. Am descoperit asta grație pereților foarte subțiri. Bat cu fermitate la ușa lor, cu Letitia și Martha poziționate de-a stânga și de-a dreapta mea.

Rupert răspunde și pare a fi prins pe picior greșit. Se bate absent peste burtica rotunjită și își trage părul după urechi.

– Hmm, salut, spune el. Mă tem că nu mai știu cum vă cheamă – Isla, cumva?

– Eileen, răspund. Eileen Cotton. Ele sunt Martha și Letitia. Și dumneavoastră sunteți?

– Rupert, spune el, oferindu-mi mâna.

Este stropit de vopsea.

Îi scutur mâna, dar numai o dată sau de două ori. E un salut ca între vecini, nu trebuie să mă umilesc.

– Ascultă, Eileen, am vrut să te caut și să-mi cer scuze, zice Rupert, arătând descumpănit. Prietena mea poate fi puțin nesuferită când lucrează la o piesă nouă – este sculptoriță. Se lupta cu niște fier forjat dificil de manevrat când te-am întâlnit prima dată și nu mâncase nimic aproape toată ziua și… a fost destul de nepoliticoasă. Îmi pare sincer rău. Și ei îi pare rău.

Zâmbetul meu devine oarecum mai puțin trufaș.

– De acord. Toți putem fi într-o dispoziție proastă când ne este foame, îi spun cu blândețe. Și dacă vrei să fii iertat, avem o treabă pentru tine. Haide!

– Ce… acum?

Mă întorc și mă uit la el.

– Eşti ocupat?

– Nu, nu, spune el grăbit. Lăsaţi-mă să-mi iau nişte pantofi. Sunt cu totul la dispoziţia voastră.

Stăm în cerc, în centrul viitoarei noastre zone comune, înconjuraţi de un amestec de mobilier, cu lumina soarelui intrând prin frumoasele ferestre vechi.

Acum, când toţi mă privesc atât de expectativ, încrederea mea se clatină. M-am simțit ca vechiul meu eu pentru o clipă acolo; mi-am adus aminte de cercul de priviri goale, pe care trebuie să le înfrunt la primăria satului ori de câte ori vin cu o idee nouă la întâlnirile Pazei Cartierului. Înghit în sec. Nu e nimic ieşit din comun în toate astea, îmi spun. Ce ar face Leena?

– M-am gândit că am putea avea un club, zic eu, în timp ce răsucesc repetitiv cureaua genţii. Am putea organiza activităţi – domino, jocuri de cărţi, scrabble, genul ăsta de lucruri. Și o masă caldă, dacă putem găsi o cale să plătim pentru asta. Stând aici, la Londra, la vârsta mea, am realizat că vârstnicii pot să se simtă singuri. Se lasă o tăcere lungă. Este probabil o idee teribilă.

Basil îmi spune mereu că proiectele mele sunt prea ambițioase. Dar eu, odinioară, când eram mai tânără, aveam o slujbă la Londra și eram implicată în aşa ceva, dar pentru tineri. Și acum cred că ar fi… Ei bine, ar fi ceva foarte special pentru mine să pot crea o comunitate aici, dar pentru oameni mai în vârstă.

Ridic din umeri a neputinţă. Poate că nu se poate face. Chiar nu ştiu de unde aş începe.

– Podele, spune brusc Martha.

Toate privirile se îndreaptă spre ea.

– Scuze, spune ea, săltând uşor pe degetele de la picioare. Dar cred că dedesubtul acestei mochete stupide este parchet şi m-am gândit că acesta ar putea fi locul de pornire, dacă vrem să facem locul acesta mai primitor. După aceea, putem pune mese de joc acolo, mese pentru jucat cărţi aici – poate bridge, bunicului meu îi place mult bridge-ul. Şi o masă mare aici, de-a lungul peretelui din spate, astfel încât toată lumea să mănânce împreună.

Îmi zâmbeşte.

– Îmi place ideea ta, Eileen. E genială. Şi nu este prea ambiţioasă, chiar nu este.

– Nu există aşa ceva, spune Fitz.

Cam aşa îmi spune Leena, de câte ori încerc să îmi găsesc scuze să nu aplic pentru locuri de muncă. Îmi face cu ochiul. Fitz a ajuns exact când târam o masă mare cu picior din boxa Letitiei şi – fie binecuvântat – şi-a lăsat jos bagajele, şi-a suflecat mânecile şi s-a pus pe treabă. Ne-a tot ajutat cu mutatul mobilei.

– Ce crezi, Letitia? întreb, destul de agitată. Tu crezi că ar veni cineva?

– Mi-aş dori, spune ea după un moment de gândire. Şi cred că sunt şi alte persoane ca mine, deşi nu am fost niciodată foarte sigură cum aş putea să le găsesc.

Aceasta este următoarea provocare, cu siguranţă. Îmi desfac geanta, îmi scot agenda, nerăbdătoare să încep o nouă listă.

– Voi vorbi din nou cu proprietarul şi apoi voi trimite un e-mail la cei din jur, pentru a verifica dacă sunt toţi de acord, spune Martha.

Letitia devine posomorâtă.

– Trebuie să întrebăm pe toată lumea din clădire? Cine s-a plâns că am mai stat pe aici probabil că nu o să fie de acord cu o mulţime de bătrâni defilând pe aici, pe la club, nu-i aşa?

Îmi cade faţa. O!

– S-a plâns cineva că ai stat aici? spune Fitz, încercând să îndrepte covorul, trăgând de un colţ, la instrucţiunile Marthei. Doamne, e groaznic!

Letitia ridică din umeri.

– Ei bine, spune Fitz, oricine ar fi fost, probabil s-a mutat acum. Sunt destul

de sigur că Leena, Martha şi cu mine suntem cei mai vechi rezidenţi aici.

– Locuiesc aici de treizeci de ani, îi spune Letitia.

Fitz se uită lung la ea.

– O! Uau! Ai câştigat!

– Aş putea să ţin un curs despre artă, spune brusc Rupert, privind în colţul camerei rămas nealocat de Martha vreunui scop. Ca parte a activităţilor clubului. Eu şi Aurora am putea să ţinem cursuri împreună. Avem o mulţime de nimicuri, resturi de vopsele şi crete, chestii de genul acesta.

Mă uit la el, mi s-a ridicat o piatră de pe suflet. Minunat!

– Şi vecinul de la apartamentul 17 este magician. Pun pariu că ar putea face un spectacol de magie sau chiar un curs, plusează Rupert.

Încep să scriu, cu un zâmbet mai larg ca niciodată.

– Bine, spun – primul pas: pardoseala. Pasul doi…

După o obositoare şi minunată zi de făcut planuri, pus la cale tot felul de activităţi şi mutat mobilierul, mă prăbuşesc în pat şi dorm mai profund decât am făcut-o de ani buni. Când mă trezesc, mă loveşte faptul că nu mi-a trecut prin cap să-i mulţumesc Letitiei pentru donarea mobilei. A fost un lucru incredibil de generos din partea ei. Sunt cuprinsă de un impuls brusc de a face ceva să îi răsplătesc generozitatea şi îmi arunc picioarele din pat cu atâta elan, încât îmi ia ceva timp să îmi revin şi să mă ridic din pat.

– Vrei să mergi la cumpărături? mă chestionează Letitia, suspicioasă, când mă vede în faţa uşii ei, purtând cei mai confortabili pantofi şi trăgând după mine cea mai mare sacoşă de cumpărături. Ce vrei să iei?

– Haine noi! Modul meu de a te răsplăti, de a-ţi mulţumi!

– O, nu trebuie să cheltuieşti bani pentru mine, spune Letitia, uitându-se la mine cu stupoare.

Mă aplec spre ea.

– Fostul meu soţ habar nu avea de toate economiile dosite de mine de-a lungul anilor şi intenţionez să cheltuiesc toţi banii, înainte ca el să se dumirească şi să încerce să pună mâna pe ei. Haide! Dă-mi o mână de ajutor cu asta!

Abordarea mea o amuză pe Letitia.

– Nu prea sunt pasionată de modă, îmi zice ea. Unde am merge la cumpărături? Zâmbetul i se estompează; pare a fi uşor agitată. Sper că nu pe Oxford Street[17] sau aşa ceva?

Nu intenționez să repet experiența de pe Oxford Street. Am fost împunsă cu o umbrelă, un turist american supărat a strigat la mine și, în mod ciudat, paznicul de la Primark[18] m-a urmărit cu strictețe.

– Nu, mergem la magazinele de caritate, îi spun. Facem cam cinci-zece minute de mers pe jos de aici și sunt pline de chilipiruri, genul de lucruri aruncate de londonezii fițoși.

Letitia se luminează la față. Bănuiam că magazinele caritabile ar fi mai pe placul ei decât cele mari, de firmă, care par să vândă doar haine pentru tipe înalte, cu sâni uriași și talii de viespe. Și chiar dacă la început această parte a Londrei mi se părea un pic înfricoșătoare – cu toate graffitiurile, saloanele de tatuaje, motocicletele –, acum mi se pare mult mai în regulă, în comparație cu zgomotul și agitația din centrul Londrei.

De când m-a scos Fitz la cumpărături, am învățat totul despre „depășește-ți limitele“. Fitz m-a pus să încerc tot felul de lucruri ridicole – fuste deasupra genunchilor, pantofi care nu pot fi purtați cu ciorapi. Dar, mi-am dat seama după aceea, totul a fost un truc inteligent, menit să mă predispună la aventură. Odată ce am încercat o fustă scurtă din denim, zona mea de confort a fost atât de grav depășită, încât nu a părut prea mare efortul de a-mi cumpăra o rochie de in cu mâneci lungi, exact cea pe care am purtat-o la a treia întâlnire cu Tod, de exemplu, și, după ce mi-am forțat picioarele în sandale cu toc, minunatele cizme din piele ale Leenei, pe care el, persuasiv, m-a convins să le împrumut, au fost destul de comode.

Încerc asta cu Letitia, doar că eu merg un pic prea departe și aproape că o ia la goană de la *Save the Children*[19], când încerc să îi sugerez o bluză roz strâmtă. Adopt o nouă abordare și îi vorbesc despre gusturile ei, dar ea insistă cu încăpățânare că nu o interesează moda și că este desăvârșit de fericită în tunica ei bleumarin, care nu necesită o spălare atât de frecventă cum ar crede lumea.

În sfârșit, tocmai când sunt pe cale să renunț, o surprind uitându-se la un sacou cu broderii, la *Help the Aged*[20]. Îmi cade fisa. Îmi amintesc ce grotă plină de ciudățenii este apartamentul Letitiei și o privesc mai atent.

– La ce te zgâiești? întreabă ea suspicioasă.

– La cerceii tăi, îi spun. Sunt frumoși. Și perechea pe care o purtai ultima dată când ne-am văzut era minunată.

– O! zice vădit încântată. Mulțumesc! Sunt din anii ’40, i-am găsit la o piață de vechituri și i-am lustruit chiar eu.

– Ce descoperire! Plecăm de la *Help the Aged*, mergem spre giganticul Oxfam[21], unde Fitz și-a găsit trei cămăși înflorate.

– Uite, zic, cât de dezinvolt pot, are un aer *vintage*. Doamne, uită-te la modelul de iederă ciudat de pe fusta aceasta!

Dacă Letitia ar fi fost o pisică, ar fi fost acum una cu urechile ciulite. Vine mai aproape și începe să mângâie țesătura.

Trebuie să îmi schimb percepția despre modul în care vede Letitia hainele. Ea este o colecționară, alege doar lucruri frumoase – așa că de ce nu s-ar împodobi cu astfel de lucruri? Dacă și-ar fi acordat jumătate din atenția pe care o acordă casei, ar fi fost bine. Încă poate părea ciudată, dar e ceva ce aduce a prețiozitate în modul cum arată.

– Să încerc… să probez asta? spune Letitia nervoasă, arătându-mi fusta cu model de iederă.

– De ce nu? îi zic, în timp ce o împing spre cabina de probă.

Gamă celebră de mobilier, cu începuturi datând din secolul al XIX-lea
Bulevard principal din Londra, celebru pentru mulțimea de magazine
Brand de magazin de îmbrăcăminte și accesorii
Lanț de magazine caritabile
Alt lanț de magazine caritabile
Lanț de magazine caritabile

Capitolul 15. Leena

Ant/Dec mă trezește, asta a devenit deja rutina noastră; de fapt, acum sunt destul de mulțumită că primul lucru pe care îl văd dimineața este un cap blănos lipit de fața mea. Este mult mai drăguț decât o alarmă.

Când sare din pat, lovește piatra lunii de pe noptieră; piatra asta e dar de la mama. O ridic încet, rostogolind-o între degete. Face ape-ape albastre, arată cam ca un extraterestru. Mă întreb cine a decis că semnificația acestei pietre este „noi începuturi“.

Întind mâna, ezitant, spre telefon. Am un mesaj de noapte bună de la Ethan, trimis la unu noaptea, cu patru săruturi, în locul deja obișnuitelor trei. Din cauza muncii, a ratat încă o dată vizita promisă în weekend – sunt aici de trei săptămâni și nu m-a vizitat niciodată. Îl înțeleg, dar este, totuși, frustrant.

Derulez lista de contacte. Mama se trezește chiar mai devreme decât mine – de obicei este trează de pe la cinci.

Ating ecranul. I-am trimis mamei mesaj în majoritatea zilelor, doar să verific dacă are nevoie de ceva, dar de fiecare dată a zis că nu. Cu siguranță ar fi trebuit să o sun sau să îi fac o vizită până acum, dar…

– Bună ziua, Leena? Totul este OK?

Panica din vocea ei mă trimite exact acolo. Și asta doar pentru că deseori țârâitul telefonului mă duce cu gândul la clipele acelea, la starea de sfârșeală interioară pe care o aveam de câte ori primeam un telefon în perioada în care Carla trăgea să moară, încât de fiecare dată am convingerea că asta este data în care o să primesc cea mai proastă veste din lume. Acum, când aud groaza din vocea mamei, emoțiile încep să îmi frământe din nou stomacul. Mă ridic de pe pat, mă trec toate transpirațiile, încerc cu disperare să o fac să nu închidă, înainte să apuc să spun vreun cuvânt.

– Bună, scuze, mama, totul e în regulă! îi spun repede. Te-am sunat să te salut, iar mâine-seară este seara de bingo, mă întrebam dacă vrei să vii? O să conduc dubița.

Urmează o scurtă pauză.

– O, eu… Da, de ce nu? Dacă vrei tu să vin şi eu?

Îmi dau seama că se agaţă de răspunsul meu.

– Da! spun prea răspicat şi apăs cu pumnul în capul pieptului, în locul în care mi se zvârcolesc emoţiile. Da, sunt total de acord, vino! La cinci după-amiază. Bine. Grozav!

Dacă închid, atunci acest sentiment de panică va dispărea, dar nu am spus chiar tot ceea ce voiam să spun.

– Leena, inspiră adânc! o aud pe mama.

Închid ochii şi îmi încetinesc respiraţia. Senzaţia de apăsare din capul pieptului şi de la nivelul feţei scade puţin, până când o percep doar ca pe nişte înţepături de ace, ca pe nişte picături de ploaie pe piele.

Deschid ochii şi trag adânc aer în piept.

– Mama, bunica mi-a spus că ai fost la medic şi că ţi-a dat nişte antidepresive.

Pauză prelungită.

– Da, răspunde ea.

– Nu mi-am dat seama că lucrurile erau… atât de rele, zic eu. Îmi pare rău.

– E în regulă, iubire! zice, iar vocea ei este mai liniştită acum.

– Şi te ajută?

– Chiar mă ajută. Deşi este greu de spus dacă ajutorul vine de la antidepresive sau, de fapt, de la cristale.

Îmi dau ochii peste cap.

– Tocmai ai dat ochii peste cap?

– Nu?!

Aproape că o aud zâmbind.

– Ai aşa o imagine bine conturată despre lume, Leena. Dar eu nu sunt aşa. Tu ai descoperit care este cel mai bun mod de a te vindeca şi asta ai făcut: ai muncit din greu, te-ai îndepărtat de mine şi de bunica ta. Eu nu mi-am găsit leacul. Aşa că încerc orice. Acesta e modul meu de vindecare.

Răsucesc din nou piatra lunii între degete.

– Nu sunt sigură că am descoperit cel mai bun mod de a mă vindeca, spun încet. Nu sunt sigură că mă descurc foarte bine cu asta.

– De aceea eşti aici? mă întreabă mama. În Hamleigh?

– Poate. Înghit în sec. Deci ne vedem la bingo?

– Ne vedem la bingo.

Îmi scutur braţele după apelul telefonic, parcă sunt îngreunate, ca şi cum aş

fi tras de volan într-o călătorie lungă și dificilă. Parcă am febră. Ies la alergat, doar o tură scurtă; revin acasă, îmi fac o cafea, respir normal, am ceva mai mult control, dar chiar și așa mă învârtesc întruna în jurul mesei, ținând cana între palme, incapabilă să stau liniștită mai mult de o clipă sau două. Am nevoie de o distragere a atenției.

Aud un ciocănit puternic la fereastra bucătăriei.

Mormăi către cafea. Nu genul acesta de distragere, te rog. E doar 7.30 dimineața – ce poate să vrea Arnold la ora asta? O să încerc să mă prefac că dorm.

– Bună? țipă Arnold. Văd că ai luminile aprinse! Bună ziua?!

Poate că dorm cu luminile aprinse. Asta e o casă mare, veche, ar putea să mi se pară foarte înfricoșătoare.

– Bună ziua! Ceainicul este încă aburit, cred că ești la etaj. Bună ziua!!!

Ei bine, poate mi-am făcut o ceașcă de ceai și m-am întors la…

– Leena? Bună ziua!? Te-am văzut când te-ai întors de la alergat! Ce faci?

Doamne, de ce nu este omul acesta membru în Paza Cartierului? E făcut pentru asta. Strâng din dinți și mă îndrept spre bucătărie.

– Bună ziua, Arnold, spun, încercând să fiu cât mai amabilă. Care este problema?

– Mașina ta, spune Arnold. E proptită în gardul viu.

Clipesc nedumerită. A mea…

– Scuze, ce?

– Mașina ta, spune cu răbdare Arnold. Gardul viu. Mașina ta este proptită în gardul viu. Vrei o mână de ajutor să o scoți de acolo?

– O, Doamne, zic eu, aplecându-mă pe fereastră pentru a privi dincolo de Arnold, încercând să văd aleea. Cum a ajuns în gardul viu? Care gard viu?

– Ai tras frâna de mână? mă întreabă Arnold.

– Desigur! spun, în timp ce încerc să-mi amintesc dacă am tras sau nu frâna de mână.

A trecut ceva timp de când nu am mai condus până în această săptămână – e evident, nu am mașină în Londra, conduci o mașină în Londra numai dacă ești în căutarea unei oportunități de a induce furie în trafic sau dacă vrei să exersezi manevra foarte stresantă de parcare laterală.

– O, Doamne, am distrus mașina lui Penelope?

Arnold își freacă bărbia și se uită spre alee.

– O s-o scoatem dintre tufe și o să aflăm, nu-i așa?

Se pare că nu am tras frâna de mână suficient de ferm.

Arnold, care este mult mai puternic decât pare, m-a ajutat să împing Fordul Ka destul de departe de gardul viu, în aşa fel încât să mă pot strecura la volan. Bag în marşarier, roţile scârţâie, iar Arnold îmi face semn că e în regulă cu ambele mâini, până când reușesc să scot maşina din gardul viu şi să o aduc pe aleea pietruită. Sper ca bunica să nu se supere că partea dreaptă a gardului ei viu are acum o formă de maşină şi mai sunt şi două linii lungi şi întunecate pe peluză, urma roţilor.

– E fată bună, maşina asta, spune Arnold, în timp ce ies afară şi trântesc uşa în spatele meu. Cum o cheamă?

– Cum o cheamă?

– Nu ai botezat-o? mă întreabă Arnold, ştergându-şi mâinile pe pantaloni.

Are o înfăţişare revigorantă. Poartă un tricou larg şi un cardigan din lână în locul sacoului obişnuit mâncat de molii, chelia e acoperită de o şapcă, pare versiunea lui mai tânără cu un deceniu. Îl privesc în timp ce şterge geamul maşinii cu un şervețel scos din buzunar.

– Nu am botezat-o, îi zic. Ai vreo idee?

– Pe a mea am botezat-o Wilkie, spune el.

– Ce, ca pe Wilkie Collins[22]?

Arnold se îndreaptă, privindu-mă încântat.

– Îţi place? mă întreabă.

– Bunica mi-a făcut cadou *Piatra lunii*[23], de un Crăciun. Mi-a plăcut. Mereu mi-a dăruit cărţi.

Arnold pare interesat.

– Nu am ştiut niciodată că este cititoare.

– O, desigur. Agatha Christie este preferata ei. Iubeşte genul de povestiri cu detectivi.

– Majoritatea oamenilor băgăcioşi au asemenea preferinţe, spune sec Arnold. Iar asta este o bilă albă.

Râd, surprinsă. De fapt, a fost destul de amuzant. Cine credea că Arnold ar putea fi amuzant?

– Îi punem maşinii numele Agatha, aşa, în onoarea bunicii, zic eu şi lovesc capota cu palma.

Apoi, ca din întâmplare, întreb:

– Ai vrea să intri, te invit la o cafea, că tot e aşa de devreme!

Privirile lui Arnold se îndreaptă spre casa bunicii.

– Să intru în casă?

– Da, la o cafea! Sau la un ceai, cum preferi!

– Eileen nu m-a invitat niciodată înăuntru, spune Arnold.

Strâmb din nas.

– Niciodată?

Nu prea seamănă a bunica mea. Ea e foarte ospitalieră și, dacă faci parte din categoria „vecin“, mai mult ca sigur îți dă și o cheie.

– Eu și bunica ta nu prea ne înțelegem, spune Arnold. Am pornit pe picior greșit, cu mult timp în urmă, și ea, de atunci, continuă să mă evite. Ridică din umeri. De fapt nu îmi pasă. Așa cum văd eu lucrurile, dacă nu mă placi, mai bine lasă-mă în pacea mea.

– De cele mai multe ori asta e o abordare corectă, îi dau replica, dar uneori e și o scuză pentru a fi ursuz și nerezonabil.

– Ce? îl aud pe Arnold.

– Te-am văzut dimineața afară, având grijă de plantele bunicii.

Arnold pare jenat.

– O, ei bine, asta e doar…

– Și chiar acum, m-ai ajutat să-mi scot mașina din gardul viu.

– Ei bine, doar m-am gândit… se încruntă. Ce vrei să spui de fapt?

– Doar că nu sunt sigură că e vorba de ursuzenie.

Închid mașina și mă îndrept spre banca de sub mărul bunicii; după un moment, mă urmează Arnold.

– În plus, nu este niciodată prea târziu să te schimbi, uită-te la bunica mea, de exemplu. Bunicul a plecat, și ea ce a făcut? A pornit într-o aventură în Londra și s-a apucat de întâlniri online.

Sprâncenele lui Arnold se ridică deasupra ochelarilor.

– Întâlniri online? Bunica ta?

– Da. Cred că e minunat. Bunica merită o poveste a ei proprie, realizezi asta, și în plus, o pauză de la a avea grijă de noi toți.

Arnold e cam debusolat.

– Întâlniri online, zice, în cele din urmă. Tare asta. De fapt, ea este o forță de care trebuie să ții cont, tipul acela de femeie. Îmi aruncă o privire. Se pare că ea dictează în familie.

Pufnesc.

– Nu știu de unde ai impresia asta. De când am ajuns aici, am tot dat-o în

bară. De fapt, reformulez: tot ce am făcut în ultimul an a fost s-o dau în bară.

Arnold mă privește printre gene.

– Din câte am auzit, în timp ce te confruntai cu moartea surorii tale, ai fost ocupată cu un serviciu solicitant, ți-ai sprijinit partenerul, ai pus-o pe Betsy la locul ei și ai determinat-o pe Penelope să nu mai conducă.

Mă opresc, încremenesc în tăcere. Toată lumea de aici vorbește despre moartea Carlei atât de deschis, de parcă toți ar fi părtași – e ceva ce îmi dă de gândit, dar într-un anumit fel este mai bine.

– Nu am vrut să o pun pe Betsy la locul ei, îi spun. Asta zic oamenii că am făcut?

Arnold chicotește.

– Ah, oricine își poate da seama că ai pus-o cu botul pe labe. Dar, nu-ți face griji, uneori e cazul să își vadă de lungul nasului. Caută în dicționar cuvântul băgăreț, acolo o să dai de Betsy.

De fapt, cred că Betsy e mai mult decât atât. Este ceva defensiv cu privire la modul ei de a se băga în toate, are un aer de stăpân, de parcă are tot dreptul să îți dicteze cum să-ți trăiești viața, înainte de a putea să îi spui să își vadă de viața ei.

– Care este povestea cu Cliff, soțul ei? întreb.

Arnold se uită în jos, lovind pământul cu un picior.

– Mmm, o treabă urâtă. Nu i-aș dori nici unei femei un astfel de om.

– Ce vrei să spui? mă încrunt, amintindu-mi episodul de la Clearwater Cottage, atunci când Betsy s-a ridicat și a plecat repede, pentru că a chemat-o Cliff acasă. Oare se poartă urât cu Betsy?

– Nu am de unde să știu asta, spune Arnold în grabă. Ce se întâmplă în căsniciile oamenilor e propria lor treabă.

– Sigur că da, dar… doar până la un punct, nu? Ai văzut vreodată ceva care te-a îngrijorat?

– Nu ar trebui să… Arnold se uită pieziș la mine. Nu e treaba mea.

– Nu încerc să bârfesc, spun eu. Încerc să mă asigur că totul este în regulă cu Betsy.

Arnold își freacă bărbia.

– E ceva ciudat în toate astea. Cliff este un fixist în ceea ce privește modul în care trebuie făcute lucrurile. Se enervează dacă Betsy greșește. Acum el nu iese prea mult afară din casă, ea este la dispoziția lui, din ce îmi pot da eu seama, dar, dacă treci pe lângă casa lor la momentul greșit, iar ferestrele sunt

deschise, vei auzi cum îi vorbeşte, şi nu este… Arnold clătină din cap. Nu aşa trebuie să vorbeşti cu o femeie, asta este tot ce pot să spun. Abuzează de ea. Ea nu mai e cine obişnuia să fie. Dar toţi facem ce putem pentru ea. Nu este cineva în acest sat care nu ar primi-o cu braţele deschise, dacă ar avea nevoie.

Știe asta, mă întreb? O spune cineva cu voce tare sau este vorba de modul tuturor de a se purta, identic cu cel al bunicii mele – să taci, să nu intervii?

Îmi notez în gând că trebuie să încerc să mă apropii mai mult de Betsy. Nu sunt exact persoana căreia i-ar face mărturisiri, dar poate ar fi posibil.

Arnold îşi loveşte fruntea cu palma.

– Fir-ar! Trebuia să te întreb ceva. De aceea am venit, în primul rând. Nu eşti ocupată în dimineaţa asta, nu-i aşa? Avem nevoie de o favoare.

–Da!?! articulez cu grijă, întrebându-mă cine ar putea fi „noi“.

– Știi ce zi este azi?

– Hmm! să fiu sinceră, am pierdut şirul zilelor. Duminică?

– Este Duminica Paştelui, spune Arnold, ridicându-se de pe bancă. Şi avem nevoie de un Iepuraş de Paşte.

Jackson. Ar fi trebuit să ştiu că de la el a pornit totul.

Jackson pare nedumerit. Are stropi de ploaie pe umerii hanoracului şi ţine în braţe un coş de răchită plin cu ouă de ciocolată. Suntem la primăria satului, care a fost decorată cu ornamente specifice de Paşte şi din loc în loc sunt semne mari care arată că acesta este punctul de plecare pentru vânătoarea de ouă de Paşte din Hamleigh-in-Harksdale, care începe exact peste o jumătate de oră.

– Eşti fundamentul acestui lucru… acestui eveniment pentru copii? spune el.

– Da, zic eu, cu ochii mijiţi. Exact asta.

Clipeşte inocent către mine, dar nu mă las păcălită. Sută la sută încearcă să mă păcălească. Am făcut nişte progrese reale cu doctorul Piotr zilele trecute, stând la coadă la magazinul din sat, nu e chiar convins, dar mi-a promis că va vota pentru tema mea de 1 Mai. Apoi l-am surprins pe Jackson stând în spatele nostru, cică răsfoind ziarele, dar, clar, în misiune de spionare. Aceasta este răzbunarea lui, cu siguranţă.

– Leena arată de milioane, nu-i aşa? îl aud pe Arnold minunându-se, de undeva din spatele meu.

Port nişte pantaloni pufoşi din lână albă şi am cusută şi o coadă de iepuraş; pantalonii sunt cu aproximativ şase numere mai mari şi sunt ţintuiţi de mijlocul meu cu o centură de piele împrumutată de la Arnold. De asemenea, port o vestă cu figuri de (în cazul în care lucrurile nu erau destul de clare) iepuraşi. În plus, am şi urechi de iepure. Urechile de iepuraş nu ar trebui să facă parte dintr-o ţinută sexy? Mă simt ca un adevărat clovn.

– Taci, Arnold, spun.

Un zâmbet larg răsare pe buzele lui Jackson.

– E chiar mai bine decât mă aşteptam. Chiar ţi se potriveşte!

În spatele meu se aude un oftat puternic, pe un ton dramatic. Mă întorc şi dau nas în nas cu o fetiţă drăguţă. Părul ei blond este o mare de cârlionţi, o dungă lungă făcută cu markerul îi străbate un obraz şi unul dintre cracii pantalonului este suflecat, lăsând la vedere o şosetă lungă, cu dungi. Îşi ţine ambele palme pe obraji, parcă ar fi emoticonul şocat, iar ochii ei albaştri sunt mari – şi mi se par foarte cunoscuţi.

– Iepuraşul de Paşte, respiră întretăiat, cu ochii ridicaţi spre mine. Uau!

– Samantha, fiica mea, spune Jackson, din spatele meu. E din grupa celor care cred nestrămutat în Iepuraşul de Paşte.

Acesta este un avertisment clar. Ce crede el că sunt, un monstru? Pot fi luată peste picior pentru că sunt costumată într-un iepure ridicol, dar, clar, în astfel de situaţii există o singură cale de ieşire.

– Hei, te salut, Samantha, zic eu, şi mă ghemuiesc să ajung la nivelul ei. Sunt aşa de bucuroasă că te-am găsit!

– M-ai găsit? spune ea, cu ochii măriţi, ca nişte farfurii.

– În această dimineaţă, devreme, am plecat de la vizuina mea şi am tot ţopăit peste tot, prin Yorkshire Dales, încercând să dau peste cineva care ar putea fi în stare să mă ajute şi cred că tu ai putea fi exact acea persoană, Samantha.

– Eu? zice Samantha, cu sufletul la gură.

– Ei bine, să vedem, oare e aşa? Îţi plac ouăle de ciocolată?

– Da! ţopăie Samantha.

– Te pricepi să pitești obiecte?

– Da! zice Samantha.

– Aşa cum ai făcut cu pantoful meu stâng, îl aud de undeva din spatele meu pe Jackson, cu o voce seacă, deşi îmi pot da seama că zâmbeşte. Consider că modul în care l-ai ascuns azi-dimineaţă a fost o treabă foarte bună.

– O treabă foarte bună, repetă cu seriozitate Samantha, cu privirea aţintită la faţa mea.

– Şi, acum, acesta este un lucru foarte important, Samantha, tu poţi păstra secrete? Pentru că, dacă vei fi ajutorul Iepurașului de Paște, vei ști unde sunt ascunse toate ouăle de ciocolată. Şi, bineînţeles, toţi ceilalţi copii îţi vor cere indicii.

– Nu o să spun nimic! răspunde Samantha. Nu o să spun!

– Ei bine, atunci, zic eu, îndreptându-mi spatele şi întorcându-mă către Jackson. Cred că mi-am găsit ajutorul special.

Jackson îmi zâmbeşte cu toată fiinţa. Este primul zâmbet total văzut vreodată pe faţa lui – are gropiţe, adevărate, câte una în fiecare obraz. Intră în joc, o apucă pe Samantha de subsuori şi o roteşte în jurul lui.

– Ce domnişoară norocoasă, spune el, îngropându-şi faţa în buclele ei, în timp ce ea aproape că se sufocă de râs.

Parcă mi se zbate ceva în piept văzând-o pe Samantha în braţele lui, e un soi de confuzie cu debut brusc, ca şi cum creierul meu a devenit la fel de pufos ca pantalonii.

– Mulţumesc, îmi spune Jackson.

Se apleacă, ridică coşul cu ouă şi îl pune în mâinile Samanthei. Ea îşi lasă capul pe umărul lui, imaginea încrederii absolute a unui copil.

– Suntem gata?

Samantha se smulge din braţele lui şi aleargă spre mine, cu mâna liberă întinsă în sus, încercând să mă ia de mână. În timp ce Jackson o lasă să plece, faţa lui se deschide, punctul lui sensibil e scos dintr-odată la iveală, iubirea lui e atât de mare, încât aproape doare, imaginea este atât de crudă şi de personală, încât îmi întorc privirea – nu pare a fi ceva ce trebuie să văd. Zbaterea din piept devine mai pregnantă, pe măsură ce degetele mici ale Samanthei se strecoară în palma mea.

Jackson se apleacă să-i dea un sărut rapid pe frunte, apoi deschide uşa primăriei.

– Hai, la treabă, voi două, spune el. Ah, Leena, ştii ceva?

– Ce?

– Iepurașul de Paște ţopăie. Oriunde se duce, ţopăie. Şi balansează coşul. Doar o readucere aminte scurtă.

– Ea știe? întreb eu, printre dinţi.

Îmi mai aruncă un zâmbet larg, dar înainte ca eu să pot spune ceva, o

Samantha țopăitoare mă trage în jos pe trepte și mă scoate în ploaie.

Romancier și dramaturg englez (1824–1889)
Una dintre operele lui Wilkie Collins, considerată a fi precursor al romanelor polițiste

Capitolul 16. Eileen

Mă simt ca femeia din acele reclame la parfum de la televizor. Știți tipul acela: cea care plutește, cu picioarele la câțiva centimetri deasupra pământului, drapată în mătase, radiind extatic. E posibil ca trecătorii să înceapă chiar să cânte la vederea ei.

Am petrecut noaptea în patul lui Tod. Chiar este un om extraordinar. Eu nu am mai făcut sex – de nici un fel – de aproximativ douăzeci de ani și, cu siguranță, ceva s-a schimbat într-un anumit fel, ținând cont că am 79 de ani, dar încă este absolut minunat. Mi-a luat ceva timp să îmi reintru în formă, am avut ceva dureri în anumite locuri speciale, dar, Doamne, merită.

Tod este, în mod clar, un bărbat cu multă experiență. Nu am stat să desfac firul în patru dacă laudele aduse frumosului meu corp și pielii mele strălucitoare erau doar de formă, niște vorbe spuse în vânt – cert este că și-au atins scopul. Nu m-am mai simțit așa de bine de ani în șir.

Mă întâlnesc cu Bee în această dimineață, la o ceașcă de cafea. A zis că vrea să audă toate bârfele despre Tod. Mai degrabă cred că îi e dor de Jaime, care petrece Paștele cu familia tatălui lui, totuși m-am bucurat când am primit mesajul ei.

Cafeneaua în care ne întâlnim se numește Watson’s Coffee și este una foarte la modă. Doi dintre pereți sunt verzi, iar ceilalți doi sunt roz. Deasupra barului sunt niște coarne de cerb false și în mijlocul fiecărei mese din oțel e câte o lumânare cu flacără artificială din neon, pe jumătate topită. Efectul general este ușor ridicol și este îngrozitor de aglomerat, e a doua zi după Paște, e clar că nimeni nu lucrează, și se pare că pe aici, dacă nu ești într-un birou, mai mult ca sigur ești într-o cafenea.

Bee a reușit să facă rost de o masă. Îmi zâmbește în timp ce mă apropii de masă, acel zâmbet cald și deschis pe care l-am văzut când mi-a arătat pozele fiicei sale. Zâmbetul acela are un efect uimitor, ca și cum o lumină blândă îți arată calea. Are părul fixat în spatele urechilor, lăsând la vedere un colier impunător din argint; este îmbrăcată într-o rochie turcoaz, frumoasă, cumva mai provocatoare, pentru că acoperă aproape tot.

– Bună dimineaţa! îmi spune. Lasă-mă să-ţi iau o cafea, care ar fi cea potrivită pentru gustul tău sofisticat?

– Un espresso cu spumă, te rog, zic eu, simţindu-mă foarte mândră de mine.

Bee ridică sprâncenele şi zâmbeşte.

– Foarte bine! aşteaptă un pic, zice ea. Mă întorc imediat.

Îmi scot telefonul din geantă cât timp ea e ocupată să dea comanda. Mi-a luat ceva timp şi câteva lecţii de la Fitz pentru a mă obişnui cu telefonul Leenei, dar acum încep să mă prind. De exemplu, ştiu suficient pentru a-mi da seama că am primit un mesaj nou de la Tod. Şi, din nou, fluturii dau din aripi…

Dragă Eileen, ce seară splendidă! O repetăm în curând, nu-i aşa? Al tău, cu mulţumiri, Tod

– OK, ştiu că este greşit să mă furişez şi să mă uit peste umărul tău, aşa că îţi voi spune imediat că am citit acel mesaj, în totalitate, zice Bee, în timp ce se aşază şi pune o tavă pe masă. A luat şi brioşe, pentru amândouă. Lămâie sau ciocolată? mă întreabă.

Bee nu este deloc aşa cum mă aşteptam. De fapt, este foarte profundă. Habar nu am de ce am presupus că nu ar putea fi – posibil pentru că este aşa de frumoasă, iar asta este o dovadă de un pic de meschinărie din partea mea.

– Ciocolată, mă hazardez, presupunând că ea vrea brioşa cu lămâie. Pare mulţumită şi trage farfuria spre ea. Şi te iert pentru că te-ai furişat! Aşa fac şi eu la metrou. Mă uit peste umărul oamenilor, îi spionez, ăsta este un avantaj al faptului că stai atât de aproape unul de celălalt.

Bee chicoteşte.

– Aşa, deci? Este Tod alesul?

– O, nu, spun cu fermitate. Suntem împreună doar ocazional. Nonexclusiv.

Bee mă priveşte cu uimire.

– Serios? mă întreabă, aproape stupefiată.

– Asta este o surpriză?

– Ei bine, eu… stă pe gânduri, mestecând o bucată de brioşă. Am crezut, am presupus, că eşti în căutarea unei relaţii serioase. Un partener pe viaţă.

Încerc să ridic nonşalant din umeri, dar mă opresc, mişcarea a provocat o nouă întindere dureroasă a unui muşchi pe spate.

– Poate. Dar, cu adevărat, am intrat în jocul acesta doar pentru aventură.

Bee oftează.

– Aș vrea să fiu și eu așa. Căutarea unui viitor tată pentru copilul tău exclude cu desăvârșire posibilitatea de distracție la o primă întâlnire.

– Tot nu ai noroc?

Bee se strâmbă.

– Știam că piața de întâlniri pentru 70 plus poate fi mai ofertantă. Poate că ar trebui să caut un bărbat mai în vârstă.

– Nu te băga în aria mea de întâlniri, domnișoară, o reped. Lăsați-i pe domnii în vârstă pentru doamnele vârstnice, altfel nu avem nici o șansă.

Bee râde.

– Nu, nu, toți sunt ai tăi. Dar mă întreb dacă nu sunt cumva un pic prea pretențioasă.

Îmi fac de lucru cu brioșa. Nu vreau să mă bag, Bee știe ce vrea, știe ce este bine pentru ea. Dar am o experiență de viață mai mare decât cea a lui Bee. Și ea a fost atât de deschisă față de mine. Poate că nu ar fi rău să îi spun ce îmi trece prin minte.

– Pot să îți spun ce am crezut când am auzit lista ta de cerințe? întreb.

– Absolut, spune Bee. Chiar te rog să îmi spui.

– Cred că e exact lista unei fete bătrâne.

Bee izbucnește în râs.

– O, te rog, spune ea. Lista mea este total realizabilă. Ca societate, avem standarde dureros de coborâte în ceea ce privește bărbații, îți dai seama de asta?

Mă gândesc la Wade. I-am cerut atât de rar câte ceva, mai ales după ce a crescut Marian. Tot ce așteptam era fidelitate, dar chiar și atât a fost prea mult pentru el, după cum s-a dovedit. Și ce a cerut Marian de la tatăl Carlei și al Leenei? El obișnuia să stea în pantaloni de trening cât e ziua de mare, uitându-se la sporturi obscure pe canale ciudate, și chiar și așa ea s-a dat peste cap ca să îl țină lângă ea. Când a plecat, în cele din urmă, nu s-a uitat niciodată înapoi – le-a văzut pe fete o dată pe an, în cel mai bun caz, iar acum el și Leena nici măcar nu mai țin legătura.

Poate că Bee are ceva dreptate. Dar…

– Ține cont că sunt în favoarea unei liste cuprinzătoare, totuși cred că ai o abordare greșită. Cred că trebuie să te oprești din gândit și să începi să faci.

Îmi termin cafeaua și mă ridic în picioare; picioarele scaunului zgârie podeaua de beton. Această cafenea pare a fi un buncăr de război pictat în

nuanțe stridente. Mă face să mă simt inconfortabil.

– Ce să încep să fac? Unde mergem? mă întreabă Bee când vede că îmi adun bagajele.

– Mergem în căutarea unui alt tip de bărbat pentru tine, zic eu grandios și o scot afară din cafenea.

*

– La bibliotecă? Bee se uită în jur, nedumerită. Nici măcar nu știam că în Shoreditch există o bibliotecă.

– Ar trebui să devii membru, spun cu severitate. Bibliotecile sunt pe moarte și ceea ce facem este ca o acoperire.

Bee pare mai degrabă stânjenită.

– Bine, spune ea, uitându-se la cel mai apropiat raft, care se întâmplă să fie cel cu romane romantice, seria de buzunar. Se uită în sus.

– Ooh, îl aleg pe bărbatul acela, spune ea, arătând spre un domn la bustul gol, pe o copertă *Mills & Boon*[24].

O trag de braț și o ghidez către secțiunea de cărți cu crime și de acțiune. Este puțin probabil să găsească un bărbat, dacă se învârte în zona romantică; singura persoană care se învârte prin jur este o doamnă cu o privire scormonitoare, care în mod clar i-a dat liber câteva minute soțului ei și intenționează să profite la maximum. O da: iată, un blond în blugi și cămașă, uitându-se la cărțile lui John Grisham. În regulă, cu siguranță, este un posibil candidat, merită să fie luat în vizor.

– Ce spui? zic în șoaptă, retrăgându-mă în spatele unor cărți de bucate și gesticulând către Bee să arunce o privire.

Se apleacă și se uită la tipul blond.

– Ooh, zice îngândurată. Da, poate! O, nu, așteaptă, pantofii… mocasinii sunt marca unui absolvent de Oxbridge[25] fandosit, îmi șoptește cu regret. Prevăd un salariu cu șase cifre și un complex de inferioritate toxică, instilat de părinți hiperprotectori.

– Fii deschisă la minte, lasă la o parte prejudecățile, îi reamintesc. Ai încredere în mine, Bee?

– O, eu… da, de fapt.

Îmi suflec mânecile.

– În acest caz, spune simplu, „mă bag“.

– Crezi că o femeie ar trebui să ia numele soțului când se căsătorește?

– O, hmm, de fapt cred că asta este o alegere foarte personală, așa că…

– Ce zici de ajutorul dat la treburile casnice? Te pricepi la aspirat?

– Sunt… priceput, aș spune!? Îmi pare rău, pot să întreb care e specialitatea ta…

– Ai spune despre tine că ești romantic?

– Da, cred că da, dacă tu…

– Și ultima ta relație, dragule. Cum s-a terminat?

Tânărul mă privește perplex, cu gura ușor întredeschisă. Îi întorc privirea și îi dau de înțeles că aștept răspunsul.

Când ești o bătrânică, ți se trec cu vederea o groază de lucruri.

– Ea doar… nu mai era îndrăgostită de mine.

– O, Doamne, tare trist, spun, bătându-l pe braț.

– Scuze, cum am ajuns aici… zice de-a dreptul nedumerit. Vorbeam despre romanele lui John Grisham, apoi ai început să… mi-ai pus tot felul de întrebări… și acum… acele întrebări au devenit… extrem de personale…

Ezit în timp ce încerc să-mi amintesc cuvântul. Fitz l-a menționat ieri-noapte, la ceai.

– Sunt pețitoare, afirm eu cu tărie.

– Ești…

– Pentru prietena mea, Bee. Bee!

Bee apare din spatele rafturilor, încercând să mă reducă la tăcere.

– Eileen! Vai, Doamne, îmi pare rău, e atât de jenant, îi spune ea domnului. Haide, Eileen, hai să mergem, i-am răpit destul din timp acestui domn…

Îi aruncă o versiune mută a zâmbetului ei dezarmant, ochii tipului blond se măresc, iar cartea îi cade din mână câțiva centimetri, de parcă ar fi uitat să o țină.

– Nu îți face griji, murmură el. Mmm!

– Bee, tânărul acesta ar vrea să te invite la o cafea, în cafeneaua aceea drăguță de peste drum. Nu-i așa, dragule?

– De fapt, zice tipul blond, începând să roșească destul de atrăgător, chiar aș vrea!

*

Când mă întorc acasă, Fitz se ridică de pe canapea cu o față încruntată.

– Eileen, am niște vești nasoale.

Mi se taie respirația. Ce este? Ce s-a întâmplat rău?

– Nu, nu, nu atât de rău! E vorba doar despre clubul nostru Silver

Shoreditchers.

Martha, Fitz şi cu mine am ales acest nume pentru clubul nostru aseară, după un pahar mare cu vin. Cred că este fabulos. De asemenea, am decis împreună să ieşim la alergat a doua zi, iar asta nu a fost o idee fabuloasă, fiind rapid abandonată, din cauza genunchilor mei, a sarcinii înaintate a Marthei şi a „stării generale matinale“ a lui Fitz, orice o fi însemnând asta.

– Aproape toată lumea e încântată de idee şi avem acordul proprietarului, atât timp cât nu se strâng mai mult de 25 de persoane şi nu se strică nimic. Dar este o doamnă, cea de la apartamentul 6, care ne stă în cale, spune Fitz, ajutându-mă să îmi dau jos sacoul. Zice că nu este de acord ca atât de mulţi străini să aibă acces în clădire.

Mă încrunt.

– Şi bănuiesc că limitează toate petrecerile aniversare din aceleaşi motive, nu-i aşa?

– Bună observaţie. O să-i trimit un e-mail şi o să îi explic de ce… zice Fitz, pufnind uşor.

Îl fac semn cu mâna să se oprească.

– Nu e cazul de conversaţii aiurite prin e-mail. Mă duc în persoană şi vorbesc cu ea.

Fitz clipeşte, ţinându-mi jacheta atârnată, cu ambele mâini.

– O, zice el. Bine!

Dar doamna nu este acasă. Mă gândesc să împing un bilet pe sub uşă, dar nu, asta nu diferă prea mult de un e-mail. Vreau ca această doamnă să mă privească în ochi şi să îmi explice exact de ce nu vrea să permită câtorva doamne şi domni vârstnici să se bucure de un curs de artă şi de un prânz, într-un spaţiu care nu este chiar atât de aproape de apartamentul ei.

Sunt necăjită. Parcurg din nou coridorul, mă întorc la apartamentul Leenei. Fitz împinge laptopul Leenei spre mine, peste blatul mesei, în timp ce mă aşez pe locul meu.

– Asta te va înveseli, spune el. Se pare că ai primit mesaje noi.

Site-ul de întâlniri este deja pe ecran. L-am vizitat destul de des, în ultima vreme, în principal pentru a-i scrie lui Old Country Boy, care se numeşte de fapt Howard şi care pare foarte dulce. Ziua trecută am parcurs conversaţia noastră şi am fost surprinsă să văd că am schimbat deja grămezi de mesaje.

OldCountryBoy: Ce mai faci, Eileen? Aici e o zi liniştită. Știi tu, genul de zi în care nu se întâmplă mare lucru.

OldCountryBoy: Continui să recitesc mesajele noastre și mă gândesc la tine. Ne știm de atât de puțin timp, dar e ca și cum am fi prieteni vechi!

OldCountryBoy: Sper că nu te deranjează că am spus asta! Mă simt foarte norocos că te-am întâlnit aici. Într-o zi liniștită precum cea de azi, este o plăcere să revăd conversația noastră.

Suspin. Howard este un pic peste medie, fie binecuvântat! Nu sunt obișnuită cu bărbați care să fie în stare să vorbească despre sentimentele lor atât de mult. Nu sunt sigură ce simt în legătură cu asta. Apoi mă gândesc la Letitia, stând ghemuită la masa ei, printre clopoțeii ei de vânt, așteptând coletul din Islanda și îmi pun întrebarea dacă nu cumva el este doar foarte singur. Și e un lucru minunat, felul în care pune preț pe timpul petrecut vorbind unul cu altul.

EileenCotton79: Ziua bună, Howard. Îmi pare rău că nu ai avut parte de o zi bună. Ai vecini cu care poți vorbi?

OldCountryBoy: Toți sunt tineri și la modă! Nu ar fi interesați să stea de vorbă cu mine.

Ezit. Ar fi prea în pripă să aduc în discuție Clubul Silver Shoreditcher? O, lasă asta! De ce nu?

EileenCotton79: Încerc să pun bazele unui club, care ar putea fi pe placul tău. Este pentru persoanele cu vârsta peste 70 de ani, din zona mea. Avem ceva probleme de organizare în momentul de față, dar odată ce e pus pe picioare, te-ar interesa să participi? Știu că locuiești în West London, parcă așa ai zis, dar ai fi mai mult decât bine-venit aici!

Trece un timp neobișnuit de lung, Howard întârzie cu răspunsul și încep să mă simt prost. Poate că *mai mult decât bine-venit* a fost prea mult. Dar, apoi, în sfârșit…

OldCountryBoy: Mi-ar plăcea să vin! Vei fi acolo?
EileenCotton79: Desigur!
OldCountryBoy: Atunci abia aștept să te cunosc în lumea reală ☺.

Zâmbesc, dar înainte de a putea răspunde, apar alte puncte – puncte mișcătoare pe ecran.

OldCountryBoy: Poate aș putea chiar să dau o mână de ajutor. Sunt priceput la website-uri. Obișnuiam să fac asta, ca parte a meseriei mele. Ai vrea să creez unul pentru clubul tău?
EileenCotton79: Ce interesant! Da, sună minunat. Acum trebuie să obținem permisiunea unei anumite persoane din clădire, dar ar trebui să o avem în curând.
OldCountryBoy: Abia aștept să fiu implicat!

Apare un fascicul luminos. E o alertă care mă face să tresar.

Un utilizator nou a vizitat profilul dvs.

Trec peste notificare, distrasă, apoi îmi amintesc că Bee mi-a arătat cum poți ține o conversație deschisă, într-o altă fereastră. Dau clic.
Arnold1234. Fără fotografie de profil, fără descriere, nimic. Asta este ceva destul de neobișnuit pe acest site. Profilul meu îți dă informații despre tot felul de lucruri, de la destinațiile mele preferate de vacanță, la cărțile mele preferate.
Privesc printre gene, devin suspicioasă. Desigur, există o mulțime de Arnolzi în lume. Nu este un nume neobișnuit.

Dar nu pot să nu mă gândesc…
Apăs butonul pentru mesaj de pe ecran.

EileenCotton79: Bună ziua, Arnold! Observ că te-ai uitat pe pagina mea și m-am gândit să te salut.

Mă întorc la conversația mea cu Old Country Boy. E foarte ușor să faci confuzii aici și să transmiți un mesaj persoanei nepotrivite. Nu că m-aș plânge de slalomul printre bărbați, de reținut.

OldCountryBoy: Mă gândesc să îmi petrec seara în compania unei cărți bune! Ce citești în acest moment?
EileenCotton79: Îmi croiesc drum prin ițele încurcate ale Agathei Christie. Nu mă satur niciodată de ea!

Între timp, în cealaltă fereastră:

Arnold1234: Eileen? Sunt Arnold Macintyre, vecinul de alături.

Știam eu! Ce caută bătrânul tipicar pe pagina mea de întâlniri? Apăs pe „profilul meu“ și îl parcurg, încercând să mă pun în locul lui Arnold. Rămân consternată. Dintr-odată mi se pare că e îngrozitor de lăudăros și foarte prostesc. Cum am putut susține că sunt plină de viață și în căutarea unei noi aventuri?

EileenCotton79: Ce faci pe aici Arnold ???

Regret triplul semn de întrebare, imediat ce am apăsat butonul *trimite*. Nu se potrivește cu atitudinea trufașă pe care o adopt de obicei atunci când vine vorba de Arnold.

Arnold1234: La fel ca tine.

Pufnesc.

EileenCotton79: În regulă, bravo ție, dar poți rămâne în afara paginii mele!
Arnold1234: Îmi pare rău, Eileen. Căutam doar câteva idei despre cum să îmi creez profilul. Nu sunt prea priceput la acest gen de lucruri.

Mă înmoaie ușor. Nu mă gândisem la asta.

EileenCotton79: Prietena Leenei m-a ajutat să îmi încropesc profilul. De ce nu-i ceri ajutor lui Jackson?
Arnold1234: Să îi cer sfatul lui Jackson? Voi sfârși prin a căpăta o poreclă din regnul floral, Petunia sau Narcisus sau ceva de genul ăsta.

Pufnesc în râs.

EileenCotton79: Ar trebui să te simți norocos, Arnold Macintyre!

Ups! Am uitat că Howard e încă acolo, pentru o clipă. Mă încrunt, dau clic, mă întorc la conversația potrivită. Nu vreau să îmi pierd timpul cu bătrânii din Hamleigh.

OldCountryBoy: Nu am citit niciodată Agatha Christie, dar acum o voi face, pentru că ai recomandat-o! Cu ce carte ar trebui să încep, Eileen?

Zâmbesc, tastând deja. Acum, *este* mult mai pe placul meu.

Colecție de romane de dragoste
Combinație între denumirile celor două prestigioase universități britanice, Oxford și Cambridge

Capitolul 17. Leena

Mă uit la ceas, bat cu degetele în volan. Stau pe scaunul șoferului, în microbuzul școlii, se pare că bunica mea îl ia cu împrumut din când în când, pentru a putea merge cu gașca la bingo. Lângă mine este Nicola, noul meu – și singurul – client în piesa în care joc rolul de șofer de taxi voluntar pentru vârstnicii din Knargill. Trebuie să aibă cel puțin 95 de ani – nu am văzut pe nimeni cu atât de multe riduri –, dar părul ei castaniu este doar înspicat cu un pic de gri și are niște sprâncene stufoase magnifice, ca ale unui profesor excentric. Până acum și-a petrecut majoritatea călătoriilor emițând verdicte nefondate și elaborate despre orice șofer întâlnit pe drum; este extrem de nepoliticoasă și absolut hilară. Am informat-o pe Bee că am o nouă cea mai bună prietenă.

Pe lângă faptul că este foarte bătrână și foarte pricepută în a emite judecăți, Nicola este și foarte solitară. Când ne-am întâlnit prima dată, mi-a spus că nu a știut ce înseamnă singurătatea până acum patru ani, când a murit soțul ei; acum trec zile, uneori săptămâni, fără nici un contact, chiar fără să schimbe o privire cu un alt suflet. Zice că nimic nu îi este pe plac.

Este un fel de nebunie.

Zile întregi am încercat să găsesc o modalitate bună de a o scoate afară din casă, iar în final am descoperit ceva, după ce mama m-a rugat să o iau la bingo. Jocul este perfect. Și este cu atât mai potrivit, să fiu sinceră, acum, când am luat decizia de a o invita pe mama, cu care nu am avut încă o conversație adevărată de un an și două luni.

– De ce ești atât de tensionată? mă întreabă Nicola, țintuindu-mă cu privirea.

– Nu sunt tensionată.

Nu zice nimic, dar o face într-un mod tăios.

– E vorba de mama mea. Noi nu… nu ne-am înțeles așa de bine. Și a întârziat.

Mă uit din nou la ceas. Mama a fost la cursul ei de yoga în Tauntingham şi mi-a cerut să o iau de acolo, ceea ce a însemnat un ocol destul de mare, dar încerc din răsputeri să nu cataloghez acest lucru ca fiind enervant.

– Vi s-au despărţit drumurile, aşa-i?

– Cam aşa ceva.

– Orice ar fi, sunt sigură că nu merită să te cerţi cu mama ta, treci peste. Viaţa este prea scurtă pentru a permite aşa ceva.

– Ei bine, nu m-a lăsat să încerc să o conving pe sora mea să urmeze un tratament pentru cancer, ceva care ar fi putut să îi salveze viaţa. Şi acum sora mea a murit.

Nicola face o pauză.

– Bine, spune ea. Asta e!

În acel moment uşa microbuzului se deschide, iar mama urcă. Observ, cu o tresărire, că fereastra de pe partea Nicolei este larg deschisă.

– Tratament potenţial pentru salvarea vieţii? o aud pe mama.

Mi se strânge stomacul, vocea ei este întretăiată de furie. Nu mi-a mai vorbit aşa de când eram copil.

– Ce tratament potenţial pentru salvarea vieţii, Leena?

– Ţi-am arătat, spun, apucând volanul, fără să mă întorc spre ea. Ţi-am arătat cercetarea, ţi-am dat broşura aia de la Centrul Medical din State…

– O, *pamfletul*. Exact. Tratamentul contraindicat de medicii care aveau grijă de Carla, cel de care toată lumea a spus că nu va funcţiona şi că nu va face nimic altceva decât să îi prelungească durerea şi…

– Nu *toată lumea*.

– Îmi pare rău, toată lumea, în afară de singurul medic american găsit de tine, care a vrut să ne taxeze cu zeci de mii de lire sterline, pentru o falsă speranţă.

Îmi smulg mâna de pe volan şi mă întorc cu faţa spre ea.

Este îmbujorată de emoţie – are o grămadă de pete pe decolteu, care se extind pe obraji.

Simt un val de ceva ce se aseamănă cu frica, pentru că facem cu adevărat acest lucru, purtăm cu adevărat această conversaţie, se întâmplă acum.

– Speranţa. O şansă. Toată viaţa mi-ai tot repetat *Femeile din familia Cotton nu se dau bătute*, şi atunci când conta mai mult decât orice altceva în lume, i-ai permis Carlei să facă exact asta, să renunţe.

Nicola scoate un sunet, ca şi cum şi-ar curăţa gâtul. Jenate, eu şi mama o

privim cu gura căscată, de parcă am fi fost surprinse amândouă la mijlocul unui cuvânt.

– Bună ziua, îi spune Nicola mamei. Nicola Alderson.

Salutul parcă ar fi străpuns un balon, ne dezumflăm amândouă.

– O, bună ziua, scuze, spune mama, în timp ce se așază în spate și își prinde centura de siguranță. Îmi pare rău. Ce urât din partea noastră, îmi pare atât de rău!

Încerc să îmi revin și mă întorc spre drum. Îmi bate inima atât de tare, încât aproape că mă lasă fără suflare, de parcă încearcă să îmi sară din piept. Am întârziat, trebuie să adun restul găștii pentru bingo; învârt cheia în contact, dau cu spatele… și mă proptesc direct într-o bornă.

La dracu'! La dracu'! Știam că borna e acolo, mi-am notat-o în minte când am parcat aici – mi-am spus în gând: *Când dai cu spatele, să nu uiți de borna care tocmai iese din câmpul tău vizual.*

Fir-ar să fie! Cobor din microbuz și mă strâmb acoperindu-mi fața cu mâinile. Partea din dreapta jos a capotei este foarte avariată.

– De fapt, nu, spune mama. A coborât din microbuz, a închis ușa dintr-o izbitură și a apărut exact în spatele meu. M-am săturat de acest fel de discuții cu tine, duse până la jumătate. Îmi pare rău, Nicola, dar nu am terminat de vorbit.

– E în regulă, strigă Nicola. Să închid fereastra, nu-i așa?

– Cum îndrăznești să te comporți ca și cum aș fi renunțat la fiica mea? îmi spune mama și își încleștează pumnii.

Sunt încă cu mintea la capota avariată.

– Mamă, eu…

– Nu ai văzut-o clipă de clipă. Mama ridică vocea. Internări de urgență, vărsături nesfârșite, brutale, momentul în care nu a mai fost în stare să meargă singură la toaletă. Își punea o mască de curajoasă când veneai în vizită – n-ai văzut-o niciodată în cele mai rele momente!

Am lăsat să îmi scape un oftat. Asta a durut.

– Dar am vrut să fiu mai mult timp acolo. Mă înțeapă ochii, sunt pe punctul de a plânge. Carla, știi asta, nu era de acord să îmi dau demisia, iar eu nu aveam cum să fiu aici tot timpul, mamă, realizezi asta.

– Da, dar eu am fost aici tot timpul! Am văzut. Am simțit, am trecut prin tot ce trecea ea. Sunt mama ei!

Ochii mamei se îngustează, arată ca ai unei pisici, sunt înfricoșători.

Vorbește din nou, înainte să pot răspunde. Cuvintele ies din ea, vocea ei e crudă, tonul e în creștere și parcă nu mai e glasul mamei mele.

– De asta ne-ai părăsit și ne-ai eliminat din viața ta? Ca să mă pedepsești, pentru că tu crezi că nu m-am luptat îndeajuns pentru Carla? Atunci lasă-mă să-ți spun ceva, Leena. Nu îți poți imagina cât de mult mi-am dorit ca medicul tău american să aibă dreptate. Nu-ți poți imagina! Faptul că am pierdut-o pe Carla m-a făcut să mă întreb de ce naiba mai trăiesc în fiecare minut, în fiecare zi și, dacă ar fi existat vreun mod credibil în care aș fi putut să-mi salvez fetița, aș fi urmat acea cale. Obrajii ei sunt brăzdați de lacrimi. Dar nu ar fi mers, Leena, și tu știi asta.

– Ar fi putut să meargă, spun, apăsându-mi fața cu mâinile. Acest *ar fi putut*.

– Și ce fel de viață ar fi dus Carla? A fost alegerea ei, Leena.

– Da? Ei bine, și ea a greșit! Țip, îmi las mâinile să cadă și strâng pumnii. Urăsc faptul că a renunțat la luptă. Urăsc faptul că ai încetat să lupți pentru ea. Și, oricum, cine ești *tu* să îmi spui că *te-am părăsit*? Cine ești tu să îmi spui să mă opresc? Îmi simt emoțiile fierbinți și tumultuoase cum se zvârcolesc în mine și, de data aceasta, nu le opresc. Așa că dau tot afară din mine. Fir-ai tu să fii de *dezintegrat*ă! Eu am fost cea care a dus greul, m-am ocupat de înmormântare și de acte și tu te simți *lăsată pe dinafară!* Așa că nu vorbi despre faptul că eu te-am părăsit! Unde dracu’ erai când mi-am pierdut sora? Unde dracu’ ai fost?

Mama se întoarce ușor. Chiar urlu. Niciodată, în viața mea, nu am urlat așa la cineva.

– Leena…

– Nu, spun, ștergându-mi fața cu mâneca și trag de portieră să o deschid. Nu! Gata!

– Tu, o aud pe Nicola, tu nu ești în stare să conduci.

Degetele îmi tremură, întorc cheia în contact. Microbuzul se ambalează, turațiile se amplifică, prinde viață. Stau acolo, uitându-mă la drumul din față, simt că mi-am pierdut complet și total controlul.

Nicola deschide ușa de pe partea ei.

Mă uit la ea.

– Ce faci? zic eu, cu vocea răgușită de atâta plâns.

– Nu îți permit să te joci cu viața mea, nu ești în stare să mă duci nicăieri, spune ea.

Atunci, deschid și ușa mea, pentru că Nicola nu se poate da jos din microbuz fără ajutor. Mama stă încă acolo unde am lăsat-o, cu brațele încrucișate pe piept, cu degetele înfipte în coaste. Pentru o clipă, îmi vine să alerg către ea și să o las să mă mângâie pe păr, așa cum făcea când eram mică.

În schimb, mă întorc și o ajut pe Nicola să coboare de pe scaunul pasagerului. Sunt epuizată, de parcă aș fi petrecut ore întregi la sală.

Stăm toate trei acolo, mama și cu mine privind într-o parte și în cealaltă, oriunde, în afară de a ne uita una la alta. Vântul șuieră în jurul nostru.

– În regulă, spune Nicola, accentuând ultima silabă. Asta e.

Tăcere și mai apăsătoare.

– Nu? zice Nicola. Nimeni nu va spune nimic?

Ideea de a spune ceva mi se pare cu totul dincolo de mine. Mă holbez la asfalt, părul îmi lasă dâre ude pe obraji.

– Nu știu nimic despre familia ta, spune Nicola, dar ce știu este că va începe să toarne cu găleata, iar noi o să stăm încremenite ca niște momâi în mijlocul drumului până când Leena o să fie suficient de calmă ca să poată să conducă, drept urmare, cu cât mai repede putem să ne descurcăm cu toate acestea, cu atât mai bine.

– Sunt calmă, spun. M-am calmat.

Nicola îmi aruncă o privire sceptică.

– Tremuri ca o frunză și ai urme de rimel pe bărbie, spune ea.

Mama face o mișcare, întinde mâna spre mine.

– Dă-mi cheile, o să conduc eu.

– Nu ai asigurare.

Urăsc sunetul vocii mele, tremurat și slab.

Mama pășește spre noi, în timp ce un autobuz își schimbă sensul de mers și trece pe banda noastră.

– Ei bine, atunci o să îi sun pe cei de la asigurări, spune ea.

– Nu sunt sigură că îmi convine să conduci tu, nu cred că ești mai bine decât ea, o aud pe Nicola bombănind, privind-o pe mama de sus în jos.

– Autobuzul, spun.

– Hmm? mormăie Nicola.

Arăt cu degetul, apoi flutur un braț, apoi dau din ambele brațe. Autobuzul oprește în dreptul nostru.

– Fir-aș să fiu! exclamă șoferița în timp ce se apropie de noi. Ce s-a

întâmplat aici? Te simţi bine? A fost vreun accident?

– Numai în sens simbolic, dragă, spune Nicola, deja pe poziţie. Tu eşti stabilă emoţional, nu-i aşa? Nu o să începi să plângi cu sughiţuri?

– Umm, sunt bine, ce vrei să spui? zice şoferiţa.

– Bine, bine. Doamnelor, suiţi-vă în autobuz în acest moment. Plecăm.

Mama şi cu mine ajungem să stăm pe câte o banchetă, despărţite de culoar, cu privirea ţintuită drept înainte. Las încet pe spate scaunul autobuzului, lacrimile se mai domolesc.

Îmi suflu nasul şi asta pare să mă facă să mă simt mult mai bine, de parcă ar fi un sfârşit formal al tuturor plânsurilor şi, în timp ce ne îndreptăm spre Hamleigh, acel sentiment terifiant de a nu fi în stare să mă controlez dispare, se îndepărtează, luând cu sine greutatea din piept.

Nu sunt pe deplin sigură de ce s-a întâmplat cu adevărat, dar am vreme să mă gândesc la asta acum – şoferiţa autobuzului, amabilă, se abate de la ruta ei obişnuită pentru a ne lăsa în sat, dar, chiar şi aşa, am întârziat.

Participanţii obişnuiţi la bingo sunt adunaţi la colţul străzii Peewit cu Middling Lane, în faţa magazinului satului; a început să plouă în urmă cu câteva minute şi majoritatea sunt vizibili doar pe jumătate, ascunşi în interiorul unor pelerine enorme şi ponchouri rezistente la ploaie.

– Ce vom face? mă întreabă Nicola, în timp ce ne apropiem de grupul de jucători de bingo. Nu mai avem microbuzul cu care să îi ducem la sala de bingo. Să le spun că s-a anulat?

– Scuză-mă! zic eu şi mă şterg pe faţă. Nu s-a anulat nimic. Tot ce este necesar este un strop de gândire inovatoare.

– Eşti sigură că eşti în stare… Mama urmăreşte expresia de pe faţa mea. Bine, continuă ea. De ce ai nevoie?

– Carioci, îi răspund. Scaune. Şi un şerveţel demachiant, pentru rimelul de pe bărbie.

*

– 27! Doi şi şapte! 31! Trei şi unu, asta înseamnă 31!

Vocea mea este răguşită din cauza strigătelor, după tot acel plâns. Slavă Domnului pentru imprimanta bunicii – posibil să fi trecut o jumătate de oră lentă, chinuită, de tras la hârtii, dar, în cele din urmă, a produs cincisprezece foi de bingo.

La un moment dat, în acel timp, mama a dispărut (probabil că așa e mai bine), dar restul fanilor bingo din Hamleigh stau așezați pe toate scaunele existente în casa bunicii mele, plus trei scaune împrumutate de la Arnold. După câteva bombăneli la început, jucătorii de bingo s-au lăsat cu greu impresionați de aranjament, dar când am scos la iveală câteva platouri cu aperitive, din cele păstrate de bunica la congelator, însoțite de câteva sticle de cidru, atmosfera din cameră s-a îmbunătățit considerabil.

Am amenajat camera de zi, astfel încât să pot sta în față, așa cum stă cel care anunță numerele, exact cum trebuie ca grupul de jucători de bingo să mă poată vedea. Și, în teorie, ar trebui să mă și audă, dar asta nu merge atât de bine.

– Eh? țipă Roland. Ai strigat 49?

– 31! strigă la el Penelope.

– 21?

– 31! repetă ea.

– Poate că Penelope ar trebui să stea lângă Roland? sugerez. Ca să îi poată spune ce zic eu?

– Nu am fi avut această problemă la sala de bingo, subliniază Betsy, cu emfază.

– Cidrul nu este atât de bun la sala de bingo, spune Roland, agitând bucuros sticla.

– Și aceste minirulouri de primăvară sunt delicioase, spune Penelope.

Îmi reprim un zâmbet și-mi întorc privirea la numărul aleatoriu generat pe telefonul lui Kathleen. Telefonul meu – cunoscut anterior ca telefonul bunicii – este prea rudimentar pentru a avea astfel de caracteristici, dar Kathleen a venit în salvarea mea și mi-a împrumutat smartphone-ul ei.

– 49! strig eu. Am zis patru și nouă!

– Am crezut că ai spus deja 49! îl aud pe Roland comentând. Nu a strigat deja 49?

– A spus 31! îi repetă Penelope, strigând la el.

– 37?

– 33, strigă o altă voce. Este Nicola. Stă în spatele lui Roland și deoarece i-am surprins privirea răutăcioasă, îmi dau ochii peste cap.

„Nu ești de ajutor“, îi spun pe mutește, iar ea ridică din umeri, fără nici un fel de regret.

– A spus cineva 33? întreabă din nou Roland.

– 31! țipă Penelope, cu voioșie.

– 40…

– O, arză-te-ar focul, Roland, pornește-ți afurisitul de aparat auditiv! urlă Basil.

O scurtă tăcere îngrozitoare și apoi o huiduială generalizată din partea grupului indignat. Mă frec la ochi; încă mă dor de la plâns.

Sună soneria și tresar. Știu cine e la ușă.

Nu am fost în stare să îi comunic lui Jackson prin telefon că microbuzul școlii, pe care mi l-a împrumutat cu atâta amabilitate, are capota avariată și este în prezent abandonat chiar lângă Tauntingham. Cred că această discuție trebuie purtată față în față.

Mă grăbesc spre ușă, ceea ce nu este o sarcină ușoară atunci când, pentru a răzbate, ai în față o cursă de obstacole reprezentate de scaune și bastoane.

Jackson are o bască gri, care îi acoperă pe jumătate urechea stângă, iar cămașa pe care o poartă sub sacou este atât de boțită, încât pare că a călcat-o intenționat cu cute. Îmi zâmbește și deschid larg ușa.

– Ești bine? mă întreabă el.

– Hmm, mormăi. Nu intri?

Intră cuminte în hol, apoi își înclină capul, în direcția zumzetului din sufragerie. Îmi aruncă o privire curioasă.

– Schimbare de plan pentru bingo, spun. Mă zvârcolesc. Asta este… un fel de completare la subiectul despre care trebuie să vorbim. A fost un mic accident. Cu microbuzul. Cel pe care mi l-ai împrumutat.

Jackson mă ascultă cu atenție.

– Cât de rău? mă întreabă.

– Voi plăti pentru tot, evident, dacă nu este acoperit de asigurare. Și mă duc pe jos până la locul în care l-am lăsat și îl aduc la tine sau direct la garaj sau în oricare alt loc care ți se pare cel mai potrivit, de îndată ce aceste persoane pleacă spre casele lor. Și știu că am promis că vin să ajut la vopsitul clasei în acest weekend, dar dacă mai pot face ceva pentru a mă revanșa, pentru că se pare că provoc ravagii în viața ta, de câte ori îți ies în cale…

Îmi ridic privirea. Pare amuzat.

– Totul e în regulă.

– Într-adevăr?

Își scoate basca și își răvășește părul.

– Ei bine, nu chiar în regulă, corect, dar ești mai aspră cu tine decât aș putea

fi eu vreodată, în așa fel încât nu mai are nici o noimă să mă iau de tine.

– O, scuze, zic și apoi încep să râd. Nu, nu scuze. Doar mulțumiri. Pentru că nu ești furios, deși ai tot dreptul. A fost o zi nenorocită.

– Și acum ai jucători de bingo în sufragerie.

– Da. O zi mizerabilă, care a luat o întorsătură foarte ciudată. Vrei să joci și tu? îi zic. Avem cidru. Și aperitive în miniatură, în cutii de carton – ca la patiserie.

– Cidru, zice Jackson. Nu hidromel?

– Hmm!!!

Îi apare o gropiță pe unul dintre obraji.

– Ei bine, eu nu ți-aș pune asta în cârcă, nu aș zice că ai profitat de această oportunitate, pentru a pune într-o lumină favorabilă tema ta medievală, atâta tot.

– Nu m-aș preta la așa ceva! exclam uimită.

– Atunci asta ce este? spune el, arătând spre teancul de mostre de pe servantă.

Fir-ar! Hm-mm…

Ține în mână câteva pătrate mici din țesătură. I le arătasem lui Penelope, în timp ce rulourile de primăvară erau la cuptor. Sunt superbe, arată de parcă ar fi luate direct de la *Winterfell*[26]. Bucățica din mâna lui Jackson este de un auriu strălucitor, cu un model cu un dragon închis într-un blazon.

– Aveam de gând… să redecorez, zic repede și îl îndrum spre sufragerie.

– Redecorezi casa bunicii? Cu dragoni?

– O știi pe bunica! spun. Îi place mitologia!

Pare amuzat, dar îmi tot arată mostra. Mergem împreună spre sufragerie. Se oprește în prag și scrutează haosul. Nu i se citește nimic pe față.

– Crezi că bunica ar face o scenă dacă ar ști că i-am răvășit sufrageria în halul ăsta? îl întreb. Oare la asta te gândești?

– De fapt, spune el, cu un zâmbet în colțul gurii, mă gândeam că Eileen Cotton este exact așa.

A fost ca și cum de-abia m-am descotorosit de Paza Cartierului din casa bunicii ca să îi reîntâlnesc a doua zi la primărie. Este a doua reuniune a Comitetului de 1 Mai la care particip. Aceasta este o întâlnire importantă.

Am făcut pliante. Am adus mostre de nuci prăjite glazurate cu miere, fructe confiate și fripturi. Am notat caracteristicile demografice pentru festivalul de

1 Mai şi am detaliat cât de potrivită este tema medievală pentru admiratorii de frumos.

– Să votăm, cine este în favoarea ideii Leenei? spune Betsy.

Nici o mână ridicată.

– Îmi pare rău, dragă, spune Penelope. Dar Jackson ne cunoaşte cel mai bine.

Jackson are decenţa să arate uşor descumpănit. El nu a adus pliante. Nici măcar nu a adus mostre de alimente. El doar s-a ridicat şarmant şi sexy şi a bâiguit nişte lucruri despre jocul cu nuci de cocos, pălării de soare şi aruncatul inelului peste ananas.

Şi apoi, piesa sa de rezistenţă: Samantha îşi doreşte din tot sufletul să îşi pună costumul de clementină.

O, stai…

Există o mână ridicată! O mână!

Arnold stă în prag, cu braţul în aer.

– Votez pentru tema propusă de Leena, spune el. Îmi pare rău, fiule, dar tema ei implică şoimi.

Mă uit drept la el. Jackson, ca de obicei, pare amuzat. Ce trebuie să faci pentru a-l supăra pe acest om?

– Arnold, nu ştiam că faci parte din Comitetul de 1 Mai, spune Betsy.

– De acum sunt şi eu membru, zice Arnold cu nonşalanţă, aplecându-se şi ridicând un scaun.

– Ei bine, este încă o majoritate puternică în favoarea temei lui Jackson, aşa cum sunt sigură că ţi-ai dat seama, Leena.

– În regulă, zic eu, cu maximum de bunăvoinţă de care sunt capabilă. Am înţeles! Tropical să fie!

Am vrut să par deşteaptă, evident. Am vrut să câştig. Dar punând toate întâmplările laolaltă, a fost cel mai distractiv moment petrecut de nici nu mai ştiu când şi, cel puţin, îl am pe Arnold în echipa mea şi împotriva comitetului satului, de asemenea. Aştept momentul în care bunica o să audă că Arnold, pustnicul satului, a avut iniţiativa de a-i face cuiva un bine. Îi mulţumesc prin semne lui Arnold, în timp ce întâlnirea continuă, iar el îmi arată rapid că totul e bine.

De îndată ce Basil a reînceput discuţia despre veverițe, mă mut pentru a sta lângă Arnold, ignorând vizibila consternare afişată de Roland, ca replică la încercarea mea de a schimba aranjamentul locurilor.

– Ce te-a îndemnat să vii? îl întreb în şoaptă.

Arnold ridică din umeri.

– Am vrut să încerc ceva nou, spune el.

– Întorci foaia, începi un nou capitol! Asta faci, nu-i aşa? îl chestionez cu voce scăzută.

Se întinde şi scoate din buzunar un volum micuţ: *Crima din Orient Express*. Betsy se uită îngrozită când el se aşază înapoi şi deschide cartea la pagina la care a rămas, în ciuda faptului că Basil este la mijlocul discursului.

– Nu îţi mai face griji, acum, îmi spune Arnold, afişând o indiferenţă totală faţă de privirile fixe ale membrilor comitetului, aţintite asupra lui. Am venit, în principal, pentru biscuiţi.

Fie ce-o fi! Arnold este în esenţă Shrek[27]: un căpcăun verde, ursuz, care a uitat cum să se poarte drăguţ cu oamenii. Şi intenţionez să fiu Donkey[28] pentru el. L-am invitat deja la ceai săptămâna aceasta şi a zis că va veni, aşa că, în mod sigur, facem progrese.

Dacă morocănosul Arnold poate veni la o şedinţă a comitetului satului, orice este posibil. Pe măsură ce întâlnirea se apropie de sfârşit, o văd pe Betsy îndreptându-se încet spre cuier, netezindu-şi eşarfa de mătase de la gât. Cred că în relaţia cu ea am pornit cu piciorul greşit. Şi ce dacă? Nu este niciodată prea târziu pentru a schimba lucrurile, asta i-am spus lui Arnold.

Mă strecor printre scaune, ţin capul sus şi o ajung din urmă când iese din hol.

– Ce mai faci, Betsy? o întreb. Trebuie să vii la un ceai, cândva. Tu şi soţul tău. Mi-ar plăcea să-l cunosc.

Mă priveşte cu grijă.

– Lui Cliff nu-i face plăcere să iasă din casă, spune ea, în timp ce se îmbracă.

– O, îmi pare rău – nu se simte bine?

– Nu, spune ea şi se întoarce cu spatele.

O însoţesc în drumul spre ieşire.

– Realizez că îţi lipseşte bunica, că nu e aici, ca să staţi de vorbă. Dar sper că, dacă o să ai vreodată nevoie de un ajutor sau dacă ai nevoie de cineva pentru a schimba două vorbe, să vii la mine.

Se uită la mine cu neîncredere.

– Îmi oferi ajutorul tău?

– Da!

– Şi ce ai fi în stare să faci? mă întreabă şi îmi ia un moment pentru a realiza că repetă în mod intenţionat ceea ce i-am spus prima dată când a venit în vizită.

– Îmi pare rău, îi spun cu sinceritate. A fost urât din partea mea, am fost necioplită când am spus asta. Nu sunt obişnuită ca oamenii să îmi ofere ajutorul şi să mă înţeleagă, nu când vine vorba de moartea Carlei. De obicei, oamenilor nu le place să vorbească despre asta atât de direct. Am fost luată prin surprindere.

Betsy nu vorbeşte o vreme. Mergem în tăcere pe Lower Lane.

– Ştiu că tu ai fost cea care a impus consiliului local repararea acestor gropi, spune ea, în cele din urmă, arătând cu capul spre trotuar.

– O, da, nu a fost mare lucru. Ar fi trebuit să facă asta cu mult timp în urmă. Eu doar am dat câteva telefoane.

– Lucrul acesta nu a trecut neobservat, îmi spune, cu o voce dură, atunci când drumurile ni se despart.

Capitala Regatului din Nord şi castelul familiei Stark din *Urzeala Tronurilor*, adaptarea cinematografică a romanului lui George R.R. Martin *Cântec de foc şi gheaţă*
Personaj de desene animate din seria *Shrek*
Personaj de desene animate, prietenul lui Shrek

Capitolul 18. Eileen

Fac cinci încercări să dau de femeia nemiloasă de la apartamentul 6. Este atât de rar acasă, încât Dumnezeu ştie de ce o deranjează ce fac oamenii în clădire.

Avantajul timpului scurs înainte să dau ochii cu ea este că, până la acel moment, iritarea mea s-a domolit şi nu depun un efort prea mare ca să par politicoasă.

– Bună ziua, spun eu, când îmi răspunde la uşă. Sally?

– Da? spune ea, într-un mod cam îngrijorat. Este îmbrăcată într-un costum şi nu e machiată. Părul ei negru e legat la spate într-o coadă de cal, răsucită. Tu cine eşti?

– Sunt Eileen Cotton. Locuiesc cu Fitz şi Martha, în apartamentul 3.

Sally reacţionează cu întârziere.

– Şi eşti aici pentru? mă întreabă şi am impresia că e de părere că nu ar trebui să exist, de nici un fel.

– Sunt aici pentru că am auzit că v-aţi opus ideii noastre de a pune bazele unui mic club, în zona neutilizată de la parterul clădirii. Pot să intru ca să putem discuta despre asta?

– Mă tem că nu. Sunt foarte ocupată, spune ea, încercând deja să închidă uşa.

– Scuză-mă, spun cu tărie, chiar îmi vei trânti uşa în nas?

Ezită, arătând puţin surprinsă. În timp ce stă aşa, cu uşa pe jumătate deschisă, observ că pe partea din interior a uşii există nu una, ci trei încuietori.

Trec la o abordare împăciuitoare.

– Îţi înţeleg îngrijorările cu privire la a permite unor străini să intre în clădire. Ştiu că poate fi înfricoşător să trăieşti în acest oraş. Dar întâlnirile noastre de la club vor fi la orele prânzului, vor participa doar domni şi doamne în vârstă, foarte respectabili şi, în plus, vom ţine uşa închisă atunci

când se desfășoară activităţi la club, ca urmare, nici un Tom, Dick sau Harry nu vor putea intra în clădire. Pot intra doar persoane în vârstă.

Sally înghite în sec. Cred că ar putea fi mai tânără decât am presupus – mi se pare dificil să îţi dai seama de vârsta oamenilor, mai ales în zilele noastre, mimica severă şi costumul m-au indus în eroare.

– Uite ce e, spune ea, într-un ritm alert, cu un ton direct, nu e ca şi cum nu mi-ar plăcea ideea. Dar, doar pentru că sunt persoane în vârstă, nu înseamnă că nu pot fi periculoase. Ce se întâmplă dacă cineva intră şi nu pleacă odată cu toată lumea şi apoi se ascunde prin clădire?

Dau aprobator din cap.

– În regulă. Atunci, ce-ar fi să ne luăm măsuri de precauţie, cum ar fi să le notăm numele, să îi numărăm la intrare şi apoi la plecare, ca să nu mai existe posibilitatea să se ascundă cineva?

Dă din cap.

– Asta este… Mulţumesc, spune ea, cu duritate. Mi se pare rezonabil.

Urmează o tăcere, oarecum forţată.

– Deci îţi vei da acordul ca clubul să meargă mai departe? o întreb cu nerăbdare. Doar permisiunea ta ne lipseşte.

Clipeşte din ochi.

– Bine. Da. În regulă, atât timp cât faceţi numărătoarea la intrare şi la plecare.

– Sigur că da. Aşa cum am căzut de acord. Îi strâng mâna. Mă bucur că te-am cunoscut, Sally.

Ei bine, bucurie e un pic cam tras de păr, dar a fost nevoie de asta.

– Şi eu mă bucur, Eileen.

Mă întorc la apartamentul Leenei.

– Am rezolvat cu Sally de la apartamentul 6, îi spun lui Fitz şi mă strecor în dormitorul Leenei.

Fitz mă urmăreşte cu gura căscată.

– Cum faci de îţi iese aşa? îmi zice.

Câteva nopţi mai târziu, eu şi Tod stăm unul lângă altul în dormitorul lui, în casa lui foarte mare din centrul oraşului, sprijiniţi de perne. Statul culcat unul în braţele celuilalt e mai puţin realizabil, atunci când amândoi partenerii au dureri de spate. Asta nu înseamnă că statul sprijinit de perne nu este delicios de intim: Tod îşi ţine braţul peste mine, pielea lui e caldă de când am făcut

dragoste și mi-a dat și pătura lui, pentru că știe că îmi îngheață degetele de la picioare. De fapt, este periculos de intim. M-aș putea obișnui cu asta.

Sună un telefon; nu mă mișc, pentru că este întotdeauna telefonul lui Tod și, de obicei, la capătul celălalt al liniei este cineva foarte important – un producător sau un agent. Se întinde spre telefonul de pe noptieră, dar ecranul e negru. Mă uit la telefonul meu: mă sună Marian.

Mă lupt să ajung la el.

– Salut!?!

– Mama? scâncește Marian și apoi începe să plângă.

– Marian, iubire, ce este?

– Îmi pare rău, spune ea. M-am străduit atât de mult să te las în pace. Dar… Eu doar… Nu pot…

– O, iubire, îmi pare rău. Îmi scot picioarele afară de sub pătură și încerc să ajung la haine. Nu ai avut iar…

– Nu, nu, nimic de genul asta, mamă. Și am avut grijă de mine, așa cum am promis – am mâncat ce trebuie, mi-am făcut exercițiile de yoga…

Expir prelungit. Nu e genul meu de exercițiu, toată acea tevatură cu statul pe un picior și întinsul, dar yoga a ajutat-o enorm pe Marian. Este singura pasiune care a persistat, nu doar luni întregi, ci ani buni – a început când Carla a fost diagnosticată pentru prima oară. Când Marian nu mai face yoga, știu că lucrurile nu sunt în regulă.

– E bine, iubire. S-a întâmplat ceva cu Leena, atunci?

– Am avut o confruntare, cu urlete, în mijlocul drumului luni seara și, pur și simplu, toată săptămâna nu am făcut decât să mă gândesc la felul în care ea… este atât de furioasă, mamă. Mă urăște. Nu am fost lângă ea când avea nevoie de mine și acum – acum am pierdut-o.

– Nu te urăște, iubire, și nu ai pierdut-o. E doar rănită și furioasă și încă nu recunoaște acest lucru, dar va ajunge acolo. Am sperat ca, de data aceasta, voi două să fiți în stare să vă ajutați una pe alta, dar…

Sortez într-o frenezie grămada de haine, ale mele și ale lui Tod, frustrată de încetineala mea, încercând să țin cu o mână telefonul la ureche.

– O să vin acasă, zic.

– Nu, nu, nu trebuie să faci asta! Vocea ei este plină de lacrimi. Sunt perfect în regulă. Nu am făcut… nu e unul din momentele mele, știi tu de care!

Dar cine e în stare să garanteze că nu o să aibă iar, în orice zi, de acum înainte? Și dacă Leena strigă la ea pe stradă, cine va fi acolo să o țină pe

Marian pe linia de plutire?

– Mă întorc şi asta e. Ne vedem curând, iubire!

Închid, înainte ca ea să poată protesta. Când mă întorc, Tod mă priveşte cu sprâncenele ridicate.

– Să nu zici nimic, îl avertizez.

Pare uimit.

– Nu aveam de gând să mă amestec, spune el.

– Nu discutăm despre familie, îi spun. Am fost de acord amândoi. Limite!

– Bineînţeles! Tod se opreşte, urmărindu-mă cu atenţie în timp ce mă îmbrac. Îmi doresc să pot să mă mişc mai repede. Dar…

Îmi iau geanta de pe scaunul de lângă uşă.

– O să te sun, îi spun, în timp ce trag uşa după mine.

Odată ajunsă afară din casa lui Tod, găsesc o bancă şi mă aşez, îmi acord un răgaz să pot respira. Tod locuieşte într-o zonă elegantă a oraşului, numită Bloomsbury – sunt o mulţime de spaţii verzi, mărginite cu garduri negre de fier şi maşini scumpe, cu geamuri fumurii.

Nu pot să înţeleg versiunea asta de acum a familiei Cotton, cu certuri şi ţipete în stradă. Nu aşa facem noi lucrurile. Cum am ajuns la asta?

Nu ar fi trebuit să le las niciodată singure, nu trebuia să permit să se întâlnească, fără ca eu să fiu prezentă.

Această călătorie la Londra a fost o mostră de egoism pur şi mă bucur că Marian m-a adus cu picioarele pe pământ, înainte ca lucrurile să ia o întorsătură urâtă pentru ea şi eu să nu fiu alături de ea, în Hamleigh.

Porumbeii ciugulesc pe la picioarele mele, în timp ce scotocesc în geantă, până îmi găsesc agenda. Ei bine, Rupert ne-a invitat la ceva de băut, în această seară, în apartamentul pe care îl împarte cu Aurora, pentru a sărbători obţinerea permisiunii de lansare a Clubului Silver Shoreditchers. Nu pot să mă retrag din asta acum, Letitia nu va merge decât dacă merg şi eu, iar ea are nevoie de asta. Voi pleca mâine. Aşa rămâne. O voi suna pe Leena mâine-dimineaţă.

Nu sunt sigură că pot rămâne calmă dacă vorbesc cu ea acum.

Când Letitia deschide uşa, îmi pot da seama imediat că e tare agitată. Are umerii săltaţi până la urechi, ţine bărbia în piept.

– Haide, spun cu îndrăzneală. Nici eu nu sunt în dispoziţia potrivită pentru acest eveniment, dar ne-am luat un angajament şi, în plus, eu sunt chiar

mândră de ceea ce se va petrece în acel spațiu de jos, chiar dacă eu nu o să fiu de față la momentul inaugurării Clubului Silver Shoreditchers.

– Trebuie? se jelueşte Letitia.

– Bineînțeles că da! Haide! Cu cât mergem mai repede, cu atât mai repede putem pleca.

Vin și Martha, și Fitz, deși nu sunt sigură că Martha poate să coboare scările în aceste zile, cu burta aceea enormă. Nu poate să lucreze de la birou acum, așa că, de obicei, stă pe canapea, cu picioarele pe măsuța de cafea și cu laptopul într-un echilibru precar pe abdomen. Și încă nu a primit nici o veste de la Yaz, nu știe când se întoarce acasă. Îmi rod buzele, în timp ce coborâm spre apartamentul lui Rupert și al Aurorei. Aș vrea să-i spun lui Yaz vreo două vorbe de dulce.

– Doamnă Cotton! spune Aurora, în timp ce deschide ușa apartamentului, sunt datoare cu nişte scuze, te rog să mă ierți pentru modul *urat* în care m-am comportat atunci când ne-am întâlnit prima dată.

– O, salut, îi spun, în timp ce mă las prinsă în îmbrățișare.

Are un puternic accent italian, poate că „urat“ este un cuvânt în italiană, deși nu sună chiar așa.

– Și tu trebuie să fii Letitia, spune Aurora, cuprinzând cu mâinile fața Letitiei. Ce cercei magnifici!

Letitia se uită la mine cu o privire cuprinsă de o panică inconfundabilă. Cred că atingerea feței e un pic prea mult pentru ea. O apuc pe Aurora de braț și îi dau un bobârnac încurajator.

– Ne arăți și nouă minunatul tău apartament, nu-i așa? îi spun.

– Desigur! Colegii tăi de apartament sunt deja aici, spune ea, făcând semn spre canapeaua cenușie elegantă, în care o zăresc pe Martha, așezată confortabil în brațele lui Fitz. Mă uit cu drag la ei, deoarece i-am văzut și certându-se unul cu altul. Nu ne știm de multă vreme. Nu ar trebui să fie prea mult atașament între noi; în seara asta, va trebui să le spun că plec. Aceasta este ultima mea sculptură, îmi spune Aurora și, în timp ce îi urmez privirea, las să îmi scape un mic strigăt. Este un penis gigantic din marmură, cu un papagal așezat în vârf. Sau… cap, presupun.

Nu mă pot abține. Mă uit spre Letitia.

– Un semn de dincolo, îi șoptesc.

Buzele îi zvâcnesc și maschează un chicotit într-o tuse.

– Minunat, îi spun Aurorei. E așa de… evocator.

– Nu-i aşa? îmi răspunde plină de entuziasm. Acum, dacă vii cu mine la bucătărie, o să îţi prepar un cocktail…

– Nu, zice Fitz cu fermitate. Absolut nu!

– Ce vrei să spui, cum adică nu?

– Nu poţi pleca!

Îndreaptă spre mine o măslină înfiptă într-o scobitoare. Aurora şi Rupert fac cocktailuri foarte bune, deşi, la început, nu ştiam ce să zic de prezentarea cu măslina înfiptă în scobitoare. Fitz spune că sunt „ironici“. Percep din nou izul de relaţie de apropiere, ascuns undeva între Martha şi Fitz pe canapea, în timp ce ţin paharul cu Martini în mână.

– Doamnă Cotton – Eileen, spune Fitz. Ai dus la îndeplinire ceea ce ţi-ai propus să faci?

– Ei bine, încep, dar el mă opreşte dând din mână.

– Nu, nu ai dus la îndeplinire! Clubul Silver Shoreditchers e abia la început! Nu l-ai întâlnit încă pe Old Country Boy! Şi cu siguranţă nu ai terminat de pus în ordine toate capitolele vieţii mele, spune el.

Hmm. Nu mi-am dat seama că observase că făcusem asta.

– Eileen Cotton renunţă? Pentru că Eileen Cotton pe care am cunoscut-o părea că nu e în stare de aşa ceva.

– Nu mă lua din nou cu asta, îi spun zâmbind. Trebuie să plec, Fitz.

– De ce? întrebarea vine acum de la Martha.

De obicei, nu aş da un răspuns sincer la o astfel de întrebare. Cu siguranţă nu, dacă m-ar fi întrebat Betsy sau Penelope. Dar mă gândesc la Martha, care a vărsat pe mine râuri de lacrimi, care mi-a destăinuit cât de frică îi e de venirea copilului, aşa că îi spun adevărul.

– Marian are nevoie de mine. Nu poate face faţă de una singură, iar prezenţa Leenei în carne şi oase a înrăutăţit lucrurile. Mă uit fix la paharul cu Martini. S-ar putea să fiu un pic abţiguită. Ceea ce urmează să spun poate fi ceva foarte indiscret. A şters pe jos cu mama ei. A urlat la ea în plină stradă! Nu aşa se fac lucrurile.

– Poate că aşa trebuie să fie, sugerează discret Martha, învârtind paharul cu „mocktail“.

– Da, perfect de acord, spune Fitz. Femeile acestea două aveau nevoie de confruntarea asta. Jumătate din problemă este faptul că Leena a adunat în ea totul, în ultimul an. Ai văzut-o cum vorbeşte la telefon cu mama ei? Douăzeci

de secunde de conversație, apoi face o față panicată, ca de iepure înghețat – mimează destul de bine expresia respectivă – și apoi se clatină în timp ce vorbește, ca un marinar care are o gaură în barcă.

Fitz ia o pauză, apoi o întreabă pe Martha:

– Ai văzut-o făcând așa ceva?

Martha pufnește pe nas.

– Leena e supărată pe Carla, la fel de mult pe cât e de supărată pe Marian, spune Fitz în încheiere. Și mai mult decât pe oricare dintre ele, este supărată pe ea însăși, deoarece e tributară ideii că Leena Cotton nu s-a confruntat încă cu vreo problemă căreia să nu îi dea de cap cu mult efort și cu, cum o numește ea, o furtună de gânduri!

– Este bine că își dau drumul la sentimente, spune Martha. O confruntare dură este uneori purificatoare.

– Dar Marian este fragilă, le spun. E încă în faza de jelit. Cum poate să îi fie de ajutor țipatul?

– Este fragilă? mă întreabă Martha cu blândețe. Mereu mi s-a părut o femeie foarte puternică.

Dau din cap.

– Nu știi întreaga poveste. Anul trecut, a avut niște căderi. Episoade. A fost îngrozitor. Nu mă lăsa să intru în casă. Băteam și ciocăneam la ușă și se prefăcea că nu este acasă. Ultima dată a fost cel mai rău – nu a ieșit din casă zile întregi. În cele din urmă, mi-am folosit cheia pentru a intra, iar ea stătea pironită pe covor, ascultând una dintre acele casete îngrozitoare, cea cu oameni care bâzâie într-una despre cât de multă durere încape într-o prismă și despre cum trebuie lăsată lumina să intre în ființa cuiva sau ceva de genul. A fost ca… mă opresc pentru că am observat o expresie de durere pe fața Marthei. Ce e? Am zis ceva aiurea?

– Nu, nu, spune Martha și se masează pe burtă. Absolut nu!

– Absolut nu ce? o întreabă Fitz.

– Vai de mine, spune Letitia. Nu a vorbit niciodată atât de mult, suntem cu toții puțin surprinși; ea însăși pare destul de uimită. Arată spre burta Marthei – A fost o contracție?

– Nu vă faceți griji, spune Martha, respirând pe nas, le am cam de pe la prânz. Nu sunt contracții reale.

– Nu? zice Letitia, privind-o fix pe Martha. Cum poți spune așa ceva?

– Pentru că Yaz nu s-a întors încă, spune Martha, și pentru că trebuie să mai

port sarcina încă trei săptămâni.

– Bine, spune Fitz, privindu-mă cu sprâncenele ridicate. Numai că nu sunt sigur că bebelușul e la curent cu programul tău.

– Da, da, zice Martha printre dinți. Este – oooh, au, auuu!

O strânge de mână pe Letitia, întâmplător mâna ei era cea mai apropiată. Letitia țipă de durere.

– În regulă, spune Martha, și își lasă din nou capul pe canapea. Gata, a trecut. Ce spuneam? O, da, Eileen, continuă, rămăsesem la episoadele lui Marian. Toate privirile sunt ațintite spre ea. Ce? ne spune. E bine. Adică, merg la spital doar dacă contracțiile sunt… dacă contracțiile sunt…

Se apleacă din nou, fața i se contorsionează. Scoate un geamăt alarmant, ca de animal.

Recunosc acel sunet.

– Martha, iubire… ce ai acum seamănă foarte mult cu contracțiile reale, îi zic.

– E prea devreme, gâfâie Martha, odată ce contracția a trecut. Nu… nu pot…

– Martha, spune Fitz, punându-și mâinile pe umerii ei, știi cum e când spui că un client este total ridicol și nu vede ce are chiar în fața ochilor? Ca acea femeie care se gândea că atelierul ei era suficient de mare pentru a monta o galerie de fotografii?

– Da? scânceşte Martha.

– Eşti exact acea femeie, spune Fitz.

Trec zece minute, iar gemetele seamănă mai mult cu țipetele.

– Trebuie să o ducem la spital, le spune Fitz lui Rupert și Aurorei.

Ei își fac datoria, nu au rămas blocați. Aurora se învârte de colo colo, aduce apă și tastează întrebări pe Google. Rupert, care a făcut ceva cursuri de paramedic când era tânăr, recită în disperare sfaturile pe care și le amintește despre naștere, fapt care nu o calmează pe Martha, dar ne face pe noi, ceilalți, să ne simțim un pic mai bine.

– Care era planul Marthei pentru naștere? îl întreb pe Fitz.

– Yaz, spune el și face o mutră. Ea are mașină, ea ar fi dus-o la spital.

– Dar ea nu e aici! spun. Care era planul alternativ?

Toată lumea clipește către mine.

– Am o motocicletă, se oferă Rupert.

– Un scuter, îl corectează Aurora.

Rupert lasă buza de jos să îi atârne, a dezamăgire.

– Nu sunt sigur că ne e de ajutor, spune Fitz și o masează pe Martha pe spate, în timp ce ea se sprijină de brațul canapelei și geme. În cât timp ajunge Uberul?

Rupert verifică pe telefon și șuieră printre dinți.

– 25 de minute.

– 20 – ce, țipă Martha, cu o voce care nu sună absolut deloc a Martha. Asta este imposibil! Există întotdeauna un Uber care ajunge în cinci minute! Este o lege a fizicii! Unde este Yaz? Trebuia să fie aici, fir-ar să fie!

– Este în America, îi răspunde Letitia. Ce? mă întreabă, dându-și seama că mă holbez la ea. Nu-i așa?

– Nu răspunde la telefon, îmi spune Fitz încet. Tot încerc să dau de ea!

Martha scoate un icnet pe jumătate geamăt, pe jumătate țipăt și se ghemuiește.

Fitz tresare.

– Nu sunt făcut să asist la așa ceva, spune el. Ar trebui să trec prin asta stând jos, cu un trabuc și un whisky, nu-i așa? Nu așa fac bărbații în aceste situații?

Îl lovesc pe umăr.

– Lasă-mă pe mine! Trag o pernă de pe canapea, mă așez în genunchi ca să fiu la nivelul Marthei. Fitz, du-te să bați la ușile vecinilor. Trebuie să aibă cineva o mașină! Aurora, adu niște prosoape! Pentru orice eventualitate, îi spun Marthei, care se uită la mine cu o privire îngrozită. Și Rupert… du-te și sterilizează-ți mâinile!

– Intră! Intră! urlă Sally de la apartamentul 6.

Această situație de urgență a fost o experiență minunată pentru formarea de legături între locatarii din clădire. În sfârșit, pot spune că m-am întâlnit cu toți vecinii.

Am fost uimită când Sally a intrat în scenă, credeam că e genul care stă la adăpost – ea este singura din clădire care are în posesie un mijloc de transport și, până când am ajuns noi la ea, strigătele Marthei, care urla de parcă ar fi fost înjunghiată, răsunau pe holuri.

– Tot ce știu despre Sally este că e manager la un fond de investiții și că locuiește în apartamentul 6, totuși nu am nici o teamă să intru în enorma ei mașină, care seamănă cu cea a unui ucigaș în serie. Acesta este spiritul de

comunitate, Eileen? Să ai încredere în aproapele tău şi în toate? O, Sfântă Maică a Domnului… zice Fitz, necontenind să se minuneze.

Martha îl strânge de mână, chircită de durere. Îşi sprijină fruntea pe tetiera scaunului din faţă. Când se lasă pe spate, observ că a lăsat pe tapiţerie o urmă de transpiraţie. Îi este clar rău. Copilul nu va întârzia să îşi facă apariţia.

– Mergi! Mergi! Du-te! ţipă Sally, deşi nu sunt sigură la cine ţipă, ea e cea care conduce. Scoate maşina din parcare, acompaniată de o serie de claxoane indignate.

– E o urgenţă! Naşte un bebeluş! strigă ea pe fereastră, fluturându-şi braţul către un şofer de taxi supărat. Nu am timp de finețuri!

Definiţia lui Sally pentru finețuri este destul de largă şi pare să acopere majoritatea regulilor de circulaţie. Trece pe roşu la fiecare semafor, agaţă oglinda unei maşini, saltă peste trei borduri şi strigă la un pieton pentru că a îndrăznit să traverseze pe zebră, la momentul greşit. Mi se pare fascinant că o femeie atât de preocupată de sentimentul de siguranţă în propria casă, conduce ca şi cum ar fi într-o maşinuţă din parcul de distracţii. Dar sunt încântată că se bagă în astfel de lucruri. Deşi, îmi duc gândul până la capăt, nu mi-am dat seama care o fi motivul pentru care o femeie care locuieşte singură în centrul Londrei are o camionetă atât de mare. Sper ca dreptatea să nu fie de partea lui Fitz – m-aş simţi îngrozitor dacă s-ar dovedi că Sally este un criminal în serie.

Martha mă scoate din reverie cu un hohot lung, puternic, agonizant.

– Aproape am ajuns, încerc să o liniştesc, deşi nu am nici o idee unde suntem. O să fim la spital în cel mai scurt timp.

– Yaz, reuşeşte să articuleze Martha. Pe frunte are o venă proeminentă. Mă apucă de braţ şi mă strânge brusc, animalic, un gest provocat doar de durere.

– Nu pot să dau de ea, draga mea, îi răspunde Fitz. Cred că e pe scenă. Dar voi continua să încerc.

– O, Doamne, nu pot face asta, se plânge Martha. Nu pot face asta!

– Bineînţeles că poţi, îi spun. Doar că trebuie să te abţii până ajungem la spital, acolo o să ai parte de îngrijire.

Capitolul 19. Leena

Sunt pe la a cincea serie de negrese. Am descoperit patru moduri, total diferite, de a face negrese proaste: să le ard, să le coc insuficient, să uit să tapetez tava și să nu pun făină (un mod foarte, foarte greșit).

Dar acestea sunt perfecțiunea întruchipată. Tot ce trebuie este perseverența. Și practica. Și, eventual, o stare mentală ceva mai calmă – am început acest proces într-o ceață de dor de Carla și de furie împotriva mamei, întrebându-mă ce naiba fac cu viața mea și cred că e posibil ca negresele să fie similare cailor: un indicator al nivelului de stres.

Acum, însă, sunt liniștită, am negrese și – în sfârșit, în sfârșit, după atâtea weekenduri ratate… Ethan este aici.

Își aruncă bagajele și mă absoarbe într-o îmbrățișare imediat ce deschid ușa de la intrare.

– Bine ai venit în idila rurală! îi spun, după ce mă desprind din brațele lui.

– Miroase a ceva ars? întreabă Ethan, apoi, văzându-mi expresia, continuă: dar delicios! Ars într-un mod delicios! Ceva făcut la grătar? Ceva la rotisor? Acestea sunt modalități excelente de a arde lucrurile.

– Am făcut negrese. De câteva ori. Dar uite! Îi arăt cu mândrie farfuria cu pătrate ciocolatii perfecte de pe masa din sufrageria bunicii.

Apucă una și înfulecă o bucată enormă, apoi închide ochii și mormăie.

– OK, zice cu gura plină, sunt absolut delicioase.

– Da! Știam!

– Întotdeauna smerită, spune Ethan, apoi întinde mâna să îmi ia șorțul aruncat pe umăr. Uită-te la tine, coci prăjituri! Ca o gospodină!

Îmi recuperez șorțul și îl lovesc în joacă.

– Taci, tu!

– De ce? Îmi place. Îmi suflă în ceafă. E chiar sexy. Știi cât de tare îmi place când îți faci de lucru, ca o gospodină din anii ’50.

Mă înroșesc și îl împing.

– Eram costumată ca la o petrecere de tipul „descoperă criminalul“ și, de fapt, nu făceam nimic și, chiar dacă aș fi făcut, nu aș fi făcut-o pentru tine!

– Nu? mă chestionează Ethan, cu un rânjet obraznic. Pentru că îmi amintesc clar că tu faci un lucru…

Râd, îndepărtându-i mâinile cotropitoare și mă îndrept spre bucătărie.

– Vrei un ceai?

Ethan mă urmează.

– Vreau ceva, spune el. Dar nu ceai.

– Cafea?

– Ghicește din nou. Vine în spatele meu, și îmi înlănțuie mijlocul cu mâinile.

Mă întorc în brațele lui.

– Îmi pare rău! Mă simt atât de neatrăgătoare acum. Mi-am petrecut cea mai mare parte a zilei plângând și a fost o săptămână atât de ciudată. Faptul că m-am întors aici mă face…

– Te transformi în bunica ta? zice Ethan, tachinându-mă.

Mă desprind de el. Ce?

– Glumesc!

– Ce ți-a venit de ai spus asta?

– Îți petreci ziua gătind, nu te interesează sexul, porți un șorț adevărat… Se oprește când își dă seama că nu râd. Haide, Leena! Te tachinez! Mă ia de mână și încearcă să mă tragă spre el. Hai afară! Du-mă la un bar!

– Acesta nu este un loc în care să găsești baruri, zic eu și mă întorc stânjenită, cu o piruetă.

– Trebuie să existe pe undeva un bar. În orășelul din apropiere, cum ai zis că se numește? În Divedale?

– Daredale. Este la o distanță de peste o oră. Și oricum, am crezut că în această seară putem să mergem pe aici, pe aproape, la Arnold, vecinul – a spus că ne va face miel la cină. Încerc să schițez un zâmbet. Este cam morocănos, dar e un tip cu un suflet minunat.

– Cred că am ceva de lucru în seara asta, cu adevărat, îngeraș, îmi spune Ethan, retrăgându-și mâna din palma mea.

Se îndreaptă spre frigider. Scoate o bere.

– O. Dar…

Mă sărută pe obraz, în timp ce se întinde spre sertar, încercând să scoată un deschizător de sticle.

– Eşti bine-venită în cazul în care vrei să te implici. Am studiat oportunităţile neexplorate ale proiectului despre care am discutat săptămâna trecută – ştiu că îţi plac provocările…

– Sunt mult prea provocată în acest moment, ca să fiu sinceră, îi răspund şi clipesc, în timp ce Ethan porneşte televizorul.

– Millwall este punctul de plecare, spune el. Am crezut că putem lua asta în calcul. Nu-i păsa de oportunităţile neexplorate sau de joaca de-a Millwall când voia să mergem la un bar. Înghit în sec şi îmi reamintesc că a făcut un drum lung ca să mă vadă şi are dreptate – sunt într-o situaţie dificilă în acest moment, m-am adâncit un pic cam mult… în durere. Realizez că asta ar putea fi o situaţie frustrantă.

Totuşi! Nu a intrat în spiritul unei evadări rurale, nu-i aşa? Se uită la mine de pe canapea, îmi prinde expresia şi se înmoaie.

– Sunt ca un ghimpe, îmi pare rău, spune el, întinzându-se pentru a-mi prinde mâinile. Nu mă pricep la acest stil de trai rural, îngeraş. Dă-mi un pic de timp să mă acomodez cu noul tău eu!

– Nu e vorba de un nou eu, îi spun morocănoasă şi mă aşez alături de el, pe canapea. Şi nu mă transform în bunica.

Mă trage spre el, astfel încât capul meu ajunge să stea pe pieptul lui. Acesta este locul meu de linişte. Ajunsesem până acolo încât eram aproape disperată dacă frica şi durerea mă loveau când Ethan nu era prin preajmă – aveam nevoie de prezenţa lui, de braţul lui în jurul meu, de bătăile inimii lui răsunând în urechea mea. Doar aşa mă simţeam în siguranţă, doar aşa reuşeam să mă liniştesc.

Mă las moale în braţele lui. Îmi sărută părul.

– Îi voi spune lui Arnold că o să venim la festinul cu miel data viitoare, zic eu, în timp ce Ethan mă trage mai aproape, aşezându-mă exact în locul potrivit.

A doua zi dimineaţă mă trezesc devreme să ies la alergat şi, când ies de la duş, mă urc goală în pat, apăsându-mi corpul încă umed de corpul lui Ethan. Se trezeşte încet, mormăie fericit, mâna lui aterizează pe şoldul meu, buzele lui îmi ating gâtul. Este minunat, exact cum ar trebui să fie, iar tensiunea ciudată de aseară pare ridicolă – glumim despre asta, ne luăm ceştile de cafea cu noi în pat, iar el îmi răsfiră părul cu degetele, în timp ce mă întind pe pieptul lui, aşa cum facem mereu acasă.

După aceea, Ethan este conciliant şi amabil. Îmi spune că o să vină la reuniunea Comitetului zilei de 1 Mai, chiar dacă e astăzi, de la opt dimineaţa (de ce, Betsy?), iar eu îi ofer o portiţă de scăpare („dacă trebuie să lucrezi…“).

Când intrăm împreună în primăria satului, fiecare cap se întoarce în direcţia noastră. Ethan, luat oarecum prin surprindere, murmură de câteva ori *Iisuse*, înainte de a-şi instala pe faţă cel mai bun zâmbet de întâmpinat clienţii şi de a încropi un soi de introducere.

– Salut. Sunt Ethan Coleman, îi spune el lui Betsy. Vorbeşte tare şi rar, ca şi cum Betsy ar fi surdă. Mi-a îngheţat sufletul când am văzut-o că ridică sprâncenele. Face asta cu toate persoanele în vârstă din cameră – Penelope chiar tresare puţin, cu toate că ar trebui să fie obişnuită cu oamenii care ţipă, având în vedere că locuieşte cu Roland. Fir-ar! Ar fi trebuit să îi spun câte ceva, înainte să ajungem aici.

Jackson este ultimul sosit la întâlnire, ca de obicei – nu trece atât de mult timp încât să fie catalogat drept întârziat, dar întotdeauna durează până când îşi face apariţia şi întotdeauna este întâmpinat cu un murmur de adorare din partea corului vârstnicilor din cameră. Îl priveşte pe Ethan, Ethan se uită la el şi se ridică din nou, întinzând o mână pentru a îl saluta.

– Ethan Coleman.

– Jackson.

– Mă bucur să ştiu că există altcineva sub vârsta de o sută de ani pe aici, spune Ethan, coborând vocea şi aruncându-i lui Jackson un zâmbet.

Jackson îl priveşte o clipă şi îi răspunde:

– Aceştia sunt oameni buni!

– O, desigur! Desigur! Cred că pur şi simplu nu mă aşteptam la atâtea bunici. Îmi închipuisem că sunt toţi mineri şi fermieri de pe aici, ştii, genul care spun „o, dap“ şi „ce faci, iubire“.

Am tresărit. Ethan face o anumită mutră când imită accentul din Yorkshire, cred că încearcă să pară cam prostuţ – nu sunt sigură că realizează că, de fapt, i-a ieşit, chiar arată ca un prost, dar a reuşit să îl facă pe Jackson să îl privească printre gene, o fracţiune de secundă.

– Scuză-mă, spune Jackson, tu eşti?

– Ethan Coleman, repetă Ethan, apoi, luând aminte de faptul că Jackson priveşte prin el, se îndreaptă un pic şi adaugă „Iubitul Leenei“.

Privirea lui Jackson se mută spre faţa mea.

– Ah! spune el. Aţi reuşit să veniţi în vizită, totuşi.

– Aş fi venit mai înainte, dar nu este uşor pentru mine să scap de Londra, îi răspunde Ethan. Oamenii care contează pe mine, milioane în joc, ceva de genul ăsta.

Spune aceste lucruri fără pic de ironie. Mă înroşesc, apuc să mă ridic şi să îi pun o mână pe braţ.

– Haide, Ethan, hai să ne aşezăm!

– Aminteşte-mi cu ce te ocupi, Jackson? insistă Ethan şi scapă de mâna mea cu o scuturare.

– Sunt învăţător, spune Jackson. Nu am parte de milioane în joc. Doar de viitor.

– Nu ştiu cum reuşeşti. Nu aş putea petrece toată ziua cu copiii, fără să simt că îmi amorţeşte creierul.

Suntem chiar în centrul camerei şi membrii Comitetului de planificare a zilei de 1 Mai ne privesc pironiţi de pe locurile lor, ca şi cum s-ar uita la o piesă a unui teatru în turneu. Îl trag pe Ethan de braţ. El se scutură din nou, aruncându-mi o privire încruntată.

– Vrei să te aşezi, te rog? îi zic cu fermitate în glas.

Ochii lui Ethan se îngustează.

– Ce? Jackson şi cu mine de-abia ne-am cunoscut.

– Ai dreptate, ar trebui să începem, spune Jackson şi se îndreaptă spre locul lui.

Doar când îl vede aşezat, Ethan mă lasă să-l trag înapoi pe scaun. Mă holbez la picioarele mele, iar inima îmi bate repede, mă simt jenată.

– Bine! zice Betsy, cu vădită încântare. Foarte bine! Ce palpitant! Ahem! Să vorbim despre focurile de tabără. Leena, eşti gata?

Trag aer adânc în piept.

– Absolut, spun, scoţându-mi stiloul şi blocnotesul din geantă.

Încerc să mă adun. Ethan nu a vrut să facă vreun rău. El devine doar un pic macho şi defensiv când crede că mai există un mascul alfa în încăpere, atâta tot. Toată lumea va înţelege când va reveni la felul său de a fi obişnuit. Poate să îi cucerească cu farmecul lui altă dată. În regulă. Nu e un dezastru.

– Iei notiţe, scrii un fel de proces-verbal? îmi zice Ethan.

Obrajii mi se aprind din nou.

– Da. Este ceea ce face de obicei bunica mea.

Pe Ethan îl pufneşte imediat râsul, râde cu poftă, astfel încât toată lumea se uită spre noi.

– Când ai scris ultima oară un proces-verbal, Leena Cotton?

– Cu ceva timp în urmă, zic eu, cu voce joasă. Pot simți privirea lui Jackson, urmărindu-ne de departe.

Betsy își drege vocea, scoțând niște zgomote ascuțite.

– Scuze! îi zic. Focuri de tabără. Sunt gata, Betsy!

Ignor privirile lui Ethan şi continui să iau notițe. Faptul că el e aici mă face să percep altfel întâlnirea – e ca şi cum aş privi prin ochii lui, ca atunci când urmăreşti la TV emisiunea ta preferată împreună cu altcineva şi, dintr-odată, îți dai seama că e o porcărie. Îl văd şi pe Jackson urmărindu-l pe Ethan, constant şi ilizibil. Încerc să mă concentrez asupra întâlnirii. Betsy explică „pentru oricare dintre noii veniți (adică, Ethan), Sărbătoarea de 1 Mai este un festival galic tradițional, care se ține aici în Hamleigh de generații. Pătrunde adânc în mitologie, oferind explicații despre acel obicei britanic ciudat, de demult, care implică dansul în jurul unui stâlp împodobit cu niște panglici.

Uimitor de puține lucruri sunt puse la punct în şedință, cu excepția faptului că am bâjbâit cu alegerea unei regine Mai şi a unui rege Mai care să conducă parada, operațiunea fiind îngreunată de faptul că singurii oameni cunoscuți din Hamleigh sunt prezenți şi nu prea mă plac. Dar nu vreau să o refuz pe Betsy, aşa că va trebui să mă gândesc la ceva.

Îmi strâng lucrurile şi părăsesc întrunirea imediat ce se termină.

– Leena? îl aud pe Ethan, în timp ce mă îndrept spre uşă, evitându-l pe Piotr, care se străduia să o oprească pe Penelope din încercarea ei de a-l extrage de una singură pe Roland de la locul său. Leena, mergi mai încet!

– Ce făceai acolo? şuier la el, când ieşim afară.

Plouă, picăturile grele cad pieziş, pătrunzând imediat sub guler.

Ethan înjură. Urăşte să-şi ude părul.

– Doamne, acest loc, se vaită, privind în sus spre cer.

– Ştii, şi la Londra plouă.

– De ce eşti atât de supărată pe mine? zice Ethan, mergând repede, pentru a ține pasul cu mine. Te-a deranjat ceea ce am spus despre nordici? Haide, Leena, am crezut că Jackson e genul de om care poate gusta o glumă. Şi, oricum, de ce îți pasă? Mi-ai tot povestit cum că toți sunt de partea lui, că au ales proiectul lui în detrimentul planului tău, mai mult, cât de îngrozitor te-a făcut să te simți după întâmplarea cu câinele…

– De fapt, continui să spun cât de îngrozitor mă simt în legătură cu faptul că aproape i-am pierdut câinele. Jackson este un tip foarte bun și nu mi-a purtat pică pentru asta. Tu ai fost cel care s-a dat în spectacol – te-ai dat mare și a fost extrem de neplăcut, iar eu mi-am dat toată silința să fac o impresie bună acestor oameni și…

– Uau! Ethan mă trage de braț, ca să ne adăpostim în stația autobuzului. Măi, ce spui? Sunt obositor și mă dau mare, acum, nu-i așa?

– Am vrut să spun…

– Ar trebui să fii de partea mea, îngeraș, nu-i așa? Pare abătut. De ce îți pasă atât de mult de părerea acestor oameni despre tine?

Mă dau bătută.

– Nu știu, chiar nu știu.

Ce fac de fapt? Mai întâi am țipat la mama, apoi la Ethan. E cazul să îmi revin.

– Îmi pare rău, îi spun, luându-l de mâini. Am fost cam nebună în ultimele zile, săptămâni, poate.

Ethan oftează, apoi se apleacă înainte și mă sărută pe nas.

– Haide! Hai să te ducem acasă și în cadă cu tine, da?

Ethan trebuie să se întoarcă la Londra aproape de îndată ce ajungem acasă, ceea ce este, probabil, un lucru bun: am promis că o să îmi petrec ziua ajutându-l pe Jackson să decoreze Prima clasă a anului, ca penitență pentru faptul că l-am pierdut pe Hank. Speram că Ethan va intra în joc și va fi de ajutor, dar acum chiar nu îmi mai doresc să fiu părtașă la o altă întâlnire Jackson–Ethan, cel puțin nu până când Ethan nu se liniștește și nu realizează că e cazul să-și ceară scuze.

Camioneta lui Jackson intră în parcare chiar când ies din Agatha, adică din Fordul Ka, ușor transpirată după expunerea la aerul condiționat fierbinte. Nu mi-am adus destule haine de purtare, așa că port blugii negri skinny și o jachetă polar, pe care am împrumutat-o de la bunica, despre care am presupus că poate fi purtată la efort fizic, deoarece are deja o pată enormă de vopsea purpurie pe o parte a pieptului (ceea ce este interesant, deoarece nimic din casa bunicii nu este colorat în purpuriu). Jackson poartă blugi deschiși la culoare și o cămașă flaușată. Îmi zâmbește repede, în timp ce dă jos cutii de vopsea și perii, pentru a debloca ușile.

– Salut! Te pricepi mai bine cu rola sau cu pensula? mă întreabă.

– Păi, cu pensula, zic eu. Mă aşteptam la un salut mai îngheţat după această dimineaţă; sunt puţin uimită.

Îl urmez, în timp ce el duce vopseaua până la clasă. E ciudat să vezi o şcoală fără copii care să mişune – te face să realizezi cât de mic şi de pricăjit arată totul, de la scaunele minuscule din plastic, la raftul de cărţi viu colorat pe jumătate plin cu broşuri mititele.

– Jackson, spun. Îmi pare atât de rău că Ethan…

Jackson se instalează şi îşi pune la îndemână tot ce are nevoie; mâinile i se opresc o clipă. Ochii lui sunt foarte albaştri în dimineaţa târzie, soarele răzbate prin fereastra clasei şi el este ras proaspăt, nu mai are obişnuitele tuleie expuse la vedere pe linia maxilarului.

– Încerca să fie amuzant, îi spun. În mod normal nu este aşa.

Jackson foloseşte o şurubelniţă pentru a sălta capacul cutiei cu vopsea.

– Şi mie îmi pare rău, spune el. Aş fi putut fi un pic mai ospitalier, să ştii.

Îmi înclin capul – acesta este un punct de vedere corect. Mă relaxez puţin, mă întind să iau o pensulă. Începem de pe peretele din spate, zugrăvim unul lângă altul. Antebraţul lui Jackson este împânzit cu pistrui deschişi la culoare şi, când trece pe lângă mine ca să aprindă lumina, simt mirosul lui ca o adiere de aer curat, ceva răcoros, cu o tentă de pământ reavăn, ceva care aduce cu parfumul ploii.

– Nu ţi-am spus niciodată mulţumesc pentru că m-ai ajutat cu Samantha, când a fost aici, de Paşte, spune el în cele din urmă. Nu s-ar mai fi despărţit de tine.

Zâmbesc.

– Este un copil absolut minunat.

– Devine deja prea isteaţă pentru mine, spune Jackson, şi face o mutră. Îmi pune mai multe întrebări decât toată clasa mea. Şi este mereu *gânditoare* – aşa, cam ca tine.

Mă opresc, surprinsă. Priveşte undeva, peste mine.

– Nu este un lucru rău. E doar impresia mea.

– Nu, e în regulă. Numai că sunt mai degrabă îngrijorată decât gânditoare, de cele mai multe ori, aşa că sper ca Samantha să nu îmi semene, spun asta spre binele ei. Creierul meu nu ştie cum să stea potolit. Pun pariu că pot să mă gândesc la douăzeci de scenarii groaznice, înainte ca tu să apuci să te gândeşti la unul singur.

– Nu am fost niciodată unul dintre cei care iau în calcul cel mai rău

scenariu, spune Jackson. Stă ghemuit şi rostogoleşte rola în tavă. Încheieturile îi sunt acum acoperite cu vopsea, apar pistrui noi, mai strălucitori. Când e să se întâmple, te descurci. Şi, de obicei, se întâmplă ceva ce nici măcar nu ţi-a trecut prin cap, aşa că, de ce să îţi faci griji?

Doamne, ce aş da să gândesc aşa. Simplitatea pură a acestui tip de gândire.

– Vreau doar să fiu sigură că fac ceea ce trebuie, spun. Îmi fac griji pentru – habar nu am, ştii cărţile pe care le citeam în copilărie, cele care îţi permit să alegi ce o să se întâmple în continuare şi apoi te trimit la o altă pagină în funcţie de ce ai ales?

Jackson dă din cap.

– Le ştiu.

– Bine, în regulă, încerc mereu să fac o proiecţie, ca să pot rezolva problema în cel mai bun mod posibil.

– Cel mai bun mod pentru cine?

Fac o pauză.

– Ce vrei să spui?

– Cel mai bun mod pentru tine?

– Nu, nu, vreau să spun doar… Cel mai bun mod, în general. Modul corect.

– Huh, pufneşte Jackson. Interesant!

Caut un subiect nou de conversaţie, ceva mai confortabil.

– Pot să te întreb cine au fost regina şi regele Mai anul trecut? Trebuie să găsesc pe cineva şi cred că acesta va fi cel mai bun mod de a începe căutarea.

Urmează o pauză foarte lungă.

– Am fost eu şi Marigold, spune Jackson, în cele din urmă.

Pensula îmi cade din mână.

– Fir-ar!

Mă întind după cârpa umedă să şterg vopseaua de pe podea – am ajuns la timp pentru a evita dezastrul.

– E totul în regulă? mă întreabă Jackson, privind din nou spre perete.

– Da, e bine. Îmi pare rău… tu şi Marigold? Fosta ta?

Îmi dau seama cu întârziere că, probabil, nu ar fi trebuit să ştiu despre Marigold – nu Jackson a fost cel care mi-a spus. Dar nu pare surprins. Presupun că ăsta e rezultatul faptului că stă în Hamleigh: e obişnuit cu bârfele.

– I-a plăcut întotdeauna să fie regina Mai când eram împreună. Mâna lui este sigură şi încordată în timp ce pictează, dar îi zvâcneşte un muşchi pe

maxilar. S-a întors special pentru asta.

– Cu Samantha?

Rola se opreşte scurt.

– Da.

– Vor veni şi anul acesta?

– Aşa sper. Sunt norocos, Marigold are filmare la Londra pentru o peliculă, aşa că este în Marea Britanie de câteva săptămâni.

– Grozav. Mă bucur. Îmi muşc interiorul obrazului. Când am discutat zilele trecute despre colega mea de apartament Martha, a fost aşa, la modul general, nu a fost cu intenţie, îmi dau seama că există multe modalităţi de a fi părinte. Evident că sunt! Îmi pare rău că te-am supărat.

El pune mai multă vopsea în tavă şi eu aştept, urmărind cum se înclină cu grijă spre spate, fără să lase să picure vopseaua pe alături.

– Marigold tot spune că se vor întoarce şi se vor stabili la Londra, spune el, cu voce întretăiată. Dar a trecut peste un an. Şi vizitele devin din ce în ce mai rare.

– Îmi pare rău, repet.

– E în regulă. Nu ai vrut să faci rău. Eşti doar un pic – ştii tu – ai un mod direct de a spune lucrurilor pe nume.

– Mm. Modul ăsta devine cam „îşi impune punctul de vedere“ în evaluările de la locul de muncă.

– Da? Are o umbră de voioşie în voce. Eu am obţinut „se descurcă bine într-o criză“. Cu alte cuvinte „Prea relaxat“.

– În timp ce „îşi impune punctul de vedere“ este o codificare a acestor timpuri, pentru că nu li se permite să zică despre o femeie că e dominatoare.

– Nu cred că cineva ar îndrăzni să te numească dominatoare, spune Jackson. Cu excepţia lui Betsy.

Pufnesc.

– Sunt sigură că Betsy ar zice mai rău de atât.

– Trebuie doar să-i dai mai mult timp să se obişnuiască cu tine. Se uită la mine cu o privire uşor iritată. La ce te aşteptai? Ai aterizat la Hamleigh cu pantofii tăi de oraş şi cu ideile tale măreţe, ca şi cum ăsta e un mic orăşel din America şi tu eşti un preaputernic din New York, şi parcă suntem cu toţii într-unul dintre filmele acelea de Crăciun…

– Nu am aterizat! Şi de când sunt aici am tot fost încălţată cu pantofi împrumutaţi de la bunica! Pe de altă parte, tu, Domnule-Nu-Îmi-Găsesc-

Locul, cu câinele tău diavolesc şi camioneta ta mare, care îl sperii pe iubitul meu…

– Ți-am speriat iubitul?

– Nu, am glumit. Nu ar fi trebuit să spun asta – Ethan s-ar enerva dacă ar auzi asta. Adică, am vrut să zic că eşti destul de intimidant, cred că ştii asta. Toată lumea de pe aici îţi soarbe fiecare cuvânt. Eşti imbatabil de drăguț.

Zâmbetul i se lărgeşte.

– Imbatabil?

– Adică, incredibil. Nu imbatabil.

Zâmbetul este încă acolo, dar mă lasă să alunec în imaginația mea freudiană. Ne schimbăm locurile, ca să pot zugrăvi părțile înguste, de pe partea lui.

– Ascultă, spune Jackson după un moment, tema ta pentru ziua de 1 Mai. E mai bună, comparativ cu a mea.

– O, nu, dau să vorbesc, apoi mă opresc. Da, aşa e, este mai bună!

– Mă simt cam prost în legătură cu modul în care s-au desfăşurat lucrurile. Știu, am plusat şi cu costumația favorită a fetei mele.

– Ai avut şi o sesiune secretă de prezentare de cocktailuri tropicale, organizată fără mine. Și m-ai făcut să mă costumez în iepuraşul de Paşte şi să țopăi peste tot, arătând ca o creatură.

Jackson râde.

– Nu am avut de gând să te fac să arăţi ca o creatură. Am crezut că ţi-ar plăcea să fii parte dintr-o tradiție importantă în Hamleigh.

– Și ai vrut să te răzbuni pe mine pentru că l-am câştigat pe doctorul Piotr de partea echipei susținătoare a temei medievale. Nu că asta a durat mult.

Clipeşte repede din ochi.

– Am avut dreptate! Știam eu! Îl stropesc cu pensula; el evită picăturile, surprinzător de abil, rânjind spre mine.

– Nu sunt mândru de asta, spune el, evitându-mi din nou pensula stropitoare. Ah!

L-am nimerit, acum are pe braț o pată mare, verde pal. Îndreaptă rola spre mine, ridic o sprânceană, mă încordez.

– Doar să încerci!

Este mult mai rapid decât mă aşteptam să fie. Mă nimereşte exact pe nas – mârâi cu indignare.

– Nu credeam că o să ai tupeul să mă mâzgăleşti pe față!

Jackson ridică din umeri, încă rânjind.

– Înseamnă că a fost atacul perfect!

Îmi ridic tricoul, să îmi șterg nasul; în timp ce îl las să cadă la loc, îi văd ochii fixați pe abdomenul meu, pe bucățica de piele rămasă goală. Îmi dreg vocea. Jocul a devenit un pic cam prostesc; mă întorc cu fața la perete, încercând să îmi compun o față serioasă.

– Așa că, spune Jackson, urmându-mi exemplul, am vrut să te întreb dacă ai fi de acord să unim temele.

Mă întorc spre el, țintuindu-l cu privirea.

– Tropical Medieval? Asta este literalmente absurd. Ce vom face, joc de șoimi cu papagali? Turnir cu banane?

Pare dus pe gânduri.

– Nu! repet eu. E ridicol!

– Bine, spune el. Ce zici de tematica medievală, dar cu cocktailuri?

Mă smucesc.

– Câh! Este atât de anacronic! Este atât de aiurea!

Jackson pare amuzat.

– Este doar o petrecere a satului, cui îi va păsa că nu este totul perfect? Și este singurul mod în care îl vei câștiga pe Basil de partea ta. Ține cont că omul e îndrăgostit de *daiquiri* de mango. În plus, am plătit deja avansul pentru producătorii de cocktailuri.

– În regulă! Dar trebuie să te ridici în fața Comitetului și să declari că ești de acord cu tema mea, că ești de partea mea, deoarece ți-ai dat seama că este mai bună, îi spun, ridicând pensula cu un deget.

– Cu totul de acord, cu excepția faptului că în tema ta nu sunt standuri cu cocktailuri.

Mârâi. Jackson zâmbește cu toată fața, îi apar gropițele din obraji.

– Rămâne stabilit, spune el, întinzând mâna. I-o strâng și simt vopseaua umedă între degete.

– Doar ca să știi, zic, va trebui să fii regele Mai și mă voi asigura că ținuta este total ridicolă. Asta ca o răzbunare pentru urechile iepurașului.

Pufnește când aude asta.

– Ah, haida de, de fapt ți-am făcut o favoare, oferindu-ți rolul de iepuraș de Paște – este aproape o tradiție a familiei Cotton, îmi spune Jackson, când trecem la următorul perete.

Strâmb din nas.

– Nu-mi spune că bunica a purtat ținuta aia.

– Nu bunica ta. Mama ta a făcut-o, totuși. Și Carla, o dată.

– Carla? Serios? Nu am știut asta niciodată.

– Când avea cam… 17 ani, poate?

– Povestește-mi, spun, uitând de zugrăvit, pentru că dintr-odată mi s-a deschis orizontul unei alte lumi, o poveste despre sora mea, de parcă ar fi încă aici, cu noi, și se joacă cu mine de-a ascunselea.

– Cred că bunica ta a băgat-o în jocul acesta. Cred că tu erai la universitate. Eu eram la cursurile pregătitoare pentru profesori, venisem înapoi în vacanță și m-am lovit de ea când ascundea ouăle. Mi-a aruncat o privire, știi, ca și cum ar fi aruncat două pumnale. Dacă spui un cuvânt despre asta, oricui, mi-a zis ea, voi spune tuturor că fumezi pe ascuns, prin fundul grădinilor.

Râd, sunt încântată. Felul în care o imită pe Carla este genial. Îmi zâmbește, ochii lui albaștri filtrează din nou lumina soarelui.

– S-a adâncit în activitatea asta, atunci, așa cum fac majoritatea creștinilor cu ritualurile păgâne sau ceva de genul ăsta, știi cât de conștiincioasă era Carla când era vorba despre astfel de lucruri; după colț a apărut Ursula, cred că avea șase ani sau pe aproape și, dintr-odată, o văd pe Carla sărind, făcând să tresalte coada iepurașului. Voia ca micuța să creadă că este chiar iepurașul de Paște. Păstrarea lumii magice. Cam cum ai făcut și tu, pentru Samantha.

Expir încet, pensula îmi rămâne suspendată în aer.

Este ușor să uiți, mai ales când îți lipsește cineva, iar acel cineva este mai mult decât persoana pe care ți-o amintești: acea persoană are fețe pe care nu le-ai văzut niciodată, fețe care au fost scoase la iveală doar în prezența altor oameni.

În ultimele săptămâni am vorbit despre sora mea mai mult decât am făcut-o în ultimul an. În Hamleigh, oamenii aduc vorba despre Carla fără să clipească; acasă, prietenii mei se bâlbâie când pronunță numele ei, urmărindu-mă cu atenție, de frică să nu spună ceva greșit. Întotdeauna am apreciat modul în care Ethan îi punea la punct pe cei care aduceau în discuție acest subiect, dacă eram în oraș, la vreo cină – spunea că știe că îmi e greu să vorbesc despre Carla. Și da, doare, dar nu așa cum am crezut. Și, cu cât vorbesc despre ea mai mult, cu atât vreau mai mult, de parcă în creierul meu ar fi un baraj, cumva, fără să îmi dau seama, au apărut crăpături, apa trece prin aceste breșe și, cu cât debitul este mai rapid, cu atât mai mult se distruge barajul.

Capitolul 20. Eileen

Este o noapte lungă, așa cum este orice noapte petrecută într-o sală de așteptare dintr-un spital. Îmi amintesc de nașterea lui Marian, a Leenei și a Carlei. Dar, mai presus de toate, îmi amintesc de cea în care Carla a fost internată pentru prima dată. Modul atent în care medicul și-a împachetat diagnosticul în cuvinte: mă tem că nu sunt vești bune. Panica cumplită, teribilă de pe fața lui Marian, mâinile ei agățându-se de brațul meu, de parcă era pe punctul să se prăbușească. Și Leena, așa cum face ea mereu, strângând din dinți și punând toate acele întrebări. *Care sunt opțiunile noastre? Să vorbim despre pașii următori. Cu tot respectul, doctore, ar trebui să luăm în calcul o a doua opinie cu privire la tomografia respectivă.*

Pe la ora unu dimineața, Fitz pare că își amintește brusc că sunt bătrână și aș putea avea nevoie să mă duc acasă și să dorm, dar nu se simte confortabil să o părăsească pe Martha. Așa că dorm pe podea, sub o grămadă de haine ale lui Rupert și ale lui Fitz. Nu am mai dormit pe podea de foarte mult timp; simt dureri peste tot. De parcă cineva mi-a făcut corpul fărâme și acum se străduiește să pună toate piesele la loc. Îmi pulsează tâmplele.

Fitz vine la mine pe la prânz. Încă moțăi, dar m-am mutat de pe podea pe un scaun. Pare destul de răvășit, dar e fericit.

– Avem un copil! îmi spune. O fetiță!

Încerc să mă ridic, o fac prea repede și îmi duc o mână la cap.

– Sunteți bine, doamnă C? mă întreabă Fitz, în timp ce mă ajută să mă ridic.

– Sunt bine. Nu mă băga în seamă. Ai reușit să dai de Yaz?

Fitz zâmbește și îmi dă raportul.

– Am ținut telefonul ca să îi poată vedea pe Martha și pe bebeluș. Acum este în avion, vine acasă.

– Bine. Nu atât de bine, după părerea mea, dar asta e. Am impresia că Yaz este genul de persoană care a câștigat întotdeauna la pariuri – poate că îi va face bine să-și dea seama că nu întotdeauna lucrurile se potrivesc atât de bine.

Cotim pe un alt culoar, trag aer cu putere în piept şi mă sprijin cu mâna de perete. Am zărit o tânără într-un pat. Are părul cârlionţat şi e trasă la faţă, se vede că e epuizată.

– Doamnă C? spune Fitz. Aproape am ajuns la Martha.

Mă întorc, am o senzaţie de greaţă. Acest loc nu-mi face deloc bine.

– E cu familia ei acum? întreb.

Vocea îmi tremură.

– Da, spune Fitz, ezitant. Tatăl ei este cu ea.

– Atunci nu are nevoie de mine, spun. Cred că mai bine mă duc acasă.

Pare că stă pe gânduri, să meargă cu mine sau să rămână, dar mă bucur că mă lasă să plec singură. Este imposibil să găseşti o ieşire din acest loc nesfârşit. În cele din urmă, mă îndepărtez de spital şi trag adânc în piept o gură de aer uscat, poluat.

O sun pe Leena. Mâna îmi tremură prea tare, aproape că nu-i pot găsi numărul pe acest telefon nenorocit, dar trebuie să o sun. Pot să fac asta.

Trebuie doar să… – chestia asta e o rablă – cred că aici trebuie să apăs – sună, în sfârşit.

– Bunica, sărut mâna!

Vocea ei e mai relaxată decât de obicei, aproape ca o adiere. Aseară eram pornită împotriva ei, dar starea respectivă s-a dus şi de atunci s-au întâmplat atât de multe – nu am energia necesară să mă cert cu ea. Oricum, asta este soluţia britanică tradiţională pentru o confruntare cu familia. Dacă acţionezi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, faptul că pretinzi că nu te-ai supărat devine, cu trecerea timpului, echivalent cu nu eşti supărat.

– Bună, iubire! Te-am sunat ca să îţi spun că bebeluşul Marthei a venit pe lume. E fetiţă. Amândouă sunt în siguranţă şi bine, iar familia ei este aici.

– O, nu! Leena face o pauză. Adică, nu, nu am vrut să spun nu, dar trebuia să fiu acolo! Parcă mai trebuiau să treacă nişte săptămâni până la termen! O s-o sun! Ar trebui să plec de aici şi să îi fac o vizită! Stai să verific mersul trenurilor. O aud cum tastează pe computer, în fundal. Face o pauză. Te simţi bine, bunico? întreabă.

– Doar puţin zdruncinată, din cauză că am fost din nou într-un spital. M-am dus cu gândul la noi, la Carla. Nu sunt bine, într-adevăr.

– O, bunico! Vocea ei se înmoaie. Se opreşte din tastat.

Închid ochii o clipă şi apoi îi deschid din nou, pentru că nu pot să îmi menţin echilibrul cu ei închişi.

– Cred că ar trebui să vin acasă, Leena. Mă simt aiurea, stând pe aici de atâta vreme.

– Nu! Nu te distrezi?

Mă împiedic. Începusem să merg, îndreptându-mă spre taxiurile parcate în afara spitalului, dar îmi pierd din nou echilibrul, din cauză că țin telefonul la ureche. Mă sprijin de un perete și inima îmi bubuie. Urăsc senzația de leșin, chiar și atunci când o poți controla.

– E totul în regulă, bunico? o aud pe Leena. Vocea îi răzbate din telefonul ținut acum departe de ureche.

– Da, iubire. Desigur. Sunt bine.

– Pari cam răvășită. Odihnește-te, putem vorbi despre asta mâine. Poate chiar față în față, dacă ajung la Londra să o văd pe Martha.

Leena se întoarce la Londra. Da. Lucrurile se îndreaptă, revin la modul în care ar trebui să fie. Mă bucur. Cred că mă bucur, oricum. Sunt atât de obosită, e greu de spus cum e mai bine.

Mă întorc la apartament, dorm câteva ore și mă trezesc simțindu-mă îngrozitor de amețită și slăbită, cam ca la începutul unei gripe. Am un mesaj pe telefonul mobil de la Bee – mă invită la un ceai.

– Nu cred că sunt în stare, îi răspund, apoi adorm la loc, înainte să îmi pot explica de ce îmi e atât de somn.

După o oră sau așa ceva, aud bătăi la ușă. Mă dau cu greu jos din pat. Când mă ridic în picioare, apare din nou durerea de cap. Tresar și îmi pun palma pe frunte. Ajung, în cele din urmă la ușă, deși mi-a luat atât timp, încât nu mă aștept ca persoana care a bătut să fie în continuare acolo. Mă simt îngrozitor de bătrână. Nu cred că am reușit să scap de sentimentul ăsta de când am plecat de la spital.

Bee este la ușă, ține în brațe o pungă mare de hârtie – cu mâncare, după cum miroase. Clipesc, mă uit la ea, sunt confuză.

– Eileen, ești bine? mă întreabă, încruntată.

– Arăt groaznic? o întreb, aranjându-mi părul, cât de bine pot fără oglindă.

– Doar palidă, spune Bee, luându-mă de braț în timp ce ne deplasăm înăuntru. Când ai mâncat sau ai băut ceva ultima oară?

Încerc să-mi amintesc.

– Vai de mine, habar nu am!

– Aşază-te, spune Bee, arătând spre scaunul pe care mi l-a cumpărat Martha, atunci când i-am spus că nu mă pot acomoda cu scaunele lor de bar ridicole, pe care se aşază atunci când mănâncă.

– Am adus mâncare gătită. Cârnaţi şi piure cu sos.

– Cârnaţi şi piure de la fast-food? întreb şi privesc uimită cum scoate caserolele încă aburinde din punga de hârtie

– Bucurii de la Deliveroo, spune ea, zâmbind şi îmi pune un pahar mare cu apă în faţă. Bea asta! Dar nu prea repede. Jaime înghite întotdeauna apa prea repede, dacă este bolnavă. Leena mi-a trimis un mesaj ca să îmi spună că Martha a născut – şi-a dat seama că ai avut grijă doar de ea, nu şi de tine. Şi acum eşti un pic ameţită, aşa-i?

Încuviinţez din cap, destul de ruşinată. Am fost proastă, am dormit pe podele, am uitat să mănânc la timp. Am 79 de ani, nu 29, aş face bine să ţin minte asta.

– O să te întremezi imediat, spune Bee. Cum e Martha? Yaz a dat vreun semn?

– Martha este în spital, deocamdată, iar Yaz trebuie să sosească.

Sorb din apă. Nu băgasem de seamă cât de sete îmi era. Gâtul îmi este aşa de uscat, încât mă doare.

– Se pare că a zis ceva de o casă care a fost pe placul Marthei, până la urmă, nu de cumpărat, doar de închiriat. Primesc cheile astăzi.

Bee dă ochii peste cap şi aduce nişte farfurii din dulap.

– Bine, dar asta nu e ceva practic, spune ea. Nu te poţi muta în ziua în care îţi aduci copilul acasă.

– Ştiu, zic sec, dar nu-i spune Marthei asta. O! Îmi aduc aminte şi mă îndrept spre ea – cum a fost întâlnirea cu tipul de la bibliotecă?

Bee râde.

– O jumătate de pahar cu apă şi o avem pe Eileen Cotton din nou printre noi!

Împinge spre mine o farfurie cu piure şi cârnaţi.

– Mănâncă ce e aici şi o să-ţi povestesc totul despre asta.

Iau nişte piure cu furculiţa, mestec, apoi o privesc cu nerăbdare.

Mă priveşte cu un fel de exasperare plăcută, i-am văzut expresia asta doar când vorbea despre Jaime.

– Întâlnirea a fost minunată, spune ea, ridicându-şi furculiţa. Este deştept şi amuzant şi… nu este deloc genul meu. Într-un mod bun, adaugă ea, văzând

că dau să zic ceva. Dar, apoi, imediat ce i-am povestit despre Jaime, mi-a făcut un mare serviciu, adică mi-a zis că nu se descurcă prea bine cu copiii. Ridică din umeri. Cred că putem fi de acord că regula „trebuie să se poarte bine cu copiii“ din lista mea nu trebuie aruncată pe fereastră.

Cât de dezamăgitor! Dar nu contează. Nu mă dau bătută așa de ușor.

– Ar trebui să încercați să mergeți data viitoare la un bar fain, cu vinuri scumpe. Aceasta este recomandarea mea.

Bee se uită la mine cu mare atenție.

– Săptămâna trecută ai spus că o să te ocupi de mine, încetul cu încetul. Ai de gând să te întorci acasă, nu-i așa?

– Leena ți-a spus asta, nu-i așa?

– Era îngrijorată în legătură cu tine.

– Nu m-am hotărât încă, spun. Am pus furculița jos pentru un moment, am tras adânc aer în piept. Mâncarea mă face să mă simt mai rău, deşi sunt sigură că îmi va face bine mai târziu. Nu ar trebui să îşi facă griji pentru mine.

– O, ce, tu nu-ți faci griji pentru ea? mă întreabă Bee, cu sprâncenele ridicate.

– Bineînțeles că îmi fac. Ea este nepoata mea.

Bee mestecă o clipă, cu o mină serioasă.

– Pot să îți spun ce mă îngrijorează pe mine? mă întreabă. În legătură cu Leena?

Înghit în sec. Desigur!

– Cred că Ceci coace ceva!

– Ceci? Strâng din ochi. Ea e cea care a trimis mesajul text pe telefonul Leenei, despre proiectul de lucru care are „*din ce în ce mai multă forță*“.

– Am văzut-o la o cafea, cu Ethan, undeva în jur de Borough Market[29]. El este consultant, ea este asistentă – probabil că erau în interes de serviciu, spune Bee, turnându-mi încă un pahar cu apă. Totuşi! Mi-ar plăcea să știu dacă Ethan i-a zis ceva Leenei despre asta.

– Doar nu crezi…

Bee soarbe din paharul ei.

– Nu știu ce să cred. Dar, adică… Tu chiar ai încredere în Ethan?

– Nici o iotă, spun şi pun jos paharul, un pic prea brusc; stropii de apă cad pe blat. De ce are *trei* telefoane? Ce face cu adevărat în toate acele excursii la pescuit? Și cum se face că pantofii lui sunt întotdeauna atât de strălucitori?

Bee îmi aruncă o privire ciudată.

– Poate pentru că plăteşte pe cineva să-i lustruiască, Eileen, spune ea. Dar cu celelalte puncte: de acord. Deci da, când a murit Carla, a fost lângă Leena. Bravo lui! Dar, de atunci, i s-a suit la cap, se bazează doar pe ce a făcut la acel moment – din punctul meu de vedere pare că nu are de gând să meargă înainte. Este un moment crucial pentru ea, iar el poate fi considerat „dat dispărut“. În timp ce, când el e în dificultate la serviciu, cine este acolo să îi culeagă datele şi să îl ajute cu prezentările în Power Point?

– Ea face toate astea, aşa e? zic cu năduf.

– Tot timpul. Zilele trecute, Ethan a adus în discuţie o idee genială de a face lucrurile mai uşoare cu un client complicat şi toată lumea l-a ridicat în slăvi. Abia după întâlnire mi-a picat fisa şi mi-am dat seama că mai auzisem ideea asta: Leena mi-a povestit cam cum vede ea lucrurile, atunci când lucram la proiectul Upgo. Era ideea ei, nu a lui, dar el nu a spus vreun cuvânt în acest sens, şi-a însuşit meritul şi a primit toate laudele. Oftează. Totuşi, nu înseamnă că are de gând să o înşele. Poate însemna contrariul. Adică, el ca bărbat o percepe ca fiind a lui cu totul, dar ar trebui să realizeze că viaţa lui ar fi mult mai puţin liniştită fără ea.

Din experienţa mea, bărbaţii nu gândesc în acest mod.

– Hmm, spun, în timp ce iau o altă gură de mâncare, pe măsură ce greaţa mi se mai domoleşte.

– Nu ştiu ce să zic. Cred că a fost doar… faptul că l-am văzut pe Ethan în cafeneaua aceea, privind-o pe Ceci în ochi…

– O sorbea din priviri?

– Cam aşa ceva, spune Bee.

– Ce facem? întreb, frecându-mă pe gât, simt un început de durere. Ai putea să îl ademeneşti, să îl atragi în capcană?

– Cred că ai urmărit prea multe filme poliţiste cu Martha, spune Bee, aruncându-mi o privire amuzată. Nu o să fac aşa ceva, mulţumesc, chiar nu.

– Ei bine, eu nu prea pot să fac asta, nu-i aşa? zic. Haide! Treci la un alt nivel!

Bee râde.

– Nu va fi nici o capcană! spune ea. Doar o să… fiu cu ochii în patru.

Mi-aş dori să pot rămâne aici şi să fac acelaşi lucru. Nu m-ar suspecta niciodată dacă aş face asta, nu i-ar trece prin cap că eu sunt cea care îl urmăreşte. Nimeni nu crede că o doamnă în vârstă poate fi spionul.

– O, în regulă, spune fericită Bee. Cred că eşti ceva mai bine. Ţi-ai pus faţa

de intrigantă.

Celebră piață din Londra, datând din secolul al XII-lea

Capitolul 21. Leena

Eram pregătită să mă întorc la Londra a doua zi dimineaţă, dar, când Yaz a răspuns la telefonul Marthei, mi-a zis, în modul cel mai amabil cu putinţă, că ele două au nevoie de câteva săptămâni pentru a-şi pune lucrurile în ordine, înainte să le viziteze cineva.

– Chiar şi propriului tată i-a interzis să rămână, mi-a zis Yaz, scuzându-se într-o oarecare măsură. Îmi pare rău, Leena!

O aud pe Martha în fundal:

– Dă-mi telefonul!

– Salut! zic. Am pus telefonul pe difuzor, în timp ce fac curăţenie în bucătăria bunicii, dar mă întorc şi iau telefonul în mână. Simt nevoia ca vocea Marthei să fie cât mai apropiată de faţa mea – mi se pare că aş putea chiar să o îmbrăţişez. Ah, Doamne, ce mai faci? Ce face micuţa Vanessa?

– E perfectă! Ştiu că este un clişeu, dar este perfectă, Leena, o aud pe Martha, cu maximum de seriozitate în voce. Deşi alăptarea nu prea e ca la *Madona şi pruncul,* cum mă aşteptam. Doare. Mă cam… muşcă.

Fac o mutră.

– Dar moaşa a zis că o să vină să mă ajute cu poziţia de alăptare şi vom rezolva asta în cel mai scurt timp, nu-i aşa, iubita mea frumoasă? E de presupus că această remarcă i se adresează Vanessei, nu mie. Şi Yaz ne-a găsit un apartament superb în Clapham! Nu-i aşa că este uimitoare? Dar, oricum, nu voiam să spun nimic din toate acestea, draga mea, am vrut să spun că… O, iartă-mă că nu te-am invitat pe la noi. Te iubesc, dar de-abia am recăpătat-o pe Yaz şi…

– Nu vă faceţi griji. Înţeleg perfect. Ai nevoie de timpul tău cu Vanessa.

– OK. Mulţumesc, dulceaţă! Dar nici asta nu am vrut să spun. De fapt, ce am vrut să spun, Yaz?

Doamne, este exact ca Martha după cinci pahare de vin şi nedormită. Oare trece prin faza aia despre care oamenii zic că înseamnă să „ai minte de copil“?

Dar zâmbesc, pentru că este atât de fericită, o fericire audibilă, chiar şi aşa în felul în care bâjbâie printre cuvinte.

Este atât de bine să ştiu că e din nou împreună cu Yaz. Întotdeauna mi-a plăcut Yaz – când este prin preajmă, Martha se deschide, e ca una dintre acele flori care înfloresc pe repede înainte la televizor. Doar că Yaz trebuie doar să fie un pic mai mult prezentă.

– Ai vrut să-i spui să nu o lase pe bunica ei să se întoarcă acasă, spune Yaz, în fundal.

– Da! Leena! Bunica ta nu trebuie să se întoarcă acasă încă. Îi face bine să fie aici, la Londra. Am văzut-o în fiecare zi în ultima lună şi, sincer, se vede transformarea – înfloreşte. Zâmbeşte de zece ori mai mult. Săptămâna trecută am intrat în casă, iar ea şi Fitz dansau împreună pe *Good vibrations.*

Îmi duc mâna liberă către inimă. Imaginea cu bunica şi Fitz dansând împreună este aproape la fel de drăguţă ca imaginea Vanessei din poza pe care tocmai mi-a trimis-o Yaz.

– Ştii că se întâlneşte cu un actor? Şi ne-a implicat pe toţi în transformarea zonei din holul clădirii într-un spaţiu comunitar? continuă să îmi povestească Martha.

– Serios? Zona cu diverse canapele colorate? Şi apoi, după ce procesez: pe actor îl cheamă Tod? Nu-mi spune nimic despre viaţa ei amoroasă, este enervant!

– Eşti nepoata ei, Leena. Doar nu ai pretenţia să te ţină la curent cu viaţa ei sexuală.

– Sex? spun, în timp ce îmi apăs pieptul cu mâna. O, Doamne, ciudat, ciudat, ciudat!

Martha râde.

– A petrecut clipe extraordinare aici şi este implicată în acest nou proiect – un club social pentru persoanele în vârstă din Shoreditch.

– Există persoane în vârstă în Shoreditch?

– Chiar aşa!?! Cine ar fi zis! Oricum, ea a scos la iveală totul şi este atât de încântată de ce se întâmplă. Trebuie să o laşi să termine ce a început!

Mă gândesc la Basil, cum a râs de faptul că proiectele bunicii nu duc nicăieri şi, dintr-odată, mă simt foarte îndreptăţită şi foarte mândră de bunica mea. Acest proiect sună uimitor. Îmi place că nu a renunţat la ideea de a fi diferită, nici măcar după decenii petrecute alături de bărbaţi ca Basil şi bunicul Wade, care au tras-o în jos.

– A avut o discuţie cu mama ta, care a făcut-o să creadă că trebuie să vină acasă, spune Martha. Ceva despre o ceartă?

– Ah!

– Spune-i lui Eileen că o să pui în ordine lucrurile cu mama ta şi pariez că va rămâne aici. Şi ţi-ar prinde bine şi ţie, draga mea. Să discuţi cu mama ta, vreau să spun.

Iau din nou cârpa şi mă apuc să frec plita.

– Ultima dată când am vorbit, s-a terminat cu această ceartă oribilă. Îmi muşc buzele. Mă simt îngrozitor în legătură cu asta.

– Spune-i asta, atunci, îmi zice cu blândeţe Martha. Spune-i asta mamei tale.

– Când sunt cu ea, mă năpădesc toate resentimentele, toate amintirile cu Carla pe moarte – este ca şi cum aş avea un buldozer care sapă în mine.

– Spune-i şi asta, mă sfătuieşte Martha. Haide! Trebuie să începeţi să vorbiţi!

– De luni în şir, bunica îmi tot spune că ar vrea să vorbesc cu mama despre ce simt eu, recunosc.

– Şi se înşală vreodată bunica ta? Cu toţii ne-am îndrăgostit nebuneşte de Eileen, să ştii, inclusiv Fitz, spune Martha. Mă gândeam să-mi iau o brăţară ca acelea pe care le purtau oamenii în anii ’90, cu excepţia mea, pe care să scriu: *Ce ar face Eileen Cotton*?

Fac o lungă plimbare după conversaţia telefonică cu Martha, urmând traseul pe care îl parcurg uneori când alerg. Observ mult mai multe, în acest ritm: ce de nuanţe diferite de verde sunt în jur, ce frumos arată zidurile construite din piatră, pietrele par aşezate ca într-un puzzle, mutra unei oi care rumegă pare a fi a cuiva care face acuzaţii.

În cele din urmă, după zece kilometri neplăcuţi de timp de gândire, o sun pe mama, stând aşezată pe o buturugă, lângă un pârâu. E cel mai odihnitor şi idilic cadru imaginabil, care pare a fi necesar, pentru ceea ce promite a fi o conversaţie extrem de dificilă.

– Leena?

– Bună, mamă.

Închid ochii pentru o clipă, să îmi stăvilesc emoţiile. E ceva mai uşor de data aceasta, cred, acum sunt pregătită să le fac faţă, nu mă mai domină atât de tare.

– Bunica vrea să se întoarcă la Hamleigh.

– Leena, îmi pare foarte rău, zice mama repede, nu i-am spus eu să vină, chiar nu am făcut asta. I-am scris ieri-seară şi i-am spus că ar trebui să rămână la Londra, îţi promit că am făcut-o. Am avut un moment de slăbiciune când am sunat-o şi ea a decis…

– E în regulă, mamă. Nu sunt supărată.

Pauză. Tăcere.

– OK. Sunt furioasă. Am lovit o piatră cu vârful pantofului de alergare, aşa că s-a rostogolit în viteză în pârâu. Cred că ţi-ai dat seama.

– Ar fi trebuit să vorbim despre toate acestea mai devreme. Presupun, am crezut că vei ajunge să înţelegi, pe măsură ce trece timpul, dar… doar am sprijinit-o pe Carla în alegerea ei, Leena. Ştii, dacă ar fi vrut, aş fi încercat să îi propun o altă operaţie, o altă rundă de chimioterapie sau orice altceva, aş fi fost de acord şi cu asta. Dar ea nu voia asta, iubire!

Încep să mă înţepe ochii, e un semn sigur că o să izbucnesc în lacrimi. Cred că realizez că ceea ce îmi spune este adevărat, adevărul adevărat. Doar că eu…

– Uneori este mai uşor să fii furios decât trist, îmi zice mama şi este exact gândul care îmi venise în minte, şi cred că mama şi-a dat seama de asta, a intuit perfect cu instinctele ei materne. Şi este mai uşor să fii supărată pe mine decât pe Carla, îmi pot imagina asta.

– Asta e, zic eu, cu jale. Carla a murit, aşa că nu pot să ţip la ea.

– Chiar nu? spune mama. Eu fac asta, uneori.

Ce a zis m-a făcut să scot un chicotit, slab şi înlăcrimat.

– Cred că ar fi un pic jignită să creadă că ai încetat să ţipi la ea, doar pentru că a murit, continuă mama, cu blândeţe. Ştii cum era, obsedată să îi trateze pe toţi în mod egal.

Râd din nou. Mă uit la o crenguţă prinsă sub o stâncă, vibrează în voia curentului şi mi-am adus aminte cum jucam în copilărie cursa cu beţe cu Carla şi cu bunica şi cât de supărată aş fi fost dacă mi s-ar fi blocat băţul.

– Îmi pare rău că am sunat-o pe bunica, spune mama încet. A fost doar un moment de nesiguranţă. Uneori mă simt foarte, foarte… singură.

Mi se pune un nod în gât.

– Nu eşti singură, mami!

– O să o sun din nou, spune mama, după un timp. O să îi zic încă o dată să rămână la Londra. Îi voi spune că vreau să fii tu aici şi nu o să am cum să am

parte de asta în alt mod.

– Mulţumesc!

– Vreau să rămâi, ştii, de fapt, vreau să fii aici mai mult decât orice. Dar atunci nu era vorba despre asta. Era vorba doar de necesitate – de nevoia de a o avea pe mama mea lângă mine.

Mă uit la apă, la curgerea ei.

– Da, spun. Da, pot să înţeleg asta.

Capitolul 22. Eileen

Trebuie să spun că lucrul cu Fitz la spațiul pentru Silver Shoreditchers m-a făcut să îl văd într-o lumină cu totul nouă. Are un program ciudat la ultimul său loc de muncă – lucrează la biroul de rezervări dintr-un hotel elegant –, dar, ori de câte ori este acasă, este aici jos, pictând ceva sau stând ghemuit lângă laptop, citind despre înființarea de organizații caritabile pe internet. El se ocupă de toată partea administrativă a Silver Shoreditchers – chiar a făcut câteva postere pentru club, cu un mic logo. Este minunat. Am tras de el timp de câteva săptămâni, am insistat că trebuie să fie mai activ, mai ambițios în carieră, dar, dacă sunt sinceră, sunt puțin șocată să descopăr că are, deja, toate astea în el.

– Acolo! spune el, de undeva din spate, tocmai a atârnat o poză mare pe perete.

– Minunat, spun. Cireașa de pe tort!

Este o imagine mărită a unei fotografii alb–negru care înfățișează clădirea în anii ’50, când încă funcționa ca tipografie. Se vede un grup de oameni adunați afară, vorbind și fumând, gulerele lor se întorc în bătaia vântului. Este un memento că acest loc nu este doar o colecție de apartamente individuale, ci și o singură clădire, cu o istorie proprie.

Zâmbesc, privind în jurul spațiului pe care l-am creat. E frumos. Avem o canapea roșie, elegantă, pusă cu fața la acele ferestre impresionante, o masă lungă undeva în partea din spate a spațiului și o mulțime de mese mici cu scaune desperecheate și fermecătoare, de-abia așteptând să îi primească pe jucătorii de domino și rummy.

Mă bucur că sunt aici să văd asta. Și mă bucur și mai mult de motivul pentru care nu m-am întors acasă mai devreme – pentru că Marian mi-a cerut să nu mă întorc. Când am auzit-o spunând cât de multă nevoie are de timp pentru a sta cu Leena, doar ele două, a fost ca și cum mi s-a luat o piatră de pe inimă.

Îmi sună telefonul. Fitz îl caută după sunet şi îl pescuieşte din lateralul canapelei. Mă sună Betsy. O, la naiba, am vrut să o sun. Până acum am sunat-o în fiecare săptămână, dar m-am luat cu toate lucrurile necesare pentru reamenajare şi mi-a ieşit din minte.

– Betsy, tocmai mi-am luat telefonul ca să te sun, ce coincidenţă! spun în timp ce răspund, compunându-mi o faţă sinceră.

– Bună, Eileen, dragă, spune Betsy.

Mă încrunt. Sunt destul de obişnuită cu tonurile de falsă voioşie ale lui Betsy, ca să fiu în stare să disting semnele unei zile proaste. Mă simt şi mai rău că am uitat să o sun.

– Te simţi bine? o întreb, cu precauţie în glas.

– O, revino-ţi! îmi răspunde. Te-am sunat pentru că nepotul meu este azi la Londra!

– Ce drăguţ!

Nepotul lui Betsy este un inventator, visează întruna la tot felul de inutilităţi ridicole, dar este singurul membru din familia ei care ţine legătura în mod regulat cu ea, aşa că lucrul acesta îl ridică în ochii mei. Dacă ştie unde se află, înseamnă că a sunat-o recent – asta e bine. Acum trebuie doar să o facă pe mama lui să facă acelaşi lucru.

– Şi acesta este nepotul care a inventat… O, de ce am început această propoziţie?

Betsy mă lasă să fierb.

– Ustensila pentru humus, spune ea, cu mândrie. Da. A venit la Londra pentru o întâlnire, aşa a zis, şi m-am gândit, Doamne, ce coincidenţă, Eileen a noastră este şi ea la Londra! Voi doi trebuie să vă întâlniţi la un dejun.

Îmi muşc buzele. Am senzaţia că Betsy a uitat că Londra are cam şase sute de mile pătrate şi găzduieşte mai mult de opt milioane de oameni.

– I-am spus deja să te sune şi să te invite. Am crezut că ai putea să te simţi singură acolo şi ar fi bine să ai cu cine să vorbeşti.

– Nu am curaj să-i spun că sunt departe de a fi singură. Am fost la început, desigur, dar acum abia de am parte de un moment de singurătate, printre întâlnirile cu Tod, planurile pentru Clubul Silver Shoreditchers, bârfele cu Letitia…

– Şi el e pe site-urile de întâlniri, să ştii, spune Betsy. Poate fi în stare să îţi dea câteva sfaturi în această privinţă.

Fac o pauză.

– E pe site-urile de întâlniri?

– Da! Așa zice el. El folosește toate acele lucruri amuzante din telefonul lui mobil, spune Betsy. Poate că ți-ar putea spune și ție despre ele.

– Da, zic încet, da, ar fi minunat. Amintește-mi, Betsy… cum este el, acest nepot al tău? Istoricul relațiilor? Speranțe și visuri? Opinii politice? Este înalt?

– O, bine, spune Betsy. Pare destul de surprinsă, ar vrea să renunțe, dar apoi se activează bunica din ea și nu poate rezista oportunității. Vorbește fără oprire timp de 25 de minute. Este perfect. Exact tipul de inteligență pe care îl caut. Și chiar mai bine: sună foarte promițător, într-adevăr.

– Ce om drăguț! Ce minunat, Betsy, spun eu, în timp ce ea, în cele din urmă, rămâne fără suflare. Și o să mă sune?

– Da, o să te sune! Se aude un zgomot înăbușit în spatele lui Betsy. Trebuie să plec, spune ea, și îi aud vocea frângându-se. Vorbim curând, Eileen! Încearcă să nu mai uiți și să mă suni curând, nu-i așa?

– Așa o să fac, promit! Ai grijă de tine!

După ce am terminat apelul, deschid WhatsApp. Sunt mult mai pricepută la umblatul în telefon acum, datorită tutelei lui Fitz; se uită aprobator peste umărul meu, în timp ce navighez prin meniu. Am un mesaj de la un necunoscut – Fitz se apleacă și mă învață cum să îl adaug la contacte.

Bună ziua, doamnă Cotton, sunt nepotul lui Betsy. Cred că v-a spus despre prânz! Ce ziceți de Nopi, mâine la ora 13.00? Toate cele bune, Mike.

Caut numele lui Bee, înainte de a răspunde la mesaj.

Salut, Bee! Ești liberă mâine la prânz? La Nopi, la 13.15? Cu drag, Eileen xx

Mike nu este doar foarte înalt, ci și încurajator de frumos, are nasul lui Betsy, dar nu prea îi e de folos. Are ochelari cu rame groase și păr castaniu, puțin ondulat. Poartă un costum gri, de fapt tocmai a venit de la o întâlnire foarte importantă. Încerc să nu par prea entuziasmată, având în vedere că suntem așezați la o masă perfectă: suficient de mare pentru a încăpea încă cineva și cu vedere la stradă, astfel încât să o pot vedea pe Bee, când… Da! Iat-o! Minunat!

– Eileen? spune ea, uitându-se nedumerită spre mine, când se apropie de masă.

Se uită la Mike. Îi cade fisa. Ochii ei se îngustează.

– Bee! mă reped, înainte ca ea să poată începe cu reproșurile. O, Mike, sper că nu te deranjează, trebuia să mă întâlnesc și cu prietena mea Bee astăzi la prânz, așa că am invitat-o și pe ea.

Mike face față acestei strategii cu atitudinea calmă a unui om obișnuit cu lucruri neașteptate.

– Bună ziua, eu sunt Mike, spune el, întinzând mâna.

– Bee, zice ea, cu vocea cea mai seacă și plată cu putință.

– Ei bine! zic. Nu este minunat, Mike, de ce nu începi să îi povestești lui Bee totul despre planurile tale?

Mike pare destul de nedumerit.

– Permite-mi să mă duc și să cer un alt scaun, mai întâi, spune el, galant, ridicându-se și oferindu-i locul lui Bee.

– Mulţumesc, spune Bee și apoi, imediat ce se așază, șuieră către mine: Eileen! Nu ai pic de rușine! L-ai încolțit pe bietul om la o întâlnire cu o necunoscută!

– O, aiurea, nu-l deranjează, spun, în timp ce studiez meniul.

– O? Și cum ți-ai dat seama de asta?

Arunc o privire în sus.

– Își aranjează părul în oglinda din spatele barului, îi spun. Vrea să îți fie pe plac.

Se întoarce, apoi își înclină capul în lateral.

– Are un posterior simpatic, spune ea, indignată.

– Bee!

– Ce! Ai vrut să-mi placă de el, nu-i așa, iar eu nu pot să o dau la întors acum! O, salut, Mike, spune ea, în timp ce el se întoarce la masă cu un chelner și cu un scaun. Scuze pentru asta!

– Nu e cazul, spune el. Mulţumesc mult, apreciez foarte mult că m-ai scos din încurcătură, îi spune chelnerului.

– Politicos cu chelnerii, îi șoptesc lui Bee. Un semn foarte bun.

Mike pare amuzat.

– Eileen, spune el, ai un avantaj în fața mea și a lui Bee – ești singura persoană de la această masă care ne cunoaște, și pe mine, și pe ea. Așa că de ce nu ne spui direct de ce ai vrut să ne faci cunoștință azi?

Fac o pauză, tresar puţin. O, umm, bine…

Prind expresia lui Bee, e mai degrabă amuzată. Îi aruncă lui Mike o privire apreciativă. Mă uit printre gene la amândoi.

– Am petrecut o mare parte din ultimii ani din viaţă ţinându-mi gura despre un lucru sau despre altul, le spun. Dar, în ultima vreme, mi-am dat seama că uneori este mai bine să nu ai nici o reţinere, ca să zicem aşa. Aşa că nu o să reuşiţi să mă faceţi să mă simt jenată pentru încercarea mea de a vă face cunoştinţă. Aşa cum a spus Bee – nu am pic de ruşine. Ridic o mână, în timp ce Mike deschide gura ca să spună ceva. Nu, nu, lasă-mă să termin! Bee este un consultant de afaceri de succes şi intenţionează să îşi deschidă propria afacere în curând. Mike, ţi-ai lansat recent propria afacere, cea cu, hmm, ustensila pentru humus. Le prind mâinile, pun mâna ei în mâna lui. Haide! Discutaţi!

Mă întorc acasă simţindu-mă mulţumită de lovitura mea. Am condus întreaga întâlnire dintre Bee şi Mike şi a avut un succes răsunător. Ei bine, cel puţin au petrecut majoritatea timpului râzând – uneori, au râs de mine, desigur, dar asta nu contează. M-am temut întotdeauna să nu fiu luată în râs, dar e în regulă când tu stabileşti condiţiile şi, în plus, râzi şi tu, aşa că poate fi destul de distractiv.

Mă aşez la barul din bucătărie, cu laptopul Leenei.

Sunt trei mesaje noi care mă aşteaptă pe profilul meu de întâlniri.

Todoffstage: Mâine-seară, la mine acasă. Lenjeria intimă din dantelă neagră. Insist asupra acestui lucru.

Roşesc. Doamne! În mod normal, urăsc să mi se dea comenzi, dar habar nu am de ce, când Tod face asta, parcă nu mă deranjează deloc. Trag aer în piept şi îi scriu înapoi.

EileenCotton79: Ei bine, dacă insişti…

Vai! Ei bine, asta ar trebui să mă readucă cu picioarele pe pământ – un mesaj de la Arnold. Parcă i-am spus să stea potolit şi să nu se mai uite la profilul meu, nu-i aşa?

Arnold1234: Am văzut asta şi m-am gândit la tine…

Fac click pe linkul de sub mesajul său. Apare un videoclip. Este o pisică. Mănâncă panseluțe, croindu-și drum printr-un rond.

Am izbucnit în râs, iar asta m-a luat prin surprindere.

EileenCotton79: Acest lucru nu dovedește nimic, Arnold Macintyre!

Arnold1234: Sunt tone de astfel de videoclipuri cu pisici pe internet. Am pierdut ore întregi uitându-mă la ele.

EileenCotton79: L-ai văzut pe cel cu pianul?

Arnold1234: Genial, nu-i așa?

Râd.

EileenCotton79: Am crezut că nu-ți plac pisicile.

Arnold1234: Nu îmi plac. Dar orice crezi, Eileen, nu sunt un monstru și numai un monstru nu ar fi amuzat de o pisicuță care cântă la pian.

EileenCotton79: Nu cred că ești un monstru. Cred că ești doar un bătrân morocănos.

Punctele se mișcă pe ecran o veșnicie. Arnold tastează atât de încet. În timp ce aștept, mă uit pe pagina lui de profil. Încă sunt foarte puține detalii acolo, dar acum are o poză de profil, o fotografie cu el rânjind în soare, cu o pălărie de paie care îi acoperă chelia. Zâmbesc. Arată ca Arnold de acum și mă simt un pic vinovată de poza mea de acum un deceniu, o fotografie care mă pune într-o postură foarte măgulitoare.

Arnold1234: Nu sunt morocănos tot timpul, să știi.

EileenCotton79: Asta înseamnă că ești așa doar în prezența mea…

Arnold1234: Ești pusă pe harță.

EileenCotton79: Cine, eu?

Arnold1234: Și ești un pic cam necooperantă.

EileenCotton79: Necooperantă! Când??

Arnold1234: Când ne-am dat seama că magazia mea se întindea puțin peste linia de hotar dintre proprietățile noastre și m-ai obligat să reconstruiesc întreaga drăcie în cealaltă parte a grădinii.

Mă strâmb. Am făcut asta, trebuie să recunosc. Arnold era cât pe ce să facă un atac de apoplexie, a fost chiar amuzant.

EileenCotton79: Legile proprietății trebuie respectate, Arnold. În caz contrar, așa cum îi place noului meu prieten Fitz să spună… ce ne mai desparte de animale?
Arnold1234: Ai un prieten nou, nu?
EileenCotton79: Da…
Arnold1234: PRIETEN nou, nu?

Râd când îmi dau seama ce îi trece prin cap.

EileenCotton79: Fitz? E colegul de apartament al Leenei! Este suficient de tânăr pentru a-mi fi nepot!
Arnold1234: Bine.
Arnold1234: Adică, e bine că te-ai împrietenit cu el, cu colegul de cameră. Cum arată casa lor, îmi spui și mie?

Îmi amintesc cu întârziere că mai am un mesaj în așteptare.
Acesta este de la Howard.

OldCountryBoy: Bună ziua, dragă Eileen! Tocmai am terminat de citit Capcana pentru șoareci, *din moment ce ai spus că este una dintre preferatele tale, și trebuie să îți spun că mi-a plăcut și mie. Ce final!*

Ceva cald înflorește în pieptul meu. Încep să tastez înapoi. Howard este întotdeauna atât de atent! Rareori găsești un bărbat care să acorde mai multă atenție ascultatului decât vorbitului. Am discutat despre tot felul de lucruri de pe acest site – i-am povestit câte ceva despre familia mea, prietenii mei, chiar și despre Wade. A fost foarte dulce și a spus că Wade este un prost pentru că m-a părăsit, o afirmație cu care sunt de acord din toată inima, trebuie să recunosc.
Apare următorul mesaj de la Arnold, dar apăs butonul minus pentru a micșora fereastra respectivă.

Capitolul 23. Leena

Când a sunat soneria, tocmai ieșeam de la duș. Pun repede pe mine niște blugi și o cămașă albastră, veche, de la bunica. Este probabil Arnold – apare din când în când pentru o ceașcă de ceai și, după multă insistență din partea mea, a început să vină la ușa din față, în locul ferestrei de la bucătărie. Mi se prelinge apa de pe păr, în timp ce mă reped să ajung în hol și să îmi închei toți nasturii de la cămașă.

Când ajung la ușă, descopăr că nu este Arnold. Este Hank. Sau, mai bine zis, Jackson și Hank, dar Hank este cel care îmi sare în față, ridicat pe picioarele din spate, cât de mult îi permite lesa, încercând cu disperare să ajungă la mine.

– Bună ziua, spun, în timp ce Jackson îl trage pe Hank înapoi în poziția șezând. Mă grăbesc să termin de încheiat nasturii. Aceasta este o surpriză!

– Vrei să vii la plimbare cu mine și Hank? mă întreabă Jackson. Obrajii i se înroșesc puțin. Aceasta este o ofertă de pace, în cazul în care nu ți-ai putut da seama. De la Hank, vreau să spun.

– Eu… Da! Da, absolut. Mulțumesc, Hank. Fac o mișcare ciudată, ca un soi de reverență în fața câinelui, apoi încerc să mă redresez foarte repede, ca și cum nu s-ar fi întâmplat. Doar lasă-mă… Fac un semn către cap, apoi, dându-mi seama că acest lucru s-ar putea să nu fie suficient, zic: trebuie să îmi usuc părul!

Jackson se uită la părul meu.

– O, da! Te așteptăm.

– Intră, îi spun, în timp ce mă întorc în casă. Ceaiul este cald încă, dacă vrei să bei ceva. O, sau poate vrea Hank? Sunt boluri din plastic sub chiuvetă.

– Mulțumesc, îl aud pe Jackson.

Uscarea părului durează, de obicei, o jumătate de oră bună, ca urmare, clar nu este o opțiune. Stau în fața oglinzii din camera de zi a bunicii cu Ant/Dec printre glezne și încerc să îmi prind părul în coc, așa cum îl port la serviciu, deși, Doamne, este incomod și îmi dă o senzație neplăcută pe pielea capului.

Chiar îl port așa în fiecare zi? E ca și cum cineva mă trage încontinuu de păr. Nu contează, nu am ce să fac altceva.

– Mi-am lăsat telefonul acolo? strig. M-am obișnuit să simt formațiunea solidă și grea, adică telefonul Nokia al bunicii, în buzunarul din spate al blugilor. Mă întreb dacă îmi va lua ceva timp să mă obișnuiesc din nou cu iPhone-ul meu, când mă întorc la Londra.

Îmi pun bărbia în piept, să termin de legat cocul și, când ridic capul, Jackson e acolo, cu imaginea feței percepută în oglindă puțin diferită, nasul strâmb fiind îndoit în sens invers.

Mă întorc cu fața către el. Zâmbește și îmi întinde telefonul bunicii.

– Dacă te-ai obișnuit cu această cărămidă veche, atunci ești…

Dintr-odată se aude un zgomot undeva, ceva între un miorlăit și sunetul pe care l-ar putea scoate o vacă atunci când fată. Ant/Dec apare și apoi, într-o clipită, într-o grămadă de blană neagră, se ivește și Hank direct între noi, cu nasul către țintă, are pisica în vizor, drumul său trece exact prin dreptul picioarelor lui Jackson, astfel încât Jackson, prins la mijlocul pasului, se trezește cu piciorul stâng înfășurat în mișcarea rapidă a câinelui, telefonul din mâna lui zboară și…

Of! Se proptește exact în brațele mele, sau, mai bine zis s-ar fi proptit în brațele mele, dacă nu ar fi, probabil, de două ori mai greu, comparativ cu mine. Este ca și cum ai fi pe partea greșită a unui copac care cade.

Ceafa mi se lipește de luciul rece al oglinzii, călcâiul mi se izbește de plintă și Jackson mă pironește de perete, susținându-și greutatea cu brațul drept, iar catarama de la curea i se înfige drept în stomacul meu.

Timp de o foarte scurtă clipă, suntem lipiți unul de altul. Fața mea, întoarsă pe o parte, și-a găsit loc pe pieptul lui, astfel încât îi ascult cu urechea bătăile inimii. Brațele lui mă înlănțuie și, în timp ce se dă înapoi, pieptul lui îmi atinge sânii. Respir cu repeziciune, e o senzație care îmi dă fiori. Obrajii mi se îmbujorează. Ar fi trebuit să port un sutien sub cămașă.

Privirile ni se întâlnesc când se depărtează de perete și rămâne nemișcat, cu brațele întinse, de o parte și de alta a corpului meu. Irisurile sale au puncte întunecate și, chiar sub ochi, are pistrui de culoarea nisipului, prea palizi pentru a fi percepuți de departe. Mă surprind gândindu-mă la bicepșii încordați, la felul în care tricoul i se mulează pe umeri, cum s-ar simți asta dacă…

Hank îmi linge piciorul gol. Scâncesc, încercăm să ne schimbăm pozițiile,

totul se transformă într-o frenezie de mutări incomode: se împinge în perete şi se dă înapoi, în timp ce eu mă deplasez spre lateral şi îmi găsesc o ocupaţie cu telefonul bunicii. Ant/Dec pare să fi scăpat nevătămat. Hank dă târcoale în jurul meu, cu limba scoasă, de parcă aş putea să îi ofer o altă pisică de urmărit, dacă se fâţâie de colo-colo prin preajma mea.

– Eşti bine? îl întreb pe Jackson, răsucind telefonul între palme. Am lăsat să treacă un timp ciudat de lung, înainte să îl privesc din nou în ochi – îmi ridic încet privirea spre faţa lui şi îl văd uitându-se uşor pierdut, fix, undeva mai departe, la câţiva metri distanţă.

– Da, da, spune el, cu o voce sugrumată. Îmi cer scuze pentru asta.

– Fără griji! Fără nici o grijă! exclam, cu prea multă ardoare. Stop exclamării! Ieşim?

– Da! Da! Bună idee.

Ne îndepărtăm de casă şi coborâm pe Middling Lane. Amândoi mergem extrem de repede. Prea repede pentru a putea discuta confortabil.

Perfect. Tăcerea este exact ceea ce îmi doresc acum.

Mersul pare să rezolve o parte din tensiunea incomodă instalată între noi. Hank adoră tipul ăsta de mers – e chiar la piciorul lui Jackson, dând cu frenezie din coadă.

Respir adânc aerul curat, de primăvară, în momentul în care se deschide în faţa noastră perspectiva ţinutului Dale. Pot să simt mirosul dulce al unor boboci înflorind în gardurile vii, pot auzi foşnetul ca de mătase al aripilor unor păsărele zburând printre ramurile copacilor de deasupra noastră. Frumuseţea naturii. Da. Concentrează-te asupra frumuseţii naturii, Leena, nu asupra senzaţiei induse de trupul solid şi musculos al lui Jackson, frecându-se de sfârcurile tale.

– Eşti gata să-l preiei? mă întreabă Jackson, dând din cap în direcţia lui Hank.

Înghit în sec.

– Da! Sigur!

– Vino aici! Întinde mâna spre buzunarul din spate şi scoate o recompensă pentru căţei.

Hank simte imediat mirosul – îşi ridică nasul şi aruncă o privire spre noi.

– Încearcă să spui „la picior“, îmi spune Jackson.

– La picior, Hank, spun.

Hank se aşază, ridicându-şi privirea spre mine, cu o expresie de adorare.

Am crezut că așa ceva este rezervat pentru Jackson. Se pare că, de fapt, este adresată delicateselor din pui. Mă bucur mult de acest lucru.

– Hei, uită-te la asta! spun, privindu-l pe Jackson.

Îmi zâmbește înapoi, cu gropițe, apoi își mută privirea, stânjenit.

Mergem mai departe. Pașii noștri sunt singurul sunet pe care îl aud acum, în afară de ciorovăielile păsărilor. Hank se descurcă extraordinar, cu toate că îi țin lesa foarte strâns, pentru orice eventualitate. Jackson ne duce pe un traseu pe care nu-l știu, trecem prin pădurea frumoasă, deasă și răcoroasă, mergem spre estul satului, până când ne răsare din nou în cale Hamleigh-ul. De aici poți zări micul scuar unde trăiește Betsy, cinci sau șase case albe, tip bloculețe, cu fațadele întoarse spre noi și ferestre care sclipesc în lumină.

– Faci din nou chestia aia cu gânditul, nu-i așa? spune Jackson, privindu-mă dintr-o parte. Sincer, nu crezi că ai putea să te plimbi fără să te gândești la nimic?

Jackson ridică din umeri.

– Bănuiesc că ai la ce să te gândești.

Uimitor.

– De fapt, mă gândeam la Betsy, spun. Mă întreb… Îmi fac ceva griji pentru ea.

– Mmm. Cu toții ne facem.

– Arnold a zis la fel, dar… de ce nu a făcut nimeni nimic? întreb. Crezi că Cliff se poartă rău cu ea? Ar trebui să o ajutăm să-l părăsească? Să îi oferim un loc unde să se retragă? Ce am putea face?

Jackson clatină din cap.

– Este vorba despre ceea ce își dorește Betsy, spune el. Și ea nu vrea nimic din toate astea.

– A trăit cu acest bărbat zeci de ani – dacă a maltratat-o, cum ar putea să știe ce vrea?

Jackson clipește spre mine, atent la ce am spus.

– Ce-ai sugera? mă întreabă.

– Aș vrea să mă duc într-o vizită, să o văd.

– Nu te va invita niciodată. Nici Eileen nu a intrat vreodată în casa lui Betsy.

– Nu se poate!

Jackson dă din cap.

– Ba da, din câte știu. Lui Cliff nu-i plac musafirii.

Strâng din dinți.

– Bine. În regulă. Ce-ar fi să cerem un pic de ajutor de la Hank?

– Betsy, îmi pare rău, zic eu, dar cred că Hank a intrat în grădina ta.

Betsy clipește spre mine, prin deschizătura de câțiva centimetri a ușii. Casa ei nu este deloc ceea ce mă așteptam. M-am gândit că peste tot vor fi trandafiri și uși perfect lustruite, dar jgheaburile casei sunt desprinse, iar pervazurile se prăbușesc. Pare un loc trist și lipsit de iubire.

– Hank? Câinele lui Jackson? Cum naiba a intrat în grădina noastră?

Ei bine, l-am ridicat eu, Jackson mi-a dat o mână de ajutor și l-am lăsat să cadă, de la o înălțime posibil destul de periculoasă, dar am căutat un loc de aterizare relativ moale, lângă un arbust mare.

– Chiar nu știu cum, spun, întinzându-mi mâinile a neputință. Câinele acela poate să își croiască pe oriunde căi de intrare și ieșire.

Betsy aruncă o privire în spate. Dumnezeu știe ce face Hank chiar acum prin grădina ei!

– Mă duc să-l iau, spune ea și închide ușa în fața mea.

Fir-ar! Mă uit înapoi și fluier printre dinți. După o perioadă lungă, Jackson apare la capătul aleii ce duce la ușa din față a casei lui Betsy.

– S-a dus după el, îi zic în șoaptă.

Jackson dă din mână.

– Nu-l va putea prinde, spune el. Stai liniștită!

Mă întorc înapoi spre ușă, bâțâind din picior. După aproximativ cinci minute, ușa se crapă și apare capul lui Betsy. E un pic mai dezordonată decât mai devreme.

– Va trebui să intri și să-l iei tu, spune ea, încet.

Se uită din nou spre spatele ei. Pare mai în vârstă, mai cocoșată, dar poate este efectul lucrurilor uzate din casă. Covorul din hol este deșirat și pătat, iar abajurul atârnă într-o parte, aruncând umbre ciudate pe pereții bej.

– Betsy! strigă o voce masculină, dură, de undeva din casă.

Betsy tresare. Nu este un tresărit normal, genul pe care îl faci când ești luat prin surprindere. Este mai degrabă un tremurat.

– Un moment, iubire! răspunde ea. Un câine a intrat în grădină, dar rezolv eu! Haide, îmi șoptește ea, conducându-mă pe lângă ușa închisă din stânga noastră spre mica bucătărie întunecoasă.

E o ușă care duce spre grădină. E deschisă și se leagănă în vânt și prin ea îl văd pe Hank cum scurmă prin rondurile de flori. Mă simt un pic vinovată. Grădina este singura parte a acestui loc care arată îngrijit – arbuștii sunt tăiați cu atenție și pe fiecare stâlp al gardului sunt atârnate ghivece, pline de panseluțe, înconjurate de iederă verde.

– Ce mai faci, Betsy? o întreb, întorcându-mă ca să mă uit la ea. Niciodată nu am băgat de seamă cât de rar este părul ei, cât de rozalie este pielea capului care se întrezărește printre șuvițe. E dată cu un strat gros de fond de ten, de culoarea piersicii, care s-a adunat în ridurile din colțul ochilor și din jurul gurii.

– Sunt bine, mulțumesc, spune Betsy, închizând cu fermitate ușa bucătăriei. Acum, dacă nu te superi, scoate odată câinele acela din grădina mea!

Mă uit spre grădină și tresar: acum, câinele sapă o groapă exact în mijlocul gazonului lui Betsy. Probabil că trebuie să opresc asta.

– Hank, vino aici! Strig la el și apoi – aceasta este lecția predată de Jackson, cu instrucțiuni de urmat cu rigurozitate – foșnesc plasticul ambalajului cu recompense.

Capul lui Hank se ridică și rămâne nemișcat, la mijlocul săpăturii. Într-o jumătate de secundă, se îndreaptă spre mine. Betsy scoate un țipăt scurt, dar eu sunt pregătită: îl apuc, înainte să se poată răzgândi și îi fixez lesa de zgardă. El continuă să sară, ar vrea să scape – evident, după ce a înhățat recompensa – și mă proptesc în picioare ca nu cumva să îi permit să mă târască cât colo.

Acum pot să îmi dau seama de ce a zis Jackson: Betsy nu este în regulă, e adevărat, dar cum o putem face să spună? Poate că acesta nu a fost cel mai bun plan al meu. Este foarte greu să porți o conversație cu cineva, atunci când încerci, de asemenea, să împiedici un labrador să te lingă pe față.

– Și ești sigură că totul este în regulă? încerc marea cu degetul, în timp ce Hank își mută atenția de la Betsy către coș.

– Totul este în regulă, mulțumesc, Leena, spune Betsy.

– Betsy, ce dracu’ se întâmplă? se aude din nou țipând vocea bărbătească aspră.

Betsy încremenește. Ochii ei se îndreaptă spre ai mei, apoi își mută privirea.

– Nimic, iubire, strigă ea, cu voce tare. Vin la tine, într-o clipă!

– E cineva aici? Ai lăsat pe cineva să intre? Apoi se aude o bătaie în podea, ca un avertisment: Doar nu ai lăsat pe cineva să intre, Betsy?

– Nu! răspunde Betsy, clipind din nou, spre mine. Nu e nimeni aici, doar eu, Cliff.

Mi se zbuciumă inima. Mă ia cu frig.

– Betsy, îi zic în șoaptă. Scutur cu fermitate lesa lui Hank și îi comand, cu duritate în glas, să se așeze. Din fericire, de data aceasta, se așază. Betsy, nu ar trebui să-ți vorbească așa. Și ar trebui să ai voie să ai prieteni prin preajmă. Este și casa ta!

Betsy se mișcă lent, conducându-mă pe aleea care străbate grădina, din față către spate.

– La revedere, Leena, îmi spune încet, în timp ce deschide poarta.

– Betsy – te rog, dacă pot face ceva să te ajut…

– Betsy… Pot să aud vocile, Betsy… răzbate din interior vocea lui Cliff.

Chiar și eu tremur, de data asta.

Ochii lui Betsy mă fixează.

– Tu vorbești despre nevoia de ajutor, șuieră către mine. Fă-ți ordine în propria viață înainte de a veni aici și a încerca să o repari pe a mea, domnișoară Cotton.

Se îndepărtează. Hank se încordează lângă mine, cu ochii spre cărare, la poarta deschisă.

– Dacă te răzgândești, sună-mă!

– Pur și simplu nu ții cont de ce ți-am zis, nu-i așa? Afară! Dă din cap și îmi arată poarta, parcă ar vorbi cu câinele.

– Meriți mai mult decât asta. Și niciodată nu este prea târziu să ai viața pe care o meriți, Betsy.

I-am zis asta și am plecat. Poarta se închide lin în spatele meu.

Urăsc faptul că nu pot face mai mult pentru Betsy. A doua zi, caut centre de servicii locale care oferă sprijin femeilor abuzate – nu pot găsi multe care să se adreseze în mod special persoanelor în vârstă, dar cred că ar fi câteva care ar putea să o ajute și tipăresc câteva informații, pe care le pun în rucsac, să le am cu mine de câte ori sunt prin sat, pentru orice eventualitate. Dar, odată cu trecerea zilelor săptămânii, ea este tot la fel de rece cu mine și, de fiecare dată când încerc să-i vorbesc, îmi întoarce spatele.

Nu mai am mult timp de petrecut pe aici. La sfârșitul săptămânii viitoare este sărbătoarea de 1 Mai, apoi voi pleca la Londra și mă voi întoarce la muncă în săptămâna următoare. Am un e-mail de la Rebecca cu privire la

lucrările care mă așteaptă când o să mă întorc la birou. Deschid e-mailul și mă uit în gol – e ca și cum ar fi destinat altcuiva.

Deocamdată, mă concentrez doar la ziua de 1 Mai. Pun cap la cap elementele finale ale festivalului. Am reușit să obțin un proțap pentru friptura de porc, am aflat cum să montez cinci sute de felinare în copacii din jurul câmpului unde va fi aprins focul de tabără și am cărat personal, de la primăria satului, șase pungi cu sclipici verde biodegradabil, care să poată fi împrăștiat de-a lungul traseului paradei. (Asta, se pare, a fost ceea ce a însemnat treaba cu sclipiciul de pe lista pe care mi-a dat-o Betsy. Protestele mele cu privire la faptul că sclipiciul nu este foarte medieval s-au ciocnit de un ferm „așa este tradiția“).

Nu pot să intervin și să încerc să o ajut pe Betsy, fără ca ea să fie de acord, dar pot să o ajut să coordoneze un proiect la scară largă.

Și mai pot face ceva.

– Nu poți să pari mai firavă? o întreb pe Nicola, în timp ce îi îndrept cardiganul și îi scutur niște fire de mătreață de pe umăr.

Îmi aruncă o privire anume, vreau să țin minte uitătura asta, să fiu în stare să o reproduc când o să vreau să eviscerez doar cu ochii vreun coleg grosolan.

– Atât pot fi eu de firavă, îmi răspunde Nicola. Parcă ai zis că mă duci la Leeds, să facem cumpărături. De ce trebuie să par firavă?

– Da, absolut, așa am zis, mergem la cumpărături, spun. Dar mai întâi căutăm câteva firme de avocatură.

– Ce?

– Va dura doar un minut! Toate întâlnirile noastre sunt programate pentru o perioadă de cel mult douăzeci de minute.

Nicola se holbează la mine.

– Pentru ce ai nevoie de mine?

– Ca să obțin un sponsor pentru festivalul de 1 Mai. Dar eu sunt, știi tu, de la Londra și corporatistă, îi zic, arătând spre mine. Tu, în schimb, ești dulce, iar vârstnicii primesc întotdeauna votul de simpatie.

– Nici măcar nu sunt din Hamleigh! Și sunt dulce pe naiba, o aud pe Nicola. Dacă tu crezi că o să stau acolo și o să fac frumos în fața unui bogătan de avocat…

– Poți pur și simplu să nu spui nimic, îi spun, în timp ce o ajut să se suie în mașină.

Probabil e cel mai sigur aşa.

Nicola mormăie tot drumul spre Leeds, dar, de îndată ce ajungem în prima sală de consiliu, se transformă într-o bătrânică atât de convingătoare, draga de ea, încât îmi e destul de greu să nu râd. „Un eveniment atât de important pentru un sătuc sărac“, spune Nicola. „Aştept cu nerăbdare ziua de 1 Mai, tot anul.“ Îi impresionează pe toţi. Port & Morgan Solicitors semnează pe loc. Ceilalţi spun că se vor gândi la asta.

De fapt, e bine să te întorci într-o sală de consiliu. Şi, mai ales, este bine să ieşi dintr-una, la modul victorios, în loc de modul hiperventilat. Îi trimit un mesaj scurt lui Bee, în timp ce ne îndreptăm spre maşină.

Încă eşti în stare de asta, răspunde ea. *ASTA este Leena Cotton a mea*.

Pe drumul de întoarcere către Knargill, Nicola chicoteşte în paharul uriaş cu ness-frappe pe care i l-am cumpărat drept mulţumire.

– Habar n-aveam că este atât de uşor să-i faci pe tipii de genul ăsta să scoată banul! spune ea. Ce altceva le mai putem cere? Să dea o sumă pentru biblioteca mobilă? Să fie sponsori pentru un microbuz?

S-ar putea să aibă dreptate, într-un anumit fel. Mintea mă duce la documentul care stă încă deschis pe computerul bunicii: *B&L Boutique Consultanţă* – strategie. Responsabilitatea corporatistă este mai importantă decât orice pentru mileniali – firmele trebuie să ia în considerare implicarea în acte de caritate şi în activităţi de voluntariat, ar trebui inserate chiar în planul de afaceri, au nevoie de…

– Leena? Aceasta este casa mea, spune Nicola.

Frânez brusc, ca să pot opri.

– Hopa! Scuze! Eram pierdută în gânduri.

Mă priveşte suspicios.

– Nu ştiu de ce mă mai sui cu tine în maşină, bombăneşte, în timp ce îşi desface centura.

*

A doua zi dimineaţă, mă duc la Arnold şi bat la uşa de modă veche. El îşi bea cafeaua de dimineaţă pe la zece şi ceva şi, deseori, îi ţin companie. Ca să fiu sinceră, cafeaua făcută la ibric e o atracţie mare, dar mai e ceva în plus. Arnold este minunat. Într-un fel, e bunicul pe care nu l-am avut niciodată. Nu că nu aş fi avut un bunic, dar, bunicul Wade nu prea contează.

Arnold este acasă, are un ibric plin cu cafea proaspăt făcută şi mă aşteaptă. E aşezat în fotoliu, are alături o carte deschisă, tocmai l-am întrerupt din citit

şi mă cutremur în timp ce păşesc înăuntru şi văd inelul brun, mare, răspândit pe copertă. Îmi schimb poziţia şi învârt romanul spre mine: este *Al cui e corpul?* de Dorothy L. Sayer[30], una dintre cărţile preferate ale bunicii. Arnold pare să fi prins gustul romanelor polițiste, la bătrânețe. Descoperirea dragostei lui pentru lectură a fost una dintre surprizele plăcute din timpul şederii mele în Hamleigh.

– Ce mai face mama ta? mă întreabă Arnold, în timp ce îmi torn cafeaua în ceaşcă.

Dau din cap în semn de bine, iar el sâsâie la mine.

– Vrei să încetezi să îmi mai dai lecţii despre cum trebuie purtată o conversaţie? Nu eram chiar atât de catastrofal, înainte de a ajunge tu aici. Știu să fiu şi politicos.

Fie ce-o fi! Arnold insistă că deciziile lui de „primenire“ (cumpărat câteva cămăşi noi, mers la frizer) şi de a „ieşi mai mult“ (de a merge la Pilates, de a se duce vineri seara la bar) sunt ale lui şi doar ale lui, dar eu ştiu adevărul. Sunt Donkey al lui, iar el este Shrek al meu.

– Mama e bine, de fapt, spun, şi îi întind cana. Sau, ştii – mult mai aproape de bine decât a fost de ceva vreme.

De la acel apel telefonic de după ceartă, eu şi mama ne-am întâlnit de trei ori: o dată la ceai, de două ori la prânz. E un demers ciudat, ca o tentativă, ca şi cum am reconstrui ceva nesigur şi precar. Vorbim despre Carla în general şi pe ocolite, la amândouă ne e teamă să nu intrăm prea mult în detalii. Această precauţie mă face să fiu anxioasă, până la punctul în care mă apucă transpiraţia. Mă simt de parcă aş fi în pericolul de a deschide o uşă, o uşă pe care am vrut cu tot dinadinsul să o ţin închisă. Vreau să fac asta, totuşi, pentru mama. Se poate să nu fi realizat cu adevărat în ce m-am băgat când i-am promis bunicii că voi fi aici pentru mama, dar înțeleg acum. Mama nu are nevoie de vizite scurte, mama are nevoie de familie.

Cred că o parte din ceea ce m-a făcut să fiu atât de supărată pe mama a fost faptul că am simţit că ea ar fi trebuit să aibă grijă de mine, nu eu, de ea. Dar mama nu putea fi umărul pe care să plâng, atât timp cât era încovoiată de propria durere. Acesta este lucrul aiurea din tragediile care lovesc o familie, cred. Cea mai bună rețea de suport ţi se spulberă într-o clipă.

Îi explic toate astea lui Arnold, când îl văd mustăcind.

– Ce e? îl întreb.

– O, nimic, spune el, cu o mutră nevinovată, întinzând mâna după un

biscuit.

– Hai, zi-mi, şi îl privesc printre gene.

– Mi se pare doar că ajutorul oferit mamei tale te-a făcut să vorbeşti despre Carla, în cele din urmă. Ceea ce a vrut, de fapt, mama ta. Nu-i aşa?

– Ce? mă las pe spate şi apoi râd, surprinsă. O, Doamne! Crezi că discută toate astea, că tot ce îmi povesteşte despre Carla e doar pentru mine? Nu are nimic de-a face şi cu sprijinul meu?

– Sunt sigur că şi tu o ajuţi, spune Arnold, într-o pauză de mestecat biscuitul. Dar trebuie să fii nebun să crezi că nu o face în felul ei, în felul caracteristic pentru Marian.

Iată unde am ajuns, am transformat-o pe mama în cel mai nou proiect al meu şi, de fapt, ea face exact acelaşi lucru, eu sunt noul ei proiect.

– Poate că oblojirea reciprocă este limbajul de iubire al familiei Cotton, zice Arnold.

Mă holbez la el, cu gura deschisă. Rânjeşte la mine cu toţi dinţii.

– Am împrumutat o carte despre relaţii de la Kathleen, spune el.

– Arnold! Ai de gând să încerci să te întâlneşti cu cineva? îl întreb şi mă aplec peste masă.

– Poate că deja am făcut-o, îmi răspunde, mişcând din sprâncene. Dar nici o mutră tristă, nici o hărţuire, nici o cicăleală nu va face posibilă obţinerea mai multor informaţii de la el, aşa că trebuie să mă las păgubaşă, deocamdată.

Înfulec ultimul biscuit drept pedeapsă pentru secretomania lui, iar el strigă la mine înşirând cele mai suculente insulte din vechiul Yorkshire, încât pufnesc în râs, atât de tare încât aproape că mă înec.

Mai târziu, primesc un mesaj de la mama, mă invită pe la ea în ziua următoare. Este prima dată când îmi sugerează să vin la ea acasă, dar mă simt mai încordată ca niciodată, în timp ce merg către ea, îmi strâng pumnii şi îi ascund în mânecile hanoracului.

De îndată ce deschide uşa, ştiu că a împins lucrurile prea departe de data asta.

– Nu, nu, nu, nu, spune mama, apucându-mă la timp, ca să nu fac calea întoarsă. Intră, Leena!

– Nu vreau!

Uşa sufrageriei este deschisă. Camera este exact aşa cum era când a murit Carla – lipseşte doar acel pat. E acolo chiar şi scaunul pe care am stat, în timp

ce îi țineam mâna în mâna mea, și aproape că pot zări patul, fantoma patului, fantoma păturilor, fantoma cearșafurilor…

– Încerc ceva nou, zice mama. Podcastul pe care îl urmăresc, ținut de acel profesor – îmi spune, arătându-mi cu privirea o poză – este un mod minunat de a te ajuta să procesezi amintirile și m-am gândit că ar fi potrivit, vreau să ne uităm împreună la câteva fotografii. Uite!

Mama mă ia de mână și mă strânge. Observ că are în cealaltă mână unul dintre acele plicuri vechi de la Boots și tresar când mă trage înăuntru, dincolo de covorașul de la intrare.

– Încearcă să faci un pas, iubire!

– Îmi face rău să mă uit la fotografia aceea, îi spun, arătând spre poza de pe masa din hol. Chiar nu cred că pot face față la o grămadă întreagă de fotografii.

– O vom lua încet, încet, spune mama. Un pas și încă unul, pe rând. Se întoarce și își înclină capul, privind fix către fotografia Carlei din ziua balului, de parcă o vede pentru prima dată.

– Acea fotografie, spune ea. Se îndreaptă spre masa din hol, ia rama, apoi se uită în sus, către mine.

– Să o aruncăm la coșul de gunoi?

– Ce? Nu, zic eu, cu ochii măriți și mă îndrept spre ea, ca să îi smulg din mâini fotografia.

Mama nu dă drumul ramei.

– Carla ar fi detestat asta. E atât de mult timp de când am încetat să mă uit la poza asta – nu sunt sigură că îmi place foarte mult. Ție îți place?

Ezit, apoi dau drumul la poză.

– Ei bine, nu! O urăsc, de fapt!

Mama mă ia în brațe și mă duce spre hol. În timp ce mergem către pragul sufrageriei, ochii mei cercetează spațiul unde se afla patul, iar stomacul mi se strânge, exact aceeași senzație ca atunci când zbori peste un pod, într-o mașină rapidă.

– Ar trebui aruncată. Este o fotografie îngrozitoare. Nu este Carla, spune mama.

O pune în coșul de gunoi din colțul sufrageriei.

– Acolo! Acolo! O, mă simt cam ciudat, spune ea, apăsându-se dintr-odată cu mâna în capul pieptului. Mă întreb dacă simte emoțiile fierbând în același loc în care le simt și eu. Am făcut ceva îngrozitor?

– Nu, zic, uitându-mă în coș. Fotografia este îngrozitoare. Tu ai fost doar… impulsivă. A fost de bine. Ceva legat de mămoșenie!

– Mămo…

– Da. Mămoșenie. Ca atunci când ți-a cășunat brusc, într-o zi, pe tapetul verde și, când ne-am întors de la școală, am văzut că l-ai cojit în întregime.

Mama râde.

– Bine. În caz că nu ai observat… suntem în sufragerie. Mă ține strâns de mână. Nu, nu o lua la goană! Vino și așază-te pe canapea!

De fapt, să fiu acolo, în cameră, nu este chiar atât de rău pe cât am crezut. Nu e ca și cum am uitat cum arăta acest loc. Mi-a rămas scrijelit în memorie, chiar și vechea pată din colțul de lângă bibliotecă, chiar și locul întunecat unde a adormit bunica și a uitat o lumânare aprinsă pe măsuța de cafea.

– Îți place locul ăsta așa cum este? o întreb pe mama în timp ce ne așezăm. Această casă, vreau să zic? Nu ai schimbat nimic de atunci…

Mama își mușcă buza.

– Poate ar trebui să fac asta, spune ea, privind în jur prin sufragerie. Ar fi frumos, dacă ar fi ceva… mai proaspăt. Freamătă în timp ce deschide plicul cu fotografii. Acum – faptul că mă uit la fotografii, ar trebui să mute amintirile într-un alt sertar din creierul meu, murmură ea, vag. Sau ceva de genul.

Cu un efort enorm îmi suprim dorința de a îmi da ochii peste cap, dezaprobator. Dumnezeu știe din care carte de pseudoștiință a preluat asta, dar am o mare îndoială că ar exista un studiu clinic care să demonstreze eficacitatea unei astfel de tehnici.

Dar… Mama crede că e de ajutor. Și poate că asta este suficient.

– Paris, spun, arătând spre fotografia de deasupra. Mă doare când privesc fața zâmbitoare a Carlei, dar am început să mă pricep puțin la asta – dacă trăiești cu o rană, durerea e mai ușor de suportat, cam cum ar fi să îți relaxezi mușchii, în loc să tremuri, atunci când îți este frig. Îți amintești de băiatul acela, victima Carlei, cum l-a convins să o sărute, acolo, sus, în vârful Turnului Eiffel?

– Parcă îmi amintesc că a fost ușor de convins, zice mama.

– Și nu ar fi recunoscut niciodată cât de îngrozitoare era franceza ei.

– Ai corectat-o la fiecare cuvânt pronunțat aiurea, în toată săptămâna aia asta ai făcut, îmi spune mama. Ai făcut-o să se cațere pe pereți.

Parcurgem teancul de poze, fotografie după fotografie. Plâng, un plâns

dezordonat şi cu sughiţuri, iar mama plânge foarte mult, dar nu e plânsul acela sufocant, aşa cum făcea când a murit Carla, când a trebuit să o susţin ca să nu se rupă în bucăţi.

De data aceasta, e genul de lacrimi cărora le poţi face faţă. Mamei îi reuşeşte asta, destul de bine, după câte îmi dau seama. A ajuns atât de departe.

Luăm o pauză de ceai, apoi terminăm cu privitul fotografiilor. Nu sunt sigură că amintirile s-au mutat într-un alt sertar al creierului, dar, când mă ridic să aprind lumina, realizez că am trecut chiar peste spaţiul unde era patul, ca şi cum ar fi fost doar un loc obişnuit pe covor.

Mă simt vinovată, la început. Ca şi cum faptul că nu am ocolit patul invizibil este un soi de trădare, că nu îmi mai pasă de ce s-a întâmplat în această cameră. Dar apoi mă gândesc la Carla, la toate acele fotografii – Carla zâmbitoare, puternică, cu piercinguri care lucesc în obiectivul aparatului foto – şi îmi dau seama că mi-ar spune că sunt ridicolă, aşa că mă întorc şi stau acolo, chiar în acel loc, exact acolo unde obişnuia să zacă.

Stau nemişcată şi îmi permit să îmi fie dor de ea. Am lăsat să treacă. Şi nu mă rup în bucăţi. Doare ca nimic altceva, o durere crudă, dar sunt aici – fără braţele lui Ethan în jurul meu, fără laptopul în faţă – şi nu alerg, nu lucrez, nu strig. Şi acel lucru nedefinit de care mă temeam – destrămarea, pierderea controlului… nu se întâmplă. Lipsa ei e dureroasă, mă sfâşie, dar voi merge mai departe, voi trăi cu ea.

Autoare de romane polițiste și poetă britanică (1893–1957)

Capitolul 24. Eileen

Bee mi-a trimis ieri un mesaj ca să îmi spună că i-a văzut pe Ethan şi Ceci furişându-se, astfel încât să iasă împreună în pauza de prânz. Vestea asta mi-a stricat toată dimineaţa. Am încercat să îmi îndrept atenţia către munca depusă de Fitz în legătură cu afişele publicitare de lipit prin jur, prin Shoreditch – *Ai peste 70 de ani şi cauţi să cunoşti londonezi ca şi tine? Sună la acest număr de telefon, pentru informaţii despre Clubul Silver Shoreditchers!*

Dar nici asta nu mă ajută să îmi revin. Mă gândesc la Carla. Ar face ceva în legătură cu asta, dacă ar fi aici. Nu l-ar lăsa pe Ethan să se joace cu Leena. Ar fi îndrăzneaţă, şi curajoasă, şi inventivă, şi ar face ceva.

Mă ridic şi mă îndrept spre dormitorul lui Fitz. Bat la uşă.

Carla ar trebui să fie aici pentru sora ei. Este o tragedie de nedescris faptul că ea nu mai este. Dar sunt *eu* aici pentru Leena. Şi pot fi şi eu îndrăzneaţă, şi curajoasă, şi inventivă.

– Cred că acesta este cel mai tare lucru pe care l-am făcut vreodată, doamnă C, spune Fitz şi porneşte imediat duba, pe care tocmai a împrumutat-o de la Sally, vecina de la apartamentul 6. Hopa! Ţine-te bine! Da, da, am luat-o! Nu-i aşa că nu o să spui nimănui că s-a întâmplat asta, atunci când o să le povesteşti despre acţiunea noastră de spionaj?

– Nu o să fie o destăinuire, Fitz, spun eu, cu vocea mea cea mai severă. Aceasta este o misiune secretă.

Pare încântat.

– Secretă! Misiune secretă! Hopa, îmi pare rău, nu mi-am dat seama că eram încă în treapta a doua. O, uau!

Am luat-o pe strada principală care este blocată. Privim amândoi coloanele de maşini care se întind în faţa noastră, în timp ce pietonii se strecoară printre vehicule.

– Lasă-mă să verific Google Maps, spune Fitz şi se întinde spre buzunarul jachetei pentru a-şi lua telefonul. OK. Zice că, în aceste condiţii de trafic, o să

ajungem în patruzeci de minute la sediul Selmount.

Mă dezumflu. Înaintăm câțiva centimetri. Traficul a spulberat tot dramatismul acțiunii noastre.

În cele din urmă ajungem în preajma sediului Selmount, iar Fitz parchează, cel mai probabil ilegal, ca urmare ne putem instala într-o cafenea vizavi de clădirea în care se află biroul. Mulțumită lui Bee, știu că Ethan are o întâlnire acolo. Este o stradă surprinzător de urâtă, un drum larg, mărginit de clădiri joase, iar câteva dintre ele au ferestre cu obloane, parcă ar avea niște dinți de aur pătați. Sticla gri lucioasă de la Selmount HQ pare puțin prea pompoasă în acest cadru.

Îmi sorb ceaiul și examinez gogoșile pe care Fitz a insistat să le cumpere. Se pare că trebuie să mănânci gogoși dacă ești într-o misiune de spionaj. Par extrem de uleioase – a mea a lăsat deja un inel de grăsime pe șervețel.

– Iată-l! zice Fitz, entuziasmat, arătând spre clădire.

Are dreptate: uite-l pe Ethan, cu servieta în mână, dându-și spre spate o șuviță de păr, în timp ce iese grăbit din clădire. Este chipeș, trebuie să recunosc asta.

– Ce facem acum, doamnă C?

– Acum jucăm cartea-bătrânei-doamne, îi răspund. Ia câteva șervețele, te rog, uite-le acolo dragule – nu vreau să risipesc această gogoașă. Sunt sigură că pisica Letitiei o s-o mănânce. Pisica aia mănâncă de toate.

Până când am reușit să ies pe ușă, Ethan a ajuns destul de departe. Încep să merg alert, aproape alerg. Durează ceva până când Fitz reușește să mă ajungă din urmă.

– Doamne, ești rapidă pentru o bătrânică! spune Fitz, potrivindu-și pasul cu al meu. Stai așa, dacă ne oprim aici, îl putem interpela.

Îl urmez pe Fitz pe o alee, suficient de largă pentru două persoane. Miroase clar a urină și a altceva, încerc să îmi dau seama ce e, în cele din urmă îmi amintesc că e miros de marijuana.

– Acolo! țipă Fitz, arătând peste drum, spre Ethan. Vai, îmi pare rău, misiune secretă, vorbim încet, îmi aduc aminte!

Dar este prea târziu, Ethan se uită în jur. Trebuie să intru în acțiune, să transform ghinionul în avantaj.

– Ethan! Dragule! ciripesc, încercând să îmi croiesc drum prin fluxul de pietoni, către marginea trotuarului. În spatele meu îl aud pe Fitz, inspirând

brusc şi apoi cerându-şi scuze unui motociclist, cred că tocmai i-a sărit în faţă.

– Ce noroc pe mine, să dau de tine pe aici!

– Bună ziua, Eileen, spune el, dându-mi un sărut pe obraz. Eşti bine?

– Foarte bine, mulţumesc! Sunt mai degrabă fără suflare. Mă uit în jur, aş vrea să fie pe undeva ceva pe care să pot sta pentru un moment, dar, desigur, nu există nici o bancă în câmpul meu vizual. Deşi, de fapt, ca să fiu corectă, căutam o toaletă pentru doamne, îi spun pe un ton confidenţial. Nu sunt sigură că voi ajunge acasă! Odată ce ai ajuns la vârsta mea, ştii, vezica urinară nu mai este ceea ce era. Scurgeri, ştii. Picături.

Ethan face o faţă asemănătoare cu cea a lui Fitz atunci când cineva este mutilat într-una dintre poveştile cu crime ale Marthei.

– Apartamentul meu este chiar aici, sus, spune Ethan, arătând spre clădirea din capătul străzii. Vrei să urci şi să mergi la toaleta din apartament?

– O, eşti un drăguţ, zic eu. Condu-mă!

Găsesc patru indicii în apartamentul lui Ethan.

1) O chitanţă pe masa din hol, pentru o cină în doi, un total de 248 lire. Acum, eu ştiu că Londra este scumpă – sumele pe care le pretind pe aici sunt criminale –, dar suma asta e foarte mare, prea mulţi bani cheltuiţi cu cineva care îţi este doar prieten sau coleg.

2) Două periuţe de dinţi în baie, ambele au capetele umede, sugerând utilizarea recentă. De ce ar folosi Ethan două periuţe de dinţi?

3) Alături de câteva recipiente cu poţiuni de păr ale Leenei, pe care le pot recunoaşte – toate concepute pentru „domolirea coafurii“ – este un flacon mic cu ser pentru „protecţia culorii“. Leena nu şi-a vopsit părul niciodată. Deşi, pot să presupun, poate fi al lui Ethan. El este foarte mândru de pletele lui întunecate.

4) Nu există coş în baie. Acest lucru nu sugerează ca atare adulterul, dar am constatat, din experienţa mea de viaţă, că rar îmi place o persoană care nu a avut grijă să pună un coş într-o baie. Întotdeauna bărbaţii fac asta şi aproape în toate cazurile sunt bărbaţi în care nu poţi avea încredere.

Odată ce Fitz şi cu mine ne-am întors acasă, comparăm notele. Nu a găsit nici un fel de indicii, ceea ce este tipic. I-am spus că doamnele bătrâne sunt cei mai buni detectivi.

– Nu o să îi spui Leenei ce am făcut, nu-i aşa? îi zic, destul de îngrijorată. M-am obişnuit prost, am început să împărtăşesc secrete cu Fitz. De exemplu, acum ştie o mulţime de lucruri despre Tod. Am băut două pahare de vin, iar el mi-a pus întrebări şi era atât de sincer, încât a fost puţin dezarmant. Nu am făcut vreodată cuiva destăinuiri în legătură cu lucrurile personale, nici măcar lui Betsy. Poate că asta se întâmplă pentru că aici trăiesc viaţa altcuiva. Oricare ar fi motivul, a fost destul de distractiv.

– Buzele mele sunt pecetluite, doamnă C, spune Fitz. Faţa lui devine solemnă. Dacă bănuieşti că Ethan ascunde ceva murdării, sunt în favoarea continuării săpăturilor. Leena merită tot ce e mai bun.

– Chiar merită, zic eu.

– Şi tu la fel, doamnă C!

Fitz împinge laptopul Leenei spre mine, peste pernele canapelei.

Viaţa în apartamentul Leenei pare să graviteze în jurul acestei canapele. Mâncăm aici, bem ceai aici. Pentru o vreme, aici a fost biroul Marthei.

– Ceva mesaje noi? întreabă Fitz. O, sigur ai un mesaj de la Howard, uită-te ce zâmbet ai! Eşti aşa de drăguţă!

– O, şşt, îi spun. Du-te de aici şi fă ceva util – cineva trebuie să se ocupe şi cu spălatul.

– Bine, bine. Te voi lăsa să îţi faci de cap.

Nu ştiu ce înseamnă asta, dar bănuiesc că este ceva grosolan, aşa că mă strâmb la el, pentru orice eventualitate. Fitz rânjeşte şi dispare în bucătărie, iar eu mă aşez înapoi pe canapea să citesc mesajul de la Howard.

OldCountryBoy: Bună Eileen! Voiam doar să îţi spun că sunt gata să încep să lucrez pentru acel site web, pentru clubul vostru, oricând crezi de cuviinţă. Doar să mă anunţi cu o zi înainte. Xxxxx

Mi-a ieşit din minte oferta lui Howard de a ne face un site web. Îi răspund.

EileenCotton79: Mulţumesc mult, Howard. De ce ai nevoie ca să demarezi lucrarea? Xx

Îmi muşc buzele şi cad pe gânduri în timp ce aştept răspunsul lui. Să avem un site web va fi foarte interesant, dar nu va ajuta la strângerea membrilor pentru evenimentul de lansare. Am început să mă îngrijorez puţin în legătură

cu asta, deşi Fitz m-a asigurat că a lipit afişe prin toată zona. Mă întreb doar dacă pe aici sunt persoane care se uită cu adevărat la afişele de pe pereţi. Sunt atât de multe, lipite unele peste altele, iar majoritatea sunt despre trupe şi activism şi diverse. Am specificat în afişe că transportul către sediu este asigurat – Tod, fie binecuvântat, s-a oferit să ne ajute cu autobuzul pentru turnee al companiei sale de teatru –, dar oamenii la care vrem să ajungem s-ar putea să nu fie dintre cei care ies şi se zgâiesc la afişe.

Apare o notificare. Dau un clic, părăsesc conversaţia cu Howard şi apăs pe *Găsiţi-vă perechea*. Completez toate căsuţele, dar o fac puţin altfel de data aceasta. Vârsta: 75 plus. Locaţii: East London, Central London. Bărbat sau femeie? Fac clic pe ambele casete.

E o abordare destul de obraznică, dar este pentru o cauză bună. Apăs pe profilul primei persoane care apare pe listă: Nancy Miller, în vârstă de 78 de ani.

Dau clic pe pictograma care arată ca un plic minuscul, pentru a-i trimite un mesaj.

Dragă Nancy,

Sper că nu te deranjează faptul că ţi-am trimis un mesaj, dar mă ocup de un club din Shoreditch pentru persoane cu vârsta peste 70 de ani şi mă întrebam dacă nu ai fi interesată să participi la marea deschidere din acest weekend…

Petrec ore întregi trimiţând mesaje. Sunt peste o sută de oameni pe această listă. Mă bucur foarte mult că Fitz mi-a arătat cum să procedez cu „copiază şi lipeşte“, altfel ar fi durat toată ziua. Chiar şi aşa, mă dor ochii şi mi-a înţepenit gâtul de când stau aici, legată de laptop.

Încep să primesc deja răspunsuri. Unele dintre ele sunt cam agresive – *Faceţi-vă publicitate în altă parte! Acesta nu este un forum pentru astfel de lucruri!* – şi unii dintre bărbaţi par să-mi trateze invitaţia ca pe o ocazie de a începe un flirt, ceea ce nu pot accepta – am lucruri mult mai importante de făcut acum şi, oricum, nici unul dintre ei nu este ca Howard sau ca Tod. Dar deja sunt câteva persoane care par interesate de Clubul Silver Shoreditchers. *Mi-ar plăcea să vin,* spune Nancy Miller. *Sunt şi jocuri?* întreabă Margaret din Hoxton.

Letitia îşi face apariţia exact când am ajuns la capătul răbdării cu răspunsurile la mesaje. Îmi povesteşte că a descoperit o nouă esenţă de ceai şi

ar vrea să încerc şi eu. O invit să vină cu ceaiul la mine – suspectez că aceasta a fost intenţia reală a vizitei – şi o pun la curent cu noile mele planuri de a face publicitate clubului nostru.

– Aș vrea să fiu la fel ca tine, să fiu în stare să mă descurc cu astfel de lucruri, îmi spune şi dă din cap către laptop.

– O, sunt sigură că ai putea învăța! Vorbește cu Fitz, o să te învețe.

– Fitz este un om bun, confirmă Letitia. A găsit pe cineva care să preia camera Marthei?

Era îngrijorat în privinţa asta, când am vorbit ultima oară.

Zâmbesc. Letitia a fost prin zona comună cel puţin o dată pe zi, a aranjat vazele cu flori, a mutat pernuţele. În aceste zile, de câte ori a intrat vreo persoană, întotdeauna a fost rost de o discuţie. Luni seară le-am văzut pe Aurora şi pe Sally, acolo jos, jucând cărţi cu ea. *Încercăm mesele!* a zis Aurora. Apoi: *Bum! Full!* a exclamat cu putere Sally, trântind cărţile din mână, făcând-o pe Letitia să tresară.

– Încă nu, îi spun, întinzând mâna după un biscuit. Cred că va pune un anunţ pe internet sau ceva de genul acesta.

– Ei bine, oricine ar fi, va fi norocos să locuiască aici.

– Letitia… te-ai gândit vreodată să te muţi din apartamentul tău?

Pare îngrozită.

– Unde să mă duc?

– Nu departe. Aici. În vechea cameră a Marthei.

Aceasta este o idee excelentă, dacă o spun chiar eu.

– O, nu, îmi răspunde Letitia, ascunzându-se în spatele căniii de ceai. Nu pot pleca din apartamentul meu. Acolo am toate lucrurile mele frumoase! Şi oricum, nici o persoană tânără nu ar vrea să locuiască cu o bătrână, cu cineva aşa de modă veche ca mine.

Împing ultimul biscuit spre ea.

– Prostii, îi spun. Deşi sunt de acord cu aranjamentele tale speciale, cu originala punere în scenă din apartamentul tău. Adică, adaug în grabă, prinzându-i expresia, sunt de acord că nu poţi sta departe de antichităţile tale preţioase.

– Nu pot părăsi apartamentul, repetă Letitia cu mai multă fermitate de data aceasta, aşa că mă opresc din a aduce tot felul de argumente în favoarea mutării. Totuşi, este păcat – ar putea beneficia de companie şi deja îmi fac griji gândindu-mă cum se va descurca atunci când nu voi mai fi aici, chiar

dacă reuşim să punem pe roate activităţile din cadrul Silver Shoreditchers Club.

După ce Letitia s-a întors la ea acasă, stau cu ceaşca de ceai goală în mână atât de mult timp, încât simt că răceala porţelanului îmi îngheaţă palmele. Nu pot opri iureşul gândurilor, chitanţa de pe masa din holul lui Ethan, periuţa umedă din baie.

Ştiu că sunt înclinată să trag concluzia că el este un bărbat care calcă pe de lături – este o gândire destul de rezonabilă în aceste circumstanţe, aşa că nu mă învinovăţesc prea tare pentru asta. Dar trebuie să ştiu dacă toate astea nu îmi perturbă judecata.

Iau telefonul şi formez numărul lui Betsy.

– Bună, iubire! mă salută. Ce mai face frumosul tău actor? Pronunţă ac-tor, accentuând prima silabă, ceea ce face cuvântul să pară şi mai elegant.

Zâmbesc. Este la fel de perspicace ca întotdeauna.

– Pot să îţi cer sfatul în legătură cu ceva, Betsy?

– Desigur!

– Iubitul Leenei, Ethan. Probabil că l-ai întâlnit când a venit acolo, în vizită?

– În rarele ocazii, da, spune Betsy.

– Nu a fost acolo la sfârşiturile de săptămână?

– O dată sau de două ori. Cred că l-a speriat Jackson.

Clipesc, surprinsă.

– Jackson? Jackson Greenwood?

– Nu i-a lăsat prea mult loc de întors lui Ethan, i-a cam atenuat luciul.

– Am ştiut întotdeauna că Jackson este un foarte bun judecător al caracterului uman, spun posomorâtă.

– O, Ethan nu este printre favoriţi? mă chestionează Betsy.

Îi povestesc descoperirile mele din vizita făcută în apartamentul lui Ethan. Betsy sâsâie printre dinţi. Este acelaşi zgomot pe care îl face când se târguieşte pentru ceva la piaţa din Knargill.

– Poate să nu aibă nici o însemnătate, spune ea. Nu orice bărbat este ca Wade.

– Totuşi, sunt foarte mulţi de tipul ăsta.

– Mmm, bine, spune Betsy.

Sunt atât de aproape să o întreb despre Cliff, dar a început din nou să vorbească, înainte să am ocazia. Aşa face mereu.

– Trebuie să zic ceva, spune Betsy, dacă nu aş fi ştiut că Leena ta e într-o relaţie, aş fi spus că a pus ochii pe Jackson.

– Ce interesant! Ce te face să spui asta?

– Jumătate din timpul petrecut aici s-au tot hârjonit, iar cealaltă jumătate şi-a tot aranjat părul, ori de câte ori i-a apărut el în câmpul vizual. Mai mult, la ultima şedinţă a Comitetului pentru ziua de 1 Mai, abia dacă şi-a luat ochii de la el. Ooh, şi pentru că am adus vorba de ziua de 1 Mai, a găsit un sponsor, să ştii!

Acesta este singurul lucru pe care l-ar fi putut spune Betsy, pentru a-mi distrage atenţia de la discuţiile despre Leena care-i face ochi dulci lui Jackson.

– Un sponsor pentru Ziua de 1 Mai?

– O mare firmă de avocatură. Ceva deosebit. Ei plătesc pentru aproape tot, iar ea a mai venit şi cu o grămadă de idei, o mulţime de activităţi de strângere de fonduri, standuri cu produse de brutărie de vânzare, vânătoare de comori şi tombole.

Mă înfoi în pene de mândră ce sunt.

– Este genială, nu-i aşa?

– Ei bine, recunoaşte Betsy, cu siguranţă se pricepe să pună lucrurile pe roate.

Capitolul 25. Leena

E pentru prima dată de când o iau pe Nicola și, atunci când o întreb „unde mergem“, îmi răspunde:

– Mergem la tine?

Sunt absolut flatată. Nicola este una dintre acele persoane a căror prietenie se câștigă cu mare greutate. Mă simt ca și cum sunt din neamul ales.

Când ajungem la Clearwater Cottage, Arnold face curăţenie în partea din față a grădinii.

– Am spus că o să fac eu asta îi spun, în timp ce o ajut pe Nicola să iasă din mașină.

– Ei bine, nu ai făcut-o, subliniază el, fluturându-mi prin față o păpădie.

– Buna ziua, Nicola, ce faci, eşti bine?

Deschid ușa și îi invit pe amândoi.

– Ceai?

Doar atunci când aștept să fiarbă ceaiul mi se pare straniu cum de nu mi-am dat seama ce ciudată e această situație. Oamenii îmi spun adesea cât de „matură“ sunt pentru cei 29 de ani ai mei (*Faptul că ți-ai văzut sora murind te-a maturizat rapid*, nu mai vreau să aud asta). Dar, de fapt, nu prea am avut prieteni înainte să împlinesc 30 de ani. Și, acum, nici măcar nu clipesc când Arnold vine în vizită neanunţat – de fapt, îl aștept cu nerăbdare – și sunt foarte încântată că Nicola a decis că mă place destul de mult pentru a petrece o după-amiază cu mine. E bine așa. Îmi place modul în care interacțiunea cu ei îmi schimbă perspectiva, mă intrigă cât de mult ni se poate schimba viața. Îmi va fi dor de asta când o să plec de aici, adică îmi va fi dor de ei.

Ciocăne cineva la ușă. E Betsy. Pare puţin abătută.

– Bună, Leena, mă salută cu răceală.

– Betsy! Salut! Intră! Tocmai beam un ceai, spun eu. Lasă-mă să-ți aduc o ceașcă! Pot să-ți iau haina?

Îi iau haina, o agăţ în cuier și mă tot gândesc. Betsy nu a mai venit pe aici de la prima noastră teribilă întâlnire la ceai, atunci când am spus toate acele

lucruri greşite. Ce a determinat-o să vină acum?

– Nu o să stau, zice Betsy. Sunt aici doar ca să îmi iau cheia de rezervă. Eileen îmi păstrează una pe aici, pe undeva.

– O, sigur! zic eu, privind în jur, de parcă cheia ar sta la vedere, pe masa din sufragerie. Nu mai ai cu ce deschide?

– Da, spune ea.

Încerc să-i prind privirea, dar se întoarce şi se uită în altă parte. Cu siguranţă minte. Arnold se uită când la una, când la cealaltă, pentru o clipă, apoi se ridică în picioare.

– Nicola, hai să-ți arăt hortensia din partea din spate a grădinii lui Eileen, spune el.

– Ce? strigă Nicola. Nu…

Dar el o ajută deja să se ridice.

– O, în regulă, mormăie ea.

Îi mulţumesc din priviri la Arnold, iar el îmi zâmbeşte. De îndată ce rămânem singure în casă, mă întorc la Betsy, care deschide şi închide sertarele de la şifonier.

– Cliff nu te lasă să intri? o întreb cu blândeţe.

Betsy stă tot cu spatele la mine. Se lasă o tăcere lungă.

– Cliff a fost cel care mi-a închis uşa în nas.

Respir adânc.

– Ei bine, e destul de îngrozitor ce a făcut, îi spun, cât de neutru pot. Vrei să rămâi aici peste noapte?

Se uită de jur împrejur.

– Să rămân aici?

– Da. Poţi să stai în camera bunicii.

– O, eu… pare puţin pierdută, pentru o clipă. Mulţumesc! Eşti foarte amabilă. Dar aş prefera să îmi găsesc cheia.

– Bine, zic eu, în timp ce Arnold şi Nicola mai dau o tură prin grădină. O să îi dăm de urmă, o căutăm cu patru ochi.

Dau peste tot felul de lucruri, în timp ce caut cheia. Vechiul meu ghiozdan de şcoală (cum a ajuns aici?); o fotografie a mamei mele când era însărcinată cu mine, superbă ca un star de cinema, şi o reţetă de prăjitură mușuroi de cârtiță, cu scrisul de mână al Carlei, fapt ce mă face să izbucnesc în lacrimi. Carla pare să fie prezentă aici, în Hamleigh, tot timpul. Poate că nu a trăit destul de mult în acest sat, dar face parte din încrengătura locului. Poate de

aceea am reușit, în cele din urmă, să merg mai departe, în puținul timp de când sunt aici sau, mai bine zis, să nu mai fug de realitate. Să o iau la goană este punctul meu forte, să stau liniștită e ceva care nu îmi iese.

Împăturesc cu atenție rețeta și o așez la loc, unde am găsit-o. Poate, cândva, găsirea unei astfel de comori nu mă va face să plâng, ci mă va face să zâmbesc.

În cele din urmă, Betsy găsește cheia. Este etichetată cu atenție, cu scrisul lăbărțat al bunicii – *cheia de rezervă a lui Betsy* – și era în fundul unui sertar al comodei din hol, la un loc cu o întreagă colecție de chei de la casele în care am stat de-a lungul timpului: apartamentul Carlei din Bethnal Green, vechea noastră locuință din Leeds și, spre iritarea mea, cheia de la sistemul antifurt al unei biciclete – cheie pe care am crezut că am pierdut-o acum aproximativ zece ani. Există, de asemenea, o cheie de rezervă de la casa mamei. O iau să o folosesc în restul timpului în care o să mai stau pe aici – până acum, am folosit-o pe cea a bunicii, dar se pare că rămâne întotdeauna blocată în broască.

O conduc pe Betsy spre casă. Nu-i las loc de întors, totuși, sunt surprinsă că mă lasă, că nu se opune. Încerc să mă gândesc la ce ar spune bunica în această situație și decid că nu ar spune mai nimic – i-ar da posibilitatea lui Betsy să aleagă dacă vorbește sau nu. Ca urmare, pe măsură ce ne îndreptăm încet spre Middling Lane, prin ploaie, doar țin umbrela și aștept momentul în care Betsy se va simți pregătită.

– Am senzația că acum consideri că știi totul despre situația mea, îmi spune, în cele din urmă, privind drept înainte.

– Nu, deloc!

– Bine. Pentru că este o situație neobișnuită, este ceva complicat.

– Sunt sigură că așa este.

Îmi mușc limba. Bunica ar sta liniștită. Ar lăsa lucrurile așa cum sunt. Dar…

– Nimeni nu ar trebui să se teamă vreodată în propria casă. Și dacă vrei să-l părăsești, Betsy, toată lumea de aici, din acest sat, va fi alături de tine. Toată lumea!

Ajungem la casa lui Betsy. Se oprește în fața porții – ar trebui să plec, asta e clar, dar aș prefera să rămân, până când o văd în siguranță, în casă.

– Bănuiesc că s-a mai calmat, spune Betsy, jucându-se cu cheia. Pleacă, Leena, nu poți sta aici.

– Meriţi mai mult! Şi nu voi înceta să-ţi spun asta, nu, indiferent de câte ori mă dai afară sau de câte ori îmi spui să nu mai dau târcoale prin preajmă, zic eu, cu o umbră de zâmbet. Sunt la dispoziţia ta tot timpul.

– Adică mai puțin de o săptămână, subliniază Betsy.

– O, da! Pentru o clipă, am uitat cu adevărat că trebuie să plec de aici. Ei bine, după ce o să plec, vei reveni la vechile obiceiuri, o să o ai din nou la Clearwater Cottage pe Eileen Cotton cea înţeleaptă, îi răspund, zâmbind, dar stomacul meu se chirceşte, e ceva care seamănă mai mult a tristeţe. Asta va fi chiar şi mai bine.

Capitolul 26. Eileen

Țrrrr, țrrr, ȚRRR, zdrăngăne mobilul Leenei pe masa de la cafenea.

– O, fir-ar, de fiecare dată când primești un mesaj, cred că sunt aproape de un infarct, zice Bee, cu mâna pe piept. E atât de tare!

Intenționez să-i fac observații pentru înjurătură, dar atenția îmi e captată de noul mesaj.

– Cine este de data asta? mă întreabă Bee. *Old Country Boy* sau actorul tău sexy, draga mea?

– Este vecinul meu, spun, clătinând din cap. A descoperit videoclipurile cu pisici și îmi tot trimite, de săptămâni întregi.

– O, i l-ai arătat pe cel în care pisica îl împinge pe copil în piscină? mă întreabă Bee, luminându-se la față. Jaime și cu mine l-am urmărit de vreo șase sute de ori.

– Văd că fiica ta îți seamănă în privința întunecatului tău simț al umorului, îi zic și îmi las telefonul jos. Arnold poate aștepta. Vreau să aflu mai multe detalii de la Bee.

– Așa! Cum a fost a treia ta întâlnire cu Mike?

Bee clătină din cap, încrezătoare.

– A fost bine, Eileen. El este… Ei bine, este un dansator groaznic, este cu siguranță mai bogat și are mai mult succes decât mine și nici măcar nu locuiește la Londra, așa că nu bifează mai nimic pe lista dorințelor mele…

– Ce a zis când i-ai spus despre Jaime?

Fața ei se înmoaie. O, știu acea privire.

– A zis: „Spune-mi totul despre ea“. Am vorbit despre Jaime timp îndelungat, ceva de genul 45 de minute consecutiv. Nu s-a plictisit, nu s-a înspăimântat și nici nu a dat înapoi, doar a ascultat.

Zâmbesc. Acum, „bun ascultător“ poate nu a fost pe lista ei, dar era pe a mea.

– Mi-a fost de ajutor în legătură cu înființarea unei afaceri. Avea o grămadă de idei, care mai de care, și mi le-a spus într-un fel așa, amiabil, fără acea

infatuare masculină, știi?

– Nu chiar, dar e bine, îi spun. Ai vorbit cu Leena despre asta, despre aceste noi idei?

Bee se strâmbă un pic.

– Nu vreau să o forțez – ultima dată când am vorbit despre planurile B&L, a spus că încrederea ei în forțele proprii a primit o asemenea lovitură, după ce a murit Carla, încât îi este greu să se mobilizeze. Înțeleg. O să aștept până când va fi pregătită.

– Mmm, zic eu, în timp ce chelnerul ne aduce cafeaua.

Bee ridică sprâncenele.

– Continuă! Ce încerci, de fapt, să zici și nu spui?

– Nu prea e felul tău, tu nu ești genul de femeie care stă și așteaptă.

Bee amestecă spuma de deasupra cafelei.

– Ba sunt, dacă Leena are nevoie de mine așa, spune ea, simplu.

– E foarte bine că ai decis așa, spun. Dar, acum, Leena chiar are nevoie de un brânci. De fapt, acum mai mult decât oricând. Nu am văzut-o vreodată mai fericită decât atunci când vorbește despre toate acele planuri ale tale și chiar am fost tristă pentru că nu am mai auzit-o povestind despre asta de ceva vreme. Poate că este exact lucrul de care are nevoie pentru a merge mai departe.

– Poate, spune Bee, un pic alintat. Poate că o voi face iar… poate o să îi dau din nou un mic ghiont. Nu vreau să pierdem momentul. Uneori îmi fac griji că vom rămâne pentru totdeauna ale lui Selmount.

– Doar nu vă spuneți între voi *ale lui Selmount*, nu-i așa? Sună ca titlul unui roman tendențios.

– O, Doamne, îmi doresc să nu fi spus asta, spune Bee. Acum o să mă gândesc la asta ori de câte ori pronunță CEO cuvintele acestea, *ale lui Selmount.* Ale lui Selmount. Of, fir-ar, ai dreptate, chiar așa…

În noaptea aceea am stat lângă Fitz la bucătărie și am trecut în revistă răspunsurile legate de Clubul Silver Shoreditchers. Până acum cinci persoane au solicitat transport ca să vină la marea deschidere, alte șapte au spus că vor confirma cât mai aproape de eveniment, plus câțiva care păreau interesați. Încerc să nu par prea încântată, dar devine destul de interesant.

Din când în când verific dacă Howard este pe chat. Ideile sale pentru website-ul nostru sunt interesante – marele său plan este că îl vom folosi

pentru strângerea de fonduri. Țin vestea asta ca o surpriză de moment, dar abia aștept să îi arăt lui Fitz când o să fie gata. Singurul dezavantaj este că Howard spune că are nevoie de ceva bani pentru a pune lucrurile în mișcare. El spune că probabil va dubla suma inițială, prin strângerea de fonduri, chiar săptămâna aceasta, așa că o să îmi recuperez banii și ceva în plus în cel mai scurt timp și, cu siguranță, cred că website-ul merită făcut. Aștept doar să îmi spună de cât de mulți bani are nevoie.

Pe măsură ce parcurg toate mesajele, ajung la conversația mea cu Arnold, o serie de videoclipuri cu pisici, intercalate cu fragmente ciudate despre Hamleigh și grădină. Mă opresc la numele lui, apoi, din capriciu, dau clic să îi văd profilul. Acum sunt câteva informații scrise acolo, precum și o fotografie. *Numele meu este Arnold Macintyre și încep un nou capitol*, scrie în secțiunea *„despre mine“*. E cineva în aceeași situație? *Mi-ar plăcea să stau de vorbă cu o persoană cu un suflet asemănător…*

Îmi frec tâmplele. Mă întreb dacă cineva a răspuns la întrebarea lui Arnold. Oare există vreo doamnă cu un suflet asemănător, care stă de vorbă cu el despre noi începuturi? Nu mi-a trecut prin minte că, dacă Arnold vorbește cu mine pe acest site, probabil că discută și cu alte persoane.

Sunt gata să apăs pe butonul de mesaj. Lângă poza lui Arnold a apărut un punct verde. Imaginea lui Arnold, așezat la calculator, acolo, în Hamleigh, este amuzantă.

EileenCotton79: Bună ziua, Arnold. Trebuie să întreb! Ce vrei să spui când zici că începi un nou capitol?

Arnold1234: Ei bine, de fapt m-am inspirat puțin de la tine.

EileenCotton79: De la mine???

Arnold1234: Ai luat din nou viața de coarne. Eu am încetat să fac asta cu mult timp în urmă. Așa că acum deschid un nou capitol.

Mă uit la ecran o vreme. Arnold începe să tasteze.

Arnold1234: Mă duc la Pilates acum, să știi.

– Ha!

Fitz se întoarce de la ecranul laptopului său și se uită la mine, cu sprâncenele ridicate. Îi zâmbesc, parcă sunt puțin rușinată.

– Nimic interesant, spun repede, și întorc ecranul laptopului Leenei.

EileenCotton79: Ce altceva mai faci??
Arnold1234: Leena m-a învățat cum să gătesc Pad Thai pentru ceai.
EileenCotton79: Dar Leena este o bucătăreasă groaznică!
Arnold1234 : Ei bine, acum știu și asta, nu-i așa?

Râd din nou.

EileenCotton79: Și Betsy mi-a spus că te-ai înscris și în Comitetul Zilei de 1 Mai…
Arnold1234: Da, m-am înscris. Deși nepoata ta refuză să facă specialitățile marca Eileen pentru ziua de 1 Mai, așa că mă îndoiesc că ziua respectivă va conta prea mult.

Zâmbesc. În fiecare an, pentru ziua de 1 Mai, fac mere caramelizate, pe care le vând în fața porții mele. Arnold cumpără mereu trei, mormăie despre preț, până când mă supăr și îi fac o reducere, apoi îl las să se bucure de reușita lui toată seara. De obicei, îi rămâne caramel printre dinți.
Degetele mele aleargă deasupra tastelor.

EileenCotton79: Ei bine, ce zici dacă îți promit că îți fac niște mere caramelizate când mă întorc?

Durează mult până răspunde.

Arnold1234: Mi le dai cu reducere specială?

Râd și îmi dau ochii peste cap.

EileenCotton79: Gratuit, pentru că ai avut grijă de Leena cât am fost plecată și drept mulțumire pentru videoclipurile cu pisici. Chiar m-au făcut să râd!
Arnold1234: Ei bine, cum pot să spun nu la așa ceva?

Zâmbesc.

Arnold1234: Și ce mai îmi spui despre Clubul Silver Shoreditchers? Ce se mai întâmplă?

Am uitat cu desăvârșire că i-am spus despre club – este drăguț din partea lui că a ținut minte.

EileenCotton79: Este marea deschidere în acest weekend!
Arnold1234: Mi-aș fi dorit să fiu acolo.

Și apoi, pe măsură ce mă gândesc la această propoziție, urmează alta, mai surprinzătoare:

Arnold1234: Ei bine, dacă aș fi fost invitat.
EileenCotton79: Bineînțeles că te invit, Arnold, nu o lua așa!
Arnold1234: Nu m-ai invitat niciodată în casa ta, așa că nu mi-e greu să presupun.

Mă încrunt la laptopul Leenei, îmi împing ochelarii pe nas.

EileenCotton79: Cred că ai vrut să spui… vreodată.
Arnold1234: Niciodată. Nu m-ai invitat niciodată.
EileenCotton79: Ei bine, ar trebui să îți amintești că te-am invitat o dată.
Arnold1234: Da, bine, atunci în prima zi, apoi nu.

Îmi mușc buzele, apoi, cu mintea distrasă, le presez ca să-mi fixez rujul. Îmi trece prin minte, posibil datorită efectului benefic al distanței, că poate… eu nu am fost foarte amabilă cu Arnold.
Îmi acord un răgaz, nu sunt sigură ce aș putea să spun. După o clipă, Arnold îmi trimite un videoclip cu o pisicuță călare pe un Hoover. Râd.

Arnold1234: M-am gândit că asta va mai domoli starea de spirit.
EileenCotton79: Ei bine, Arnold, îmi pare rău. Când o să vin acasă, te invit cu mare plăcere la un ceai și la un măr caramelizat.
Arnold1234: Mi-ar plăcea.
Arnold1234: Să ai noroc cu marea deschidere, Eileen. Cu toții te așteptăm cu nerăbdare, hai înapoi în Hamleigh!

Și, odată cu asta, punctul verde dispare.

În seara asta este ultima mea noapte cu Tod. Nu plec până luni, dar vreau să rezerv weekendul pentru a-mi lua rămas-bun de la noii mei prieteni.

Nu mă simt tristă când îmi iau la revedere de la Tod. Din prima zi am știut și care va fi ultima noastă seară împreună.

De aceea sunt atât de surprinsă când se așază lângă mine, pe patul său alb și pufos și îmi spune:

– Eileen, nu sunt pregătit să-mi iau rămas-bun de la tine.

Sunt atât de uimită, încât trebuie să treacă o vreme, să găsesc cuvintele potrivite și asta durează atât de mult, iar fața lui Tod se întristează.

– O, îmi pare rău, spun, întinzându-i mâna, din reflex. Sunt doar foarte uimită. Am spus întotdeauna că…

– Știu. Buzele lui îmi apasă mâna. Părul lui gri-argintiu, după o după-amiază petrecută în pat, este încurcat și ciufulit. Îl netezesc, în felul în care îi place să-l poarte, dat peste cap, așa cam cum îl are Donald Sutherland[31].

– A fost extraordinar, într-adevăr. Nu am cuvinte să îți explic. Ești într-adevăr unică, Eileen Cotton.

Zâmbesc, privind în jos spre cearșafurile adunate în poala mea.

– Am spus că azi ne luăm la revedere.

– Ei bine, și mâine ne putem lua la revedere. Sau poimâine. Sau peste multe alte zile.

Îmi zâmbește forțat, împletindu-și degetele printre ale mele.

Continuă să-mi vorbească.

– Lasă-mă să încerc, vreau să câștig de data asta. Vino mâine la petrecerea noastră de după spectacol. O să facem grătar pe acoperișul de la King’s Cross. Mâncare bună, conversație bună, ocazional câte o vedetă din West End…

– Sari peste petrecere, spun impulsiv. Vino la lansarea Clubului Silver Shoreditchers. Îl sărut pe obraz. Ar fi așa minunat să fii cu mine acolo.

Face o pauză.

– Ei bine, eu… cred că aș putea.

Rămân cu gura căscată. Cea mai importantă parte a timpului petrecut aici, la Londra, am dedicat-o acestui proiect – ar fi cu adevărat bine să-l am pe Tod lângă mine, la marea deschidere. Și poate că ceea ce spune el este adevărat. Poate că ceea ce este între noi nu trebuie să se termine doar pentru

că mă voi întoarce în Yorkshire. La urma urmei, sunt doar câteva ore de mers cu trenul.

După ce ies din casa lui, îmi vine în minte faptul că Howard va fi şi el prezent la marea deschidere. Aoleu! Presupun că acesta va fi momentul în care aventura cu întâlnirile se complică.

Celebru actor britanic

Capitolul 27. Leena

– Nu, absolut, spun cu fermitate.

– Dar Vera nu e de asta! se plânge Penelope.

Am atât de multe de făcut, încât nici nu am timp să mi se pară amuzant.

– Penelope, eu trebuie să fiu acolo ca să mă asigur că totul este în ordine! Cu siguranţă există o tânără în acest sat care poate fi constrânsă sau mituită să fie regina Mai.

– Presupun că da… Ar fi Ursula…

Ursula este o fătucă de 16 ani, părinţii ei deţin magazinul din sat. De obicei, o vezi cufundată într-o carte, în colţul cu legume proaspete. Nu am văzut-o niciodată schimbând un cuvânt cu cineva.

Perfect, spun, întorcându-mă la frumoasa ghirlandă de blazoane, care acum atârnă între lampioanele de pe strada Peewit. Este o dimineaţă rece, ghirlandele se reflectă în oglinda argintie a bălţilor de pe trotuar, iar steagurile puse la monumentul din capătul străzii flutură frumos în vânt.

– O las în seama mâinilor tale pricepute, Penelope.

– Ghirlanda aceea este strâmbă, spune Roland.

Închid ochii şi respir adânc.

– Mulţumesc, Roland.

– Nici o problemă, zice el cu amabilitate, ţinându-se scai de Penelope.

– Aşa este, să ştii, aud vocea lui Jackson.

Mă întorc. În cele din urmă, l-am convins, cu multă persuasiune, să accepte costumul regelui Mai. Poartă pantaloni verzi, băgaţi în cizme brune şi o cămaşă albă, strânsă cu centură în talie, cam aşa cum mi-l închipui eu pe Robin Hood, doar că am în faţă un masiv jucător de rugby, în locul omului care se furişează nevăzut prin pădure. Are deja la gât ghirlanda specifică zilei de 1 Mai. E tare frumoasă – Kathleen a împletit-o din flori sălbatice şi frunze luate din gardurile vii.

Piesa de rezistenţă sunt, totuşi, coarnele. Mari, verzi, curbate ca nişte coarne de berbec, la fel de vizibile ca urechile mele de iepuraş de Paşte. Aş fi putut fi

drăguță, dar nu aveam de gând să-l las să scape fără să poarte pe cap ceva ridicol.

– Hei, spune el, în timp ce încerc cu greu să-mi suprim un zâmbet. Nu m-am hlizit când tu arătai ca Iepurașul Roger.

Îmi strâng buzele și adopt expresia cea mai serioasă. Pot să mă descurc cu asta.

– De-a dreptul regal, spun.

Când iau de la capăt blazoanele înșirate, simt că îmi aterizează ceva pe gât. Privesc în jos. Pe pieptul meu e ghirlanda de flori pentru regina Mai, la fel precum cea a lui Jackson, dar cu câteva flori roz împletite printre cele albe.

Mă învârt pe călcâie, ca să-l văd mai bine pe făptaș.

– O, nu, nu o să faci asta, zic, în timp ce încerc să mă eliberez de ghirlandă.

Mâna lui Jackson îmi prinde încheietura.

– Știi prea bine că Ursula nu va accepta acest rol, sub nici o formă! Haide! Din spirit comunitar.

– Nu pot participa la paradă, eu trebuie să organizez totul! protestez. Carul regelui și reginei Mai a putrezit la mijloc, trebuie să găsesc fie un tâmplar foarte talentat, fie alt car, și…

– Lasă-mă pe mine, spune Jackson, cu un început de zâmbet cu gropiță în obraz. Fii regina Mai pentru mine și îți voi găsi o modalitate de a călători cu stil, bine?

Îmi mijesc ochii.

– În cazul în care ești curios, aceasta este fața mea suspicioasă.

– De fapt, m-am obișnuit cu fața asta, spune Jackson.

Mâna lui este încă pe încheietura mea. Mă întreb dacă îmi poate simți pulsul.

– Lasă-mă pe mine, spune el din nou, iar când își desprinde mâna de pe brațul meu, încă mai simt apăsarea degetelor lui pe pielea mea, caldă ca lumina soarelui.

Am nevoie ca Ethan să fie aici. A trecut prea mult timp. M-am lăsat prostită și distrasă de această aiureală – sau ce-o mai fi asta –, de această îndrăgostire de Jackson. Săptămâna aceasta m-am surprins gândindu-mă la el când nu ar fi trebuit, repetând în minte conversațiile noastre în timp ce pregăteam cina, imaginându-mi cam ce i-ar trece lui prin cap. Mi-am amintit de pistruii palizi de sub ochii lui albaștri și de senzația dată de corpul lui atât de aproape de al meu, când am fost împinsă spre oglinda din sufragerie.

Îmi verific telefonul – tot aştept ca Ethan să îmi trimită mesaje şi să mă anunţe când va ajunge aici –, dar nu am semnal, ca de obicei. Mârâi, mă întorc la aranjatul ghirlandelor, îmi ţin creierul ocupat cu lista lucrurilor rămase restante: să verific dacă au sosit toaletele mobile, să stabilesc circuitele de drenaj, să îl sun pe cel care se ocupă cu livrarea gheţii, să verific împreună cu Betsy tarabele cu alimente…

Penelope se întoarce.

– Ursula a spus că ar prefera să lase unul dintre şoimii aceia să-i scoată ochii decât să fie regina Mai!

– Doamne, asta e… în grafic, spun. Am citit-o în mod clar pe Ursula. OK.

Mă voi gândi la altcineva, imediat după ce verific tarabele cu mâncare, livrarea gheţii, circuitele şi toaletele mobile.

– Respiră, draga mea, spune Penelope, punându-mi o mână pe umăr. Ai făcut atât de multe, deja! Sunt sigură că Betsy nu se va supăra dacă iei o mică pauză.

– Penelope, îi spun, ce fac acum este cu adevărat cel mai distractiv joc în care m-am băgat de… Doamne, nu mai ştiu de când, de secole. Te rog, nu îmi cere să iau o pauză.

Clipeşte spre mine, cu ochii aceia de bufniţă.

– Eşti ciudată, iubire, îmi spune.

Îi zâmbesc şi îmi verific din nou telefonul: trei bare miraculoase de semnal, totuşi, nici un mesaj de la Ethan. Îmi alung gândurile şi o sun pe Betsy pe apelare rapidă (nu glumesc: de fapt, telefonul bunicii are încă funcţia de apelare rapidă).

– Îmi pare rău că am ratat ultimul tău apel, spun în telefon, în timp ce fac semn bărbaţilor care pun ghirlandele să se mute un pic spre stânga (Rob şi Terry? Oare ei sunt Rob şi Terry? Sau sunt aceia cărora le-am spus să blocheze traficul spre Lower Lane?)

– Leena! Tarabele cu mâncare! Nu vin!

– Ce? De ce nu?

– Nu ştiu! Vocea lui Betsy pare alarmată.

– Nu îţi face griji, o voi rezolva.

Închid şi caut numărul celor cu tarabele cu alimente. Aparţin unor persoane diferite, mai ales producători locali, din zonă. Numărul tipului cu sendvişuri cu brânză este primul pe care îl găsesc.

– Scuze, spune el. Firs Blandon ne-a oferit dublu.

– Firs Blandon? Satul despre care Paza Cartierului are mereu ceva de comentat? Pentru ce?

– Şi ei au festival pentru Ziua de 1 Mai, cred. Au pe drum un indicator, chiar lângă al tău, şi îi direcţionează pe oameni spre satul lor. Indicatorul lor este mai mare decât al tău, de fapt, adaugă omul cu sendvişuri cu brânză, ca să întoarcă cuţitul în rană.

– Nu face asta, spun. Eu sunt deja pe drum spre Firs Blandon – sunt mai rapidă când o am pe Agatha la dispoziţie – şi o să vă readuc pe toţi la Hamleigh-in-Harksdale aşa cum am stabilit, dar va fi cu scandal şi pot să îţi promit că totul va fi mult mai plăcut dacă te vei întoarce şi îţi vei îndeplini obligaţiile contractuale aici, în Hamleigh.

Urmează o pauză incomodă.

– Dar nu am semnat nimic, subliniază omul cu sendvişuri.

Fir-ar să fie! Nu, nu a făcut-o. Doar am contactat tarabele cu alimente care vin în fiecare an şi le-am cerut să se plieze pe o temă medievală şi toţi au spus: „O, sigur, vom fi acolo!“ S-ar putea să fi existat un contract odată, când a fost organizat pentru prima dată festivalul de 1 Mai, dar Dumnezeu ştie unde este acel act.

– Încă avem drepturi legale, spun cu răceală, deşi nu am nici o idee dacă este adevărat.

– În regulă! Bine… scuze, Leena. Nu se câştigă mulţi bani din afacerile cu sendvişuri cu brânză şi… Îmi pare rău, zice şi închide telefonul.

Descui maşina. Penelope apare lângă mine, cu ochii ei uriaşi, plini de îngrijorare.

– Nu avem tarabe de mâncare! spune ea, strângându-mă de braţ.

– Este un dezastru! răcneşte Basil, apropiindu-se într-un soi de alergare lentă, dar susţinută. Blestemaţii din Firs Blandon! Ar fi trebuit să ştiu că vor pune ceva la cale!

– E totul în regulă, Leena? îl aud pe Arnold de peste drum care tocmai verifică becurile din felinarele suspendate.

– Toţi, înăuntru, spun, arătând spre maşină.

Arunc cheile către Penelope, care le prinde, apoi se uită extrem de surprinsă, iată, mai are încă reflexe funcţionale.

– Condu, îi spun.

– O, dar ce o să zică doctorul Piotr, întreabă Basil. A spus că Penelope nu ar trebui să…

Ochii lui Penelope sclipesc.

– Du-te să-l cauţi pe doctorul Piotr, spune ea, deschizând uşa şoferului.

Devine interesant. Nu aş putea spune că mă simt în siguranţă când conduce Penelope. Dar cu siguranţă putem progresa.

– Era roşu, spune Arnold, aproape şoptit, în timp ce trecem pe lângă semafor.

– Ar fi fost verde într-o clipă, spune Penelope, cu piciorul pe acceleraţie.

Între timp, stau lipită de telefon.

– Cine conduce Firs Blandon, întreb. Există un primar sau ceva asemănător?

– Ce? Nu ştiu, spune Arnold. Presupun că probabil există cineva în fruntea consiliului parohial.

– S-ar putea să fie, spune Penelope cu înţelepciune, dar nu cred că vreunul dintre ei este responsabil.

Îmi ridic privirea din telefon.

– Nu?

– Tu ocupi acum locul lui Eileen în Comitetul nostru, spune Penelope, accelerând până prinde aproape şaizeci la oră. Dar ştim cu toţii că Betsy conduce lucrurile, nu-i aşa?

– Măi, măi, a fost un semn de limitare la treizeci!

– Ei bine, nu l-am văzut, spune Penelope.

Îmi cobor fereastra când intrăm în Firs Blandon. Au ghirlande! Şi felinare! Nemernicii!

– Scuză-mă, îi spun unuia dintre bărbaţii care atârnă ghirlande. Cine este şef aici? Du-mă la şeful tău!

Basil chicoteşte pe bancheta din spate, aproape se îneacă de râs.

– Adică la cine e în fruntea noastră?

– Da.

– Ei bine, preşedintele consiliului parohial este…

Îi fac cu mâna, să îl opresc.

– La cel care conduce cu adevărat! Atunci când cineva parchează prea aproape de o intersecţie sau atunci când un pub începe să perceapă o taxă suplimentară necuvenită pentru peşte şi cartofi prăjiţi, cine este cel care face ca lucrurile să revină la normal?

– O, te referi la Derek, spune bărbatul. E acolo jos, e ocupat cu tarabele cu alimente, să fie puse în locurile potrivite.

– Mulţumesc, zic, apoi scot un ţipăt, în timp ce Penelope pune o frână bruscă.

– Nu am avut niciodată încredere în bărbaţii cu numele Derek, spune Penelope, destul de misterios, pe măsură ce înaintăm pe strada principală din Firs Blandon, acum înţesată cu toate tarabele noastre de mâncare.

– Parchează, îi zic, şi trag de uşa pasagerului. Mă duc la el!

Derek nu este greu de observat. Este un bărbat de vreo 60 de ani, poartă o pălărie din ceva scorţos, foarte strălucitoare şi cu totul inutilă şi ţipă într-un megafon.

– Un pic la dreapta! Un pic la stânga! Nu un pic la stânga! Nu la stânga! strigă el în megafon.

– Derek? zic în cel mai plăcut mod cu putinţă.

– Da? Abia dacă se întoarce spre mine.

– Leena Cotton, spun, păşind în faţa lui, cu mâna întinsă. Îi reprezint pe cei din Hamleigh-in-Harksdale.

Asta îi atrage atenţia.

– Nu ţi-a luat mult, spune el, şi pe faţă îi apare un mic zâmbet, care îmi face sângele să fiarbă.

– Am avut un şofer foarte bun, spun. Putem merge undeva să stăm de vorbă?

– Sunt prins cu o grămadă de lucruri, spune Derek. Am un festival de organizat şi toate sunt pe capul meu. Sunt sigur că înţelegi despre ce e vorba.

– Desigur, zic eu, zâmbind. Am venit doar să-ţi urez noroc.

Clipeşte.

– O, da, iubire, spune el, iar rânjetul i se lărgeşte. Doar că noi nu avem nevoie de noroc. Avem la dispoziţie cea mai bună mâncare servită la tarabe din Yorkshire.

– O, nu mă refer la noroc pentru ziua de azi, spun, mă refer pe viitor, cu planificarea aplicaţiilor de reţea.

Derek încremeneşte.

– Ce?

– Firs Blandon are câteva planuri destul de ambiţioase! Acel hub de reţea comunitară de la marginea satului, ştii, cel aflat în faţa mai multor case de pe strada Peewit din Hamleigh? Ar putea fi un minunat plus pentru zona locală

sau, desigur – în funcție din ce poziție privești – ar putea fi ca un spin în ochi, cu un impact vizual negativ asupra peisajului idilic din Dale.

Acum am parte de toată atenția lui Derek.

– O, Penelope, Basil, Arnold! strig și le fac semn cu mâna. Veniți să faceți cunoștință cu Derek. O să aveți mai multe întâlniri cu el, acum că suntem cu toții interesați și mult mai implicați în privința aplicațiilor de rețea, de aici, din Firs Blandon. Îi arunc lui Derek un zâmbet cu subînțeles. Basil, Penelope și Arnold au idei foarte bine conturate cu privire la rezolvarea problemelor locale. Nu-i așa?

– Așa aș zice și eu! spune Basil, umflându-și pieptul.

– Mereu am fost foarte implicat în treburile satului, spune Arnold.

– Tot ce pot să zic, spune Penelope, cu privirea fixată asupra lui Derek, este că am dat de ceva cu numele Derek. Nu am întâlnit niciodată un Derek care să îmi fie pe plac. Chiar nu!

Zâmbesc din toată inima și iau megafonul din mâna lui Derek, fără să întâmpin vreun dram de rezistență.

– Toată lumea să închidă tarabele! strig în megafon. Toată lumea se întoarce în Hamleigh-in-Harksdale.

Tarabele cu mâncare se întorc la Hamleigh cu cozile atârnând între roți. Penelope face cale întoarsă, conducând cu nonșalanța unui adolescent de 17 ani, și cumva ne aduce în sat în același timp cu tarabele cu mâncare, chiar dacă am trecut și prin Knargill, să o luăm pe Nicola. Când trecem pe lângă indicatorul celor din Firs Blandon pentru festivalul de 1 Mai, Penelope face o întoarcere bruscă. Țip, mă agăț de mânerul ușii, în timp ce ea atinge marginea indicatorului și îl răstoarnă dintr-o mișcare.

– Hopa! zice Penelope.

– Ia-l și pe ăsta! răsună vocea fericită a Nicolei, arătând spre indicatorul unui magazin agricol, aflat ceva mai departe.

Pe măsură ce ne apropiem de Hamleigh, îmi dau seama că de-abia mai am ceva timp să verific dacă au sosit toaletele mobile, înainte ca oamenii de la compania de drenaj să ajungă la fața locului, să stabilească circuitele. Dar, când ajungem la marginea zonei alocate pentru tarabele cu mâncare, o mică mulțime adunată în jurul intrării ne blochează vederea. Penelope și cu mine ne încruntăm una la alta. Ea parchează în apropiere și ieșim din mașină. Mă duc să o ajut pe Nicola, dar Basil este deja acolo, oferindu-și brațul aidoma

unui cavaler medieval. Arnold îi dă Agathei un bobârnac ca o mângâiere în timp ce coboară – a devenit foarte atașat de mașina mea, de când a salvat-o din coliziunea cu gardul bunicii.

– Ce se întâmplă aici? întreabă Arnold, dând nedumerit din cap.

– Nu am nici o idee.

Îmi verific telefonul, în timp ce ne îndreptăm spre mulțime. Am un mesaj de la Bee, care îmi face inima să tresară:

Leena, hai să o facem! Hai să punem pe picioare B&L Consulting. Am vorbit tot timpul ăsta cu bunica ta și sunt ENTUZIASMATĂ. Dacă ai nevoie de mai mult timp, știi că sunt aici pentru tine, dar ceea ce vreau să spun este că nu e cazul să ne oprim. Lasă-mă pe mine să mă ocup cu alergătura, dacă nu îți mai vezi capul de treabă. Dar să nu ne pierdem din vedere visul, prietena mea! Vom fi șefi! Xx

Și unul de la Ethan care face ca totul să se ducă de râpă.

Îmi pare rău, îngeraș – lucrurile au luat-o razna aici. Va trebui să petrec mai multe ore la birou. Pot să sper că există vreo șansă să vii tu aici, în schimb? Xx

Înghit în sec și îi răspund, în timp ce îmi croiesc drum prin iarbă.

Ethan, știi că nu pot să plec azi din Hamleigh, este ziua de 1 Mai. Sper să îți fie bine. Încercăm să vorbim un pic la telefon? X

– Ethan nu vine? spune încet Arnold.

Mă uit la el.

– Ai o față de poker foarte proastă, îmi explică el.

Îmi bag telefonul în buzunarul hanoracului.

– Nu e vina lui. Lucrează, știi tu.

Arnold îmi aruncă o privire lungă și grea.

– Leena, spune el. Știu că el a fost bun cu tine când ai avut nevoie de el. Dar nu rămâi cu cineva din recunoștință. Nu așa se face.

– Nu stau cu Ethan din recunoștință! exclam cu putere.

– În regulă. Ei bine, așa să fie. Arnold mă atinge pe umăr. Cred doar că meriți un om care să se poarte frumos cu tine, atâta tot.

– Îmi plăceai mai mult când erai pustnic arţăgos, îi spun, cu ochii mijiţi.

Râde cu toată gura, apoi zâmbetul îi scade. Amândoi am auzit acelaşi lucru.

– Să nu dea dracu’ să îndrăzneşti!

Este Cliff. Îmi fac loc prin mulţime, dând din coate, ca să ajung în câmp, unde Betsy şi Cliff se războiesc unul cu celălalt ca doi cowboy care aşteaptă acţiunea. De fapt, Betsy este deja în acţiune – are şi o armă în mână – o telecomandă pentru televizor.

– M-am saturat! Mă auzi! M-am săturat de asta!

Apucă telecomanda cu ambele mâini, de parcă ar fi pe cale să o rupă în două, iar Cliff urlă de furie.

Cliff arată exact aşa cum mă aşteptam să arate. Faţă roşie, îndesat, cu şosete sport şi pantaloni scurţi pe el şi un hanorac murdar întins peste burta de bere, este în contrast perfect cu mărunţica Betsy cea îngrijită, cu eşarfă şi jachetă roz. Numai că acum, dintre ei doi, cred că Betsy este cea mai puternică.

– Cliff Harris, spune ea, cu voce liniştită şi dătătoare de fiori. EU MERIT MAI MULT.

Şi, cu ceea ce pot concluziona că este doar puterea supraomenească a unei femei care a suportat o mulţime de mizerii foarte mult timp, rupe telecomanda televizorului în două.

Cliff se repede spre ea, dar eu şi Arnold ne punem în mişcare şi suntem mai rapizi decât el şi îl imobilizăm, înainte ca el să poată ajunge la Betsy.

– Vreau să părăseşti casa până la sfârşitul săptămânii, mă auzi? răsună vocea lui Betsy peste tot.

Cliff urlă obscenităţi, lucruri îngrozitoare, e atât de rău, încât încep să respir precipitat. Arnold îl trage spre el şi îi face semn lui Basil să-l ajute.

– Avem noi grijă, îmi spune Arnold.

Dau din cap a aprobare. E nevoie de mine în altă parte.

Betsy se strecoară în braţele mele, imediat ce ajung la ea.

– Haide, îi spun, ducând-o departe. Arunc o privire asupra mulţimii adunate în jurul intrării în zona festivalului, iar spectatorii se dau la o parte jenaţi, lăsându-ne să trecem. Ai fost genială, îi zic lui Betsy.

Ea încearcă să se întoarcă spre mine.

– O, eu… Eu…

O apuc de braţ.

– Acum tot ce trebuie să facem este să găsim un loc în care să stai. OK? Îmi muşc interiorul obrazului. Clearwater Cottage este prea aproape. Trebuie să

mergi undeva mai departe, cam o săptămână, până când vom reuşi să îl alungăm pe Cliff.

Penelope şi Nicola aşteaptă lângă maşină. Ochii lor se măresc când ne văd pe mine şi pe Betsy mergând braţ la braţ. O ajut pe Betsy să se aşeze pe scaunul din dreapta şi, până când îşi fixează centura, mi-a venit o idee.

– Nicola, zic liniştit, imediat ce am închis uşa maşinii. Betsy i-a dat soţului ei un răgaz de o săptămână, ca să îşi găsească un alt loc în care să trăiască.

Faţa lui Nicola se înmoaie. Se uită la Betsy, care stă încremenită pe scaunul din faţă. Mai are încă cele două piese de telecomandă în mâini. Le ţine strâns, cu putere.

– Ah, aşa a făcut?

– Crezi că…

– Poate rămâne cu mine atât timp cât are nevoie, spune Nicola.

– Eşti sigură? Ştiu că ai multe întrebări.

– Dacă o femeie are nevoie de un loc în care să stea, iar eu am un pat de oferit, atunci totul e în regulă. Asta e!

Nicola a deschis deja uşa din spate. Mă duc să o ajut să urce, mă mişc pe pilot automat.

– Hai să te ducem la mine acasă, eh, iubire, îi spune ea lui Betsy în timp ce se aşază pe banchetă. Voi pune ceainicul, vom bea o ceaşcă de ceai fierbinte, apoi vom face o plăcintă de peşte, să meargă cu ceaiul.

Am nevoie de toată forţa să nu izbucnesc în plâns, în timp ce iau cheile din mâna unei foarte îngrijorate Penelope şi mă aşez pe scaunul şoferului.

Aceşti oameni. M-am ataşat foarte tare de ei, aş putea spune că aproape îi iubesc.

Când am ajuns aici, am crezut că viaţa lor este insignifiantă şi prostească, dar, evident, am crezut greşit. Sunt unii dintre cei mai valoroşi oameni pe care îi cunosc.

Capitolul 28. Eileen

Zona comună este prinsă într-un iureș de activitate. Fitz se fâțâie de colo-colo, Martha îi pasează Aurorei un teanc de șervețele. Rupert se întinde exact la timp pentru a prinde un colț de față de masă, aruncată de Letitia. Pe de o parte, semnele lui Yaz legate de livrarea de alimente, pe de altă parte, Vanessa cu ale ei. Este pentru prima dată când Yaz și Martha sunt din nou în mijlocul unei mulțimi, după câteva săptămâni petrecute separat, ca o familie, și trebuie să spun că și-au atins scopul. Nici nu mă așteptam la altceva din partea lor.

Speram să le oferim celor din Silver Shoreditchers o masă caldă, dar a fost atât de complicat cu alergiile și gusturile fiecăruia, încât, deocamdată, va fi doar bufet suedez. Din fericire, am ajuns să văd comanda către supermarket exact înainte ca Fitz să apese butonul „Cumpărați“, pentru că aproape orice de pe acea listă era o provocare pentru cineva cu dinți lipsă sau cu proteză dentară. Acum avem grămezi mult mai mici de batoane de morcov și chipsuri și mormane mult mai mari de rulouri moi cu cârnați și tarte quiche.

Îmi caut telefonul mobil. Tod ar trebui să ajungă în orice moment, vine cu autobuzul de turneu, îi aduce la Silver Shoreditchers pe cei care au solicitat transport. Mă aștept să mă sune când ajunge în fața ușii. Și Howard a spus că va ajunge la timp pentru ora inaugurării, așa că nici el nu este departe. Îmi răsucesc o șuviță de păr, un tic nervos – Martha a aranjat totul și arată foarte sofisticat, dar îmi fac griji că este cam mult.

Am două mesaje. Primul este de la Bee:

Am rămas blocată aici cu un client și o să ratez inaugurarea Clubului. Îmi pare atât de rău. Mă simt groaznic. Poți să treci să mă vezi mâine-dimineață, înainte să pleci? Voi fi la Selmount și nu am întâlniri. Sediul Selmount e în drumul tău, dacă iei trenul de la King’s Cross, nu-i așa?

Tastez răspunsul.

Bună, Bee. Nu îți face griji. Ce zici de mâine-dimineață, la ora 9.00? Poate, dacă ai timp, ieșim la o ultimă cafea plus brioșă. Nu este o problemă dacă nu poți, desigur. Cu drag, Eileen xx

Răspunsul ei vine aproape instantaneu.

Perfect. Încă o dată, îmi pare rău, Eileen xxx

Celălalt mesaj este de la Howard.

OldCountryBoy: Mă bucur că ești de acord cu suma de 300 de lire pentru început. Vă promit că vom câștiga dublu din donații, în decurs de o săptămână! xxx
EileenCotton79: O să îți dau cecul când vii la deschidere. Abia aștept să văd website-ul nostru ☺

Apar puncte-puncte-puncte pe ecran, asta înseamnă că tastează ceva.

OldCountryBoy: Îmi pare rău, Eileen, dar nu cred că pot ajunge la petrecerea de lansare. Am o mulțime de lucruri de făcut pentru a face site-ul funcțional! Ai putea transfera banii online?
Inima mea se oprește o clipă. Am crezut… Chiar am… Bine. Nu contează. Acest eveniment nu era despre Howard și nu este sfârșitul lumii dacă el nu poate veni.

EileenCotton79: Nu sunt obișnuită cu transferurile bancare online. Dar pot să îți trimit cecul. Trimite-mi adresa! Toate cele bune, Eileen xx

– Eileen? aud o voce familiară.
Îmi ridic privirea și îl văd pe Tod – minunatul, frumosul Tod. Inima mea își aduce aminte că trebuie să bată ritmic. Presupun că acesta este motivul pentru care este util să ai mai mulți bărbați la dispoziție.
– Ai ajuns!
Mă ridic în vârful picioarelor ca să îl sărut pe obraz.
Arată foarte șic, poartă o cămașă descheiată la gât și pantaloni din doc.
Trece în revistă iureșul de activități, arătând destul de amețit din cauza vânzolelii.

– Tu ai făcut toate astea? mă întreabă.

– Da! Ei bine, cu toţii, într-adevăr, zic eu, radiind.

– O, salut, el este Tod? spune Fitz, apărând lângă noi. Îi întinde mâna lui Tod. O adevărată plăcere să te cunosc. De acum încolo, ţelul meu este să devin ca tine când o să fiu mare!

– Adică actor? întreabă Tod.

– Adică un amant priceput chiar şi la 70 de ani, îl corectează Fitz. Ah, nu, asta nu este o vază, e un suport pentru bastoane!

Ultima parte îi este adresată Letitiei. Îmi pun faţa care cere scuze şi mă uit la Tod, dar el este foarte amuzat, slavă Domnului!

– Îmi pare rău pentru haos, spun, în acelaşi timp în care Tod zice:

– Am nişte veşti proaste.

– Ce veşti proaste?

– Autobuzul. Mi-e teamă că este nevoie de el la compania de teatru.

Mi se pune un nod în gât.

– Ce? Nu l-ai adus? Nu avem transport?

Tod pare îngrijorat.

– Vai de mine, era foarte important?

– Bineînţeles că era important! Am promis oamenilor că îi vom lua de la ei de acasă!

Flutur telefonul mobil către el.

– Nu le putem comanda nişte taxiuri? mă întreabă el, cu nemulţumire în glas.

– Până acum, oamenii minunaţi din această clădire au finanţat tot ce vezi în faţa ta din propriul buzunar, îi dau replica, cu ochii mijiţi. Ei nu pot plăti pentru cine-ştie-cât de multe persoane au nevoie de taxi, în plus faţă de tot ce au făcut.

– O, bine.

Pentru o clipă, cred că Tod s-ar putea oferi să plătească el, dar nu face asta, ceea ce mă face să-mi îngustez şi mai mult ochii.

– Scuză-mă, îi spun destul de rece. Ar fi bine să mă duc să încerc să rezolv problema asta.

Bărbaţii! Mereu m-au dezamăgit, nu-i aşa?

Ştiu că Sally nu este interesată de ideea Clubului Silver Shoreditchers şi pun pariu că intenţionează să-şi petreacă după-amiaza încuiată în

apartamentul ei. Dar nu am pe cine să trimit la ea. Aştept nervoasă la uşa ei. Pare că durează o veşnicie până răspunde şi nu ştiu cum o să procedez atunci când va ieşi.

În cele din urmă, Sally deschide cele trei încuietori de la uşă, îmi aruncă o privire şi se întoarce înăuntru.

– Bună, îi zic nedumerită.

Se întoarce la uşă, de data aceasta ţinând cheile maşinii.

– Care este urgenţa de data asta? îmi zice, închizând uşa în urma ei.

Mormăie şi oftează până la ieşirea din clădire, dar eu nu mă las convinsă. Cred că lui Sally îi place rolul de erou salvator.

Odată ce ea şi Fitz au plecat având la ei lista completă cu nume şi adrese, mă apuc să pun pe mese jocurile de domino şi pachetele de cărţi, privind nervos spre uşă. Îmi tot răsucesc o şuviţă de păr, încât risc să-mi distrug minunata mea coafură nouă. Nu mă pot linişti, sunt din ce în ce mai agitată.

Tocmai mi-am terminat treburile, când primesc un mesaj nou. Este de la Arnold.

Dragă Eileen,

Am crezut că vrei să ştii că Betsy i-a dat azi papucii lui Cliff. Leena i-a găsit un loc sigur, unde să stea o vreme, la Nicola din Knargill, şi am avut câteva discuţii cu Cliff, care a promis că o să se mute cu fratele său în Sheffield până la sfârşitul săptămânii viitoare, astfel încât Betsy să poată să fie, în sfârşit, liniştită la ea acasă. Îmi pare rău dacă te reţin de la marea deschidere, ştiu că este o zi importantă. Dar m-am gândit că ai vrea să ştii.

Arnold.

Strâng telefonul la piept. Primul meu instinct este să o sun pe Betsy, dar apoi îmi amintesc cum m-am simţit imediat după plecarea lui Wade, umilită, plină de ruşine. Nu am vrut să vorbesc cu nimeni, nu la început.

Ca urmare, în schimb, îi trimit un mesaj.

Mă gândesc la tine, scriu. Şi apoi, din impuls: *Eşti o curajoasă şi o prietenă minunată. Cu mult drag, Eileen xxx*

Deschid din nou mesajul lui Arnold, dar nu îmi dau seama ce ar trebui să scriu drept răspuns. A fost atât de grijuliu, a ţinut să mă pună la curent cu situaţia lui Betsy. Într-un mod ciudat, Arnold a fost o oază de linişte în

ultimele câteva săptămâni, cu videoclipurile lui cu prostioare și știrile din Hamleigh.

– Eileen? strigă Fitz. Au ajuns aici!

Mă întorc spre ușă. Are dreptate: vin membrii Clubului Silver Shoreditchers, unii cu cadru ajutător, alții la pas molcom, dar toți cu ochii strălucitori și curioși ațintiți spre noua zonă comună, în timp ce Sally și Fitz îi ajută să treacă pragul. Văd din nou spațiul prin ochii lor, verdele crud de pe pereți, parchetul frumos și mă simt mândră, strălucesc, ca și cum aș avea o aureolă.

– Bine ați venit! spun, întinzându-mi brațele. Vă rog, intrați!

M-am întrebat, când am întâlnit-o pentru prima dată pe Letitia, câte alte persoane fascinante ar putea sta închise în micile lor apartamente din Londra, fără să schimbe vreo vorbă cu cineva.

Și acum iată-mă, am în fața ochilor o cameră plină de Letitii, toate atât de diferite, toate extraordinar de interesante. Iat-o pe Nancy, care a cântat la flaut în Orchestra Simfonică din Londra. Iată-l pe Clive, care și-a petrecut toată viața conducând camioane pe timp de noapte și acum poate dormi doar când afară e lumină. Uite-l și pe Ivy, care bate pe toată lumea la scrabble și mănâncă rulouri cu cârnați cu două guri, apoi recunoaște, destul de vinovat, că, din punct de vedere tehnic, este un geniu și probabil nu ar trebui să i se permită să participe la jocuri de societate.

Rupert ține o lecție de artă timp de mai mult de jumătate de oră – a avut grijă să pună pe jos o prelată, ceea ce a fost un lucru foarte înțelept, pentru că se pare că mai multă vopsea a ajuns pe podea, decât pe pânze. Apoi, există mâncare și acum muzică – ideea lui Fitz. Ivy și Nancy se ridică chiar să danseze. Este un moment de glorie. Nu aș vrea să se termine!

– Ce lucru minunat ai făcut aici, Eileen, spune Martha, sărutându-mă pe obraz, în timp ce trece pe lângă mine.

Mă odihnesc un pic pe canapea, urmărindu-i pe Nancy și Ivy încercând un foxtrot lent, evitând mesele de rummy, în timp ce dansează. Tod se așază lângă mine. Sunt surprinsă să-l văd, și-a petrecut cea mai mare parte a după-amiezii în apartamentul Leenei, primind telefoane.

– Cred că nu este chiar tipul lui de mulțime, mi-a șoptit Martha, diplomată, când m-am plâns că nu stă alături de noi.

Este adevărat că pare din altă poveste. Nancy, Ivy și Clive, toți sunt oameni obișnuiți, ca mine. Mi se pare că tot timpul pe care l-am petrecut cu Tod a

fost în lumea lui: casa sa enormă, cafenelele sale preferate. Este pentru prima dată când pășește în lumea mea și este dintr-odată foarte evident că nu este un loc unde și-ar dori să fie.

Dar apoi Tod mă ia de mână și își trece degetul mare încolo și încoace pe încheietura mea, așa cum a făcut la prima noastră întâlnire la cafenea și, la fel ca atunci, inima mea tresaltă.

– Astăzi e ziua de la revedere, nu-i așa? spune cu vocea lui profundă și clară, vocea aceea care mi-a dat fiori de mai multe ori decât pot număra pe degetele de la ambele mâini, în aceste ultime două luni.

– Da, spun. Astăzi ne spunem la revedere.

Dacă nu am știut înainte, acum știu. Nu vreau să-mi petrec restul vieții cu un bărbat ca Tod. Vreau să am alături pe cineva care înțelege lucrurile care contează cu adevărat pentru mine, cu cineva care a avut o viață cu pete întunecate, ca a mea. Nu pot să mi-l imaginez pe Tod lucrând alături de mine în grădină sau citind lângă șemineul meu de la Clearwater Cottage sau ajutându-mă cu sarcinile legate de Paza Cartierului. El aparține aventurii mele londoneze, iar Londra este locul unde se simte în largul lui.

– Trebuie să mă întorc la teatru, spune Tod, cu vocea atât de joasă, încât de-abia pot să deslușesc cuvintele. Dar aș putea reveni diseară. O ultimă noapte. De dragul vremurilor de demult.

Senzația aceea caldă de aripi de fluture crește în intensitate și mângâierea ritmică de pe încheietura mâinii mă distrage mai mult decât oricând.

Asta e! Poate fi o aventură adevărată dacă nu iei cel puțin o decizie nesăbuită?

Capitolul 29. Leena

Îmi place foarte mult managementul crizelor, dar când mă întorc de la Nicola sunt puțin îngrijorată de câte au rămas nesupravegheate în lipsa mea. Adică sărbătoarea este deschisă oficial deja, dar nu sunt sigură dacă cineva a verificat prezența sau lipsa toaletelor.

Dar când ajung în Peewit Street, aud licitația de caritate în curs de desfășurare, simt mirosul de friptură și văd voliera cu șoimi, agățată undeva sus. Arată uimitor. Cineva a ridicat stâlpul sărbătorii de mai în lipsa mea – este aproape drept și nu lipsește nimic. Avem noroc și cu vremea: este călduț, razele soarelui se strecoară printre norii pufoși, genul acela de vreme ce prevestește apropierea verii, iar larma și râsul copiilor sunt duse mai departe de adierile de vânt.

Mă îndrept direct spre zona toaletelor și sunt încântată să descopăr că sunt acolo, pe poziții. În caz contrar, ar fi trebuit să le spun tuturor să-și lase ușile de la case descuiate și să lase vizitatorii să intre, în cazul în care aveau ceva nevoi, și deja îmi închipuisem o negociere dificilă cu cei din sat.

– O, ce bine, există toalete, spune mama, din spatele meu.

Mă întorc, surprinsă. Arată bine – este îmbrăcată într-o fustă lungă, asortată cu o bluză cu mâneci bufante și, în timp ce se apleacă să mă sărute de bun venit, mă simt un pic ciudat. Îmi ia un moment să analizez situația: nu există nici un val de emoție, nici o urmă de panică, nu am senzația că trebuie sau să lupt, sau să fug.

Mă bucur de prezența ei. Asta e tot.

Scoate din buzunarul fustei o listă – lista mea. Mă caut prin buzunare, de parcă aș putea să o găsesc acolo, chiar dacă pot vedea cu desăvârșită claritate că lista este la mama în mână.

– Basil a recuperat-o, după tărășenia cu Cliff, spune mama. Am încercat să respect tot ce era notat, m-am străduit cât de bine am putut. Îmi pare rău că stâlpul sărbătorii de mai nu arată chiar nemaipomenit, am încercat din

răsputeri să-l conving pe Roland că nu e drept și, într-un final, am abandonat lupta.

– Tu… O, mamă, mulțumesc!

Îmi zâmbește. Are părul prins într-un coc lejer și ochii ei sunt mai strălucitori. Sunt foarte mulțumită că nu mai sunt supărată pe ea, că sunt atât de bucuroasă să o văd și că nu simt nimic altceva decât dragoste, încât o iau în brațe, așa, dintr-odată. Ea râde.

– O, ce bine e, îmi spune.

O sărut pe obraz. În spatele nostru, cineva bate la ușa unei toalete mobile, dar de pe interior se aude o voce, sunt destul de sigură că deslușesc strigătele lui Basil.

– Buna ziua? Sunt blocat!

Mă întorc spre mama.

– Înapoi la muncă, asta e, îi spun. Vei asista la paradă?

– Am auzit că nu s-a găsit încă o regină Mai, spune ea, ridicând din sprâncene.

– O, Doamne, va trebui să o fac, nu-i așa? Adopt o mutră plină de speranță. Dar poate vrei tu?

Mama îmi aruncă o privire foarte maternă, care parcă spune: frumoasă încercare, Leena!

– Ceea ce ai făcut azi-dimineață, acțiunea de salvare a festivalului, este o certitudine a faptului că doar tu poți fi… coroana reginei Mai îți aparține, îmi spune. Îl ajuți tu pe Basil să iasă din toaletă sau îl ajut eu?

*

Acum, când sunt costumată, îmi dau seama că această ținută a reginei Mai nu prea seamănă cu cea a reginei Guinevere, aduce mai mult a rochie… de mireasă.

Ajustez nervoasă corsajul, exact în pragul ușii de la Clearwater Cottage. Rochia este cu talie înaltă, de sub bust cad falduri de mătase albă, diafane, iar Penelope m-a ajutat să îmi fixez flori în păr, în jurul coroanei. Mă simt cam eterică.

Acest lucru este foarte nou pentru mine. De obicei nu sunt genul eteric.

Caut prin geantă după telefonul bunicii și îi trimit lui Betsy un mesaj, pentru a-i spune că totul merge bine. Arnold l-a dus pe Cliff acasă, deocamdată, cu ordin strict să nu apară la festival, așa că mi-a trecut prin minte că am putea să o aducem înapoi pe Betsy, să vadă parada. Dar când a

sunat să îmi spună că s-a instalat la Nicola, mi s-a părut atât de tulburată, încât nici măcar nu i-am mai sugerat această idee. Este ușor să uit că Betsy nu este bunica: în primul rând este cu șase ani mai în vârstă și, deși are un caracter de fier și e foarte hotărâtă, nu are energia bunicii.

De fapt, nu sunt sigură că altcineva are energia bunicii mele. Ultimele două luni mi-au reamintit cât de remarcabilă este bunica mea. Chiar este.

Îmi netezesc rochia, palmele îmi sunt transpirate. Pe Middling Lane, cortegiul mă așteaptă. Nu a existat nici un proces de selecție pentru participanții la procesiunea de 1 Mai – poate să participe oricine nu are altceva de făcut, plus orice persoană care ar putea avea de furcă cu Betsy, în cazul în care ea ar fi aflat că nu a făcut act de prezență. Mama este acolo, râde de o vorbă spusă de Kathleen și îi pot vedea pe cei din Paza Cartierului: capul chel al doctorului Piotr se apleacă în timp ce vorbește cu Roland, Penelope are o ghirlandă de flori în jurul gâtului, i se prelinge pe brațe, ca un boa de pene.

Apoi zăresc copiii. Toți cei 38 de copii înscriși la școala primară din Hamleigh-in-Harksdale sunt prezenți și au făcut un cerc în jurul lui Jackson, urmărindu-l îndeaproape.

Au pungi de confetti, sunt gata să arunce cu petale de trandafiri spre mulțime și sunt îmbrăcați în alb, ca și mine, deși majoritatea ținutelor lor sunt realizate, cu siguranță, din cearșafuri.

Ei bine, toți, cu excepția unei fetițe, sunt îmbrăcați în cearșafuri. O fetiță foarte specială este costumată în clementină.

– Doamna Iepuraș de Paște! mă strigă Samantha, repezindu-se printre rânduri și își înlănțuie mânuțele în jurul picioarelor mele.

Se lipește de mine și oftează. Jackson o urmărește cu privirea. Apoi se uită la mine o dată și încă o dată – îmi scanează rochia albă, umerii goi.

Gura lui se deschide puțin și iar se uită, nu își poate dezlipi ochii de mine, mă privește fix. Îmi mușc buzele, încercând să nu zâmbesc.

– Arăți ca o regină! spune Samantha.

– O, mulțumesc!

– Sau ca o fantomă!

Hmm. Mai puțin bine.

Jackson își drege vocea.

– Sunteți gata să călătoriți cu stil, așa cum am promis? mă întreabă, dând din cap, și îmi indică ceva aflat în spatele meu.

Mă întorc. Parcată în faţa casei lui Arnold, este camioneta lui Jackson, împodobită cu atât de multe ghirlande, panglici şi flori, încât cu greu reuşesc să îl văd pe Arnold pe scaunul şoferului. Arnold coboară fereastra, manevră care duce la decapitarea unei garoafe.

– Trăsura te aşteaptă! îmi spune el.

– Participi la procesiunea de 1 Mai? îi spun uimită. Dar, Arnold, ce se alege de reputaţia ta de pustnic al satului?

– Continuă, dar urcă-te în spate, înainte să mă răzgândesc, spune Arnold.

Jackson o sărută pe Samantha şi o trimite să se alăture celorlalţi copii, înainte de a mă ajuta să urc în spatele camionetei. Stăm unul lângă celălalt, privirile ni se împletesc, vântul ne flutură prin păr. Sunt bucuroasă-bucuroasă că sunt aici, bucuroasă că am făcut această alegere nebună şi am intrat în viaţa bunicii mele pentru o vreme, bucuroasă că Jackson zâmbeşte atât de larg, încât i se văd gropiţele din obraji. Se aud discuţiile pline de emoţie din spatele nostru, pe măsură ce toată lumea îşi ocupă locurile, apoi Jackson bate de două ori pe acoperişul camionetei şi pornim, trecând de-a lungul cărării strălucitoare din faţă, cu cinci kilometri pe oră, urmaţi de o procesiune pestriţă şi veselă.

Nu am mai băut… Nu-mi amintesc ultima dată când am fost beată. A fost la petrecerea de rămas-bun a lui Mateo, când a plecat la McKinsey?

Şi chiar şi atunci, eram prea obosită ca să pot face faţă cu adevărat băuturii. Tocmai dădusem pe gât două ceaiuri cu gheaţă Long Island, apoi am adormit în metrou, şi nimic nu te trezeşte din beţie ca o călătorie lungă şi scumpă spre casă, tocmai de la High Barnet.

Dar sunt beată de la daiquiriul de mango şi ameţită de la dansul în jurul stâlpului de mai şi sunt fericită. Fericită-fericită-fericită! Cred că astăzi am strâns peste o mie de lire sterline pentru caritate, iar aceşti bani sunt pentru a le oferi ajutor oamenilor bolnavi, familiilor lor, persoanelor care au grijă de ei, totul în memoria Carlei. În acest moment, acesta este cel mai frumos lucru din lume.

Merg împleticit până la marele foc de tabără, pe câmpul unde am mers prima dată cu Hank. Cele mai multe tarabe sunt încă în funcţiune în jurul meu, la lumina felinarelor şi a flăcărilor jucăuşe ale focului. Standurile cu cocktailurile tropicale sunt cele mai populare, cu cozi şerpuind, pe distanţe lungi. Dealurile din Dales stau întunecate şi mândre pe fundal şi îmi va fi dor

de acest loc, Doamne, chiar îmi va fi dor! Nu vreau ca seara asta să se termine.

– Cineva este vesel, spune Arnold, ridicându-şi paharul spre mine în timp ce mă apropii de foc.

Focul împrăştie scântei şi trosneşte în spatele lui. Fac un pas înainte, simt căldura, chicotesc şi îmi întind mâinile spre flăcări. Jackson e prin jur şi îi dă lui Arnold un pahar de ceva cu o felie de pepene galben plutitoare. Stau împreună, confortabil, tată şi fiu. Îmi place că au rămas aşa, chiar şi după ce mama lui Jackson l-a părăsit pe Arnold. Familia poate fi atât de complicată, dar dacă alegi propriul fel de a face faţă situaţiilor, poţi ajunge la ceva aproape de perfecţiune.

Jackson îşi ridică ochii spre cer.

– Mâine o să plouă, spune el.

– Copil rău, îl apostrofează Arnold, nu este posibil să plouă în ziua paradei de 1 Mai. Doamna este veselă, Jackson! Nu îi strica buna dispoziţie!

Jackson tuşeşte.

– Îmi pare rău!

Se apleacă să pună jos ceaşca goală şi se clătină uşor, în timp ce se ridică.

– Eşti beat? îl întreb. Ooh, este distractiv. Cum este Jackson când e abţiguit?

– De fapt, spune Jackson, trăgând de florile ce atârnă din ghirlanda din jurul gâtului, Jackson beat are tendinţa de a da din casă.

Arnold îşi cere scuze, fluturând vag din mână, spre liziera copacilor. Jackson şi cu mine ne îndreptăm spre una dintre băncile improvizate, aşezate lângă foc. Este întuneric, faţa lui este extrem de masculină în lumina focului, umbrele se adună pe sub sprâncene, spre maxilar.

Când inima mea începe să bubuie, realizez că nu ar trebui să stau jos, alături de el, doar noi doi – mă gândesc prea mult la acest om, sunt copleşită de prezenţa lui.

– Samantha te iubeşte, spune el, îşi scoate ghirlanda şi o pune jos, lângă el. Deşi, cu siguranţă, încă mai crede că eşti Iepuraşul de Paşte. Mi-a explicat că eşti în pauza de serviciu până anul următor.

Mă relaxez puţin – dacă vorbim despre copilul lui, nu e chiar aşa de periculos.

– Costumul acela! Este o minune de copil!

Se uită la mine.

– Știi că ți-a lăsat urme de înghețată în păr când ai lăsat-o să stea pe umerii tăi?

Trec o mână prin păr și oftez.

– Doamne, va fi un coșmar să scap de asta, zic eu, oare de ce nu mi-a spus nimeni?

– Cred că toată lumea este prea ocupată pentru a observa. În afară de mine.

– Cu excepția ta? îmi ridic sprâncenele. Am crezut că ești la nivelul de beție în care spui tot.

– Chiar sunt. Se întoarce spre mine, cu ochii strălucitori și privirea intensificată de lumina focului. Tind să mă uit la tine mai mult decât la ceilalți.

Sunt în alertă. Îmi percep bătăile inimii în urechi, în gât, pretutindeni.

– Leena…

– Ar trebui să mă întorc la…

Mâna lui o acoperă pe a mea. Simt un fior de cald–rece când mă atinge, fluxul de energie trece prin mine, ca atunci când cineva te sărută pasional, dar tot ce a făcut el a fost să își pună degetele peste ale mele.

– Cred că ești uimitoare, Leena Cotton. Ești bună și frumoasă, și aproape imposibil de oprit, și, Dumnezeule, acel gest pe care îl faci, cum îți treci mâna prin păr, așa, își atinge buzele cu cealaltă mână, gura i se deschide și i se închide la loc.

Îmi las brațul în jos – nu mi-am dat seama că, involuntar, îmi atingeam părul.

– Cred că ar trebui să știi, spune el. Îmi ești dragă. Așa cum nu ar trebui. Acel fel de drag.

Respirația mea devine rapidă și întretăiată. Vreau să ajung la el. Vreau să-mi înfig degetele în ale lui, să mă apropii de el, să-l sărut cu patimă pe gură, în lumina focului și este atât de aproape, mai aproape decât ar trebui să fie, atât de aproape, încât îi pot vedea pistruii palizi de sub ochi, umbra de barbă…

– Nu știam ce să fac, spune el, cu o voce atât de joasă, încât este aproape o șoaptă. Buzele lui sunt la câțiva centimetri de ale mele. De câteva săptămâni m-am tot gândit la asta. Nu vreau să rup o relație, e un lucru greșit. Dar, de asemenea, nu vreau să pleci fără să știi ce simt.

Creierul meu încremenește în momentul în care îl menționează pe Ethan. Îmi retrag mâna, înghit în sec. Corpul meu se redresează mai lent – sunt

fierbinte şi plină de dorinţă.

– Nu ar trebui – îmi pare rău, Jackson, ar fi trebuit să te opresc în momentul în care ai început să vorbeşti. Eu nu te văd aşa. Am prieten. Ştii asta.

Vocea îmi e mai şovăitoare decât aş vrea. Încerc să o fac să sune ferm şi decisiv, dar mintea mea este în ceaţă, cu atâtea cocktailuri tropicale, iar pulsul meu încă bate cu putere.

– Şi eşti fericită cu el? mă întreabă Jackson. Tresare uşor când îşi dă seama ce a zis. Îmi pare rău. O să îţi pun întrebarea asta o singură dată.

Respir adânc. Discuţia este despre Ethan. Cu siguranţă ştiu răspunsul la această întrebare.

– Da. Sunt fericită cu el.

Jackson se uită în jos, spre picioarele lui.

– Bine. Bun. Mă bucur. Mă bucur că el te face fericită.

O spune cu convingere, ceea ce mă loveşte drept în inimă.

– Voi pleca săptămâna viitoare, spun, cu voce întretăiată. Vei… uita tot. Mă vei uita. Viaţa ta va reveni la normal.

Amândoi privim spre foc, spre flăcările care dansează cu vântul.

– Aş putea să îmi iau la revedere acum, spune Jackson.

Mâine am o mică adunare la primăria satului cu cei din Paza Cartierului, poate vor veni şi Nicola, şi Betsy, dacă or să se simtă în stare. Dar cred că Jackson nu va fi acolo.

– E în regulă, spun. Desigur. Ar trebui…

Stau nemişcată. O parte a corpului meu este fierbinte, de la foc, cealaltă este rece, de la vânt.

– Îmi pare rău, spune Jackson, în timp ce se ridică în picioare. Trebuia să am…

Evident, acum realizez, ar fi trebuit să tac.

– Nu, îi spun. Înţeleg.

Mai bine că a spus-o. Acum este clar unde este limita.

– Bine. La revedere, spune el.

Ezit şi apoi zic:

– Vino aici, îi spun şi întind braţele, să-l prind într-o îmbrăţişare.

Îşi strânge braţele în jurul meu, obrazul meu se lipeşte de pieptul lui, mâna lui aproape îmi cuprinde talia. Miroase a foc, fum şi flori sălbatice, parfumul ghirlandei e încă prins în ţesătura fină a cămăşii. Mă retrag din îmbrăţişare, pentru că pulsul mi-a luat-o razna, din nou.

– Să ai o viaţă bună, Leena Cotton, îmi zice, în momentul în care ne despărţim. Şi… ai grijă să fie cea potrivită!

Capitolul 30. Eileen

Îl las pe Tod în pat, în mijlocul cearşafurilor mototolite, cu braţele întinse după mine. Îmi place ideea asta, să păstrez în memorie această imagine, iar ultima lui amintire despre mine să fie aşa cum am fost aseară: uşor ameţită, un pic prostuţă şi purtând un machiaj perfect, cadoul Marthei pentru mine.

Bagajele mele sunt făcute şi mă aşteaptă jos, în hol, la Rupert şi Aurora. Fitz mi le-a dus acolo, înainte să plece la muncă. Le-am dat Aurorei şi lui Rupert un cactus, ca dar de despărţire. Aurora era extaziată. Într-adevăr, femeia aceea crede că orice are formă de penis, chiar dacă e o asemănare vagă, este o operă de artă.

Au promis că vor păstra Clubul Silver Shoreditchers şi că îmi vor trimite fotografii cu evenimentul fiecărei luni. Totuşi, Fitz este cel mai încântat: deja are planuri măreţe de a extinde clubul. A fost o mare bucurie să îl văd punând suflet în toate activităţile, îmi aminteşte puţin de mine la acea vârstă. Deşi cred că am avut o vedere mai bună şi mai mult bun-simţ. Omul ăsta nu pare să înveţe să lase ordine în urma lui – orice lucru ce ţine de treburi casnice îi intră pe o ureche şi îi iese pe alta. Totuşi, am făcut tot ce am putut cât am fost aici şi sper să fi învăţat ceva de la mine. Zilele trecute l-am văzut împerechindu-şi şosetele, după ce au fost spălate.

Iau un taxi şi mă duc la sediul Selmount. Am întâlnire cu Bee la o cafea, e cazul să ne luăm la revedere. În timp ce ne târâm pe străzi, îmi aduc aminte cât de înspăimântător mi s-a părut acest loc când am ajuns aici prima dată. Acum îmi este a doua casă. Îmi va fi dor de vânzătorul de la piaţă, cel care îmi făcea reducere la clătite, pentru că şi el este din Yorkshire, precum şi de vânzătorul de ziare *Big Issue*[32], care are un lup alsacian cu fundă roz.

Taxiul parchează în apropierea sediului Selmount. Îmi ia ceva timp să mă dau jos din maşină şi, imediat ce îmi pun picioarele pe caldarâm şi dau să închid uşa, îmi ridic privirea şi rămân încremenită.

– Eşti bine, doamnă? mă întreabă şoferul de taxi.

– Ştttt, îi spun cu ochii lipiţi de ţintă.

Mă întorc, îmi trag înapoi picioarele în maşină.

– Porneşte! Urmăreşte maşina aia!

– Poftim? spune el, neplăcut surprins.

– Maşina aceea, cea de acolo! Cea de-a doua din faţă, cea cu reclama la lenjerie de damă pe o parte!

– Cea în care se urcă domnul şi domnişoara blondă? întreabă el, privindu-mă destul de precaut în oglinda retrovizoare.

– Acela este iubitul nepoatei mele şi pun pariu pe câţi bani vrei că ea este drăguţa lui secretă. Se potriveşte în peisaj.

Şoferul întoarce cheia în contact.

– Bine, doamnă, ai dreptate! Mă voi lipi de ei, ca un timbru.

Reintră în trafic suficient de lin, nimeni nu claxonează.

– Nu îi pot suporta pe cei care înşală, spune el.

– Nici eu, spun cu înverşunare, în timp ce ajungem exact în spatele lor.

Cu oarece dificultate – nu vreau să-mi iau privirea de la acel taxi – îi trimit lui Bee un mesaj rapid.

Sunt cu ochii pe Ethan. Îmi pare rău, nu ne putem întâlni. Cu mult drag, Eileen xx

Ea răspunde instantaneu.

SUNT INTERESATĂ.

Nu am timp să-i dau detalii lui Bee. Va trebui să aştepte. Taxiul lui Ethan trage pe dreapta, iar şoferul meu se opreşte în spatele lor, într-o staţie de autobuz şi mă priveşte destul de nervos peste umăr.

– O să cobor, zic, deşi pentru mine mişcarea respectivă e mai mult o căţărare, decât o coborâre. Ai fost minunat! De îndată ce voi afla cum, o să îţi dau cinci stele!

Arată nedumerit, dar mă ajută să cobor şi îmi face cu mâna, destul de prietenos, când pornesc în urmărirea lui Ethan, trăgând valiza după mine.

Sunt convinsă că este cu Ceci. Are părul drept şi blond şi picioare lungi, ceea ce reprezintă două bife pe lista mea de însuşiri pentru o femeie fatală şi, în plus, are un aer care spune *aş putea să-l fur pe iubitul nepoatei tale*.

Dar mă dezumflu un pic când văd că se opresc în faţa unei clădiri de birouri. Îmi trece prin cap că Ethan şi Ceci ar putea să fie aici pentru o întâlnire de afaceri, caz în care am risipit o grămadă de bani pe un taxi, pentru… oare pentru ce, mai exact?

Apoi, mâna lui Ethan mângâie braţul lui Ceci, şi realizez că sunt în mijlocul

acțiunii. Își apleacă fruntea, ca să-i vorbească. Apoi, rapid ca o fulgerare, într-o clipită… o sărută pe buze.

Pentru o clipă ezit. Sunt pe punctul să dau înapoi. Dar apoi îmi amintesc ce mi-am spus când am bănuit pentru prima dată că Ethan se pitește de Leena: Carla nu ar fi dat înapoi, sub nici o formă, ca atare, nici eu nu ar trebui. Așa că îmi pun geanta pe umăr, trag mânerul valizei cu roți și o pornesc în marș.

Ethan și Ceci nici măcar nu se uită spre mine când mă apropii. Îl ating pe Ethan pe umăr. Se întoarce.

– Eileen! Bună ziua, spune el, făcând un pas înapoi. Ce faci aici?

– Ceci, presupun? mă adresez femeii.

Ea ridică doar sprâncenele.

– Pardon?

– Vezi-ți de treabă, domnișoară. Îi fac semn spre clădire. Nu o să mă cert cu tine. Deşi ar trebui să ştii că există un loc special în iad pentru femeile care pun ochii pe bărbatul alteia.

– Acum, stai o clipă, ce vrei să spui, Eileen! spune Ethan.

– Te-am văzut când o sărutai!

– Și ce naiba are legătură cu asta… o aud pe Ceci.

– Ești încă aici? o întreb.

Ceci mă privește cu dezgust.

– Ethan? spune ea.

– Ne vedem la întâlnire, spune el. Amân-o puțin, te rog!

– Hai să mergem, Ethan! Chiar, cine este această femeie?

– Sunt bunica Leenei.

Ochii ei se măresc.

– O!

– Da. O!

– Așa voi face… Ne vedem înăuntru, îi spune ea lui Ethan şi se îndepărtează, fâțâindu-se pe tocurile ei înalte.

Mi se pare că seamănă cu o insectă, da, e aidoma insectei aceleia, călugărița. Mă uit în altă parte. Nu merită să mă gândesc la ea.

– Așa că, îi spun lui Ethan, aștept.

Își freacă fruntea.

– Cred că ești pe partea greșită a drumului, Eileen.

– Nu sunt proastă, Ethan. Nu încerca să mă prostești în față.

– Uite! Nu înțelegi. În cel mai politicos mod posibil, Eileen, vreau să îți zic

că relaţiile din ziua de azi nu sunt ca…

– Nu. Nu încerca asta.

Îşi trece degetele prin păr.

– OK. În regulă. Nu am făcut-o… Nu am vrut să mă încurc cu Ceci. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să o rănesc pe Leena. Dar a fost atât de schimbată în ultima vreme. Nu ştiu ce se întâmplă cu ea. Nici măcar nu simt că sunt într-o relaţie cu *Leena*, este o cu totul altă persoană şi vrea să discute doar despre legăturile de transport din nordul Angliei rurale şi despre cum se prepară tocana şi, mai nou, planifică petreceri prin sat. Este… E doar…

Întinde mâna şi îmi prinde braţul, brusc.

– Te rog! Nu-i spune!

– Ah, da. Am bănuit că vom ajunge la asta în curând.

Îi dau mâna la o parte, foarte hotărâtă.

– Te rog. O să încurci totul. O să termin aventura cu Ceci, o s-o fac chiar acum, după această întâlnire.

Începe să fie agitat, i se citeşte disperarea în priviri.

– Nu-i voi spune Leenei.

Răsuflă uşurat.

– Ai două zile la dispoziţie. Îţi voi da acest răgaz. Deşi, Dumnezeu ştie, nu meriţi asta!

Plec, nu mă mai pot stăpâni prea mult şi nu suport să-l văd pleoştit, plângându-şi de milă, transpirând în cămaşa lui scumpă. O mulţime de străini amabili îmi oferă ajutor cu bagajele la King’s Cross, mă instalez în tren, părăsim gara, se vede cerul, brăzdat de macarale în acţiune, se construieşte mult, Londra o să fie mai mare.

Îmi va fi dor de acest oraş. Dar nu este casa mea. Pe măsură ce trenul accelerează pe drumul spre nord, mă întreb dacă aşa se simte un porumbel călător, care a ajuns departe, dar cineva trage de nişte fire nevăzute, care îl ţin legat de locul căruia îi aparţine.

Cotidian care se vinde pe străzile Londrei, fondat de John Bird şi Gordon Roddick

Capitolul 31. Leena

Mă trezesc în dimineaţa următoare zilei de 1 Mai, în modul deja obişnuit (cu o pisică pe faţă), dar, în loc să sar din pat, mă culc la loc, mai dorm pe puţin încă trei ore. Când mă trezesc din nou, descopăr că Ant/Dec şi-a stabilit reşedinţa pe coastele mele şi toarce – sforăie cu atâta plăcere, încât mă simt prost să îl dau la o parte. De asemenea, îmi e greu să mă mişc. Parcă sunt lovită de tren. Şi ce e în capul meu, e mai mult decât o mică mahmureală.

Mama m-a adus acasă aseară? Îmi amintesc vag că i-am povestit în detaliu despre planul meu de afaceri cu Bee şi apoi i-am zis că nu aş mai pleca din Yorkshire, iar ea mi-a zis:

De ce nu îţi conduci afacerea de aici? De ce Londra? Oricum, ce este atât de minunat la Londra?

Şi apoi m-am băgat în acea mare dezbatere despre Central Line[33] şi…

Sună telefonul. Este Ethan. Mă frec la ochi şi caut telefonul pe noptieră.

– Salut!

– Bună, Leena, spune el. Vocea lui e pierită, pare îngrijorat. Ce mai faci?

– Un pic mahmură. Tu?

– Ascultă, îngeraş, îmi pare rău, dar trebuie să vorbesc cu tine despre ceva. S-ar putea să fie un pic supărător.

Mă ridic, îmi sprijin spatele de perne. OK…

– M-am întâlnit cu bunica ta în această dimineaţă. Eram cu Ceci, ca la muncă – ne duceam la o întâlnire cu clienţii. Bunica ta… Îmi pare rău, Leena. A înnebunit. Striga la Ceci şi la mine, spunând tot felul de lucruri îngrozitoare – zicea că te înşel, a fost o nebunie, Leena. Nu ştiu, cred că e posedată.

– O, Doamne, zic eu, ţinându-mă de plapumă. Ce?

– Crezi că e normală, Leena? A părut puţin… ai observat ceva în ultima vreme, vreo schimbare? La vârsta ei…

– Ce, vrei să spui că îşi pierde minţile?

Încremenesc. Inima îmi bubuie în urechi.

– Nu, nu asta, spune rapid Ethan, dar îi percep îngrijorarea din voce.

– Sunt sigur că a fost doar… a avut o zi proastă sau ceva de genul ăsta şi poate şi-a vărsat nervii pe mine.

– Ți-a zis că mă înşeli?

– Da! Îl aud râzând. Leena, ştii, niciodată n-aş face…

– Bineînțeles, zic, înainte ca el să poată termina, pentru că nici măcar nu vreau să fie cazul să o spună.

– Aş vrea… poți să vii acasă, Leena? Pare atât de obosit. Astăzi, vreau să zic? Trebuie să te văd. Asta a fost… a fost o nebunie ce s-a întâmplat dimineaţă.

– Azi? Trebuie să stau până mâine la prânz, să ajungă şi bunica…

– Bine, desigur!

– Ai nevoie de mine acolo? Îmi şterg faţa, mi-au dat lacrimile. E oribil. De ce, cum ar putea… Mă întorc azi, dacă tu ai nevoie de mine. Şi o voi suna pe bunica şi voi vorbi cu ea.

– Nu te supăra pe ea. Poate este ceva legat de bunicul tău – vreau să spun, parcă a lăsat-o pentru o altă femeie, nu? Poate s-a cam zăpăcit şi a zis aşa, la nervi. Poate că această călătorie la Londra a fost cam mult pentru ea. Probabil că are nevoie doar de odihnă.

– Trebuie să o sun, spun din nou. Te iubesc, Ethan!

– Şi eu te iubesc, Leena. Sună-mă înapoi, OK?

Mă lupt cu vechiul telefon prost al bunicii. Durează o veşnicie până când reuşesc să o sun.

– Bună ziua!

– Bunico, te simţi bine?

– Da, sunt bine, dragă, sunt în tren, vin spre tine acum. Face o pauză. Tu eşti bine? Pari puţin…

– Tocmai m-a sunat Ethan.

– Ah! Leena, iubire, îmi pare foarte rău.

– Ce te-a apucat? Eşti în regulă? Eşti bine, nu-i aşa?

Pot auzi trenul în fundal, zgomotul roților şi şuieratul, bunica vine acasă. Mă aplec înainte, îmi strâng genunchii la piept, mă uit la modelul cu trandafiri al husei de plapumă. Inima îmi bate prea repede, stau ghemuită şi îi simt loviturile în coapse.

– Ce vrei să spui, cum adică ce m-a apucat? spune ea.

– Ce te-a apucat să strigi aşa la Ethan? Cum să îl acuzi de – de ce o fi, cu Ceci, bunica, la ce te gândeai?

– Leena, nu cred că Ethan ți-a spus toată povestea.

– Nu, nu vrei să spui asta, nu spune asta! De ce spui aceste lucruri, bunico? Îmi șterg obrajii. Lacrimile îmi curg la modul serios, acum. Nu știu ce să cred, nu vreau să înnebunești și nu vreau nici să ai dreptate.

– Nu-mi pierd mințile, Leena, Doamne, asta ți-a spus șobolanul acela?

– Nu vorbi despre el așa!

– L-am văzut sărutând-o, Leena!

Rămân trăsnită.

– A spus că lucrurile au fost diferite, de când ai plecat. A zis că te porți ca și cum ai fi o altă persoană și…

– Nu! Nu te cred!

– Îmi pare rău, Leena.

– Nu vreau să spui *îmi pare rău* pentru că nu îți pare rău pentru așa ceva!

– Leena! Nu striga la mine, te rog! Să purtăm o discuție civilizată despre toate acestea…

– Mă întorc la Londra acum. Ethan are nevoie de mine.

– Leena! Nu! Rămâi în Hamleigh, să stăm de vorbă.

– Trebuie să mă întorc. Îmi frec ochii cu atâta putere, încât mă doare. Sunt o…, nu… l-am dezamăgit pe Ethan. Nu sunt Leena lui, când sunt aici în nord, în Hamleigh. Nu știu cine sunt. Trebuie să revin la varianta mea adevărată. Muncă, Ethan, viața mea la Londra. Nu ar trebui să mai stau aici, nici măcar o clipă!

– Nu gândești corect, iubirea mea!

– Nu, spun, cu degetul deja îndreptat spre butonul roșu al telefonului. Ba gândesc corect! Acest – acest schimb stupid – mă reped să spun – a fost menit să fie de ajutor, dar acum a încurcat singurul lucru, singurul lucru bun și… încep să suspin. Am terminat, bunico. Am terminat cu toate astea.

Magistrală a metroului londonez

Capitolul 32. Eileen

Sunt acasă, în sfârşit, după o perioadă care pare că a durat o veşnicie. Chiar şi să fac un ceai pare din altă lume. Nu ar fi trebuit să stau trează până atât de târziu aseară, trebuia să îmi dau seama mai din vreme. Şi acum, după călătoria lungă şi după acel îngrozitor rămas-bun, după convorbirea cu Leena… Mă simt greoaie şi lentă, mă mişc de parcă aş fi melc.

A apărut o nouă piedică între mine şi Leena. Dacă am fi vorbit mai multe despre experienţele noastre din ultimele două luni, poate m-ar fi crezut când i-am povestit despre Ethan. Am crezut că vom deveni mai apropiate, făcând schimb reciproc de vieţi, dar a fost chiar opusul. Casa miroase a parfum, e parfumul ei amestecat cu vechiul parfum de acasă şi este ciudat.

Aud soneria. Mă ridic cu greu din fotoliu, mă necăjeşte durerea profundă de spate şi durerea difuză, răspândită, de la nivelul picioarelor.

Speram că e Marian, dar este Arnold. Arată diferit, dar nu-mi dau seama de ce – are o şapcă nouă? O cămaşă nouă?

– Eşti bine? spune el, în felul lui, dintr-o bucată. Te-am văzut poticnindu-te, în faţa casei, şi m-am întrebat…

Sunt bulversată.

– Sunt bine, mulţumesc!

Tonul meu îl nedumereşte. Stăm acolo, uitându-ne chiorâş unul la celălalt, exact ca în vremurile de demult. Apoi îşi lasă umerii în jos.

– Mi-a fost dor de tine, îmi spune.

– Poftim? clipesc şi mă ţin de tocul uşii, ca să îmi ţin echilibrul.

Se încruntă.

– Nu eşti bine. Trebuie să stai jos. Haide! Lasă-mă să intru, vreau să îţi pregătesc o ceaşcă de ceai.

– Ei bine, zic eu, răvăşită încă de ultima declaraţie a lui Arnold, presupun că ai mai intrat pe uşa din faţă.

Mă ţine de braţ, în timp ce ne întoarcem în sufragerie, mai încet decât aş vrea. Este reconfortantă întâlnirea cu el, sau aşa a fost până când a spus că i-a

fost dor de mine. Asta a diminuat, oarecum, confortul.

– Pisica asta care creează confuzie, spune Arnold, îndepărtând mâța de pe canapea. Aici! Așază-te!

Mă abțin cu greu să-i reamintesc că aceasta este casa mea și că eu ar trebui să fiu cea care îl invită să ia loc. Se poartă ca un vecin foarte apropiat. De fapt, el este…

– Ai o șapcă nouă? îl întreb dintr-odată.

– Ce? ridică mâna, cu un gest aproape reflex. O! Da. Îți place?

– Da, îmi place.

– Nu e cazul să pari atât de surprinsă. Ți-am spus că am decis să încep un nou capitol. Am trei șepci noi.

A plecat deja la bucătărie. Aud cum deschide robinetul, cum fierbe apa în ceainic.

– Cu lapte, fără zahăr?

– Cu un cub de zahăr, îl corectez.

– Îți va strica dinții, îmi dă replica.

– Așa, ca merele caramelizate?

– Dar acelea sunt fructe, nu-i așa?

Izbucnesc în râs, închid ochii și îmi sprijin capul de spătarul canapelei. Mă simt puțin mai bine, ca și cum revin la viață, simt furnicături la degetele de la mâini și de la picioare, de parcă tocmai aș fi intrat în casă, la căldură, de afară, din ger.

– Știi, Eileen, dulapurile tale sunt imense, spune Arnold, venind înapoi în cameră, cu două căni mari, cu ceai fierbinte. Ai acolo o cutie cu fasole boabe din 1994.

– Bun an 1994, spun, luându-mi cana.

Arnold zâmbește.

– Cum a fost, hai, spune! Cum e marele oraș? Se uită la mine, cu subînțeles. Ți-ai găsit marea iubire?

– O, taci!

– Ce? Doar nu ai adus vreun bărbat cu tine?

Se uită în toate părțile, de parcă ar verifica prin colțuri, să dea de vreun Romeo ascuns.

– Știi că nu am făcut-o, îi spun, lovindu-l pe braț. Deși am avut o aventură destul de toridă.

Își mută rapid privirea către mine.

– Toridă?

– Ei bine, așa cred. De fapt, nu prea sunt sigură de semnificația acestui cuvânt. Ridic din umeri. Un actor din West End. Nu a fost ceva de durată, dar a fost distractiv.

Arnold pare foarte serios dintr-odată. Îmi suprim un zâmbet. Mi-a fost dor de aerul marțial al lui Arnold.

– Dar s-a terminat acum? mă întreabă. Și a mai fost și altcineva?

– Ei bine, zic eu, sfioasă. A mai fost. Dar vorbeam doar online.

Arnold se îndreaptă puțin și începe să zâmbească.

– A, da?

– Un drăguț. Un om cu adevărat sensibil. Viața lui nu a fost ușoară și are și el necazurile lui, dar este atât de amabil și de săritor.

– Sensibil, nu? spune Arnold, ridicând sprâncenele.

– A citit-o pe Agatha Christie, pentru că a aflat că este preferata mea.

Zâmbesc, mă gândesc la Howard, mi-l închipui între pereții apartamentului lui, ajungând la finalul romanului *Asasinarea lui Roger Ackroyd*.

– A, da, nu-i așa? De unde știi asta? Ți-a trimis vreo imagine? întreabă Arnold, încă zâmbind.

Îmi înclin capul spre el.

– Așa mi-a zis el.

Zâmbetul lui Arnold se lărgește.

– Eh? spune el.

– Vorbim despre cărți. Mă anunță când le termină, îmi spune anumite replici, care l-au dus cu gândul la mine și…

Arnold se ridică atât de brusc, încât își varsă ceai pe cămașă.

– Fir-ar! spune el, în timp ce își șterge pata cu mâneca.

– Nu face asta, doar o întinzi! îi spun eu și dau să mă ridic în picioare. Mă duc să îți aduc un…

– Nu te deranja, spune el cu asprime. Ar fi mai bine să plec.

Pune jos cana de ceai pe jumătate goală și iese afară din sufragerie. Un moment mai târziu, aud ușa din față trântindu-se.

Asta e! Ce naiba i s-a întâmplat lui Arnold?

De îndată ce îmi recapăt energia, mă ridic, mă încalț și merg, mai încet decât de obicei, până la casa lui Marian. Aceasta este cea mai frumoasă parte a venirii acasă, faptul că ne vom revedea. Sau, cel puțin, sper că va fi

minunat. O mică parte din mine se teme că ar putea fi mai rău, nu mai bine, şi că mă va face să realizez că nu ar fi trebuit să plec din Hamleigh, la urma urmei.

Știe că am venit acasă, dar, când bat la uşă, nu îmi răspunde. Devin neliniştită şi încerc să o sun, dar nu răspunde nici la telefon. Probabil că a ieşit. Voi vedea dacă e în centru, la magazinul satului. Mă întorc de la Marian şi mă opresc uitându-mă în jos, la telefonul mobil din mâna mea. Nu e al meu. Este al Leenei. Trebuia să le schimbăm, odată ce aş fi ajuns acasă, dar ea a plecat spre Londra.

Desigur, le-am spus tuturor celor cu care vorbim în mod regulat că ne-am schimbat numerele de telefon, dar ştiu că Leena nu i-ar fi spus asta şi lui Ceci.

Dacă Leena vrea dovezi că Ethan îi este infidel… Sigur, atunci m-ar crede. Şi aş putea obţine dovezi. Trebuie doar să pretind că sunt Leena. Doar pentru a da un mesaj scurt.

Ceea ce urmează să fac este, cu siguranţă, greşit. Este o intruziune, în cel mai rău fel cu putinţă. Dar, dacă am învăţat ceva în ultimele două luni, este că, uneori, pentru binele personal, e în regulă dacă vorbeşti şi intervii.

Bună, Ceci. Ethan mi-a spus totul. Cum ai putut să faci asta?

Capitolul 33. Leena

Călătoria de întoarcere la Londra pare înfășurată în pâclă, de parcă ceva mi-a astupat urechile și toate zgomotele mi se pare că vin de undeva, de foarte departe. Parcurg drumul spre apartament pe pilot automat. Numai când pășesc în clădire mă conectez cu adevărat la realitate. Totul este diferit. Întregul spațiu de la parter arată frumos: porțiuni de pardoseală expusă, o zonă de relaxare, o masă împinsă spre fundul camerei. Bunica trebuie să fi făcut asta. Pe pereți sunt tablouri în culori luminoase, într-un colț al mesei este un vraf de boluri, iar holul pare o locuință, un spațiu plin de armonie.

Imediat ce ajung la apartament, uit tot ce era în spațiul comun. Din momentul în care deschid ușa și mă izbește acel miros de acasă, tot ce îmi trece prin fața ochilor este viața mea cu Ethan. Găteam în acea bucătărie, ne cuibăream pe acea canapea, ne-am sărutat în dreptul acelei uși și tot așa, iar și iar, începutul și sfârșitul fiecărei seri pe care am petrecut-o împreună. Aproape că îi pot percepe prezența, ca liniile ce se văd pe pagina următoare, atunci când scrii și apeși cu putere pixul.

Nu mi-ar face niciodată rău. El nu ar face asta. Nu o să cred așa ceva.

Fitz se întoarce acasă o jumătate de oră mai târziu și mă găsește plângând, stând pe podea, cu spatele sprijinit de canapea. Aterizează lângă mine într-o clipă. Îmi pune capul pe umărul lui, iar lacrimile mi se preling pe puloverul lui de caşmir, și el nici măcar nu-mi atrage atenția că i-am udat singurul lui lucru bun pentru purtare.

– Totul este o mizerie, spun printre suspine.

Fitz mă sărută pe creștetul capului.

– Ce s-a întâmplat?

– Ethan… Bunica… El… Ea…

– Cred că am nevoie de câteva cuvinte de legătură, Leena. Am fost întotdeauna de rahat la jocurile de cuvinte încrucișate.

Nu mă pot aduna, nu știu cum să-i spun. Pe drumul spre casă, un anumit lucru spus de bunica mi-a tot răsunat în cap, mai tare decât zgomotele

trenului, decât piesa saxofonistului din King’s Cross Station, decât larma trecătorilor – *El a spus că te porți ca și cum ai fi o altă persoană*.

Nu o cred pe bunica. Am încredere în Ethan. Îl iubesc atât de mult, el este oaza mea de fericire, pavăza mea de vreme rea, nu mi-ar face niciodată rău în acest mod. El este Ethan.

Poate că nu contează. Poate că, dacă este adevărat, îl pot ierta și ne putem întoarce la cum am fost înainte. M-am îndrăgostit de Jackson, nu-i așa? Dar asta nu înseamnă nimic. Nu înseamnă că nu o să mai fiu Leena a lui Ethan. Dar, înclin să cred, îmi dau seama că mă îmbăt cu apă rece. Dacă Ethan – dacă el este – cu Ceci…

– Doamne, Leena dragă, oprește-te, dacă tot plângi așa o să te deshidratezi, îmi zice Fitz, trăgându-mă cu putere la pieptul lui. Vorbește-mi! Ce s-a întâmplat?

– Nu pot vorbi despre asta, reușesc să zic. Nu pot. Te rog! Distrage-mi atenția!

Fitz oftează.

– Nu, Leena, nu face asta! Hai să vorbim despre ce te macină, haide! A făcut Ethan ceva rău?

– Nu pot, îi spun, de această dată mai ferm, și mă retrag din brațele lui. Îmi șterg fața cu mâneca. Nu mai gâfâi, lacrimile mi se opresc și încerc să-mi restabilesc ritmul respirator, cât de bine pot. Este laptopul meu? zic, observându-l pe măsuța de cafea, sub o grămadă de reviste vechi de design interior ale Marthei.

– Da, spune Fitz, pe un ton care spune *Îmi dau seama că încerci să schimbi subiectul, dar să nu crezi că am terminat*. Cum te simți acum, că l-ai regăsit? Eu nu aș putea trăi două luni fără al meu. Sau fără telefonul mobil.

La naiba, telefonul meu! Nu am apucat să fac schimb cu bunica. Dau din cap – nu am energie să-mi fac griji pentru asta chiar acum. Trag laptopul pe genunchi, greutatea lui îmi este familiară.

– Ce zici, îți fac un smoothie? întreabă Fitz, mângâindu-mi părul.

Adulmec, frecându-mi obrajii uscați.

– Va fi maro?

– Invariabil, da! Nu am modificat rețeta în lipsa ta. Întotdeauna îmi iese maro. Chiar și atunci când tot ce am pus este verde.

Sună într-un fel destul de liniștitor. Cel puțin un lucru nu s-a schimbat.

– Atunci nu, mulțumesc. Doar un ceai.

Știu că este o idee proastă, dar trebuie să mă uit la Facebookul lui Ethan. O să vină la mine, dar nu în ora următoare, și trebuie doar să mă liniștesc, să mă asigur încă o dată că… Habar nu am, să fiu sigură că el este încă Ethan al meu. Și, poate, să văd cu ochii mei că nu există poze cu ei doi împreună, adică fotografii cu el și Ceci.

Deschid laptopul. Pagina de chat de pe site-ul de întâlniri al bunicii este deschisă pe ecran.

OldCountryBoy: Bună, Eileen. Voiam doar să verific dacă ai avut ocazia să îmi trimiți banii? De-abia aștept să dau drumul la site! Xxxxx

– Fir-ar să fie, murmur eu.

Pagina a expirat. Mă autentific din nou, după câteva încercări ratate, până să-mi amintesc numele de utilizator și parola pe care le-am configurat pentru bunica.

– Ceea ce faci nu se numește… fraudă de identitate? spune Fitz, în timp ce pune o ceașcă de ceai lângă mine.

– Sunt Eileen Cotton, nu-i așa? îi răspund, derulând înapoi prin mesaje, citind tot. Fir-ar! Ar fi trebuit să o avertizez pe bunica, să îi zic câte ceva despre țepuitori, n-ar fi trebuit niciodată să o las pe astfel de website-uri – unde mi-o fi fost mintea?

Mă întind să iau telefonul. Când îl apuc, îmi dau seama că deja vibrează și scoate zgomote. Mă sună bunica.

– Bunico, ai transferat bani unui bărbat pe care l-ai întâlnit pe internet? îi zic, în timp ce mă ridic și inima îmi bate repede.

– Ce? Leena, Leena – trebuie să te întorci aici. Vino înapoi la Hamleigh!

– Ce s-a întâmplat? Bunico, liniștește-te!

Mă ridic în picioare și împing laptopul pe podea. Nu am mai auzit-o pe bunica folosind acel ton de când Carla era bolnavă, fapt care mă face să mă simt rău imediat.

– E vorba de Marian. Nu o găsesc!

– Ce?

– Nu răspunde la ușă, nu este nicăieri în sat și nimeni nu a văzut-o. Este la fel ca ultima dată, Leena, cred că este înăuntru, dar nu mă lasă să intru și nu-mi găsesc cheia de rezervă ca să pot să intru și să verific dacă este… dacă și-a făcut ceva rău?

În regulă, primul pas: calmeaz-o pe bunica!

– Bunico, stai liniştită! Mama nu îşi va face rău singură.

Îmi trag din nou laptopul pe genunchi.

Pasul doi: verifică trenurile! Pentru că tocmai mi-am amintit că am ambele seturi de chei de la casa mamei la mine în poşetă.

– Bine, voi fi acolo până la şapte, cu cheile, îi spun. Îmi pare foarte rău, le-am luat cu mine din greşeală. Eşti sigură că mama nu era doar la baie sau plecată la Daredale sau ceva de genul?

– Am sunat la piscină, spune bunica. Vocea îi sună ca şi cum e gata să dea drumul lacrimilor. Au spus că nu a mai fost pe acolo de săptămâna trecută.

Pasul trei: stai calmă! Mama se descurca foarte, foarte bine când am plecat, antidepresivele o ajutau, am realizat atât de multe cu discuţia despre Carla, totul părea mai bine. Sunt sigură că există o explicaţie rezonabilă pentru toate acestea.

Dar… se strecoară îndoiala. La urma urmei, am subestimat cât de rău i-a fost ultima dată, nu-i aşa? Nici măcar nu ştiam de aceste episoade depresive, până când nu mi-a zis bunica. Ce se poate întâmpla dacă, într-adevăr, este acolo, singură? Am spus ceva îngrozitor de 1 Mai, când eram beată şi m-a dus acasă? Ar fi trebuit să îi ofer mai mult sprijin în ultimele două luni, aşa cum a spus bunica, de la bun început? Aş vrea să fiu acolo, aş vrea să nu fi plecat cu ambele blestemate de chei, dacă într-adevăr este închisă în casă şi are cine ştie ce probleme, iar eu nu pot face nimic şi nu am suficient timp şi…

Nu, haide! Pasul patru: calculează cât timp ai la dispoziţie şi ce poţi face în acel timp! Îmi amintesc de un seminar de management al crizelor – speakerul ne-a spus că medicii care au de-a face cu urgenţe adevărate, la interval de câteva secunde, se mişcă mai încet decât medicii din orice alt departament. Ei ştiu cât durează cu adevărat un minut, ştiu cât de multe poţi face în acel timp şi că lucrurile merg mai bine când eşti calm.

– În regulă, bunico! Vom vorbi peste ceva timp, când voi ajunge acolo. Du-te la ea acasă şi continuă să baţi la uşă, în caz că e înăuntru. Şi, dacă auzi ceva care te face să crezi că ar putea fi în pericol, te duci după doctorul Piotr, bine?

– OK, spune bunica, cu vocea tremurândă.

Înghit în sec.

– În altă ordine de idei, bunico, ai făcut vreun transfer bancar către acest bărbat?

– Am scris un cec. De ce întrebi toate acestea, Leena? De ce mă chestionezi, nu ai auzit ce am spus? Marian nu e bine, se repetă situaţia, a plecat sau se ascunde, nu mă lasă să intru, ea…

– Ştiu asta. Dar am la dispoziţie douăzeci de minute în care nu pot face nimic în legătură cu asta. Şi pot folosi acel timp pentru a nu permite să fii trasă pe sfoară. Tu concentrează-te asupra mamei, iar eu voi fi acolo cât de repede pot.

– Ce vrei să spui cu „trasă pe sfoară“?

– O să-ţi explic mai târziu, îi spun şi închid telefonul.

Numărul de telefon al băncii la care îşi ţine bunica economiile este afişat pe ecranul laptopului meu.

– Bună ziua, spun eu, când îmi răspunde cineva. Numele meu este Eileen Cotton, număr de cont 4599871. Aş dori să anulez un cec.

– În regulă. Mai întâi, înainte să putem autoriza acest lucru, trebuie să răspundeţi la câteva întrebări de securitate. Care este data dumneavoastră de naştere, vă rog?

– 18 octombrie 1939, zic eu, cu cât de multă convingere sunt în stare.

– Acum, este cu siguranţă o fraudă de identitate, spune Fitz.

În cele din urmă plec spre nord. O familie joacă scrabble peste culoarul dintre scaunele trenului – mă năpădeşte o nostalgie amară, îmi aduc aminte de timpul în care familia mea arăta aşa, fericită, fără griji, fără să aibă habar de tot ce va veni.

Îmi tremură picioarele. Îmi vine să o iau la goană, dar sunt captivă aici, în tren, mă târâi spre Yorkshire de o sută de ori mai încet decât mi-aş dori.

Inspir profund. Expir profund. OK. Da, sunt blocată în acest tren, dar asta înseamnă că am timp două ore pentru a-mi face ordine în idei. Haide, încearcă să obţii calmul recomandat de Grantham. Mama este bine. Mama este bine. Mama este în regulă.

Un nou e-mail apare pe ecran. Laptopul este deschis în faţa mea, mai mult din obişnuinţă, decât din nevoia de a face ceva cu el. Rebecca vrea să ne întâlnim vineri, la o cafea, pentru a vorbi despre întoarcerea mea la serviciu. Ceci este trecută în CC în e-mail şi tresar când îi văd numele, chiar dacă nu o cred pe bunica. Bineînţeles că nu o cred.

Fir-ar să fie! Ethan! Nu i-am spus că am plecat din Londra. Îi trimit un mesaj rapid.

Am plecat – mă duc la Hamleigh, din nou – îți povestesc totul mai târziu xx

Răspunsul său vine aproape instantaneu.

Leena? Ce se întâmplă? Ai tot telefonul ăsta?

Și apoi, o clipă mai târziu:

Nu putem vorbi?
Îi răspund imediat.

Nu pot vorbi acum, sunt în tren, trebuie să mă întorc la Hamleigh, îmi pare rău, scuze. Nu pot intra în amănunte acum – este vorba despre mama. Xx

El îmi scrie.

De ce i-ai scris așa lui Ceci? Am avut senzația că ai spus că mă crezi.

Rămân stană de piatră.

Nu i-am scris…

Șterg cuvintele și iau o pauză. Brusc, inima mi s-a ridicat foarte sus în piept, parcă îmi stă în gât și nu mai lasă aerul să treacă. Respir cu dificultate.

Deschid șirul mesajelor către bunica. Nu i-am trimis prea multe mesaje în toate aceste ultime câteva săptămâni. Nici mi-am dat seama cât de puțin am vorbit.

Bunico, i-ai scris lui Ceci de pe telefonul meu?

Aștept. Trenul se îndreaptă spre Wakefield. Familia de lângă mine este înlocuită de un cuplu în vârstă, care își citește ziarele într-o tăcere amiabilă. Toată lumea se mișcă perfect normal, întorcându-se pe lateral pentru a trece pe culoar, ridicându-și brațele pentru a-și lua valizele, dar eu mă simt de parcă aș fi pe un platou de filmare. Toți acești oameni sunt niște figuranți, iar cineva este pe cale să țipe *Taie!*

Bunica îmi răspunde.

Îmi pare rău, Leena. Am vrut să ai dovezi. Știu că o să te doară, dar te va durea mai tare mai târziu, dacă nu afli acum.

Trag aer adânc în piept, scot un zgomot șuierat care îi face pe toți cei din vagon să se uite în direcția mea. Mă fac mică în spatele mesei despărțitoare, mă întorc spre culoar, apoi mă uit din nou la telefon, ochii îmi sunt înceţoşaţi, tastez cât de bine pot.

Trimite-mi ce ți-a răspuns – trebuie să văd cu ochii mei.

Durează foarte mult până când primesc răspunsul. Mi-o pot imagina pe bunica încercând să afle cum se redirecţionează un text de pe telefonul meu şi sunt pregătită să îi trimit instrucţiuni, dar în cele din urmă îmi apare mesajul scris de Ceci.

Leena, îmi pare rău. Nu am planificat niciodată acest lucru! Pur și simplu s-a întâmplat. Tot ce pot să spun este că a fost ca un fel de nebunie. Nu mă pot stăpâni când este vorba de Ethan.

Șuier din nou, în timp ce îmi umplu plămânii cu aer. Îmi ia un moment să-mi dau seama că zgomotul a ieşit chiar din gura mea.

Realizez că ai inima frântă. După prima dată, i-am spus că nu o să se mai repete, dar, asta e, nu vreau să mă scuz. Cx

Asta e tot ce face, desigur. Ah, acel Cx de la sfârşitul mesajului, de parcă discutăm despre planurile de weekend – Doamne, o urăsc, o urăsc, o urăsc, pot simți gustul urii în gură, o simt cum îmi sugrumă intestinele. Înțeleg brusc de ce bărbații din filme lovesc pereții când sunt supărați. Pe mine mă opreşte doar laşitatea şi frica de durere. În schimb, strâng telefonul vechi, de dimensiunile unei cărămizi, în palma stângă până când mă doare – nu la fel de mult ca o articulaţie frântă, dar suficient. În cele din urmă, respiraţia mi se domolește.

Când întorc din nou telefonul, palma mea este aproape vineție şi am primit un nou mesaj de la Ethan.

Leena? Vorbeşte cu mine!

Mă preling din scaun pe podea, mocheta îmi zgârie gleznele. Aştept să mă lovească din nou emoţia, un alt val proaspăt, dar nu mai vine.

În schimb, simt un fel ciudat de liniște, parcă sunt undeva departe şi mă uit cum o altă femeie află că bărbatul iubit a zdrobit-o în cel mai rău mod cu putință.

I-am dăruit atât de multe! I-am arătat acestui om tot ce am eu mai de preț și mai fragil. Am avut încredere în el, așa cum n-am avut niciodată încredere în altcineva, cu excepția celor din familie.

Pur şi simplu, nu-mi vine să cred… Nu mă pot gândi la Ethan ca la… Trag o gură de aer, mâinile şi picioarele încep să mă furnice. Eram atât de sigură de el. Eram atât de sigură.

Nu o urăsc pe Ceci – ce am simțit adineauri nu a fost ură. Ce simt acum este ură.

Capitolul 34. Eileen

De îndată ce o văd pe Leena, îmi dau seama că ştie totul despre Ethan. Pare epuizată, doborâtă sub greutatea acestui adevăr.

Nu pot să nu mă gândesc la ziua în care m-a părăsit Wade. Nu era în stare de nimic, făcea umbră pământului degeaba şi l-aş fi dat afară cu ani în urmă, dacă aş fi avut vreun rost, dar când a plecat, în primele zile, umilinţa a fost cea care m-a durut cel mai tare. Asta am simţit atunci: nu mânie, ci ruşine.

– Leena, îmi pare atât de rău!

Se apleacă să mă sărute pe obraz, dar ochii ei sunt aţintiţi spre spatele meu, pe uşa lui Marian, iar cheia de la casă este în mâna ei. Ne oprim amândouă pentru o clipă, doar o secundă sau două, pregătindu-ne. Inima mea bate rapid, ca un *allegro* pe clape, aşa a bătut toată după-amiaza – îmi tot apăs pieptul cu mâna, de parcă aşa aş putea să o potolesc. Mi-e greaţă, simt o apăsare în capul pieptului.

Leena descuie uşa. Casa este întunecată şi liniştită şi realizez imediat că Marian nu este aici. Stau nemişcată şi încerc să asimilez situaţia, în timp ce Leena umblă prin camere, aprinde luminile, cu faţa încruntată şi serioasă.

Cu un fel de detaşare ciudată, îmi tot repet în gând *Marian nu este aici.* Am fost atât de sigură că va fi, nici măcar nu am luat în calcul alte posibilităţi. Dar ea nu este aici. Ea e…

– Nu e aici. Leena se opreşte în mijlocul holului. E de bine sau e de rău? Sau e şi bine, şi rău în acelaşi timp? Unde e?

Mă sprijin cu spatele de perete, apoi tresar – ambele telefoane, atât al meu, cât şi al Leenei scot o serie de bipuri. Leena îl scoate mai repede din buzunar.

Dragă mamă şi draga mea Leena,

Îmi pare rău că mi-a luat ceva timp să scriu acest mesaj. Acum sunt la Aeroportul Heathrow, mai am trei ore până la zbor şi o mulţime de timp pentru gânduri.

Ceva ce mi-a spus Leena aseară a rămas în mine și când m-am trezit, în această dimineață. Leena, ai spus: „Nu aș fi putut să-mi dau seama ce zace în mine, dacă nu aș fi fost o vreme altă persoană.“

Aceste ultime săptămâni au fost unele dintre cele mai fericite din ultimul timp. Mi-a plăcut să te am lângă mine, Leena, mai mult decât pot spune în cuvinte – a fost atât de bine pentru mine să pot avea, din nou, grijă de fata mea. Și, mamă, mi-a fost dor de tine, dar cred că aveam nevoie de asta, aveam nevoie de timp ca să mi se facă dor de tine și, în acest fel am realizat că pot sta și singură, fără ca tu să mă ții de mână. Absența ta m-a făcut să te apreciez cu atât mai mult.

Sunt atât de recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru mine.

Dar acum sunt pregătită pentru ceva nou. Nu mai știu cine sunt în afara momentelor în care o jelesc pe Carla. Nu mai pot fi femeia care am fost înainte să-mi moară fata. Nu aș putea și nici nu aș vrea să fiu. Așa că trebuie să îmi găsesc noul eu.

Eu și covorul meu de yoga mergem în Bali. Vreau liniște și nisip între degetele de la picioare. Vreau o aventură, așa cum ați avut fiecare dintre voi, dar vreau una doar a mea.

Vă rog să aveți grijă una de cealaltă cât timp sunt plecată și să nu uitați că vă iubesc foarte mult xxx

– Bali, spun, după o tăcere lungă, șocată.

Leena se uită în gol la imaginea de pe peretele holului și nu îmi răspunde la întrebare.

– Nu înțeleg, spun, derulând cu înfrigurare până în partea de sus a mesajului, încă o dată. Este mult prea fragilă pentru a putea pleca singură într-o țară străină și…

– Nu este așa, bunico, spune Leena, întorcându-se, în cele din urmă, spre mine. Respiră rar și profund. Ar fi trebuit să îți povestesc mai mult din tot ce s-a întâmplat în lipsa ta, atunci ți-ai fi dat seama. Chiar nu este fragilă. În ultima vreme, mai precis în ultima lună, s-a descurcat de minune.

Nu-mi vine să cred asta, dar vreau să cred.

– Sincer, bunica. Știu că ai senzația că nu mi-am dat seama cât de rele au fost lucrurile pentru mama și…

Face o pauză, trage aer în piept.

– Ai dreptate, pentru o lungă perioadă nu mi-am dat seama, pentru că nu eram aici, și asta a fost greșeala mea. Ar fi trebuit să te ascult când mi-ai spus că mama se zbuciumă, în loc să cred că eu știu cel mai bine ce se întâmplă. Dar pot să îți spun că, în timpul în care am fost aici, a progresat mult. Chiar se descurcă bine.

– Nu… Dar… Bali? zic eu, cu vocea pierită slab. De una singură?

Leena zâmbește și își înclină capul spre acea imagine de pe perete.

– Se duce în oaza ei de fericire, spune ea.

Mă holbez la imagine. Este un poster cu o doamnă care face yoga în fața unui fel de templu. Nu i-am dat atenție înainte, deși îmi amintesc vag că era prezent și în vechea lor casă din Leeds.

– Chiar crezi că este o idee bună, să plece așa, pe cont propriu?

– Cred că ar fi trebuit să-i spunem să facă asta, cu mult timp în urmă.

Leena face un pas înainte și mă freacă pe brațe.

– Acesta este un lucru bun, bunico, la fel ca timpul tău la Londra și timpul meu aici, la Hamleigh. Ea are nevoie de o schimbare.

Am citit din nou mesajul. *„Nu aș fi putut să-mi dau seama ce zace în mine, dacă nu aș fi fost o vreme altă persoană.“*

Leena pare jenată.

– Nu-mi amintesc să fi spus asta. Dar, ca să fiu sinceră, eram cam beată.

– Totuși ai spus ceva asemănător când ai crezut că ți-am spus minciuni despre Ethan.

Ridic mâna, pentru a o opri din încercarea de protest.

– Nu, e în regulă, iubire. A fost un șoc – ai avut nevoie doar de timp. Dar ai spus că nu mai erai *Leena lui*.

– Așa am zis? întreabă Leena, cu privirea în pământ.

– Vreau să fii *Leena ta*, iubire!

Întind mâinile să o iau în brațe.

– Meriți să fii cu cineva care te face să te simți mai adevărată, să fii mai mult tu, nu mai puțin.

Apoi începe să plângă, iar inima mea se zbate pentru ea. Aș fi vrut să o țin departe de suferința asta, dacă ar fi existat o altă cale.

– Am crezut că acea persoană este Ethan, spune ea, aplecându-și fruntea pe umărul meu. Dar – în ultimele două luni – am simțit – că totul este diferit. Suspină, iar umerii i se cutremură.

– Știu, iubire. Îi mângâi părul. Cred că fiecare dintre noi ne-am cam pierdut

cu firea anul trecut, chiar aşa, a fost un an atât de greu fără Carla şi am avut nevoie de o schimbare pentru a realiza asta.

Bali, mă gândesc, încă nu sunt convinsă că e bine, în timp ce Leena plânge în braţele mele. Nu prea ştiu unde e cu exactitate, dar ştiu că este departe.

Marian nu a fost niciodată mai departe de nordul Franţei. Este aşa de… Este atât de curajoasă, după tot ce i s-a întâmplat.

Auzim o ciocănitură la uşă. Leena şi cu mine rămânem nemişcate. Stăm aici, în casa lui Marian, toate luminile sunt aprinse, amândouă plânse, cu machiajul scurs pe feţele noastre. Dumnezeu ştie cine o fi, mă gândesc, în timp ce mă îndrept spre uşă.

– Deschid eu, spun, ştergându-mi obrajii.

Este Betsy.

– O, slavă Domnului, spune ea, întinzându-se să mă ia de mâini. Am venit imediat ce am auzit că Marian are probleme.

– Betsy? se aude vocea Leenei, din spatele meu. Stai, cum… cum ai auzit?

Ţin mâinile dragei mele prietene în mâinile mele. Arată minunat. Batista ei obişnuită nu se vede pe nicăieri şi poartă o bluză cu buline, care o face să arate ca Betsy Harris de acum douăzeci de ani. Sunt prea multe de spus şi şovăi o clipă, nu sunt sigură, până când ea mă strânge de mâini şi îmi spune:

– O, mi-a fost dor de tine, Eileen Cotton.

Aşa se întâmplă cu vechii prieteni. Există înţelegere, chiar atunci când nu ai la dispoziţie suficiente cuvinte pentru tot ce e de spus.

– Îmi pare rău că am fost plecată atunci când ai avut cel mai mult nevoie de mine. Îi cuprind obrajii în mâini pentru o clipă. Marian este bine, aşa se pare. Nu vrei să intri, te rog?

– Paza Cartierului, spune o voce, în spatele lui Betsy. Basil şi Penelope apar în prag, urmând-o pe Betsy. Intră şi doctorul Piotr, dându-mi o bătaie uşoară pe braţ.

– Eşti bine? mă întreabă Kathleen.

Doamne, sunt toţi aici? O, da, iată-l şi pe Roland, tocmai îşi parchează scuterul.

– Am venit imediat ce am aflat!

– Cum aţi auzit? întreabă Leena din spatele meu, din nou, complet debusolată.

Îi privesc pe toţi trecând pe lângă ea şi îmi ascund un zâmbet. Este vorba de Paza Cartierului. A şti tot ce se întâmplă este treaba lor!

– Totul e în regulă, Eileen? aud o voce familiară.

Arnold păşeşte peste prag, cu o incertitudine care nu îl caracterizează. Ultima dată când am vorbit, pufnea indignat, dar constat că nu îi port pică pentru asta.

– Arnold! Intră, spune Leena.

Ochii lui Arnold se îndreaptă spre ai mei, vrea permisiunea mea.

– Da, bineînţeles, intră, îi spun, şi mă retrag să îi fac loc.

Rămân surprinsă când îl văd că îi dă Leenei un sărut rapid pe obraz, înainte de a trece pe lângă ea în bucătărie. Mi-a spus că s-au tot văzut, la o cafea, când şi când, dar este încă ciudat să îi văd că se poartă ca nişte vechi prieteni.

– Cum de au ajuns şi ceilalţi aici? mă întreabă Leena, în timp ce închid uşa de la intrare.

Betsy rămăsese în Knargill!

– Nu cred că ai putea să spui că Betsy e din cei ce rămân pe dinafară în astfel de situaţii, mai ales în caz de urgenţă reală. Zâmbesc un pic când văd expresia de pe faţa Leenei. Eşti în regulă, iubire? Cu toată lumea prezentă aici? O mângâi pe braţ. Le pot spune să plece, dacă vrei să fim doar noi două.

– Sunt bine, cred. Respiră adânc şi sacadat. Dar de tine ce zici, totuşi? Ai avut parte de destulă sperietură cu mama şi apoi cu acel – cu tipul acela, Howard, care se dovedeşte a fi…

Tremur. Am încercat din răsputeri să nu mă gândesc la asta.

– Deci nu a fost… adevărat? spun, coborând vocea, astfel încât cei din Paza Cartierului să nu mă audă. Se agită prin jur, prin bucătăria lui Marian. Cineva a pus ceainicul pe foc. Probabil că şi-au dat seama că Marian nu este în pericol, până la urmă, dar nu dau semne că ar vrea să plece. Tot ce a spus despre el, ce simţea…

– Aceşti escroci, aşa fac tot timpul, bunico, spune ea cu blândeţe. Sunt minunaţi şi prietenoşi, fac lucrurile să se mişte foarte repede, par că se îndrăgostesc de tine… şi apoi îţi cer bani. Şi continuă tot aşa. Aşa că am avut mare noroc să-l prindem, înainte de a ajunge prea departe.

Tremur din nou, iar Leena mă ia de mână.

– La început nu am fost prea sigură, părea un tip de mare clasă, era atât de amabil şi de prietenos. Ulterior, m-am obişnuit cu asta şi părea destul de… frumos. Off! Sunt o bătrână proastă.

– Nu eşti aşa! Îmi pare rău, bunico, este vina mea, ar fi trebuit să te pregătesc puţin mai mult înainte de a te lăsa liberă în spaţiul cibernetic. Iar

escrocii de genul ăsta păcălesc pe toată lumea.

– Mi-a plăcut de el, spun în șoaptă. Chiar era real? Numele lui era Howard?

– Nu știu, bunico. Îmi pare rău. Știu că este oribil să fii păcălită așa. Vrei să mă duc eu să le spun să plece, pentru a putea sta de vorbă cum se cuvine despre toate acestea? mă întreabă Leena, aruncând o privire spre bucătărie.

Clatin din cap.

– Nu, îi vreau aici, spun, și îmi îndrept spatele. Haide, eu ar trebui să fiu cea care are grijă de tine, după tot ce ai pățit azi. O să îți fac o ciocolată fierbinte și o te las să plângi în voie pe umărul meu.

– Și tu poți să plângi pe al meu, dacă ai nevoie, bunico, spune ea. Mi-am dat seama de asta în ultimele două luni. Mă îmbrățișează și apoi îmi spune la ureche: dacă ții pe cineva în brațe, suficient de strâns, poți fi și cel ce pune umărul la dispoziție și cel care plânge. Vezi?

Percep bucuria din vocea ei; râde de ea însăși în timp ce spune asta, dar totuși o spune. Leena de acum două luni n-ar fi spus niciodată așa ceva.

– Doamne, așa se întâmplă când petrec prea mult timp cu mama, zice Leena, cu un ochi râzând, cu un ochi plângând. Data viitoare o să mă vezi cu o colecție de afurisite de cristale!

– Leena, dau să o cert, dar o strâng și mai tare în brațe, iar distanța ciudată, care crescuse între noi cât timp am fost departe, dispare, în timp ce ea își sprijină obrazul de umărul meu.

Se aude încă o bătaie la ușă.

– Deschid eu, spune Leena și își drege glasul. Cine deschide ușa, primește ciocolată caldă.

Mă uit spre ușă, în timp ce mă duc la bucătărie.

– Leena, spune o voce profundă și calmă. Ești bine?

Capitolul 35. Leena

E Jackson. Se opreşte în prag. Şi-a scos şapca şi o ţine în mâini. Îmi ridic ochii spre el, faţa lui mare şi calmă, acei ochi albaştri senini, cămaşa prea strâmtă peste umerii lui largi. Vreau să mă prăbuşesc în braţele lui, vreau să plâng la pieptul lui, dar simt că, probabil, nu ar fi înţelept.

– Intră, spun, în schimb, dându-mă deoparte. Tot satul s-a adunat aici, să ştii.

Îl conduc în camera de zi, unde se află membrii Pazei Cartierului, s-au aşezat comod pe canapele şi fotolii.

Jackson stă o clipă, cercetează camera.

– De ce toate scaunele sunt orientate în acest fel? mă întreabă.

Îi urmăresc privirea aţintită spre spaţiul gol, în care stătea odinioară patul Carlei.

Bunica se uită şi ea, o văd că închide ochii şi i se citeşte emoţia pe faţă. Apoi mă uit la coşul de gunoi din colţul camerei şi iată, e încă acolo, fotografia aceea îngrozitoare şi veche a Carlei. Ar fi trebuit să îmi dau seama cât de mult îşi dorea mama o schimbare, cât de mare nevoie avea de asta.

Mă cuprinde dorinţa deja cunoscută de a face ceva, aceeaşi senzaţie care m-a determinat să fac schimb de vieţi cu bunica, în primul rând. Poate e cazul de ceva mai puţin drastic, de data asta. Dar trebuie să fie ceva pentru mama.

– Hai să redecorăm! Vocea mea răsună puţin cam tare. Schimb tonalitatea şi continuu. Să o facem în timp ce mama este plecată. A spus că vrea să facă asta, după ce se va întoarce. Am putea face totul pentru ea, o operaţiune generală, nu – nu o vom scoate pe Carla afară din casă – doar… vom crea un spaţiu pentru noua mea mamă.

Eileen îmi zâmbeşte.

– E o idee minunată. Am ceva practică, mi-am descoperit noi abilităţi legate de redecorare. Martha m-a învăţat tot felul de lucruri.

– Unde ţi-ai pus în practică talentele, Eileen? întreabă Penelope, cu voce scăzută. A fost ceva deosebit de interesant?

Bunica îşi încrucişează mâinile în poală.

– Ei bine, spune ea. Nu prea ştiu de unde să încep…

Rămân încă o noapte în Hamleigh, planificând reamenajarea casei mamei, ţinându-mă după bunica, ajutând-o să despacheteze… tot felul de activităţi, ca să îmi ţin gândurile departe de Ethan. A doua zi dimineaţă mă scol devreme, aşa că am timp să alerg pe dealuri – iau cu împrumut o pereche veche de pantofi sport de la Kathleen. Nimic nu se compară cu alergatul pe aici. Este uluitor şi, în timp ce alerg pe traseul meu preferat, care oferă o perspectivă completă, de 360 de grade, asupra priveliştilor din Harksdale, simt că mă înţeapă inima. Îmi trece un gând prin minte şi sunt puţin speriată, pentru că textual aşa gândesc: *Simt că acest loc este acasă!*

Dar nu este chiar acasă. Am o viaţă la Londra, în afară de Ethan – am o carieră de salvat, un apartament, prieteni.

Ai prieteni şi aici, spune vocea aceea mică. Totuşi, mă întorc la staţia Daredale, iau trenul către Londra, merg la apartamentul meu gol, unde este viaţa mea reală, pentru că asta trebuie să fac.

Oroarea mă loveşte imediat ce intru în casă. Este mai rău decât prima dată, pentru că de data asta ştiu sigur: viaţa pe care am trăit-o aici cu Ethan a dispărut. Dar este perna pe care am cumpărat-o împreună cu el, într-o sâmbătă, de la Camden Market[34], şi este locul lui obişnuit la barul de mic dejun, mai este şi adâncitura din podea, de când dansam prosteşte pe muzică de jazz, după o zi lungă de muncă, şi de toate acestea s-a ales praful. Mă preling lângă uşă şi îmi permit să-mi dau drumul la lacrimi.

Aşa mă găseşte Bee, când vine să mă vadă.

– Salut! strigă din prag. Leena, lasă-mă să intru! Pauză. Ştiu că eşti acolo, te aud plângând. Lasă-mă să intru, te rog!

Loveşte în uşă.

– Lasă-mă să intru, Leena, te aud!

E ca un mic Arnold londonez. Mă deplasez în lateral şi mă întind să deschid uşa, fără să mă ridic în picioare. Intră, aruncă o privire în jur, apoi scoate o sticlă de vin dintr-o pungă de la supermarket.

– Haide, tu, spune ea, trăgându-mă de braţ. Este cazul să începem să vorbim, ceea ce înseamnă că trebuie să ne apucăm de băut.

Este aproximativ unu dimineața când eu și cu Bee finalizăm planurile viitoarei noastre afaceri. Aceste conversații, care au ca scop schimbări semnificative în viață, duc către astfel de lucruri.

– Așa cum spune mama, de ce trebuie să fie întotdeauna vorba *despre Londra*, în orice caz, Doamne, nici măcar nu-mi place acest oraș, ție îți place acest oraș, Bee?

– Aici nu există bărbați. Asta sună puțin sugrumat, pentru că Bee stă pe canapea cu capul în jos și cu picioarele în sus, sprijinite de spătar, iar părul ei mătură podeaua. Toți oamenii buni sunt în Leeds!

Toți oamenii buni. Doamne, am o bonă? Bee se așază omenește, cu un gâfâit și își strânge capul.

– Jaime e cu mama ta, îi reamintesc, pentru a cincea sau a șasea oară de când am deschis a doua sticlă de vin.

Se așază din nou în poziția imposibilă.

– Mmhmm, bine!

Mai iau o gură de vin. Stau pe covor, cu picioarele întinse, creierul meu se învârte prin ceața beției.

– Să o facem, Bee! Să începem odată și să o facem, fir-ar să fie! Chiar, de ce suntem încă aici?

– Vrei să spui… din punct de vedere filosofir? Își îngustează ochii și încearcă din nou. Filosofoc? Apoi, cu mare amuzament: Filofir-ar să fie?

– Adică de ce suntem cu orice preț la Londra? Cine spune că trebuie să ne conducem afacerea de aici? Mă frec cu putere pe față, în încercarea de a mă trezi din beție. Am vaga senzație că ceea ce zic acum este foarte important și, de asemenea, posibil, este cel mai inteligent lucru pe care l-a spus vreodată cineva, în întreaga lume. Oricum vom ajunge să călătorim peste tot. Și sunt atât de multe afaceri în jurul Leeds, Hull, Sheffield… Vreau să fiu în nord, în Yorkshire, acolo unde este familia mea. Vreau să fiu cu câinele Hank și cu toți cei de acolo, vreau să îmi clătesc ochii cu dealurile alea, Doamne, astea îmi fac inima să cânte, fir-ar să fie, Bee! Putem să deschidem un birou în Daredale. Bee, îți va plăcea! Bee! Bee! Bee! Bee!

O lovesc ușor. Stă tot nemișcată.

– Doamne, spune Bee dintr-odată, își trage picioarele în jos și se dă peste cap, așa că aterizează grămadă pe podea. O, Dumnezeule, este o idee atât de bună, încât o să mi se facă rău.

Punem la punct detaliile în următoarele două zile – sunt anumite probleme de depășit, nu în ultimul rând e o schimbare majoră pentru Jaime. Dar o să ne descurcăm, puțin câte puțin, astfel încât, atunci când mă întorc în sediul central Selmount, pentru prima dată de la acel îngrozitor atac de panică, o fac cu o scrisoare de demisie în mână.

Rebecca se uită la mine de îndată ce intru în biroul ei și oftează.

– La dracu, spune ea. Vei demisiona, nu-i așa?

– Îmi pare rău.

– A fost un risc asumat să te las să pleci timp de două luni. Se holbează la mine. Rebecca are nevoie de ochelari, dar nu o să recunoască vreodată că dă semne de astfel de slăbiciuni omenești – preferă să își chinuie ochii. Trebuie să admit, demisia asta e de bine pentru tine. Ar fi ceva de spus ca să îți schimb decizia?

Zâmbesc.

– Mă tem că nu.

– Unde ai fost, până la urmă, în cele două luni în care ți-ai făcut introspecția? În Bali? Bali pare a fi o destinație populară.

Încerc să nu râd.

– De fapt, am fost în Yorkshire, Dales. Familia mea este acolo. Acolo mă duc, când o să termin aici – o să mă mut cu bunica mea, sper, și B…

Mă opresc, chiar înainte să menționez planurile lui Bee de a cumpăra o casă în Daredale pentru ea și Jaime. Bee nu și-a depus încă preavizul. De fapt, bănuiesc că patrulează prin fața ușii, gata să intre, imediat ce ies eu.

– Hm! Rebecca își mișcă ochii. O mișcare inteligentă!

Mă înroșesc, iar ea îmi aruncă o privire scrutătoare.

– Mulțumesc, spun. Într-adevăr. Mulțumesc pentru tot!

Îmi face semn cu mâna.

– Dă-mi absolut tot ce poți în următoarele două luni, dacă vrei cu adevărat să-mi mulțumești. O, și spune-i acelui fost iubit al tău să n-o mai lălăie pe aici, când ar trebui să fie pe teren, la clienți.

– Ethan?

– Dă târcoale biroului tău de la șapte dimineața.

Am tresărit, iar ea rânjește.

– I-am spus că ești implicată într-un proiect în Milton Keynes. Cred că încearcă să găsească adresa corectă, ca să trimită vreo cutie cu bomboane de ciocolată, chiar în timp ce stăm de vorbă.

– Mulţumesc, zic eu, un pic dezamăgită. Cred că încearcă să repare ce a stricat. Doar că… nu e vorba de ceva ce poate fi reparat cu bomboane.

Cineva bate la uşă, discret. Ceci dă să intre în birou. Încremenesc. Ne privim una pe alta şi mă uit la culoarea care i se ridică de pe gât, spre obraji.

– Mă bucur să te revăd, Leena, spune ea, nervoasă. Scuze, vă deranjez. O să… o să vin mai târziu.

O privesc cum se îndepărtează. Inima îmi bate puternic, jumătate din dezgust, jumătate de la adrenalină. O parte profund animalică din mine a vrut să sară la faţa ei, dar acum fiara ascunsă se retrage, mă bucur că nu am lăsat-o să vadă cât de tare o detest. În următoarele două luni o s-o las să se fâţâie pe picioarele acelea absurd de lungi, dar să stea departe de mine. Nu merită să mă gândesc la ea, nici măcar un moment.

– Orice ai făcut pentru a-i câştiga în sfârşit respectul a funcţionat, cu siguranţă! comentează Rebecca, răsfoind o grămadă de hârtii de pe birou.

– Cred că s-a întâlnit cu bunica mea, spun. Cred că asta a făcut-o să se poarte aşa.

Camden Town este o zonă din Londra, de-a lungul canalului Regent, faimoasă pentru pieţele pline de antichităţi şi haine în stil gothic.

Capitolul 36. Eileen

Pentru prima dată, în mai bine de zece ani, mă duc spre casa lui Betsy. În principiu, ne-am ocupat de despărțirea lui Betsy de Cliff, așa cum procedăm întotdeauna în astfel de situații.

– Ceai? întreabă ea, apoi îmi spune că a pregătit biscuiți și vorbim despre progresele înregistrate cu reamenajarea casei lui Marian.

Dar apoi mă gândesc la Martha, plângând pe canapea, spunându-mi cât de nepregătită se simțea pentru a fi mamă. La Bee mărturisind cât de greu i-a fost să găsească un bărbat. La Fitz lăsându-mă să-i scriu liste de lucruri de făcut și învățând de la mine câte ceva despre gătit. Cât de sinceri și de deschiși au fost tinerii mei prieteni din Londra!

– Ce mai faci, Betsy? Acum când Cliff nu mai e prin preajmă? Nu-mi pot imagina cum te simți, de fapt.

Arată puțin surprinsă, mă privește un pic uimită, în timp ce amestecă laptele în ceai. Apoi, cu destulă precauție, spune:

– Sunt… pe cale de revenire.

Aștept, iau tava cu cestile de ceai din mâinile ei și îmi croiesc drum spre sufragerie. Oare de când nu am mai fost aici, să fi fost sfârșitul anilor ’90? Are același covor cu model, dar fotoliile sunt noi, o pereche de fotolii moi de culoare roz. Dacă Cliff era încă aici, nu cred că ar fi fost pe placul lui.

– Cea mai grea este vina, spune ea, în cele din urmă, așezându-se într-un fotoliu. Nu pot să scap de sentimentul că e datoria mea să-i port de grijă.

Zâmbește timid, întinzându-se după dulceața pentru biscuiți.

– Și mă tot gândesc la cât de îngroziți ar fi fost mama și tatăl meu dacă m-ar fi văzut țipând la soțul meu, de față cu toată lumea.

– Eu, una, mi-aș fi dorit să fi fost acolo. Te-aș fi încurajat, îi zic, cu înflăcărare.

Surâde.

– În regulă, Leena a noastră a făcut o treabă bună, a intervenit pentru tine.

Ne mâncăm biscuiții și sorbim din ceai.

– Ar fi trebuit să facem mai multe, spun. Unii pentru alţii, vreau să spun. Ar fi trebuit să te ajut să te desparţi de Cliff, cu mult timp înainte trebuia să fac asta şi sunt foarte, foarte supărată pe mine că nu am făcut-o.

Betsy clipește o clipă, apoi își lasă biscuitul pe farfurie.

– Eu ar fi trebuit să îți spun să-i dai papucii lui Wade acum treizeci de ani.

Mă gândesc la ce a spus. Probabil că ar fi contat. Întotdeauna am crezut că Betsy m-ar fi sfătuit să rămân cu soţul meu, la bine şi la rău, aşa cum ni se tot spune.

– Mai avem câţiva ani de trăit, spune Betsy, după un moment. Haide să ne promitem una alteia că o să ne amestecăm în treaba celeilalte, atât cât considerăm că este de cuviinţă, de acum înainte, vrei, draga mea?

– De acord, zic eu, în timp ce Betsy îşi ia din nou biscuitul. Mai vrei ceai?

Săptămâna următoare mă lovesc de Arnold în drumul spre casă, mă întorceam de la Marian, fusesem la zugrăvit. Leena a fost aici în weekend şi aproape că am terminat toate camerele de la parter, aşa că mie mi-au rămas de finisat colţurile. Sunt îmbrăcată în cele mai ponosite haine, haine pentru zugrăvit, firește, am niște pantaloni vechi și un tricou care lasă la vedere mult prea mult din brațe, mai mult decât aș vrea să zărească cineva.

Arnold mă salută cu o înclinare a capului.

– Uită-te la mine, spune el. Ce mai faci, Eileen?

– O, bine, mulţumesc, spun.

Lucrurile au avut un traseu ciudat de când am ajuns acasă. De fapt, în afară de ziua în care a plecat Marian, nu prea l-am văzut.

După ani buni în care Arnold apărea la fereastra bucătăriei mele sau mă striga de peste gardul viu, mă tot întreb ce semnificaţie are această absenţă bruscă.

– Bine, bine. În regulă, o să îmi văd de drum.

– Arnold, îi zic, prinzându-l de braţ. Am vrut să îţi spun mulţumesc. Leena mi-a spus cât ai ajutat-o, în timp ce eu eram plecată la Londra.

– Ți-a spus despre mașină, nu-i așa? spune Arnold, uitându-se la mâna mea, așezată pe brațul lui. Poartă o cămașă cu mâneci scurte și pielea lui este caldă sub palma mea.

– Despre maşină?

– O! Ochii lui se îndreaptă spre gaura din gardul viu, despre a cărei apariţie mă întrebam de ceva vreme. Nu s-a întâmplat nimic. Nu a fost nici o

problemă. E un om bun, Leena asta a ta!

– Chiar este, zic eu, zâmbind. Mulţumesc!

Se îndepărtează, merge spre poarta din faţă.

– Ne vedem când ne-om vedea, spune el, şi mă încrunt, pentru că asta pare greu de suportat în aceste zile.

– Vrei să intri? îi zic, în timp ce el se îndepărtează. La o ceaşcă de ceai?

– Astăzi nu.

Nici măcar nu se întoarce.

A trecut de poarta lui şi nu-l mai văd, înainte să realizez că m-a refuzat.

Acest lucru este iritant. De-a lungul timpului, eu şi Arnold nu prea ne-am înghiţit unul pe altul, dar m-am gândit întotdeauna… am avut întotdeauna impresia… ei bine, nu l-am invitat niciodată la ceai, dar aveam senzaţia că, dacă l-aş fi chemat, el ar fi venit. Să spunem aşa. Abia acum se pare că s-a schimbat ceva.

Privesc printre gene spre casa lui. Este clar că ceva este în neregulă, Arnold nu va vorbi cu mine despre asta curând. Uneori, cu oamenii încăpăţânaţi, aşa ca Arnold, nu ai de ales, trebuie să le forţezi mâna.

– *Ce ai făcut?* urlă Arnold prin fereastra bucătăriei.

Îmi pun cartea jos, am grijă să aşez semnul de carte unde am rămas.

– Eileen Cotton! Vino aici, acum!

– Unde, întreb nevinovată păşind prin bucătărie. Ca să îmi spui să vin undeva, Arnold, ar trebui să fii şi tu acolo, iar tu pari a fi afară, cel puţin pentru ochii mei.

Obrajii lui Arnold sunt înroşiţi de furie. Ochelarii lui sunt un pic suciţi. Am o dorinţă ciudată să deschid fereastra, să sar afară şi să îi îndrept.

– Gardul viu. Nu mai e.

– A, gardul viu dintre grădina ta şi a mea, zic eu cu calm, întinzându-mă să iau cârpa de pe chiuvetă şi să mă apuc să şterg bufetul. L-am pus pe nepotul lui Basil să-l taie.

– Când? întreabă Arnold. Era acolo ieri!

– Peste noapte, spun. Se spune că cel mai bine se taie la lumina torţelor.

– Nu se spune aşa ceva, spune Arnold, cu nasul aproape lipit de geam. L-ai tăiat noaptea, ca să nu mă prind eu! La ce te gândeai, Eileen? Acum nu mai e nimic despărţitor! Este doar… o grădină mare!

– Nu este frumos, spun.

Sunt teribil de nonşalantă şi şterg cu atenţie toate suprafeţele, dar nu mă pot abţine să nu arunc o privire scurtă către faţa lui roşie-rubinie. E mult mai multă lumină.

– Pentru ce naiba ai făcut-o? mă întreabă Arnold, exasperat. Te-ai ţinut cu dinţii şi cu unghiile, ai vrut cu orice preţ să păstrezi gardul viu, atunci când am vrut să-l înlocuiesc cu un gard normal.

– Da, ei bine, vremurile se schimbă, spun, scutur cârpa şi zâmbesc către Arnold. Am luat această decizie, deoarece eşti atât de reticent să vii în vizită. Ţi-am netezit drumul!

Arnold mă priveşte prin geam. Suntem doar la câţiva metri distanţă, îi văd pupilele mărite în ochii de culoarea alunelor.

– Dumnezeule, spune el, făcând un pas înapoi. Doamne, ai făcut asta ca să îmi atragi atenţia, nu-i aşa? Începe să râdă. Ştii, Eileen Cotton, nu eşti cu nimic mai grozavă decât o adolescentă pătimaşă. Ce o să faci în continuare? Mă tragi de păr?

Mă burzuluiesc.

– Scuze! Apoi, pentru că nu pot rezista: şi nu aş risca să te trag de păr, şi aşa nu prea mai am de ce să te trag!

– Eşti o femeie absurdă!

– Şi tu eşti un bărbat absurd! Vii aici, îmi spui că ţi-a fost dor de mine, apoi pleci şi nu mai vorbeşti cu mine zile întregi? Ce se întâmplă cu tine?

– Ce se întâmplă cu mine? Respiraţia lui aburește geamul. Nu eu am tăiat un gard viu perfect, la miezul nopţii!

– Chiar vrei să ştii de ce am făcut-o, Arnold?

– Da. Chiar vreau.

Arunc cârpa umedă.

– M-am gândit că va fi amuzant.

Îşi îngustează ochii.

– Amuzant?

– Da. Tu şi cu mine am petrecut zeci de ani luptându-ne pentru cine deţine ce, ai cui copaci umbresc ale cui ronduri de flori, cine este responsabil pentru tăierea unui tufiş. Tu ai devenit tot mai morocănos, iar eu am devenit tot mai țâfnoasă. Şi, de fapt, ştii despre ce a fost vorba în tot acest timp, Arnold? A fost vorba despre ce s-a întâmplat când ne-am întâlnit pentru prima dată.

Arnold deschide şi închide gura.

– Nu-mi spune că ai uitat. Ştiu că nu e aşa.

Gura lui se închide, devine o linie fermă.

– Nu am uitat.

Arnold era căsătorit cu Regina, mama lui Jackson. O femeie ciudată, genul care se opune la tot, stătea mai tot timpul acasă prin anii ’80, avea părul făcut permanent și ținea pumnii strânși, în majoritatea timpului. Eu eram căsătorită cu Wade.

– Nu s-a întâmplat nimic, îmi reamintește Arnold.

Mâinile mele sunt întinse, mă sprijin de blatul de lucru de lângă chiuvetă. Arnold este încadrat de rama geamului, ca într-un portret.

– Nu, așa e. Asta mi-am tot spus mereu. Nu are rost să mă gândesc la asta. Cu siguranță, nu este cazul să vorbim despre asta. Din moment ce nu s-a întâmplat nimic.

– Foarte bine, spune Arnold.

– Doar că a fost cât pe ce, nu-i așa, Arnold?

Inima mea bate puțin prea repede.

Arnold dă să își aranjeze șapca, îi văd mâinile dezgolite și zbârcite, ochelarii sunt încă suciți. *Spune ceva*, îmi spun în gând. *Spune-o!* Pentru că sunt ca o adolescentă – sunt dureros de conștientă acum, sunt îngrozită că îmi va spune că mi s-a părut, că am avut tot felul de închipuiri.

– A fost cât pe ce, spune el, în cele din urmă.

Închid ochii și trag aer în piept.

S-a petrecut în această bucătărie, nu departe de locul în care stau. El adusese o plăcintă cu mere, pe care o făcuse Regina, și niște cremă într-un borcan de lapte. Am stat atât de mult de vorbă în hol, încât mă dureau brațele de la greutatea farfuriei. Era atât de fermecător, un bărbat atât de amabil, antrenant.

Eu și Wade tocmai cumpăraserăm Clearwater Cottage. Casa nu era în întregime mobilată, jumătate din mobilier nu era încă montat. Eu și Arnold am mers spre bucătărie – îmi amintesc că râdeam foarte tare, că mă simțeam un pic amețită –, am deschis frigiderul cel nou să pun crema înăuntru și, când am dat să-l închid, el stătea foarte aproape de mine, la doar câțiva pași de locul unde sunt acum. Am rămas așa. Inima mea a luat-o la goană și atunci. Nu m-am mai simțit în felul acela de amețită o lungă perioadă, încât aș fi crezut că acea senzație a dispărut din repertoriul meu definitiv, așa cum a dispărut posibilitatea de a-mi atinge degetele de la picioare.

Nu s-a întâmplat nimic. Dar a fost pe aproape. Și a fost suficient pentru a

mă face să îmi doresc să îl țin pe Arnold cât mai departe posibil de această casă. Pentru că făcusem un jurământ. Se pare că pentru Wade acel jurământ nu însemna nimic, dar pentru mine avea o semnificație aparte.

– Ne-am obișnuit în felul acesta, nu-i așa? spune Arnold, în timp ce îmi deschid ochii.

Zâmbește ușor. Ne-am obișnuit cu starea asta blestemată, să ne urâm unul pe celălalt.

Respir adânc.

– Arnold, zic, ai vrea să intri?

Se întâmplă în cele din urmă, dar nu este un sărut furat între doi oameni care de-abia se cunosc. Este un sărut lent, persistent, între prieteni foarte vechi, care, așa cum se întâmplă, de-abia și-au dat seama că asta au fost tot timpul unul pentru celălalt.

Mă simt extraordinar, îmi înfășor brațele în jurul umerilor lui Arnold, îmi apăs obrazul pe pielea caldă a gâtului său. Adulmec parfumul de iarbă proaspăt cosită și de săpun al părului și gulerului. Este ciudat și minunat. Familiar și nou. După aceea, în timp ce buzele încă mă furnică, stăm pe canapea, unul lângă celălalt, și ne uităm la gardul viu sau la ceea ce a mai rămas din el.

Arnold zâmbește. Pare plin de energie, aproape că se simte clocotul vieții în el – își ține spatele foarte drept și mâna cealaltă, care nu se află în a mea, i se foiește și i se agită prin poală.

– Drăcia dracului, spune el, gândește-te doar ce vor spune Betsy și ceilalți.

Se întoarce spre mine și rânjește, un rânjet obraznic și diabolic, care îl face să pară un băiețel.

– Nu vei spune nici un cuvânt, îi spun cu severitate, ridicând un deget, a avertizare. Nici un cuvânt, Arnold!

El îmi apucă degetul, atât de repede, încât țip.

– Tonul acesta al vocii nu mai are efect asupra mea, spune el, ducându-mi mâna la buze, să mi-o sărute, fapt care îi acoperă rânjetul, pentru un moment. Acum știu ce spui cu adevărat când îmi spui să mă opresc.

– Nu tot timpul, protestez. Uneori chiar e cazul să îți spun să te oprești. Ca atunci, cu iepurele!

– Îți zic pentru ultima dată! râde Arnold. Nu ți-am otrăvit afurisitul de iepure.

– Atunci cum a murit? întreb, țâfnoasă.

– Eileen, a fost acum şapte ani. Îmi imaginez că este prea târziu pentru o anchetă.

– La naiba! Urăsc un mister nerezolvat.

– Chiar ai crezut că am făcut-o?

– Nu mi-a trecut prin minte că s-ar fi putut întâmpla în alt fel, la modul foarte sincer.

Se încruntă.

– Aşa de puţină încredere ai în mine?

Îl mângâi cu degetul mare pe dosul mâinii, trasând linii printre urmele lăsate de vârstă pe piele.

– Poate că aşa am vrut să cred, spun. Era mai uşor pentru mine, dacă îmi spuneam că eşti un căpcăun. Îl privesc pe furiş. Şi tu, tu ai jucat de minune acest rol!

– Ei bine, şi tu ai fost la înălţime în rolul de harpie bătrână, spune el.

Mă aplec şi îl sărut. Este dulce şi cald, iar buzele lui au gust de ceai fără zahăr. Până azi, nici nu ştiam că aşa preferă ceaiul.

Capitolul 37. Leena

– Și ești sigură de asta? întreb, gâfâind.

Eu și Bee suntem pe biciclete, la sală – mi-am dat seama, în ultimele șase săptămâni, că cel mai bun mod de a supraviețui stresului de la Selmount este să faci exerciții zilnic și în forță. Să stai într-o sală de sport, sub aerul condiţionat, este cam aiurea, comparativ cu alergarea din Dale – ca și cum te-ai hrăni cu vitamine, în loc să mănânci. Dar asta pot să fac, deocamdată.

– M-am săturat să mă tot întrebi dacă sunt sigură, spune Bee, aruncând o privire spre mine. Niciodată nu am fost mai sigură, draga mea prietenă.

Surâd și încetinesc, mă așez și îmi șterg fața cu tricoul. Mergem clătinat către vestiare, respirând cu greutate.

– Ce zice Jaime despre mutare? o întreb, îndreptându-mă spre dulapul meu.

– E fericită. Se pare că în Yorkshire sunt o mulţime de fosile de dinozauri sau ceva de genul. Bee dă ochii peste cap, dar nu mă păcălește.

– L-a cunoscut deja pe Mike?

– Nu, nu, spune Bee, încruntată. Nici măcar nu știe că există un individ pe nume Mike.

– Omul pentru care te muți în nord? Jaime nu știe de existența lui?

Mă biciuiește cu prosopul. Strig.

– În timp ce eu mă bucur că ai reușit să ieși din groapa numită Ethan, tu nu ai altceva mai bun de făcut decât să mă bați la cap cu asta, nu vrei, totuși, să te oprești, te rog? Nu mă mut în nord pentru Mike. Adică, de fapt, mă mut în nord pentru tine!

Iau o mutră spăsită.

– Ai dreptate. Îmi pare rău.

Ne îndreptăm spre dușuri.

– Numai că este o coincidență fericită că și Mike va fi acolo, spun foarte repede, înainte să mă închid în cabina de duș.

– Ești la fel de rea ca bunica ta! strigă Bee, prin perete.

– Mulţumesc! îi răspund, zâmbesc cu gura până la urechi, în timp ce dau drumul la apă, la presiune maximă.

Când mă întorc în apartament în acea seară, locul este plin de cutii, iar doamna cheală de alături, cea care are o pisică, stă în faţa televizorului urmărind un serial cu crime adevărate pe Netflix. Mă opresc în prag. Îmi înclin capul. Mă învârt, îl caut pe Fitz, îl zăresc la bucătărie, se apleacă peste o grămadă de cutii, pentru a ajunge la un deschizător de sticle.

– O, Letitia? mă informează el, ca răspuns la expresia mea nedumerită. Da, acum suntem cei mai buni prieteni.

– Tu… mă întorc şi mă îndrept spre Letitia. Scuze, bună ziua, îmi amintesc într-un târziu de bunele maniere.

Letitia îşi desprinde ochii de televizor, îmi zâmbeşte politicos şi apoi revine la povestea dezmembrării unei tinere. Îl caut din nou pe Fitz.

– Şi cutiile? îl întreb, când nu-mi oferă alte informaţii.

– Să înţeleg că nu ai găsit încă un loc în care să te muţi?

Acest lucru a fost o sursă de stres pentru mine, în ultimele câteva săptămâni. Fitz nu dădea semne că ar fi reuşit să găsească noi colegi de apartament sau un alt apartament în care să se mute. Cu Martha plecată şi cu mine luând calea nordului, nu există absolut nici o modalitate prin care să poată plăti chiria aici.

– A, da, am vorbit cu Eileen despre asta, spune Fitz, deschizându-şi berea.

– Cu Eileen, bunica mea?

– Da?! Fitz mă priveşte de parcă aş fi un pic nebună. Evident! Mi-a sugerat să mă mut cu Letitia. Apartamentul ei este uimitor, plin de antichităţi şi lucruri de epocă. Tot mobilierul Clubului Silver Shoreditchers e de la ea.

Pentru prima dată am asistat la o întâlnire a Clubului Silver Shoreditchers acum câteva săptămâni. A fost printre cele mai frumoase lucruri văzute vreodată şi, totuşi, am văzut-o pe Samantha Greenwood costumată în clementină.

Artiştii plini de vervă de la apartamentul 11 au ţinut lecţii de pictură, doamna energică de la apartamentul 6 dădea câte o mână de ajutor la toată lumea, iar Fitz a coordonat totul cu o competenţă uimitoare. Sincer, nu mi-am dat seama cât de extraordinar poate fi atunci când e implicat în ceva cu adevărat important pentru el. Săptămâna trecută a depus un CV pentru un

post de manager de evenimente de caritate. Când i-am dat bunicii această veste, a scos cel mai nefiresc pentru o bunică chicot și a început să danseze.

– Deci te muți… alături? Cu… Letitia? întreb, încercând să asimilez această noutate.

– Am decis că doamnele în vârstă sunt cei mai buni colegi de apartament, spune Fitz. Ele pot găti, e obiceiul lor, pentru că în anii ’50 femeile trebuiau să facă această treabă aiuristică și au încă toate abilitățile. Sunt întotdeauna directe și îmi vor spune dacă ținuta mea nu e cea potrivită – sau, cel puțin, sunt singurele care îmi zic, dintre toți cei cu care am interacționat. Și, în plus, sunt acasă toată ziua, ceea ce este perfect dacă primești un colet!

Ridică sticla de bere în direcția mea.

– Mulțumesc că ai contribuit la iluminarea mea, domnișoara Cotton cea Tânără.

– Cu plăcere, spun, încă procesând.

– Cu ce te îmbraci în seara asta? mă întreabă Fitz.

Fac o mutră.

– În mod normal, aș ruga-o pe Martha să aleagă ceva, dar știi, este cam ocupată.

Este petrecerea de logodnă a Marthei și a lui Yaz. Faptul că o au pe Vanessa pare că a transformat-o pe Yaz dintr-un spirit liber rătăcitor într-o parteneră devotată cu program non-stop, și asta durează de săptămâni.

Yaz a cerut-o în căsătorie pe Martha, în acel moment Martha o ținea pe Vanessa în poală, și deja au stabilit în detaliu ținuta pe care să o poarte fetița, când va împrăștia flori, la nunta lor.

– Știi că Ethan va fi acolo? spune Fitz.

Mi se strânge stomacul.

– Fir-ar! Într-adevăr?

Fitz îmi oferă o bere, drept ajutor.

– Îmi pare rău. Tipic Yaz. L-a avut pe lista de invitați, înainte ca voi doi să vă despărțiți și a apăsat pe butonul de *trimite e-mail* fără să se mai gândească, iar omul nu va rata cu nici un chip posibilitatea să dea ochii cu tine.

Mă frec pe față cu putere.

– Aș putea să nu merg?

Fitz scoate un sunet teatral de uimire.

– La petrecerea de logodnă a Marthei și a lui Yaz? Leena Cotton! Până și bunica ta vine! Bate tot drumul, din sălbăticia din Yorkshire până aici!

– Știu, știu… mă vait. Bine, haide, îmi fac curaj. Vino să mă ajuți să găsesc o ținută fenomenală! La revedere, Letitia! o salut, în timp ce trecem pe lângă ea. Mă bucur să te văd!

– Șttt, spune ea, arătând spre televizor.

– Ce ți-am zis, îmi spune Fitz, în timp ce ne îndreptăm spre șifonierul meu. Directă!

Capitolul 38. Eileen

Plec la petrecere. Dar, mai întâi, fac un mic ocol pentru a trezi pe cineva. Am învățat multe lucruri surprinzătoare despre Arnold în ultimele două luni. Doarme în pijamale de mătase mov, asemănătoare cu cele ale unui conte victorian. Devine ursuz dacă stă prea mult timp nemâncat și îmi dă un sărut ori de câte ori îi cer. Îi place să citească din Charles Dickens și Wilkie Collins, dar nu ar fi citit niciodată ceva de Agatha Christie, până când a început să-și croiască drum prin lista mea de cărți preferate, de pe site-ul de întâlniri. Când mi-a spus despre asta, a fost atât de drăguț, încât l-am dus direct în pat.

Dar cel mai interesant fapt este că Arnold Macintyre este un rezervor de bârfe din Hamleigh. Ca urmare a uneia dintre cele mai fascinante piese din repertoriul său, acum sunt în pragul ușii lui Jackson Greenwood, îmbrăcată în ținuta mea specială pentru Londra: cizme din piele, fustă-pantalon de culoare verde și un pulover moale, crem, pe care mi l-a cumpărat Tod, un cadou de la revedere.

– Bună, Eileen, spune Jackson când apare la ușă.

Nu pare deosebit de surprins să mă vadă așa, îmbrăcată la patru ace, stând pe pragul lui, dar apoi, stau să mă gândesc, nu cred că l-am văzut vreodată pe Jackson surprins de ceva.

– Pot să intru? spun.

E cam directă abordarea, dar sunt destul de presată de timp.

Se dă la o parte.

– Desigur că poți. Vrei un ceai?

– Da, te rog. Mă îndrept spre camera de zi, care arată surprinzător de ordonată și de bine decorată. Măsuța din lemn este nouă, nu era când am fost ultima oară aici. Pe măsuță e o carte deschisă, având pe copertă o coloană vertebrală, numită *Gânditorul: rapid și lent*. În spatele scărilor, Hank, în extaz, dă ture prin verandă. Îl scarpin după urechi, știu că îi place, atentă să nu-l las să se apropie de minunatul meu pulover crem.

– Lapte, un cub de zahăr, spune Jackson, punându-mi cana pe un suport, în timp ce mă îndrept spre canapea. Nu mi-ar fi trecut prin cap niciodată că Jackson este dintre cei care folosesc suporturi de căni, trebuie să spun asta. Îmi trec degetul peste lemnul mesei și reflectez la cât de puțin poți ști despre vecinii tăi, chiar și când ești extrem de băgăcios.

– Ethan a ieșit din peisaj, spun, imediat ce mă așez.

Jackson se oprește. A ezitat doar un moment, dar a fost suficient ca un strop de ceai să se scurgă de pe partea laterală a cănii, spre covor, sub măsuța de cafea.

Se așază.

– Aha, spune el.

– Avea o aventură cu asistenta șefei Leenei.

Mâinile i se strâng convulsiv. De data aceasta ceaiul i se revarsă în poală – el bodogăne, pe mutește, ridicându-se să aducă o cârpă din bucătărie. Îl aștept, mă uit după el, sunt curioasă.

– Leena a aflat? mă întreabă, în cele din urmă, din bucătărie, e încă departe de mine, nu-i zăresc fața.

– A aflat. I-am spus. A terminat imediat cu el. Mă uit în jos, la ceaiul meu. Adulterul este un lucru pe care Leena nu îl va tolera.

Se uită la mine cu o privire plină de compasiune. Nu vreau să o iau în considerare. Nu sunt aici să vorbesc despre mine și Wade.

– Mă duc la Londra, la o petrecere, și ea va fi acolo. Am crezut că ai vrea să vii și tu.

– Să vin și eu?

– Da.

Jackson oftează.

– Ți-a spus Arnold.

– Da. Deși a trebuit să-l trag de limbă, așa că nu-l învinovăți.

– Asta e. Oricum, jumătate din sat știe că îmi e dragă. Dar… să merg la Londra? mă întreabă Jackson, scărpinându-se pe cap. Nu e cam exagerat?

– Depinde. Există lucruri pe care ai fi vrut să le spui și nu ai avut ocazia?

– De fapt, eu… Se așază din nou, mâinile acelea uriașe se strâng în jurul cănii, până când nu se mai vede decât firul de abur ce se ridică din ceai. I-am spus la festivalul de 1 Mai. I-am zis tot ce simt.

– I-ai spus? Arnold nu a menționat așa ceva. Ce a zis ea?

– A spus că nu vede așa relația dintre noi.

Hmm… Aceasta nu este varianta relatată de Betsy şi, de fapt, am încredere în ochii lui Betsy când vine vorba de o poveste de dragoste. Zvonurile care pornesc de la Betsy sunt rareori departe de realitate.

– Mi-a fost ruşine de mine după aceea, spune Jackson. A zis că are un iubit, mă rog, a avut.

– Da, ei bine, zic eu vioi, nu mai trebuie să îţi faci griji în privinţa asta, ne-am ocupat de el, cât de repede am putut.

Mă întind să îl apuc de mână.

– Dacă ea nu te vede aşa, atunci trebuie să îi schimbi punctul de vedere. Vino la Londra! Îmbracă-te cu ceva deosebit de atrăgător. Ştii cum, ca în filme, când fata îmbrăcată în ţinută de gală coboară scările, cu o mişcare languroasă, nu mai poartă ochelari, are părul prins în coc şi prin deschizătura rochiei i se vede un pic de picior, iar bărbatul stă în partea de jos a scării, cu gura larg deschisă, de parcă nu-i vine să creadă, pentru că nu a mai văzut-o niciodată aşa?

– Da? spune Jackson.

– Tu trebuie să fii acea fată. Haide! Ai un costum?

– Un costum? Eu… am unul, l-am purtat la înmormântarea lui Davey.

– Nu ai altceva… ceva nu chiar atât de riguros?

– Nu. Dar pot să port pantaloni eleganţi şi o cămaşă?

– Exact asta trebuie să faci. Şi spală-ţi părul, o jumătate de copac a crescut acolo.

Ridică o mână, verifică şi scoate dintre firele de păr o crenguţă de brad sau ceva asemănător.

– O, exclamă uimit.

– Fă un duş, îmbracă-te, şi suntem gata de plecare. Poţi conduce camioneta până la staţia Daredale?

– Da, pot. O să conduc… dar…

Înghite în sec şi continuă:

– Oare este o idee bună?

– Este o idee excelentă, îi spun cu fermitate. Acum, hai! Repede, repejor!

Fitz mă pupă pe obraz când ajung, apoi mă mai pupă o dată, când îl vede pe Jackson.

– El e Arnold? mă întreabă, în timp ce mă ţine în braţe.

Râd.

– El este Jackson. Fiul vitreg al lui Arnold. E îndrăgostit de Leena, adaug în șoaptă, deși nu cred că am spus asta suficient de încet, deoarece, în spatele lui Fitz, apare Martha, care o dă imediat pe „oooh“ și se repede să îl ia de braț pe Jackson, atrăgându-l în ceva ce pare a fi o conversație foarte personală.

Sunt mulți oameni la petrecere. Am tresărit fără să vreau, m-a izbit muzica, chiar de la intrare. Suntem într-un bar, sub arcadele din stația Waterloo, și zgomotul reverberează cu ecou din tavanele înalte, boltite, pe măsură ce tinerii eleganți dau peste cap nenumărate sticle de bere.

– O, fir-ar să fie, mormăie Jackson chiar lângă mine, după ce a scăpat din ghearele versate ale Marthei. Aceasta este…

– Nu-ți face griji, îi spun, bătându-l pe braț. Dacă te simți aiurea, încearcă să îți imaginezi cum mă simt eu.

Se uită în jos, către mine.

– Într-un anume fel, chiar te potrivești cu atmosfera de aici.

– Știu asta, îi zic, cu nonșalanță. Încercam doar să te fac să te simți mai bine. Haide, vino, trebuie să o găsim pe Leena.

Ne facem loc cu greu prin mulțime, e clar că formăm o pereche neobișnuită, o doamnă în vârstă și un tânăr uriaș, braț la braț. Jackson arată bine, sunt mulțumită de ce văd. Cămașa e deschisă la gât și se mulează perfect pe umerii largi și, chiar dacă poartă o pereche destul de ponosită de pantofi din piele maro, efectul general este impresionant. În asociere cu părul proaspăt spălat și cu pantalonii eleganți, totul este pregătit pentru a atrage atenția Leenei.

– Eileen?

Mă întorc surprinsă și dau nas în nas cu fața destul de hăituită a lui Ethan Coleman.

– Ce naiba faci aici? șuier.

Lângă mine îl simt pe Jackson umflându-se în pene, devenind și mai înalt, și mai robust. Emană forță și masculinitate. Mă uit repede în jur, sperând că Leena vede această imagine, dar nu am norocul ăsta.

– Sunt aici pentru Leena, spune Ethan. Eileen, te rog, trebuie să înțelegi…

– Ba nu trebuie să înțeleg așa ceva, spun, și apuc brațul lui Jackson. E ca și cum m-ai pune să înțeleg ceva scris în chineză! Hai să mergem!

– Ai venit să îi dai târcoale Leenei, nu-i așa? îl întreabă Ethan pe Jackson, țuguindu-și puțin buzele. Mi-am dat seama de asta, de când te-am întâlnit

prima dată. Dar nu e de nasul tău, prietene. Sau, mai degrabă, tu nu eşti genul ei.

Jackson stă neclintit. Îi smucesc braţul, dar, din nou, nimic – parcă a prins rădăcini.

– Ce vrei să spui? zice Jackson către Ethan.

– Nu-ţi bate capul cu asta, spune Ethan, încercând să treacă de noi. Ne mai vedem pe aici.

Braţul lui Jackson se mişcă brusc. Ethan intră direct în el şi scoate un scâncet.

– Dacă ai ceva de spus, spune, îl interpelează Jackson.

Vocea lui e foarte calmă. Bun! Acţiunea e destul de palpitantă. Unde e Leena când ai nevoie de ea?

– Nu am nimic să-ţi spun, se repede Ethan. Dă-te din calea mea! Mă duc să o caut pe Leena.

– Ce treabă ai cu Leena?

– Tu ce crezi? se burzuluieşte Ethan.

– O să încerc să ghicesc, spune Jackson. Încă crezi că te poţi împăca cu ea. Crezi că Leena te va ierta – eşti slăbiciunea ei, nu-i aşa, şi poţi să faci orice, pentru că ea îţi trece cu vederea. Nu poţi concepe că lucrurile pot decurge şi altfel.

– Habar nu ai despre ce vorbeşti.

Jackson ridică din umeri.

– Sper să ai dreptate în privinţa asta. Multă baftă, prietene, dar sper să te pună la punct, să îţi arate exact care îţi e locul. Se întoarce spre mine. Eileen, am dreptate, nu-i aşa?

– Hai, spun, şi ne continuăm drumul prin mulţime, lăsându-l pe Ethan în spate.

– Aşa, îmi spune Jackson, cine crezi că o va găsi primul pe Leena?

Pufnesc.

– Eu sunt Eileen Cotton, iar ea este Eileen Cotton. Am trăit viaţa ei, iar ea a trăit-o pe a mea. Îmi ating fruntea cu degetul. E vorba de al şaselea simţ, Jackson. Nu ai cum să înţelegi asta.

– Chiar nu?

– Nu. Este o legătură complexă, precum cea dintre un…

– Se pare că ne îndreptăm spre bar, remarcă Jackson.

– Unde ai fi dacă tocmai ai aflat că fostul tău iubit este invitat la petrecerea

de logodnă a prietenei tale? Ai sta chiar la bar sau ai fi în faţa oglinzii din baie, aranjându-ţi părul – ooh, nu-i aşa că e frumoasă!

Trag adânc aer în piept, tocmai am văzut-o la bar. Poartă o rochie neagră, lungă, care îi lasă braţele goale; pe încheietura mâinii atârnă o brăţară de argint, strălucitoare, dar asta este singura bijuterie de care are nevoie. Părul ei este uimitor – e exact cum trebuie, liber, lung şi plin de viaţă.

Mă uit la Jackson. Se uită fix la Leena. Mărul lui Adam îi tresaltă. Ar trebui să fii prost să nu-ţi dai seama la ce se gândeşte.

– Leena, ţipă Ethan, din stânga noastră, făcându-şi loc cu coatele prin mulţime.

Blestem în şoaptă.

– Şobolan mititel! Şuier şi încerc să îl împing pe Jackson în faţă. Repede, fii tu primul!

Jackson stă nemişcat şi clătină din cap.

– Nu aşa, zice.

Mă bosumflu, dar rămân pe loc. La bar, Leena se fereşte de Ethan. Obrajii îi sunt îmbujoraţi, se ridică, încearcă să se îndepărteze, se dă în spate, vine exact spre noi…

– Uite ce e, Ethan, spune ea, învârtindu-se pe tocuri, la doar câţiva metri distanţă. Ţi-am dat un bilet de liberă trecere, nu-i aşa? Nici nu ştiam că asta am făcut, dar tu ai ştiut, ai luat-o ca atare. Am decis că eşti persoana potrivită pentru mine, şi asta a fost! Ei bine, se pare că biletul de liberă trecere are termen de expirare, Ethan, şi există o limită, iar tu, la dracu, ai trecut peste!

– Leena, ascultă-mă…

– Nu ştiu ce a fost mai rău! Să dorm în acelaşi pat cu duşmanul meu sau să aud de la tine că bunica mea îşi pierde minţile! Realizezi cât de tare m-a dat peste cap?

– Am intrat în panică, răspunse Ethan. Nu am vrut să spun asta…

– Ştii ce? Ştii ce? Aproape că îţi mulţumesc că te-ai culcat cu Ceci. Asta e! Am spus-o. Mă bucur că m-ai înşelat, pentru că, slavă Domnului, mi-am venit în fire şi mi-am dat seama că nu eşti persoana potrivită pentru mine, chiar nu eşti. Nu pentru acest eu al meu, nu pentru mine de acum, nu mai eşti. Totul s-a sfârşit!

Şi, imediat ce rosteşte cuvintele de final, se transformă în furtună şi intră direct în Jackson. El o prinde de braţ, în timp ce ea se împiedică şi dă să cadă. Ochii li se întâlnesc.

E roşie în obraji, buzele lui sunt întredeschise. În jurul nostru, mulţimea se mişcă, îl acoperă pe Ethan, lăsând doar o mică insulă de linişte, chiar aici, unde sunt doar ei doi.

Ei bine, şi eu, dacă e să socotesc corect.

– Jackson? spune Leena, nedumerită. Îl priveşte de sus în jos. O, uau, arăţi…

Respir sacadat, cu mâna pe inimă. Acum e acum.

– Ciudat, sfârşeşte Leena propoziţia.

– Ciudat? pufnesc către ea. O, pentru toţi sfinţii, fetiţo!

Amândoi se întorc spre mine, instantaneu.

– Bunico? Leena se uită când la mine, când la Jackson, apoi aruncă o privire peste umăr, parcă şi-ar fi amintit de Ethan. Ochii i se îngustează. Ce se întâmplă aici?

– Nimic, spun repede. Jackson tocmai voia să meargă la Londra şi m-am gândit că, o, este o petrecere în seara asta şi…

Ochii ei sunt de mărimea unor fante.

– O, uite, zic eu cu îndrăzneală, în timp ce un membru al personalului iese din depozit, din partea laterală a barului. Haideţi aici o clipă!

Îi trag pe Leena şi pe Jackson după mine. Din fericire, nu îmi opun rezistenţă, vin după mine. Intrăm cu toţii în depozit.

– Ah, bunico, unde suntem – dar eu mă furişez, ies afară şi închid uşa în spatele meu.

– Exact aşa, zic eu, în timp ce îmi frec mâinile de fusta-pantalon. Nu multe femei de 79 de ani pot fi atât de sprintene, aş putea să mă laud singură cu asta.

Îl bat cu mâna pe umăr pe un domn din apropiere.

– Scuză-mă! Ai putea să te sprijini de această uşă, te rog?

– Bunico?! strigă Leena prin uşă. Bunico, ce pui la cale?

– Mă bag în viaţa altora, strig cu veselie. Este noua mea „meserie“!

Capitolul 39. Leena

Acest depozit de veselă este extrem de mic. De asemenea, este căptuşit cu rafturi, aşa că nu este nimic pe care să ne aşezăm. Jackson şi cu mine stăm foarte aproape unul de altul, dar nu ne atingem, ca şi cum am fi într-un vagon de metrou.

De-a ce se joacă bunica? Mă uit în jos, încerc să îmi fac loc, iar părul meu se răsfiră pe cămaşa lui Jackson. El inspiră brusc, îşi ridică o mână la cap şi mă loveşte cu cotul în umăr.

– Îmi pare rău, spunem amândoi deodată.

Râd. Vocea mea e piţigăiată.

– E vina mea, spune Jackson în cele din urmă. Îmi asum riscul să mă uit la el. Suntem atât de aproape unul de altul, încât trebuie să-mi ridic bărbia în sus, pentru a-i vedea faţa. Nu ar fi trebuit să mă las convins să vin încoace.

– Ah… Ai venit să mă vezi?

Se uită în jos către mine. Nasul lui aproape că îl atinge pe al meu. Nu sunt sigură că am fost vreodată atât de conştientă de prezenţa cuiva, fizic vorbind – percep fiecare foşnet, în timp ce se mişcă, simt căldura corpului său aflat la câţiva centimetri de mine.

– Bineînţeles că am venit să te văd, spune el şi, dintr-odată, inima mea o ia la goană.

Jackson are ceva al lui, ceva special. Chiar şi cu părul ciufulit, chiar şi cu urme de spumă de bărbierit uscată după ureche, este atât de sexy. Are un aer de încredere totală în el, e atât de sincer, de parcă s-ar expune în întregime, ceva de genul „ăsta sunt, nu aş putea fi altcineva, chiar dacă aş vrea“.

– Deşi, continuă el, nu aşa mi-am imaginat revederea noastră. A fost o schimbare de plan în ultimul moment. Cred că am fost posedat de Eileen.

Mâna lui o mângâie pe a mea. Inspir brusc, iar ochii lui îmi caută faţa, dar nu este o obiecţie, este o reacţie la valul puternic de căldură ce mă izbeşte când pielea lui o atinge pe a mea. Mi-am lăsat degetele să se strecoare printre

ale lui şi mă simt ca un şcolar care petrece şapte minute în rai cu tipul cu care s-a luptat tot anul.

– Care era planul tău? Cum îţi imaginai revederea noastră? îl întreb.

Cealaltă mână a mea a găsit mâna lui liberă.

– Ei bine, nu ştiam cât de mult va trebui să aştept, înainte să scapi de acel fost al tău. Dar am crezut că o să vină şi acel moment în cele din urmă şi, când ai fi făcut-o, te-aş fi aşteptat o perioadă adecvată…

Buzele lui le ating pe ale mele, foarte uşor, ca o umbră de sărut. Întregul meu corp reacţionează, simt că mi se ridică părul de pe braţe.

– Cam şase săptămâni? spun.

– Eu mi-am imaginat şase luni. Dar se pare că sunt nerăbdător, îmi şopteşte Jackson.

– Aşa că ai aştepta şase luni şi apoi…

Buzele noastre se ating din nou, e aproape un sărut, ceva mai profund acum, dar buzele lui s-au depărtat, înainte să-l pot săruta şi eu. În schimb degetele mele se încleştează de ale lui, îl cuprind mai strâns, îi simt bătăturile din palme.

– Fără ruşine – aş fi folosit toate instrumentele pe care le am la dispoziţie, îmi spune cu vocea lui uşor răguşită. I-aş fi pus pe copiii de şcoală să-ţi cânte acel cântec al lui Ed Sheeran[35] „Thinking Out Loud“, l-aş fi trimis pe Hank cu un buchet de flori în gură, ţi-aş fi adus negrese în formă de inimă. Ţi le-aş fi adus arse, în cazul în care le-ai făcut aşa pentru că aşa îţi plac ţie.

Izbucnesc în râs. Mă sărută, un sărut adevărat, cu toată gura, limba lui gustă din a mea. Mă contopesc cu el, mâinile noastre sunt înlănţuite, mă ridic în vârful picioarelor ca să îl pot săruta mai bine şi, atunci când nu mai pot rezista, îi dau drumul la mâini, ca să îmi atârn braţele de umerii lui largi şi mă las cu toată greutatea pe el.

Jackson expiră prelung.

– N-ai idee de câte ori mi-am imaginat senzaţia asta, cum ar fi dacă te-aş ţine aşa, spune el, şi buzele lui pun peceţi pe gâtul meu.

Oftez, în timp ce el îmi sărută pielea sensibilă din spatele urechii.

– Şi eu m-am gândit la asta, mărturisesc.

– O, da?

Îmi dau seama că zâmbeşte.

– Atunci mi-ai făcut-o! Mi-ai fi putut da măcar un indiciu. Am fost îngrozitor de speriat toată seara.

Râd.

– De luni bune mă lupt să îți atrag atenția. Sunt surprinsă că nu ți-ai dat seama că m-am îndrăgostit de tine.

– Ah, faptul că mi-ai pierdut câinele și că ai bușit microbuzul școlii asta însemna?

Îi dau un sărut furișat pe maxilar, firele bărbii îmi înțeapă buzele.

– Nu, răspund. Asta însemna că eram un dezastru.

Se retrage atunci, își sprijină fruntea de a mea.

– Nu erai un dezastru, Leena Cotton. Nu am întâlnit niciodată o ființă care să fie atât de departe de dezastru cum ești tu.

Mă îndepărtez puțin, ca să îl pot vedea mai bine.

– Ce crezi că fac oamenii când pierd pe cineva? Doar… merg mai departe? Îmi dă la o parte părul căzut pe față. Te vindecai. Încă te vindeci. Poate că procesul acesta nu va înceta vreodată. Și asta e OK. Face parte din ceea ce te definește.

Îmi sprijin fața de pieptul lui. Mă sărută pe creștetul capului.

– Hei, spune el. Mai zi și ceva distractiv, care să ne distragă atenția.

Zâmbesc. Nu știu cum să explic felul în care mă face Jackson să mă simt, cât de liberă sunt în preajma cuiva atât de sincer, atât de total lipsit de viclenie.

– Când ești aici, și eu sunt aici, îi spun, întorcându-mi fața spre a lui. Ceea ce este uimitor, pentru că, de cele mai multe ori, sunt în cu totul altă parte. Privind spre trecut sau spre viitor, făcându-mi griji sau planuri, sau…

Mă sărută pe buze, până când îmi freamătă tot corpul. Aș vrea să-i smulg cămașa, să-i simt părul pe piept, să mă agăț de mușchii puternici și tari ai umerilor lui și să-i număr pistruii de pe brațe. În schimb, îl sărut din nou, cu patimă. Mă împinge o jumătate de pas, astfel încât spatele meu se sprijină de ușa depozitului, iar corpul lui se lipește de al meu. Ne sărutăm ca niște adolescenți, mâinile lui se încurcă prin părul meu, pumnii mei strâng țesătura de pe spatele cămășii lui.

Exact atunci – of! – ușa se deschide și suntem aruncați înapoi, lângă bar. Tot ceea ce ne oprește să cădem este brațul lui Jackson, care a reușit să se prindă de cadrul ușii, mă agăț de el, părul îmi acoperă fața, iar muzica petrecerii se estompează în jurul nostru. Pot auzi râsete și hohote și, chiar după ce îmi recapăt echilibrul, îmi țin fața îngropată în gâtul lui Jackson.

– Leena Cotton! îl aud pe Fitz. Ești la fel de mincinoasă ca bunica ta!

Râd, mă retrag puțin și mă întorc să mă uit la cei din jurul nostru. O văd pe bunica – ea se uită la mine, are în mână un pahar mare cu gin tonic.

– Ai de gând să-mi spui să nu mă mai bag? îmi spune ea.

Mă sprijin de Jackson, îl țin de mijloc.

– Știi ceva? Nu pot să îți reproșez asta, bunico. Dacă aș fi fost în locul tău, aș fi făcut exact același lucru.

Compozitor și cantautor britanic

Epilog. Eileen

Au trecut aproape șase luni de când Leena s-a mutat în Hamleigh și opt luni de când a plecat Marian. Și doi ani de când a murit Carla.

Suntem pe aeroportul din Leeds, în așteptarea sosirii ultimului invitat la petrecerea noastră. Leena a organizat totul: primăria satului este împodobită cu margarete și crini, florile preferate ale Carlei, și avem în meniu plăcinte, apoi negrese cu budincă. L-am invitat chiar și pe Wade, dar, din fericire, a luat invitația exact așa cum a fost făcută – un simplu gest – și a refuzat.

Samantha apare de după colț, scanează mulțimea de oameni care așteaptă. Îl zărește pe Jackson, mai întâi, și asta e, zboară către el, ciuful ei blond țopăie, în timp ce-și croiește drum printre oameni și se aruncă direct în brațele lui întinse.

– Tati! Tati! suspină Samantha.

Marigold vine după fiica ei, se mișcă mai încet. În apărarea ei, nimeni nu s-ar putea mișca mai repede, dacă ar purta acele tocuri ridicole.

– Leena, salut, spune ea, aplecându-se să o sărute pe nepoata mea pe obraz.

Marigold arată relaxată, iar zâmbetul adresat Leenei pare autentic. Asta e tot opera Leenei. Samantha va petrece următoarele patru săptămâni aici, apoi se va întoarce cu Marigold în America, după Crăciun.

Leena a avut de-a face cu Marigold săptămâni întregi: încet, încetișor, calm, a implicat-o în plan, a înlăturat fiecare obstacol, unul câte unul. Eram de față acum o lună când i-a spus lui Jackson că Marigold a fost de acord cu o vizită mai lungă, de Crăciun. Dacă este posibil pentru un om să arate atât prăbușit, cât și vindecat, în același timp, atunci așa arată Jackson. A îmbrățișat-o atât de strâns pe Leena, încât am crezut că o va sufoca, dar în schimb ea i-a întins la sărutat un obraz îmbujorat și radiant. Nu am fost niciodată mai mândră.

Ne întoarcem spre Hamleigh-in-Harksdale în convoi, camioneta lui Jackson în frunte, eu, în Agatha, Fordul Ka – mulțumită lui Arnold – are aer condiționat funcțional. Se vede zăpadă pe vârfurile dealurilor și de-a lungul vechilor ziduri de piatră care străbat câmpurile.

Simt o dragoste acerbă şi intensă pentru acest loc, care a fost întotdeauna casa mea şi o văd pe Leena zâmbind către Dales, în timp ce trecem de semnul cu „Bine aţi venit la Hamleigh-in-Harksdale!“. Acum este acasă şi pentru ea.

Paza Cartierului e prezentă la primăria satului când ajungem noi. Toţi le salută pe Marigold şi pe Samantha, de parcă ar fi eroi veniţi din război, ceea ce demonstrează că absenţa chiar modifică lucrurile, pentru că Basil şi Betsy obişnuiau să se poarte cu Marigold de parcă ar fi fost Maria Magdalena în persoană, înainte ca ea să se mute în America.

– Voi, dragilor! Aţi făcut o treabă uimitoare, spune Leena, ajunsă la faţa locului.

Betsy, Nicola, Penelope, Roland, Piotr, Basil şi Kathleen se întorc cu toţii spre ea şi, în spatele lor, Martha, Yaz, Bee, micuţa Jaime, Mike şi Fitz fac la fel. Toată lumea este aici – fiica lui Betsy, fosta soţie a doctorului Piotr, chiar şi domnul Rogers, tatăl vicarului.

Arnold merge în spatele nostru, cu braţele pline de şerveţele, trebuie să le pună pe masa lungă din centrul sălii.

– Te uiţi după domnul Rogers, nu-i aşa? mă întreabă el, urmărindu-mi privirea. Îţi aminteşti ce ai scris, că, probabil, e foarte plictisitor în pat!

Îl lovesc pe braţ.

– O, vrei să taci? Nu pot să cred că m-ai convins să îţi arăt acea listă!

Arnold chicoteşte şi îşi vede de treabă. Îl privesc cum pleacă, zâmbitor. *Mă urăşte la fel de mult pe cât îl urăsc eu*, aşa am scris pe lista aceea despre Arnold. Bine. A fost aproape corect, până la urmă.

– Bunica? Ai vrut să spui câteva cuvinte înainte să începem să mâncăm? mă întreabă Leena, în timp ce toată lumea îşi ocupă locul.

Mă uit spre uşă. Când mă întorc, faţa Leenei este ca o oglindă, parcă mă văd pe mine – amândouă am sperat. Dar nu putem să mai aşteptăm, trebuie să dăm tonul petrecerii.

Îmi dreg vocea şi mă îndrept spre capul mesei. Leena şi cu mine stăm chiar în centru, cu un scaun gol între noi.

– Mulţumesc tuturor pentru că aţi venit astăzi aici, să o sărbătorim pe Carla noastră. Îmi dreg din nou glasul. S-ar putea să fie mai greu decât aş fi crezut. Acum, când stau aici vorbind despre Carla, îmi dau seama cât de complicat va fi să mă stăpânesc să nu plâng.

– Nu toţi aţi cunoscut-o, adaug. Dar cei care au cunoscut-o îşi pot aduce aminte ce fiinţă strălucitoare şi neînfricată a fost, cât de tare se bucura de

surprize şi cum îi plăcea să ne surprindă. Eu cred că ar fi surprinsă să ne vadă pe toţi aici, acum, aşa cum suntem. Îmi place asta.

Trag aer în piept şi clipesc cu repeziciune.

– Carla a lăsat o… Nu pot descrie în cuvinte golul pe care l-a lăsat în vieţile noastre. O rană, un crater, nu ştiu. Părea – părea cu totul imposibil să ne continuăm vieţile fără ea. Îmi dau lacrimile, iar Arnold îmi întinde un şerveţel. Am nevoie de un moment să îmi revin. Mulţi dintre voi ştiţi că, la începutul acestui an, eu şi Leena ne-am luat câte o scurtă pauză sabatică de la vieţile noastre şi am fost fiecare în locul celeilalte, pentru o vreme. Acel timp ne-a arătat mie şi Leenei că ne lipsea o parte din noi însene. Poate că acea parte ne-a părăsit când am pierdut-o pe Carla, sau poate că a dispărut cu mult înainte, nu sunt sigură. Dar trebuia să ne apropiem din nou – nu doar una de alta, mai degrabă trebuia să fim mai aproape de eul nostru lăuntric.

Se aude un zgomot la uşă. Trag adânc aer în piept. Capetele se întorc. Nu mă pot uita, sunt atât de plină de speranţă, încât mă doare, dar apoi o aud pe Leena răsuflând cu putere, jumătate gâfâit, jumătate zâmbind, o aud râzând, şi asta îmi spune totul.

Marian arată atât de diferit. Părul ei este tuns scurt şi vopsit în blond-argintiu, contrastând puternic cu tenul bronzat. Poartă pantaloni cu model strânşi pe glezne şi, deşi ochii îi sunt plini de lacrimi, zâmbeşte. Nu am mai văzut acel zâmbet – acel zâmbet, cel adevărat – de atât de mult timp, încât, pentru o clipă, am senzaţia că văd o fantomă. Stă în cadrul uşii, cu o mână pe toc, aşteptând.

– Intră, mamă, spune Leena. Ţi-am păstrat un loc.

Mă agăţ orbeşte de mâna lui Arnold, în timp ce izbucnesc în hohote de plâns, lacrimile îmi curg şiroaie pe obraji, iar ochelarii mi se aburesc. Fata mea se aşază pe scaunul gol, lângă mine. Mi-a fost puţin teamă, am crezut că nu o va face niciodată, că nu va reveni acasă, dar iată, e aici şi zâmbeşte.

Inspir, tremur şi continuu:

– Când oamenii vorbesc despre pierdere, întotdeauna spun că nu vei mai fi niciodată la fel, că te vei schimba, că o să ai o prăpastie în tine. Vocea îmi este sufocată de lacrimi. Şi acele cuvinte sunt, fără îndoială, adevărate. Dar când pierzi pe cineva iubit, nu pierzi şi tot ce ţi-a dăruit. Oamenii iubiţi lasă o urmă în tine. Îmi place să cred că, atunci când a murit, Carla a dăruit fiecărui membru al familiei ei un pic din focul ei, din vitejia ei. Cum altfel am fi putut face tot ce am făcut anul acesta? Mă uit la Leena şi la Marian şi înghit cu

greu, printre lacrimi. Pe măsură ce ne-am târât mai departe, încercând să învățăm cum să trăim fără ea, am simțit-o pe Carla aici, chiar în inimă. Mi-a dat un brânci, când eram gata să mă pierd cu firea. Mi-a spus că pot. M-a făcut să redevin eu însămi. Pot spune acum, cu certitudine, că sunt cea mai bună versiune din toată existența mea, sunt Eileen Cotton cea perfectă. Și sper – sper…

Când mă aplec peste masă, cu lacrimile curgându-mi pe obraji, Leena se ridică în picioare. Ridică paharul.

– Pentru cea mai bună versiune de femeie care există în tine, spune ea. Și pentru Carla. Întotdeauna pentru Carla.

În jurul nostru, toată lumea îi rostește numele. Mă așez, îmi tremură picioarele, mă întorc spre Marian și spre Leena. Acei ochi mari, întunecați, caracteristici familiei Cotton, se uită către mine și mă văd oglindită acolo, în miniatură, în timp ce Marian ne îmbrățișează și suntem toate trei, din nou, împreună.

Mulţumiri

Este vremea mulţumirilor, iar asta e ceva emoţionant, pentru că înseamnă că am reuşit să scriu o a doua carte! Pfiu! Nu le spuneţi celor de la Quercus, dar nu eram *sută la sută* sigură că puteam să o fac.

În primul rând, nu aş fi putut să scriu *Schimbarea* fără sprijinul Tanerei Simmons, agentul meu, care are o abilitate extraordinară de a face totul să meargă mai bine cu un singur telefon. De asemenea, nu aş fi putut să o scriu fără Emily Yau, Christine Kopprasch, Cassie Browne şi Emma Capron. Toate au fost editorii mei pe parcursul călătoriei acestui roman şi toate l-au făcut mai bun în nenumărate feluri. În special îi mulţumesc lui Cassie, care l-a preluat când abia dacă era pe jumătate finalizat şi l-a iubit cu atâta entuziasm – chiar m-ai ajutat să continui, Cassie.

E nevoie de un sat ca să publici o carte, iar Quercus e un sat aşa de drăguţ, încât îi face concurenţă lui Hamleigh-in-Harksdale. Mă uimesc în mod constant cu dedicarea şi creativitatea lor. Aş vrea să îi mulţumesc în special lui Hannah Robinson, pentru că a fost întotdeauna directă cu mine şi pentru că m-a susţinut, precum şi lui Bethan Ferguson, pentru că a avut vise atât de grandioase în legătură cu cărţile mele. Iar în ceea ce le priveşte pe strălucitele Hannah Winter şi Ella Patel… ce pot să spun? Aş fi pierdută fără voi, doamnelor. Poate chiar la propriu. Amândouă sunteţi stele.

Celor din familia Taverner, vă mulţumesc aşa de mult că m-aţi primit în rândul vostru, că m-aţi ajutat să devin o scriitoare mai bună şi că m-aţi susţinut atât de mult. Peter, îţi mulţumesc că ai răspuns la nenumăratele mele întrebări legate de serviciu cu atâta răbdare. Amanda dragonul şi toţi ceilalţi iubiţi prieteni consilieri, îmi cer scuze dacă am ciugulit bucăţele din munca voastră şi apoi le-am prezentat greşit, pentru că astfel se potriveau mai bine cu povestea mea. Pericolele prieteniei cu o scriitoare…

Voluntarilor şi clienţilor clubului de mese Well-Being: este o veritabilă bucurie să vă văd în fiecare luni. M-aţi inspirat atât în privinţa acestei cărţi, cât şi a vieţii mele în general – mă simt norocoasă că vă cunosc pe voi toţi.

Le mulţumesc bunicilor mele, Helena şi Jeannine, pentru că mi-au arătat că femeile pot fi incredibil de curajoase şi de puternice, indiferent de vârsta lor. Şi îţi mulţumesc, Pat Hodgson, deoarece te-ai oprit din grădinărit pentru a citi o copie plină de greşeli a unei versiuni vechi a cărţii, şi pentru entuziasmul pe care l-ai simţit că ai întâlnit un personaj din „epoca ta“, cum ai spus-o chiar tu atât de frumos. Eşti o veritabilă sursă de inspiraţie.

Mamă şi tată, vă mulţumesc că mi-aţi amintit să am încredere în mine. Şi, Sam, îţi mulţumesc că mă faci întotdeauna să zâmbesc. Sunt mai mult decât norocoasă că mă voi căsători cu un bărbat care poate râde la o scenă amuzantă chiar dacă a citit-o deja de cinci ori… şi care mă poate ajuta cu problemele medicale.

De asemenea, vreau să le mulţumesc bloggerilor iubitori de cărţi, criticilor şi vânzătorilor care depun atât de mult efort pentru a prezenta poveştile pe care le iubesc cât mai multor oameni. Autorii ar fi pierduţi fără voi, şi apreciez nespus sprijinul vostru.

În sfârşit, îţi mulţumesc *ţie*, iubite cititor, pentru că i-ai acordat acestei cărţi o şansă. Sper că ai fost cu adevărat şi pe deplin *Eileenat*…